

Sung

lâu sẽ thành hôn

Tuy Hậu Ngọc Ca

TRUYENFULL.COM

Editor: Mangay2004

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59: Ngoại Truyện 1: Mang Thai](#)

[Chương 60: Ngoại Truyện 2: Hạnh Phúc Giản Đơn](#)

[Chương 61: Nt 3: Chuyện Hàng Ngày Của Cố Duy Nhất](#)

SỪNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 1

7h tối, trong thành phố còn có chút ánh sáng len lỏi, qua phố Ngọc Thanh là đại học thuộc khu vực phần hoa nhất, xa xa xe taxi ngừng lại: “Cô bé, xuống ở chỗ này đi, bên kia kẹt xe, còn có vài bước, cô tự mình đi đi!”

Cố Duy Nhất gấp rút móc tiền trả cho tài xế, mở cửa xe chạy ra ngoài, bầu trời đang có tuyết, gió phảng phất hơi lạnh, vừa mới qua đông chí, đây là trận tuyết đầu tiên trong năm.

Hôm nay là thứ sáu, Cố Duy Nhất nhận điện thoại của Thai Tử Vũ khi vừa từ trường trở lại Cố gia, thấy cô lo lắng lập tức khai hết.

Lúc Cố Duy Nhất tới chỉ kịp mặc áo khoác rồi vội vàng chạy ra cửa, khăn quàng cổ, mũ, bao tay cũng không kịp mang, hiện tại chỉ cảm thấy gió lạnh như muốn chui vào trong người, tay muốn đông cứng lại.

Cố Duy Nhất qua đường, chưa kịp tìm Thai Tử Vũ, liền biết rõ không cần nữa, bởi cô đã thấy Thai Tử Vũ trong quán ăn nhỏ họ thường tới liên hoan, bốn năm người trẻ tuổi ăn mặc thời thượng cùng đánh nhau nhưng hiển nhiên người bị đánh chính là tên lớn lên cùng cô từ nhỏ suốt ngày gây họa, Thai Tử Vũ.

Mắt thấy Thai Tử Vũ đang ở thế hạ phong, cánh tay, eo đều bị đánh, trên mặt tím xanh một mảnh, xung quanh đều có người tới xem náo nhiệt, nhưng chỉ nhìn dám đứng xa, không dám tiến lên ngăn cản, Cố Duy Nhất oán hận dậm chân, Thai Tử Vũ này thật khiến người ta không thể bớt lo lắng.

Trước hết lấy điện thoại ra báo cảnh sát, sau đó hướng đến nơi đánh nhau mà đi đến, đi ngang qua thùng rác, trên đó còn dư lại nửa chai bia, Cố Duy Nhất thuận tay cầm lên, ngẩng cao khuôn mặt nhỏ đi về phía trước, cảnh tượng trắng lệt.

Thấy sau lưng Thai Tử Vũ có một người không biết tìm được từ chỗ nào một cục gạch định đập vào đầu Thai Tử Vũ, đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, "Ầm" một tiếng, mảnh vụn thủy tinh rơi xuống bốn phía.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngừng động tác, một mảng yên tĩnh bao phủ, người nọ ôm đầu đôi mắt không thể tin nhìn Cố Duy Nhất, một tia máu tươi thuận theo khe hở trong lòng bàn tay chảy xuống.

Thai Tử Vũ há to mồm ngạc nhiên nhìn Cố Duy Nhất, hiển nhiên không nghĩ tới Cố Duy Nhất sẽ lớn gan như vậy, Cố Duy Nhất nhìn cổ chai bia còn lại trong tay, nháy mắt kéo Thai Tử Vũ, đẩy mọi người ra, bỏ chạy thực mạng: "Đồ ngốc, còn không mau chạy..."

Người phía sau không đuổi theo, bởi vì kia đầu người kia còn đang chảy máu, vội vàng gọi điện thoại cho xe cứu thương đến. Cố Duy Nhất cùng Thai Tử Vũ chạy được vài bước liền dừng lại, còi cảnh sát ngày càng to, cảnh sát đến.

*

Trong cục cảnh sát, Cố Duy Nhất thở dài lần thứ n, tại sao cô lại gọi cho cảnh sát chứ? Thật đúng là tự nâng đá đập chân mình.

Cảnh sát đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn hai người bọn họ: "Có muốn gọi tìm người bảo lãnh không? Đừng trách tôi không nói với hai cô cậu, hai người có thể phải qua đêm ở chỗ này. Tuổi còn trẻ không lo học, cả ngày chỉ biết đánh lộn, cô gái nhỏ này thoạt nhìn trắng trẻo, lớn lên cũng rất xinh xắn, mà ra tay cũng thật ác."

Cố Duy Nhất nhìn về phía Thai Tử Vũ đầu tóc rối bời vẻ mặt tím xanh, bĩu môi ghét bỏ: “Cậu muốn gọi cho chú Thai không, để ông ấy đến nộp tiền bảo lãnh chúng ta ra.”

Thai Tử Vũ trừng to mắt: “Cha tôi mà biết tôi ở bên ngoài đánh lộn không giết chết tôi mới là lạ.”

Suy nghĩ một chút, Thai Tử Vũ xoa xoa khoé miệng: “Bằng không cậu gọi mẹ tới? Dì Kiều tính tình hiền dịu, chắc không có việc gì đi?”

Cố Duy Nhất liếc một cái, tức giận nói: “Cậu mà dám, tôi sẽ không để yên cho cậu. Nói mẹ tôi biết, chắc chắn cha tôi cũng biết, vậy thì con đường đứt chân của cậu cũng không xa!” Cố gia và Thai gia là hai gia đình có giao tình cực kì sâu đậm a!

“Vậy cậu nói xem phải làm sao? Cũng không thể ở trong cục cảnh sát qua đêm? Người trong nhà đều chờ đợi, nếu không thể về, hai người chúng ta chờ bị chửi đi...” Thai Tử Vũ thở hắt ra, chân dài nhấc lên, đặt ở trên ghế.

Cố Duy Nhất gục xuống bàn, nhìn Thai Tử Vũ lý sự: “Thai Tử Vũ, cậu thật là một chút tiền đồ cũng không có, vì một người phụ nữ mà đi đánh người!” Thai Tử Vũ này, chỗ nào cũng tốt, lớn lên đẹp trai, học giỏi, gia thế tốt, có nghĩa khí, chỉ có một khuyết điểm có thể giết chết các ưu điểm của hẳn chính là tình cảm quá sâu nặng, khi thích một người, tất cả tế bào thần kinh đều đi phục vụ hormone, dùng ở nơi khác, đại não lập tức tuyên bố trạng thái nguy hiểm.

Thai Tử Vũ liếc mắt: “Tôi vốn muốn cho cậu nhìn tôi thể hiện khí thế anh hùng, ai mà ngờ được cái tên kia dẫn theo nhiều người như thế, một mình tôi đánh bốn, nhưng mà cũng không có rơi vào thế hạ phong...”

Cố Duy Nhất mặc kệ hăn tự biên tự diễn, lườm hăn một cái, nói móc: “Đúng vậy, thật sự là lợi hại, bị người ta đánh thành đầu heo, còn có

mặt mũi như thế, đúng là không có ai!”

Hai người thế nhưng không coi ai ra gì tán gẫu không kể thời gian địa điểm, vị cảnh sát kia đen mặt, tay dùng sức gõ mặt bàn: “Hai cô cậu cuối cùng có muốn về nhà hay không?”

Cố Duy Nhất giật mình đến mức bồng chốc ngồi ngay ngắn, cười ha hả: “Rất muốn, rất muốn...”

“Cố Duy Nhất, hay là cậu gọi cho lão đại đi.” Thai Tử Vũ ngồi thẳng nhìn Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất ôn nhu nhìn Thai Tử Vũ, đưa điện thoại di động đưa cho hắn, vẻ mặt vô hại: “Người gọi đi...”

Thai Tử Vũ gấp rút khoát tay, mặt mũi tràn đầy sợ hãi: “Coi như quên đi, xem như tôi chưa nói gì... “Từ nhỏ đến lớn Ngôn Mộc là cơn ác mộng của hắn! Xem ra đầu óc hắn thật sự bị đánh hỏng rồi nên mới có đề nghị như vậy.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thở dài một hơi, không hện mà cùng nằm sấp trên bàn, trên đời này chộc ai cũng được, chỉ cần không phải là Diêm Vương trong nhà Cố Duy Nhất.

Mặt viên cảnh sát cứng lại, cơn giận như sắp bộc phát, bồng, di động Cố Duy Nhất trên bàn vang lên, cô cầm điện thoại nhìn, vẻ mặt hoảng sợ đem điện thoại ném đi: “Xong rồi, xong rồi, Thai Tử Vũ, anh tôi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Thai Tử Vũ theo bản năng hít một hơi khí lạnh: “Kia, cậu mau nghe đi”

Cố Duy Nhất nhảy dựng lên đem di động nhét trong lòng Thai Tử Vũ: “Cậu nghe đi nói cho anh ấy biết cậu dẫn tôi ra ngoài ăn khuya...”

Thai Tử Vũ né tránh Cố Duy Nhất, nhảy xa ba thước: “Tôi làm gì cũng không dám nói dối lão đại”

“Vậy làm sao bây giờ?” Cố Duy Nhất hai tay run sợ cầm lấy di động không ngừng kêu, trên màn hình viết “Anh Ngôn Mộc”.

Không đợi Cố Duy Nhất nghĩ xong điện thoại trên tay đã không còn.

“Xin chào, cho hỏi anh là người nhà Cố Duy Nhất sao? Nơi này là xx hy vọng anh sẽ tới một chuyến!”

Cố Duy Nhất nhìn vẻ mặt chính trực của người cảnh sát nhân dân kia, ý nghĩ giết người cũng muốn có.

*

Lúc Ngôn Mộc được cảnh sát dẫn vào, Cố Duy Nhất cùng Thai Tử Vũ đã trốn đến góc tường, có vài người trời sinh đã có một khí thế làm cho người khác không thể khinh thường! Trên thân thể cao to là bộ quần áo màu đen bên ngoài là áo khoác lông, trên cổ là khăn quàng cổ màu xám nhạt bằng lông dê, một thân trong treo nhưng lạnh lùng, mang cho người đứng gần cảm giác lạnh buốt.

Con mắt lạnh như băng chuẩn xác đụng đến Cố Duy Nhất sắp co lại dưới bàn, mắt anh khẽ nheo lại, trầm giọng: “Lại đây.”

Cố Duy Nhất cúi đầu không động đậy, Thai Tử Vũ lặng lẽ nhìn Ngôn Mộc, vừa vắn một đôi mắt lạnh lẽo phảng phất như hồ băng tháng 12 lướt qua, dọa hấn từ trên ghế té xuống, mau chóng né tránh mắt Ngôn Mộc, đưa tay tóm lấy Cố Duy Nhất, “Nói mau lão đại gọi cậu đây.”

Cố Duy Nhất đẩy ra hấn tay, lặng lẽ trừng hấn, “Câm miệng cho tôi!”

Thấy Cố Duy Nhất núp ở chỗ đó như con đà điểu, Ngôn Mộc bước đến, trên cao nhìn xuống đỉnh đầu cô, “Cố Duy Nhất, còn cần anh lặp lại lần nữa sao?”

Cố Duy Nhất rùng mình một cái, đứng lên, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người trước mặt, thanh âm run sợ, “Anh đã đến rồi...”

Ngôn Mộc hừ lạnh một tiếng, đôi mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, thản nhiên nói, “Bị thương chỗ nào?”

Cố Duy Nhất nuốt nước miếng một cái, khóe mắt lạng lẽ liếc anh, cẩn thận, “Em không sao, là em cầm chai bia đập người ta!”

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 2

Sự tình giải quyết rất đơn giản, dù bị Cố Duy Nhất đập chai bia vào đầu, người nọ cũng không truy cứu, nói là ân oán cá nhân, không cần pháp luật can thiệp, cảnh sát thấy hai người cũng không phải là loại thiếu niên hư hỏng nên cũng làm khó. Hai bên đã không có ý kiến liền không truy cứu, để Ngôn Mộc ký kết rồi đưa họ đi.

Ra đến bên ngoài, một cỗ gió lạnh thổi đến, Cố Duy Nhất rùng mình ôm lấy cánh tay, Ngôn Mộc liếc một cái rồi đem khăn quàng cổ ném cho cô. Cố Duy Nhất nhận lấy choàng quanh cổ, khăn còn giữ nhiệt độ cơ thể của Ngôn Mộc, có chút ấm áp nhưng vẫn khiến hàm răng cô run lên cầm cập.

Cố Duy Nhất cùng Thai Tử Vũ cúi gằm người đi về xe Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất nhìn thấy xe anh liền lui về phía sau chuẩn bị chạy. Ngôn Mộc thấy thế túm lấy cổ áo cô ném vào ghế phụ, Cố Duy Nhất không dám oán hận, ngoan ngoãn ngồi im.

Thai Tử Vũ xoa xoa khuôn mặt hướng Ngôn Mộc cười hắc hắc: “Em có ý kiến, lão đại, với bộ dạng này về nhà em nhất định sẽ bị cha mắng chết, bằng không để em đến nhà anh ở qua đêm nay đi.”

Ngôn Mộc nghiêng người liếc hắt một cái, thản nhiên nói: “Lên xe!”

Thai Tử Vũ được Ngôn Mộc đáp ứng, liền cao hứng lên xe, đợi đến khi phát hiện ra đường đi không đúng đã quá trễ. Nhà hắt ở cửa tiểu khu, cha hắt đã cầm theo cây chổi chờ trước cửa. Thai Tử Vũ ảo não vỗ đầu, hắt thật ngu ngốc, sao lại có thể tin tưởng Ngôn Mộc như thế?

Cố Duy Nhất trơ mắt nhìn Thai Tử Vũ bị cha của hắn vặn lỗ tai, vừa lôi vừa kéo vào trong nhà, vẻ mặt càng thêm hoảng sợ, thân thể dính sát vào cửa xe.

Ngôn Mộc im lặng mím môi thành một đường, ánh sáng ngoài cửa xe hắt vào khuôn mặt tinh xảo, trông vô cùng quý mỹ.

Tinh xảo nhất trên đời không phải phụ nữ, dùng từ như vậy để tả anh cũng không quá đáng. Khuôn mặt góc cạnh, làn da trắng nõn, mũi cao, môi mỏng, đường cong có thể coi là hoàn mỹ, trên mặt còn có đôi mắt khiến người ta hâm mộ và ghen tị, đen nhánh lại sâu thẳm. Như vậy phải tính là gay, nhưng hết lần này đến lần khác đi theo cha luyện tán đả, teakwondo, luyện được một thân tinh tráng, cứng rắn, làm khuôn mặt xinh đẹp thêm lạnh lùng.

Cố Duy Nhất chẹp cái miệng, ông trời đem những cái tốt đẹp hậu đãi anh, sau đó đem cái không đẹp đem đến trên một người khác, mà người đó chính là cô!

Vốn 1m63 không cao không thấp, dáng người không mập không gầy, muốn trước sau vênh lên không khó, nhưng là, mẹ Cố thân thể không tốt, Cố Duy Nhất vất vả lắm mới bảo vệ được cái mạng, sáu tháng sinh non, người ta nói sinh non sáu tháng đứa con có thể sống được là kì tích, cho dù có lớn lên không hoàn thiện, thiếu tay ngắn chân đều bình thường, may mắn những thứ tàn tật này Cố Duy Nhất không có, dáng người nàng hiện tại như mầm đậu nhỏ, dĩ nhiên là không có yêu cầu xa vời, đương nhiên cũng đừng hi vọng trước sau vênh lên!

Cố Duy Nhất càng nghĩ càng uất ức, cúi đầu nhìn sân bay trước ngực, nhìn không được thờ dài một hơi, Ngôn Mộc liếc mắt đến, Cố Duy Nhất lập tức cười lúng túng, mắt nhìn lên phía trước.

Mỗi thứ sáu, Cố Duy Nhất đều trở về Cố gia, Cố gia đại trạch ở vùng ngoại thành. Từ nội thành ra, xe càng ít, bão tuyết ngày một dày đặc, đường trơn nên Ngôn Mộc lái xe rất chậm.

Qua cầu vượt, gặp đèn đỏ, Ngôn Mộc dừng xe, hơn 70 giây đèn đỏ làm Cố Duy Nhất đứng ngồi không yên bởi ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn cô chăm chăm.

Cố Duy Nhất trái nhìn, phải sờ, cuối cùng vẻ mặt đưa đám nhìn về phía Ngôn Mộc: “Anh, em sai rồi, em thấy Thai Tử Vũ bị người ta đánh liên không nhin được, đầu óc hẳn vốn không dùng được, nếu não tàn luôn thì làm sao, cho nên em liền đem chai bia kia...” Bởi vì chột dạ, thanh âm Cố Duy Nhất ngày càng nhỏ.

“Em cũng không phải cố ý, lúc ấy đầu óc em trống rỗng...” Cố Duy Nhất bày ra vẻ mặt đáng thương.

Đèn xanh bật sáng, Ngôn Mộc đạp chân ga, xe tiếp tục chạy, Cố Duy Nhất thấy sắc mặt anh khó coi, le lưỡi một cái không dám nói nữa.

Xe dừng trước cửa Cố gia, lúc này đã hơn mười hai giờ đêm, trong nhà chỉ còn lại ngọn đèn nhỏ ở phòng khách và đèn tường trên cầu thang để phòng ngừa buổi tối không rõ đường. Trong nhà im ắng, xem ra đã nghỉ ngơi. Cố Duy Nhất về đến phòng ngủ định xoay người đóng cửa lại bị Ngôn Mộc ngăn cản, chân bước một bước tiến đến.

Vẻ đẹp trên mặt hẳn khiến Cố Duy Nhất rùng mình một cái, cô biết anh không thể dễ dàng cho qua liền lặng yên đến góc tường quyết tâm đứng vững.

Ngôn Mộc nhìn điệu bộ của cô hừ một tiếng trào phúng: “Cố đại tiểu thư, thật tự giác!”

Cố Duy Nhất cười khan hai tiếng, nhìn Ngôn Mộc lạnh như băng trước mặt, dần dần mất đi âm thanh, tự giác ngừng đầu ưỡn ngực.

Ngôn Mộc đến mặt bàn ngồi xuống, vẻ mặt đăm đăm, thanh âm lạnh lùng: “Cố Duy Nhất, anh thật là đã xem nhẹ em, cầm chai bia đập người mà cũng dám?”

Cố Duy Nhất khẽ cong eo, vẻ mặt buồn bực: “Anh, em chẳng phải giải thích rồi sao? Em mà biết rõ sự việc sẽ ra như bây giờ, đừng nói Thai Tử Vũ nào tàn, kể cả nào hãn có co lại hay gì đi nữa em cũng mặc kệ...”

“Đứng thẳng...” Ánh mắt Ngôn Mộc lạnh lẽo: “Biết rõ sai thế nào sao?”

Cố Duy Nhất đứng thẳng sống lưng, mắt nhìn thẳng đầu hơi nghiêng, cẩn thận: “Ý của anh là cần phải để người ta đánh chết Thai Tử Vũ sau đó đi nhật xác?”

Ngôn Mộc đứng dậy đi ra ngoài, trước khi ra cửa ném xuống mấy chữ: “Đứng hai giờ.”

“Anh...”

Sau lưng truyền đến tiếng nói: “Anh, em đói, buổi tối em còn chưa được ăn cơm...”

Ngôn Mộc liếc một cái, sau đó mở cửa ra ngoài.

Cố Duy Nhất lè lưỡi sau lưng Ngôn Mộc, đưa tay kéo cục bông husky xám trắng ôm vào ngực tiếp tục đứng trong góc, cái miệng vênh lên: “Tiểu Bảo a, tiểu Bảo, chị đây là trêu ghẹo ai chứ? Thật là năm cũng trúng đạn mà...”

Ngôn Mộc không phải là do cha Cố và mẹ Cố sinh ra, cha Cố lúc trước tham gia quân ngũ, chiến hữu mất sớm để lại một đứa con trai, Cố gia nuôi

dưỡng anh, người nhà Cố gia đều rất yêu thương anh. Bởi vì sinh Cố Duy Nhất, thân thể mẹ Cố ngày càng không tốt, cha Cố đương nhiên phải chiếu cố nhiều, nên trước đây Cố Duy Nhất thích bám theo sau Ngôn Mộc, phần lớn thời gian đều cùng một chỗ.

Vốn là hình ảnh anh trai yêu thương em gái, nhưng đến lần này, tất cả đều thay đổi, nghĩ lại những thứ trước đây, Cố Duy Nhất khóc không ra nước mắt.

Nếu nói trên đời này cô sợ ai nhất thì trừ Ngôn Mộc ra cũng không tìm được người thứ hai, giống như mèo với chuột, đương nhiên, Cố Duy Nhất chính là con chuột bị mèo trêu chọc, lừa gạt, lúc cao hứng níu lại vuốt ve, lúc mất hứng lại đá đi xa.

Tính cách Ngôn Mộc biến hoá không ngừng, biến thái đến cực điểm, Cố Duy Nhất sống đến giờ coi như là kỳ tích.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Duy Nhất bị phạt đứng đã thành thói quen, chán nản ôm husky vào lòng cọ cọ, lông mềm mại làm cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 3

Mùi thơm nồng đậm từ ngoài cửa truyền vào làm con sâu ngủ Cố Duy Nhất phải đi xem. Ngôn Mộc bê một chén mì tiến đến, thấy đôi mắt chờ mong của Cố Duy Nhất nhìn anh, hừ nhẹ một tiếng: “Tới dùng cơm!”

Cố Duy Nhất ô một tiếng rồi nhào tới bưng bát mì ăn như lang hổ, cả đêm chưa ăn gì, thật đói!

Ngôn Mộc ngồi bên lẳng lặng nhìn, Cố Duy Nhất bên cạnh đã ăn trứng trần nước sôi trong bát, mơ hồ nói: “Anh, anh không đi làm đầu bếp thật đáng tiếc!”

“Cố Duy Nhất, em không làm heo thật đáng tiếc, ăn cơm giống với heo, như quý chết đói đầu thai!” Ngôn Mộc thấy tương ăn của cô, giễu cợt nói.

Đối với việc độc mồm của anh, Cố Duy Nhất đã quen bao, hoặc đã tạo thành một hệ thống lọc, hiện chỉ làm mà không nghe, tự nhiên càng ngon miệng.

Đợi đến lúc Cố Duy Nhất ăn xong, Ngôn Mộc bê chén không ra ngoài, thần chết cuối cùng cũng đi, Cố Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, bất thành lình Ngôn Mộc quay đầu lại, nhìn cô, con mắt híp lại nguy hiểm: “Cố Duy Nhất, nói một chút chuyện kia, bằng không đứng tiếp.”

Đầu óc Cố Duy Nhất nhanh chóng linh hoạt, cười nói: “Về sau nếu còn gặp chuyện như vậy, tiểu nhân nhất định báo với ngài trước, không có sự cho phép của ngài, tiểu nhân sẽ không đi đâu hết, có được không?”

Con mắt Ngôn Mộc hiện rõ vẻ khinh bỉ: “Mau đi ngủ!” Nếu lời nói mà Cố Duy Nhất có thể nghe được thì heo mẹ cũng không chỉ trèo cây đơn giản như vậy mà là có thể sống được trên cây!

“Dạ, tiểu nhân tuân mệnh, ngài đi thong thả...” Cố Duy Nhất cười nhìn theo Ngôn Mộc.

Thấy cửa phòng đóng lại, Cố Duy Nhất vuốt đã gương mặt đang cười, liếc mắt nhìn cánh cửa!

*

Sớm tinh mơ, Doãn Huyền Huyền gọi điện hẹn cô cùng đi thử vai quảng cáo cho một hãng dầu gội đầu, Cố Duy Nhất học biên kịch ở học viện điện ảnh, mà Doãn Huyền Huyền học biểu diễn chuyên nghiệp. Vốn là hai người không liên quan, nhưng bởi vì cùng được phân đến kí túc xá thứ nhất, nên trở thành bạn.

Mới xuống lầu, vừa hay thấy Ngôn Mộc sửa sang lại cà vạt đi ra ngoài, Cố Duy Nhất vội cầm ví đi theo, Ngôn Mộc nhìn cô: “Em đi đâu vậy?”

“Em vào nội thành

, buổi sáng khó bắt xe, anh cho em đi một đoạn được không?” Vẻ mặt Cố Duy Nhất xem đây là chuyện đương nhiên, Ngôn Mộc từ trước đến nay là người mà khi sự tình phát sinh thì hết sức khùng bố nhưng khi qua đi sẽ không nhắc lại.

Ngôn Mộc cầm lấy chìa khóa xe, thuận miệng hỏi: “Em chưa ăn cơm?”

Cố Duy Nhất lắc đầu, nhắc đến ăn cơm liền thấy đói, xoay người vào nhà: “Anh đợi em chút, em lấy một cái bánh bao là được rồi!”

Chờ Cố Duy Nhất cầm bánh bao và sữa ra đến cửa thì chỉ kịp hít khói xe của Ngôn Mộc. Cố Duy Nhất nghẹn họng nhìn trân trân, điện thoại truyền đến tiếng rung, mở ra nhìn: “Cố Duy Nhất, đây là trường phạt.”

...

Oán hận đập mạnh hai chân, Cố Duy Nhất một tay lấy bánh bao nhét vào miệng, một bên gọi xe, một bên hướng cư xá chạy tới, một số việc thật là không thể vờ đũa cả nắm, Cố Duy Nhất hôm nay học được một đạo lí, không chỉ có tâm tư phụ nữ khó dò, mà tâm tư đàn ông còn khó dò hơn.

Đợi đến khi Cố Duy Nhất từ ngoại thành tới tòa nhà tài chính, thấy Doãn Huyền Huyền đứng nhìn quanh, váy đen bó sát người, lộ ra đôi chân trắng tấp, áo khoác màu đỏ thẫm, Cố Duy Nhất rùng mình một cái kéo khăn choàng lông trên cổ.

Phía sau có tiếng gọi, Doãn Huyền Huyền xoay người lại, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy vẻ giận dữ, kéo Cố Duy Nhất chạy về hướng tòa nhà: “Cố Duy Nhất, cậu nói tám rưỡi sẽ đến mà bây giờ đã là chín giờ, cậu làm trễ việc của tớ, tớ sẽ không để yên cho cậu đâu!”

Cố Duy Nhất bị cô ấy kéo đi, chép miệng: “Buổi sáng cậu gọi cho tớ, tớ có thể tới là tốt lắm rồi còn cái này cái kia!”

Đi vào trong, con mắt Cố Duy Nhất bỗng chốc trừng lớn, trong hành lang người thử vai xếp thành hàng dài, nếu không phải bên ngoài có ghi buổi thử vai cho quảng cáo dầu gội đầu thì thực sự cô sẽ cho là mình đến thi tiếng Anh cấp sáu.

Xếp hàng gần hai giờ mới đến lượt Doãn Huyền Huyền, chờ Huyền Huyền đi ra, Cố Duy Nhất nghênh đón, thấy vẻ mặt buồn bực, cẩn thận hỏi: “Sao vậy, biểu hiện không tốt à?”

Doãn Huyền Huyền cúi mặt: “Xong rồi, không có hi vọng, tóc tớ vung một cái, làm kẹp tóc trên đầu quăng đến chỗ giám khảo, người ta liền đen mặt tại chỗ rồi!”

Cố Duy Nhất nhìn lên trên đầu cô ấy, xác thực không thấy kẹp thủy tinh, liền vỗ vai an ủi: “Huyền Huyền, thật ra, bọn họ không tuyển cậu chỉ có thể nói vận khí bọn họ không tốt.”

“Nhưng là, Nhất Nhất, kẹp thủy tinh kia hơn ba trăm đồng...” Doãn Huyền Huyền vì để cho đầu tóc càng xinh đẹp hơn, mới nhịn đau bỏ ra ba trăm đồng mua, hiện tại thật sự là quá đau lòng.

Cố Duy Nhất: “...”

Việc thử vai thất bại này, Doãn Huyền Huyền đã trải qua nhiều, cũng không tốn quá nhiều tâm tình vào chuyện này, hai người trong chốc lát lại cười nói đi ra ngoài, Cố Duy Nhất cùng Doãn Huyền Huyền ăn một bữa ngon đền bù cho tâm hồn tổn thương.

“Nhất Nhất?” Mới ra ngoài không lâu, Cố Duy Nhất liền bị người gọi lại, quay đầu nhìn sang liền thấy người đàn ông mặc tây trang màu đen nho nhã bị một đám người vây quanh đi tới!

“Anh Lương Tần?” Cố Duy Nhất có chút ngạc nhiên mừng rỡ: “Sao anh lại ở đây?”

Tô Lương Tần xoa đầu cô, trên mặt mang theo nụ cười nhu hoà: “Anh đến có chút việc, còn em sao lại ở đây?”

Cố Duy Nhất chỉ chỉ Doãn Huyền Huyền, “Theo giúp bạn em thử vai!”

“Thử vai? Dầu gọi đầu Thanh Tuyền?” Tô Lương Tần nhướn mày!

“Làm sao anh biết?” Cố Duy Nhất kinh ngạc.

Tô Lương Tần cười cười: “Cửa lớn như vậy, nhân hiệu dựng ngay kia, anh lại không phải là người mù!”

Cố Duy Nhất nghiêng đầu, quả nhiên thấy ở cửa có một khối dựng thẳng, đầu môi: “Được rồi không nói nữa...”

“Bây giờ đi đâu? Anh tìm người đưa em đi?” Tô Lương Tần thuận tay nắm chặt khăn quàng trên cổ cô.

“Không cần không cần” Cố Duy Nhất gấp rút khoát tay: “Anh còn bận việc của anh, không cần để ý đến em!”

Tô Lương Tần gật đầu: “Được, vậy anh đi trước, em nhớ về nhà sớm chút đừng để lão Diêm Vương kia tìm mới trở về!”

Cố Duy Nhất liên tục gật đầu, “Em biết rõ, anh Lương Tần đi thong thả!”

Nhìn bóng lưng Tô Lương Tần, hai mắt Doãn Huyền Huyền toả sáng cầm lấy tay Cố Duy Nhất, “Nhất Nhất, đó là ai vậy nha? Nhìn rất quen, nhớ anh tuần nhan sắc thuộc hàng thượng đẳng a...”

Cố Duy Nhất búng tay Doãn Huyền Huyền, nghe nói, “Đó là bạn học của anh thời đại học!”

Người vừa đứng cùng Tô Lương Tần quay trở lại chỗ hai người, nhìn Doãn Huyền Huyền cười hỏi: “Cô tên gì?”

Doãn Huyền Huyền có chút sững sờ, nhưng vẫn mở miệng nói tên, người đó gật đầu, xoay người rời đi!

Cố Duy Nhất cùng Doãn Huyền Huyền liếc mắt nhìn nhau, nhún vai: “Đi ăn cơm thôi!”

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 4

Lúc nghe điện thoại của công ty điện ảnh Niên Cố*, Cố Duy Nhất cả người đều sững sờ, vẻ mặt mờ mịt, hôm trước mới vừa gọi nói cô có thể qua đó thực tập như thế nào mà hôm nay lại thay đổi?

(*:mình để vậy nhé tại tác giả để công ty điện ảnh năm xưa nên tạm thôi nhé bạn nào biết có thể góp ý với mình)

“Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?”

“Cái này là cấp trên quyết định, nguyên nhân thì chúng tôi cũng không rõ lắm, thật ngại quá!”

Bộ phận nhân sự chịu trách nhiệm thông báo là bộ phận ôn hoà, nhưng mà ôn hoà gì cũng không thay đổi được sự thật cô bị sa thải, Cố Duy Nhất cúi đầu: “Tôi đã biết, cảm ơn!”

Cố Duy Nhất học năm thứ tư, năm sau tốt nghiệp, nửa năm nay thời gian rảnh thì tìm việc, trước đây cô nộp đơn làm biên kịch thực tập tại Niên Cố, biểu hiện tốt được tuyển trực tiếp, nhưng mới có hai ngày, sao lại bị sa thải rồi? Cố Duy Nhất cau mày, gục đầu trên bàn.

“Nhất Nhất, sao vậy? Bên Niên Cố xảy ra vấn đề sao?” Doãn Huyền Huyền đẩy khay cơm lên trước mặt Cố Duy Nhất.

“Ừm...” Cố Duy Nhất vô lực gật đầu. “Bị cự tuyệt, hai ta hôm nay thật đúng là không nên ra cửa nha!”

Doãn Huyền Huyền thở dài một hơi, “Không sao đâu, nơi này không được, còn có nơi khác, cậu cũng không thể thắt cổ tự tử ở cùng một gốc cây đúng không? Huống chi Niên Cố này cũng chính là cây cổ thụ đã bị lệch nguyên cây!”

Cây cổ thụ bị lệch? Cố Duy Nhất nặng nề thở dài, thật không biết có bao nhiêu người muốn treo cổ chết tại đây nha! Niên Cố là công ty biên kịch nổi tiếng, là ước mơ của biết bao nhiêu người!

"Ầm" một tiếng, Cố Duy Nhất đập lên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ tự tin. “Được, một lần không được tứ liền thử lần hai, hai lần không được liền lần ba lần bốn, tứ không tin mình không vào được cửa lớn Niên Cố.”

Doãn Huyền Huyền gật đầu đồng ý, cầm cái thìa đựng lấy thìa của cô: “Nhất Nhất, cố gắng lên, chờ tứ trở thành nữ minh tinh, tứ liền đóng phim miễn phí cho cậu, có được không?”

Cố Duy Nhất cầm lấy cái thìa chạm lại, đồng dục nói: “Một lời đã định.”

Điện thoại trên bàn vang lên, là điện thoại của Thai Tử Vũ, Cố Duy Nhất nhìn Doãn Huyền Huyền, thấy cô ấy cúi đầu húp cháo mới đứng lên nghe, “Làm sao?”

Thanh âm Thai Tử Vũ vô lực: “Nhất Nhất, lần này tôi bị đại ca cậu hại thảm rồi, cậu biết không, bị đánh đến nỗi cây chổi bị gãy, bây giờ lại bị cấm túc, cậu mau tới cứu tôi đi...”

“Đáng đời...” Cố Duy Nhất không hề bị lay động, từ trước đến nay Thai Tử Vũ sấm lớn mưa nhỏ, là con trai bảo bối của chú Thai nên đánh cũng chỉ là tượng trưng. Thực ra việc cây chổi bị gãy chỉ nói lên rằng nhà hẳn mua chổi chất lượng quá kém!

“Cố Duy Nhất, cậu thật vô tâm.” Thanh âm Thai Tử Vũ khôi phục lại bình thường, nghiêm mặt nói, “Tôi gọi tới là nói cho cậu biết, quản lí bộ phận nhân sự Niên Cố mà cậu đi phỏng vấn là mẹ của người cậu đánh, tôi sợ hẳn sẽ gây phiền phức cho cậu nên muốn nhắc nhở một câu!”

Cố Duy Nhất kinh ngạc há to mồm, tiện đà nghiêng răng nghiêng lợi: “Thai Tử Vũ, đời này tôi thiếu nợ cậu sao?” Người kia là người mà cô đã vung mạnh chai rượu vào đầu đấy!

Hiện tại thì tốt rồi, con đường Niên Cố này coi như là bị cắt đứt, Cố Duy Nhất ngẩng đầu lên vừa vặn bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Doãn Huyền Huyền, không dám giấu liền đem toàn bộ sự việc xảy ra tối hôm trước nói lại. Doãn Huyền Huyền nghe xong có chút kinh ngạc, cuối cùng ấp úng: “Nhất Nhất, tớ không nghĩ tới Thai Tử Vũ và họ Từ kia sẽ vì tớ mà làm chuyện như vậy...cậu...có bị thương hay không?”

Cố Duy Nhất khoát tay: “Không sao, nhưng mà tối qua họ Từ kia không truy cứu, tớ còn tưởng rằng hẳn rất thân sĩ, thì ra lại làm ra chuyện như vậy.”

Doãn Huyền Huyền thả cái muỗng trong tay ra: “Nhất Nhất, hay là tớ nói chuyện với tên họ Từ kia, nói hẳn đừng cản trở cậu không qua được phỏng vấn, lần này đi quảng cáo cho hãng gọi đầu này cũng là hẳn giới thiệu, lời tớ nói có thể hẳn vẫn nghe lọt.”

Cố Duy Nhất gấp rút từ chối: “Thôi quên đi, không cần đâu, tớ cùng Thai Tử Vũ cùng lớn lên từ nhỏ, nếu cậu ta biết cậu vì tớ đi tìm họ Từ kia không chừng lại làm ra chuyện gì đó, còn nữa, cậu cũng biết tớ không thích nhất chính là nợ nhân tình mà, muốn đi đến chỗ nào cũng hào quang tỏa sáng, cậu không cần băn khoăn!”

Tính tình Cố Duy Nhất thoát nhìn rất tùy tiện nhưng tâm tư cực kỳ nhẫn nại, còn có bướng bỉnh, mạnh mẽ, muốn làm cho cô khuất phục trước

người khác, quả thật không làm được.

Trong lòng Doãn Huyền Huyền áy náy, không phải vì cô thì công việc của Cố Duy Nhất sẽ không gặp phải khó khăn, con mắt chuyển mấy vòng bỗng phát ra ánh sáng: “Nhất Nhất, không bằng cậu làm quản lý của tớ đi!”

Cố Duy Nhất trợn to hai mắt: “Quản lý?”

“Đúng...” Ánh mắt Doãn Huyền Huyền nhìn cô sáng quắc, “Mặc dù tớ cũng chỉ là đóng quảng cáo nhỏ, nhưng cũng gọi là có kiếm được tiền. Cậu làm quản lý của tớ, hai chúng ta cùng nhau sống, tiền bạc chia đôi, thế nào?”

“Không được, không được...” Cố Duy Nhất liền khoát tay, “Tớ với thói quen của cậu không quen, chắc không giúp được nhiều, sẽ làm ảnh hưởng tới công việc của cậu.” Doãn Huyền Huyền gia cảnh không tốt, từ lúc mới lớn đã phải tự lo liệu cuộc sống, những quảng cáo nhỏ kia kiếm không được nhiều tiền, làm thế nào lại có thể chia miếng ăn được!

Doãn Huyền Huyền bày ra vẻ mặt "cậu là đồ ngốc" liếc Cố Duy Nhất liền nói: “Trước đây cậu chẳng phải là giúp người khác viết kịch bản sao, coi như là cũng biết vài cái việc vặt của đạo diễn đi. Tớ không soi mói, có thể kiếm tiền, có thể lộ mặt. Nếu ngày nào đó tớ tiếp nhận nhân vật trong phim truyền hình, cậu còn có thể theo tớ đến tổ biên kịch, so với bước tiến của cậu khi xưa còn có thêm lời nha.”

Nghe Doãn Huyền Huyền nói vậy, Cố Duy Nhất rung động, thời điểm lên đại học quả thực cô có giúp người khác viết qua kịch ngắn tên là "Tay Súng", dù không nổi tiếng nhưng cũng quen biết vài người, mặt dày mày dạn giúp cho Doãn Huyền Huyền lôi kéo vài quảng cáo nhỏ cũng không thành vấn đề.

Còn vì một vấn đề quan trọng là sinh hoạt phí của cô và tiền viết kịch bản tích góp được đều đưa cho Thai Tử Vũ mượn, hai tháng nay không

còn. Cố gia mặc dù khổng chế sinh hoạt phí của Cố Duy Nhất nhưng số tiền kia mỗi tháng đều không phải là ít, hơn nữa người trong nhà đều biết Cố Duy Nhất có thể viết kịch bản kiếm tiền, gần như không cần sử dụng tiền trong nhà, Cố Duy Nhất tự nhiên cũng không muốn mở miệng xin tiền, chủ yếu là cô đã đáp ứng Thai Tử Vũ không nói chuyện cho hẳn mượn tiền với người trong nhà. Nếu không với tính cách của chú Thai sao có thể không đập cho hẳn một trận, cho nên Cố Duy Nhất hiện tại cực kỳ khẩn trương.

Doãn Huyền Huyền biết rõ Cố Duy Nhất khó xử, bởi vì phần lớn tiền trong tay Thai Tử Vũ đều là tiêu ở trên người cô!

Thấy Cố Duy Nhất có chút động tâm, Doãn Huyền Huyền nũng nịu lắc tay cô: “Nhất Nhất, cậu đáp ứng đi, cứ coi như thử nghiệm một lần, nếu không năm ngoài trong lúc rảnh rỗi cậu cũng không thử làm quản lý, coi như giúp tớ một chút a...”

Cố Duy Nhất bị cô ấy lắc đến trời đất quay cuồng: “Được rồi, tớ đồng ý, nhưng là, Huyền Huyền, có nợ phải có trả, tiền cậu đóng quảng cáo gì đó, mình đều không cần, tớ thay cậu tiếp, chúng ta chia hai tám, tớ chỉ cần hai phần, nếu cậu không đồng ý thì thôi!”

Doãn Huyền Huyền bất đắc dĩ đưa ngón tay ấn khế đầu Cố Duy Nhất: “Cậu nha...”

SỪNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 5

Buổi tối, Cố Duy Nhất mặc đồ ngủ gấu mè màu đen ôm husky ngồi trên sofa, con mắt sáng ngời, mẹ Cố đi uống nước thấy cô, nhíu mày: “Nhất Nhất, sao giờ này còn chưa ngủ?”

Cố Duy Nhất nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường, mười một giờ mười lăm: “Con không ngủ được, mẹ ngủ trước đi!”

Mẹ Cố nhìn thoáng qua: “Tiểu Mộc chưa về, con cứ ngồi đây chờ nó trở lại, trong nồi còn canh, đến lúc đó hâm nóng lại cho nó uống.”

Cố Duy Nhất mím mím môi, hai người họ không phải là ruột thịt a!

Thời gian trôi qua, mí mắt Cố Duy Nhất dần khép lại, nhưng tiếng mở cửa làm cho cô bỗng chốc bừng tỉnh, từ trên ghế salon ngồi dậy. Ở cửa, cánh tay Ngôn Mộc cầm lấy chiếc áo khoác, mang theo khí lạnh của trời đêm.

Thấy Cố Duy Nhất ngồi trên sofa, lông mày Ngôn Mộc cau lại cất bước đi đến: “Em ngồi đây làm cái gì?”

Cố Duy Nhất dụi dụi con mắt, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã mười hai giờ đêm. Cô đi lên phía trước, ngẩng đầu nhìn anh, định tính số chuyện sáng nay, nhưng thấy thái độ bình tĩnh của anh theo bản năng nuốt nước miếng một cái, nhận lấy áo khoác trên tay anh, khuôn mặt nháy mắt biến thành tươi cười: “Trong phòng bếp có canh, anh có muốn uống không?”

Ngôn Mộc liếc cô một cái, đôi chân dài lướt qua hướng về phòng ngủ của mình, Cố Duy Nhất đem áo khoác của anh treo lên, rồi theo sau, không quên mang theo tiểu Bảo nằm trên ghế sofa. Đi vào phòng ngủ của Ngôn Mộc. Cố Duy Nhất đá bay dép, ôm husky ngồi xếp bằng trên giường, con mắt nhìn Ngôn Mộc chăm chăm.

Ngôn Mộc cười tây trang, buông lỏng cà vạt, tháo đồng hồ, xoay người nhìn về phía cô, con mắt mịt mờ: “Cố Duy Nhất, em lăn xuống giường ngay.”

Cố Duy Nhất không hề để ý, Ngôn Mộc mắc bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng từ nhỏ bị Ngôn Mộc đuổi thành thói quen, biết rõ anh thích sạch sẽ thì phương pháp tốt nhất có chính là "không biết xấu hổ", câu "Người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch" thật sự là dùng được mọi lúc mọi nơi.

Mắt thấy bàn tay trắng nõn duỗi tới, Cố Duy Nhất ôm tiểu Bảo lui về sau, mở miệng: “Anh, công việc ở Niên Cố của em bị mất rồi!”

Ngôn Mộc khẽ nhú mày: “Không phải hôm trước em nói có thể đi làm sao?”

Nhắc tới việc này, Cố Duy Nhất lại thở dài, duỗi chân nằm sấp trên giường, bắt đầu thao thao bất tuyệt mắng Thai Tử Vũ, mắng xong lại đem chuyện Doãn Huyền Huyền muốn cô làm quản lý nói một lần.

“Anh, anh nói xem, em có nên đem Huyền Huyền nâng thành đại minh tinh, như vậy em liền trở thành kim bài, đến lúc đó cần gì biên kịch, đằng sau có một đám người xếp hàng nịnh bợ, em muốn tìm đạo diễn nào quay kịch bản của mình thì chọn đạo diễn đó...” Về mặt Cố Duy Nhất tràn đầy ước mơ.

Ngôn Mộc liếc cô một cái thật sâu, đưa tay xách cổ áo đem cô từ trên giường ném ra ngoài cửa: “Anh muốn ăn canh!”

Cố Duy Nhất phúi mông một cái, lăm bằm đi về phía phòng bếp.

Đợi đến lúc cô bưng hai chén canh từ phòng bếp trở lại, Ngôn Mộc đã tắm rửa xong, ga giường đã đổi mới, Cố Duy Nhất ngồi xuống, thái dương Ngôn Mộc nhảy lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chú ý - Cố - Duy - Nhất!”

Cố Duy Nhất cúi đầu uống canh trong tay, khước miệng lộ ra dáng vẻ ăn vụng tươi cười, hừ, ai bắt lại xách cô, đáng đời!

Ngôn Mộc nhin xuống cảm xúc muốn ném cô ra ngoài, sau đó nhìn cô nhàn nhạt: “Em dự định làm quản lý cho Doãn Huyền Huyền?”

Cố Duy Nhất giương đầu: “Đương nhiên, nếu đã đáp ứng cô ấy thì phải giữ lời, nhưng mà em biết rõ khả năng của mình, không phải là làm quản lý trên giấy tờ, cùng lắm chỉ giúp cô ấy lôi kéo vài quảng cáo, kiếm chút tiền nhỏ, công việc đều phải chính mình tự tìm!”

Kiểm chút tiền nhỏ? Ngôn Mộc bắt lấy trọng điểm.

Ngôn Mộc nhàn nhạt liếc một cái: “Em rất thiếu tiền sao?”

Cố Duy Nhất sững sờ, chuyển chuyển cái lưỡi, cười ha hả: “Tiền là thứ tốt, có ai là không thích đâu!”

Ngôn Mộc cười nhạt một tiếng: “Em làm cái gì anh cũng mặc kệ, em thích là được rồi, nhưng anh cảnh cáo trước, Cố Duy Nhất, giới giải trí không sạch sẽ, đừng gây chuyện, có hiểu không?”

“Gây chuyện?” Cố Duy Nhất thiếu lễ độ liếc mắt. “Em đây nhược trí nữ lưu, vai không thể khiêng tay không thể vác, có thể gây ra chuyện gì?”

“Có phải nữ lưu hay không anh không biết, nhưng nhược trí là thật.” Ngôn Mộc trào phúng không chút lưu tình.

Cố Duy Nhất không vui, đứng thẳng người, ưỡn ngực: “Em xinh đẹp như hoa, thiên tư quốc sắc, thế nào lại không phải nữ lưu?”

Đôi mắt Ngôn Mộc bỗng chốc tỉnh mịch, quan sát cô từ trên xuống dưới, đồ ngủ gấu mèo, đầu tóc lộn xộn, cuối cùng ánh mắt dừng lại trước ngực, khinh bỉ: “Người ta dáng người như hoa đều hơn em!”

Cố Duy Nhất theo ánh mắt anh, trong đầu oanh một tiếng dậm chân, Ngôn Mộc tức thời đẩy cô ra ngoài, Cố Duy Nhất liều mạng đẩy khung cửa, con mắt ngập nước nhìn Ngôn Mộc: “Anh, em là tới nhắc nhở anh, không được phép ở sau lưng bán đứng em, đã nghe chưa?” Những lời này cô nói không phải không có nguyên do, đều đã có “huyết lệ sử”!

Ngôn Mộc trên cao nhìn cô, môi mỏng khẽ mở: “Ra ngoài, anh không có thời gian nhàn rỗi quản chuyện hư hỏng của em!”

Mắt thấy cửa ngay trước mắt đóng kín, Cố Duy Nhất lui về phía sau mũi co lại một cái, thiếu chút nữa thì đụng phải cái mũi kiêu ngạo cao ngất của cô!

Ngôn Mộc nhìn ga giường bị vãn vê nhiều nếp, tức giận hừ một tiếng, lên giường, tắt đèn, ngủ!

*

Sáng sớm hôm sau, Cố Duy Nhất mặc quần áo tử tế xuống lầu, bữa sáng cũng đã bày xong, chờ cô xuống dùng cơm. Cố gia gia sớm đã an tĩnh ngồi ở đó đọc báo, ông cụ bảy mươi lăm tuổi mà tinh thần vẫn khỏe mạnh, mặt mày hồng hào, một nhà đầy đủ ngồi xuống ăn cơm.

Mẹ Cố lấy ra một tờ ảnh chụp đưa cho Ngôn Mộc: “Tiểu Mộc a, đây là dì con đưa, có muốn đi xem mắt xem có hợp không?” Mẹ Cố vẻ mặt chờ đợi, đứa con trai này của bà đã 30 tuổi, hết năm nay là sang 31, đối với phụ nữ không có hứng thú, lớn thế mà một người bạn gái cũng không dẫn về,

vốn không định nhúng tay vào chuyện tình cảm của bọn trẻ, nhưng hơn 30 tuổi không tìm được bạn gái, có thể trở thành người cô đơn a...

Tay Ngôn Mộc cầm bánh quây, khoé miệng giật giật, lại nữa rồi...

Con mắt Cố Duy Nhất sáng long lanh, đem ảnh chụp từ chỗ mẹ Cố đến gần, chăm chú nhìn đi nhìn lại rồi kéo ống tay áo Ngôn Mộc bên cạnh, con mắt sáng lấp lánh: “Anh, người này rất được, tóc dài, mắt to, dáng người cũng nóng bỏng, trước, sau vênh lên, miệng này chính là miệng anh đào trong truyền thuyết đi?”

“Anh, người này so với lần trước môi dày rất nhiều, dì Diệp cuối cùng đã làm được một việc tốt.” Cố Duy Nhất tràn đầy tán thưởng, người dì này chính là mẹ của Thai Tử Vũ, bình thường không có chuyện gì làm thích nhất là đi mai mối cho người khác, mặc dù đến giờ chưa có một đôi nào thành, nhưng đối với công việc làm hồng nương lại vô cùng thích thú.

“Phải không?” Ngôn Mộc nhàn nhạt mở miệng.

Cố Duy Nhất không ngừng gật đầu, thuận tay đem ảnh chụp đưa cho anh: “Không nói nhiều, anh xem một chút...”

Ngôn Mộc nhìn Cố Duy Nhất cười đến sáng rỡ cũng không tiếp nhận, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, môi mỏng khẽ mở: “Cái trán quá rộng, xương gò má quá cao, môi quá mỏng, con mắt quá nhỏ, chân quá ngắn, làn da quá tối.”

Cố Duy Nhất méo miệng, đối với việc Ngôn Mộc độc miệng đã quen, không thể trách, đem ảnh chụp trả lại cho mẹ Cố: “Mẹ, tiếp theo hãy căn cứ theo yêu cầu của anh vẽ ra một bức tranh, sau đó cầm đến cục công an cả nước treo thưởng, xem có tìm được ai phù hợp không.”

“Con nói đúng.” Cố gia gia thế nhưng tán thưởng gật đầu, “Vẫn là cháu gái ta thông minh nhất!”

Cố nãi nãi trừng mắt nhìn, gắp cho gia gia một cái bánh: “Ông nói cái gì vậy?”

Cố Duy Nhất đột nhiên nhớ tới cái gì, cái đầu nhỏ tiến lại gần Cố gia gia bên cạnh, “Gia gia, nói không chừng anh con thích nam, hôm nào mang về cho người một cháu dâu nam, ha ha ha...” Cố Duy Nhất nói xong lời cuối rồi tự mình cười, hiện nay trên mạng truyện tranh bl khắp nơi đều là đam mỹ, phim truyền hình tung cp tầng tầng lớp lớp, với bộ dáng này của anh Ngôn Mộc, là thụ hay là công?”

Nếu chỉ nhìn mặt, giống như tiểu thụ, nhưng nhìn khí thế, lại giống như cường đại công, chẳng lẽ công hay thụ đều thích hợp? Trong não Cố Duy Nhất hiện ra hình ảnh, càng ngày càng cười đến vui vẻ.

Đến lúc Cố Duy Nhất dừng lại lau khoé, thấy cả nhà đều nhìn cô với thần sắc khác nhau, Cố Duy Nhất ho nhẹ đứng lên: “Con đã ăn no, mọi người cứ từ từ dùng bữa!”

Ngôn Mộc cũng đứng dậy: “Con cũng ăn no!” Nói xong, chân dài bắt kịp Cố Duy Nhất đang chạy trốn chết, bàn tay chế trụ cái cổ mảnh khảnh của nàng, nhu hoà: “Cố Duy Nhất, đi, chúng ta lên lầu nói chuyện nhân sinh!” Nhìn bộ dạng kia của cô, anh biết vừa rồi trong đầu cô nghĩ ra chuyện gì!

Cố Duy Nhất than khóc, khuôn mặt nhỏ ai oán nhìn Cố gia gia một cái, Cố gia gia cho cô một cái nhìn lực bất tòng tâm.

Cha Cố thấy bóng dáng hai người đi lên lầu, trong mắt tinh quang chợt loé, sau đó khôi phục lại sự ôn hoà lạnh nhạt.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 6

Đáp ứng Doãn Huyền Huyền, Cố Duy Nhất tự nhiên không thể nuốt lời, hôm sau liên lạc rồi tìm quảng cáo của một công ty cô từng viết kịch bản tuyên truyền cho họ. Công ty đó sắp tới chụp một quảng cáo, cần người mẫu đáng người thon thả. Sau khi nghe Cố Duy Nhất miêu tả, họ liền cho Doãn Huyền Huyền một cơ hội.

Chỉ là quảng cáo khăn lụa, một đám mỹ nữ chân dài đi qua đi lại trên đường, không có gì đặc sắc cả, chỉ cần có mặt có chân là được. Nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều người cạnh tranh. Công ty kia cùng Cố Duy Nhất hợp tác nhiều lần, đem cơ hội lớn cho Doãn Huyền Huyền. Một quảng cáo nhỏ cùng lắm có vài cảnh, chụp mất ba ngày, kiếm được năm nghìn.

Tuy không phải là nhiều tiền, nhưng hai người đều cao hứng, ăn no một bữa. Doãn Huyền Huyền nhận được một cuộc điện thoại, quảng cáo đầu gọi đầu nhận cô làm nữ chính, Doãn Huyền Huyền cả kinh há to miệng, cúp điện thoại hưng phấn nhảy dựng lên: “Nhất Nhất, tớ được tuyển, được tuyển nha. Cậu thực sự là luckystar của tớ!”

Dầu gội Thanh Tuyền là một hãng lớn trong nước, người phát ngôn của họ từ trước đến nay đều là nữ minh tinh lớn. Nhưng không biết đặc tội với ai lại bị tung ra tin tức một chân đạp hai thuyền. Trong lúc nhất thời, hình tượng thanh thuần bị giảm bớt, quảng cáo hay phát ngôn đều bị hạn chế đến mức thấp nhất, Doãn Huyền Huyền được chọn đúng là ngoài dự đoán.

“Lúc ấy quản lý họ Hoàng nói Thanh Tuyền muốn sử dụng nhân vật mới, tớ còn có chút không tin, hiện tại thật sự là thật rồi, haha...” Doãn Huyền

Huyền kích động không hiểu, cô không quyền không thế, bằng toàn bộ bản lĩnh của mình, hai năm qua tiếp xúc với bao nhiêu loại quảng cáo nhỏ, nay trúng tuyển của Thanh Tuyền, dù chỉ là một quảng cáo nhưng lại là một nhãn hàng lớn, cuối cùng chỉ cách rất gần, rất gần với ước mơ của mình.

Cố Duy Nhất dù thấy có chút không thể tin nổi nhưng cũng cảm thấy cao hứng thay Doãn Huyền Huyền. Dù thế nào, Doãn Huyền Huyền hai năm nay đều vô cùng liều mạng mà cố gắng.

*

Tóc Doãn Huyền Huyền quả thực rất đẹp, dài đến bên eo, đen nhánh trơn mượt, hất lên lúc máy quạt gió vừa thổi, phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, thật sự giống như tiên nữ!

“Cắt!” Đạo diễn có chút không vừa ý, tới gần Doãn Huyền Huyền chỉ đạo. “Bộ mặt cô không cần cứng nhắc như vậy, đây là chụp quảng cáo, không phải đi catwalk, không cần nghiêm mặt.”

Doãn Huyền Huyền liên tục gật đầu: “Tôi biết rõ, đạo diễn, chúng ta làm lại lần nữa!”

Cố Duy Nhất hướng Doãn Huyền Huyền giơ ngón tay cái. Doãn Huyền Huyền khẽ cười với cô, tiếp tục chụp ảnh.

Cố Duy Nhất ngồi xuống ghế trong góc, hôm nay đeo đôi giày cao gót mới còn chưa quen, chân đau không thể đi được.

Doãn Huyền Huyền trời sinh để ở trên sân khấu, dưới ánh đèn tự tin ngạo nghễ, xinh đẹp không gì sánh được, chỉ là, giới giải trí không phải chỉ cần nhan sắc thì làm gì cũng được. Sợ là con đường Doãn Huyền Huyền chọn còn nhiều gian nan.

“Cô là quản lý của Doãn Huyền Huyền?” Bên tai truyền đến một thanh âm ôn hoà.

Cố Duy Nhất đứng lên gật đầu: “Là tôi, xin chào, anh có chuyện gì không?”

Người nọ cười cười, đưa tay qua: “Tôi là Trịnh Kinh, chúng ta từng gặp nhau.”

Cố Duy Nhất nhìn hẳn, trong đầu chợt loé sáng, đúng là từng gặp qua hôm Huyền Huyền đến thử vai, lúc về đụng phải anh Lương Tần, người này còn hỏi tên Huyền Huyền.

Cố Duy Nhất đưa tay cùng hẳn nhẹ nhàng cầm một cái: “Cố Duy Nhất!”

Trịnh Kinh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Doãn Huyền Huyền bên kia: “Cô ấy rất đẹp, rất có tiền đồ!”

“Đúng vậy, Huyền Huyền cũng đã vô cùng cố gắng, cũng cảm ơn các anh đã cho cô ấy cơ hội lần này!”

“Tôi không phải là người của Thanh Tuyền, tôi bên công ty truyền thông điện ảnh Khởi Nguyên.” Trịnh Kinh tự giới thiệu mình.

Một nửa giới giải trí đều là giang sơn của Khởi Nguyên, giới giải trí hầu như đều là nghệ sĩ dưới cờ bọn họ. Nhưng mà những lời này đều là của hai năm trước, công ty họ vô cùng hùng mạnh, nghệ sĩ đều đa tài đa nghệ. Hiện tại mặc dù không đến mức chán nhưng không còn như trước đây.

“Lần quảng cáo này nam chính là Hứa Trạch Dật, tôi đi cùng anh ta.” Trịnh Kinh chỉ cách đó không xa.

Cố Duy Nhất theo Trịnh Kinh nhìn sang, bên cạnh đạo diễn là một người đàn ông thân hình cao lớn, khuôn mặt thanh tú. Đúng là hai năm qua, lửa

không thể không cháy*, Hứa Trạch Dật. Chỉ vì một bộ phim huyền huyền mà từ đó về sau cuộc đời anh ta lên như điều gặp gió, bây giờ chính là nam thần trong lòng mọi thiếu nữ.

Nhưng mà Cố Duy Nhất lại ngược lại, không thích các ngôi sao sáng. Tướng mạo Ngôn Mộc không điểm nào thua kém những nam minh tinh đang hot kia, thậm chí có nhiều thứ hơn chứ không hề kém, nhưng thêm những tính cách biến thái kia làm cho Cố Duy Nhất vốn miễn dịch với trai đẹp cảm thấy một người tướng mạo hoàn mỹ thì trong đầu họ đều bị mất đi vài dây thần kinh.

Thấy Cố Duy Nhất không lộ ra tâm trạng kích động khi thấy thần tượng như những thiếu nữ khác, Trịnh Kinh có chút ngoài ý muốn, cười cười: “Tướng mạo cô không tồi, liệu cô có muốn tiến vào giới văn nghệ không?”

“Tôi?” Cố Duy Nhất chỉ vào mũi mình, lập tức cười, “Anh nói đùa!”

Trịnh Kinh không nói thêm gì cười cười cùng Cố Duy Nhất xem Doãn Huyền Huyền và Hứa Trạch Dật chụp quảng cáo.

Doãn Huyền Huyền dù sao cũng là lần đầu tiên chụp quảng cáo lớn, lúc nào cũng tỏ ra không có gì nhưng thật ra đều căng thẳng, cuối cùng đạo diễn nhíu mày, cho tất cả nghỉ ngơi hôm sau tiếp tục.

Thấy Doãn Huyền Huyền bày ra vẻ mặt đưa đám, Cố Duy Nhất đưa một bình nước an ủi: “Ngày đầu khó tránh khỏi căng thẳng, buông lỏng một chút sẽ tốt hơn.”

Doãn Huyền Huyền miễn cưỡng cười cười: “Hy vọng vậy.”

Hứa Trạch Dật tẩy lớp trang điểm, đi qua trước mặt hai người, đôi mắt nhàn nhạt liếc Doãn Huyền Huyền rồi không nói một câu đi thẳng. Thấy thần tượng nhìn mình như vậy, tâm trạng Doãn Huyền Huyền càng thêm khó chịu.

Đến studio của Thanh Tuyền, Thai Tử Vũ dựa vào cột điện ngay đường chính chờ hai người, thấy hai người ra vội vàng chạy đến đưa hai củ khoai lang nướng nóng hổi trong tay cho Doãn Huyền Huyền: “Mau, cậu thích ăn cái này nhất, tớ đặc biệt mua cho cậu.”

Doãn Huyền Huyền liếc hẳn một cái, quay đầu đi lên phía trước đi, Thai Tử Vũ, xoay mặt nhìn về phía Cố Duy Nhất: “Đây là thế nào?”

Cố Duy Nhất khinh thường liếc hẳn một cái: “Hiện tại mới nhớ đến tôi? Khoai lang nướng của tôi đâu?”

Thai Tử Vũ gãi gãi đầu, có chút ít lúng túng: “Ngại quá, tôi quên cậu và Huyền Huyền cùng đi với nhau.”

Sớm không thèm để ý đến Thai Tử Vũ, Cố Duy Nhất tạo cơ hội: “Huyền Huyền hôm nay tâm tình không tốt, cậu đi an ủi một chút, nhớ kỹ, đừng nói bậy.”

Thai Tử Vũ vội vàng gật đầu, vui mừng đuổi theo.

Hôm nay đã là hai mươi bốn tháng chạp, mấy ngày nữa là năm mới, cây bên đường đều được trang trí thêm màu sắc đẹp đẽ.

Điện thoại vang lên, Cố Duy Nhất nhìn, là điện thoại của Ngôn Mộc, cha Cố và mẹ Cố đều trở về Cố gia đại trạch, để Ngôn Mộc với Cố Duy Nhất tự mình ăn ở nhà. Ngôn Mộc mua căn phòng nhỏ ngay gần công ty, ngày thường tan tầm muộn sẽ ở đó. Càng gần Tết việc trong công ty càng nhiều, thấy Ngôn Mộc gọi tới cô mới phát hiện hơn một tuần không thấy mặt Ngôn Mộc.

“Buổi tối anh sẽ về sớm, mẹ để lại sủi cảo, em về trước nấu đi!” Thanh âm Ngôn Mộc mang theo chút khàn khàn, mấy ngày này chắc nghỉ ngơi không được tốt.

Cố Duy Nhất chép miệng: “Được!” Cũng biết sai bảo cô, dù cả đời chỉ biết nấu nước đun sủi cỏ, nấu mì ăn liền, nhưng không phải lần nào cũng để cô nấu đi!

Cố Duy Nhất để Thai Tử Vũ đưa Doãn Huyền Huyền về trường học, một mình đứng bên đường bắt xe, đúng lúc tan tầm, căn bản không thể bắt được taxi, Cố Duy Nhất đành khập khiễng đến bến xe bus, cảm giác lòng bàn chân như ma sát với thủy ngân. Đều do cô ngày thường quen ăn mặc thoải mái, khi nào cần thiết mới dùng đến giày cao gót, cùng Doãn Huyền Huyền như cách 15-16cm.

“Nhất Nhất...” Một chiếc xe ở bên người cô ngừng lại.

Cố Duy Nhất quay đầu, liền gặp Tô Lương Tần từ trên ghế lái đi xuống, nhìn cô nhú mày: “Đây là thế nào?”

Cố Duy Nhất chỉ chân bĩu môi: “Aiza, đau chân!”

Tô Lương Tần cười cười, tiến lên nắm đầu vai cô, đỡ cô vào trong xe: “Đi thôi, đưa em đi một đoạn đường!”

Cố Duy Nhất lên xe, lông mày thanh tú sít sao nhú lại: “Anh Lương Tần, anh chỉ là định đưa em một đoạn? Không có ý định đưa em trở về, không bằng để em ngồi xe bus.”

Tô Lương Tần quay đầu nhìn cô một cái, cười: “Anh đi con đường đó, diêm vương nhà em tan tầm đi qua vừa vặn có thể ném em sang xe hăn.”

“Vậy cảm ơn anh Lương Tần!”

Trên đường, Tô Lương Tần gọi cho Ngôn Mộc, ở ngay ngã tư đường đem Cố Duy Nhất giao cho anh, Ngôn Mộc nhìn chân Cố Duy Nhất, lông mày sít sao nhú lại, không nói một lời.

(Cuộc sống thường ngày của Cố Duy Nhất)

Cố Duy Nhất 7 tuổi và Ngôn Mộc 14 tuổi:

“Cố Duy Nhất, giúp anh rót cốc nước...”

“Được!” Tiểu cô nương phấn điệu ngọc mài bước cặp chân ngắn trên ghế run rẩy rót chén nước, chạy đến thư phòng đưa cho thiếu niên ở sau bàn học tập: “Anh, nước.”

“Được.” Thiếu niên cũng không ngần đầu lên tiếp nhận chén nước uống một ngụm.

“Anh, em nghe lời như thế có thể ăn kẹo sao?” Tiểu cô nương mở to mắt nhìn thiếu niên.

“Không được!” Thiếu niên chém đinh chặt sắt cự tuyệt!

Tiểu cô nương con mắt chớp chớp, miệng mím lại, bắt đầu gào khóc: “Ô ô ô...”

Thiếu niên sau bàn đọc sách chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi lạnh lùng lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé. Tiểu cô nương bỗng chốc ngừng khóc, muốn khóc lại không dám, trên mặt đọng lại nước mắt chưa khô, thút tha thút thít: “Cái kia...anh uống chậm chút...đừng để nghẹn!”

(*): bản gốc “hoả không thể lại hoả”

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngữ Ca
dtv-ebook.com

Chương 7

Đem xe dừng trong gara tầng ngầm, Cố Duy Nhất xuống xe, đi một bước đau đến cau mày, Ngôn Mộc không để ý đến cô, khóa xe xong liền hướng cửa thang máy đi, Cố Duy Nhất lè lưỡi, chạy vài bước, bỗng chốc nhảy lưng Ngôn Mộc làm nũng: “Anh, công em một đoạn!”

Ngôn Mộc đưa tay nắm lấy eo thon của cô nói: “Cố Duy Nhất, không có bản lãnh thì đừng học người ta đeo giày cao gót!”

Cố Duy Nhất ôm chặt cổ hãnh thoải mái than thở: “Anh, lâu rồi anh không công em phải không?”

Dưới ánh đèn yếu ớt trong gara tầng hầm, người đàn ông thân hình cao lớn, bước chân vững vàng, người con gái trên lưng không chút an phận nhìn quanh, kéo thành chiếc bóng dài.

“Thật sự chân em không thể nào dài ra nữa!” Ngôn Mộc nâng chân cô lên nắm.

“Dừng, tốt nhất là anh đừng nói chuyện!” Cố Duy Nhất oán hận.

*

Ngày hôm sau, quảng cáo Thanh Tuyền tiếp tục quay. Dưới ánh mắt của Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất đổi một đôi ủng đi tuyết, xác thực thái độ rất nhiều. Khó trách mọi người đều nói muốn làm mỹ nhân đều phải trả giá thật lớn.

Hôm nay Doãn Huyền Huyền rõ ràng tốt lên rất nhiều, cùng Hứa Trạch Dật phối hợp cũng thành thạo, tiến độ rất nhanh, trong khi Doãn Huyền Huyền chụp cùng người khác, Hứa Trạch Dật ở một bên đợi, nhìn thấy Cố Duy Nhất liền đi tới, thản nhiên nói: “Cố tiểu thư cùng Tô tổng của Thiên Thịnh rất quen thuộc?”

Cố Duy Nhất có chút mờ mịt, nhìn quanh một chút, sau đó quay về phía Hứa Trạch Dật: “Hứa tiên sinh là cùng tôi nói chuyện?”

“A...” Hứa Trạch Dật khẽ cười nhạt: “Tin tức ngay trang đầu, Cố tiểu thư cần gì giả ngu!”

“Tin tức trang đầu?” Cố Duy Nhất bối rối: “Lời này của Hứa tiên sinh làm tôi có chút không hiểu.”

Hứa Trạch Dật chuyển con nhìn cô, đáy mắt có chút không vui: “Tôi bình sinh chán ghét nhất là những người dựa vào quan hệ tiến vào giới này!”

“Nhất Nhất, Nhất Nhất, cậu được lên trang đầu.” Doãn Huyền Huyền vẻ mặt hưng phấn cầm lấy một tờ báo đem qua, tóc dài mềm mại phất qua trước mắt.

Hứa Trạch Dật cũng không thèm nhìn một cái liền đi, Cố Duy Nhất ngạc nhiên, người này liệu có bệnh không? Nhận lấy tờ báo trong tay Doãn Huyền Huyền, đầu đề là tấm hình lớn chiếm nửa trang báo, là ảnh chụp Tô Lương Tần đỡ cô lên xe, hẳn để tay trên đầu để phòng cô bị đụng đầu, "Người tình mới bên Phó tổng Tô Lương Tần của Thiên Thịnh, quản lý của người mẫu Doãn Huyền Huyền", bên cạnh còn có tấm hình nhỏ của Huyền Huyền.

Cố Duy Nhất há to miệng, thật đúng là cắt câu lấy nghĩa, Doãn Huyền Huyền buồn bã nói, “Tớ còn nói hôm đó nghe được tên Tô Lương Tần có chút quen thuộc, nguyên lai Tô Lương Tần kia chính là Tô Lương Tần nha,

Nhất Nhất, cậu thật không phải bạn tốt, có bằng hữu lợi hại thế cũng không nói cho tớ!”

Cố Duy Nhất có chút áy náy, “Huyền Huyền, anh Lương Tần là bạn của anh tớ, tớ cũng không phải cố ý gạt cậu, chỉ là cậu cũng thấy đấy, anh ấy là khách quen của giới báo chí, tớ có thể trốn thì sẽ trốn, đây là không kịp chuẩn bị đã lên trang đầu, còn làm liên lụy tới cậu! Xin lỗi a!”

Doãn Huyền Huyền khoát tay, “Coi như quên đi, tớ không có oán cậu, chỉ đùa một chút mà thôi, là tớ thì sẽ mong ngày nào cũng được lên trang đầu!”

“Huyền Huyền, Huyền Huyền...” Đạo diễn bên cạnh gọi người, Doãn Huyền Huyền gấp rút đi, Cố Duy Nhất cầm tờ báo, lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của Hứa Trạch Dật, cảm giác đâu có cái gì không đúng, bất quá coi như Hứa Trạch Dật cư xử không khéo là được rồi, nhìn ai đều không vừa mắt, may mắn hẳn là đại minh tinh, về sau cũng không cùng cô gặp lại.

Tiện tay đem tờ báo ném vào thùng rác, anh Lương Tần thật đúng là không để cho người bốt lo!

*

Phòng làm việc của tổng giám đốc Thiên Thịnh, Ngôn Mộc đem tờ báo trong tay ném ra ngoài, sắc mặt tối sầm: “Tô Lương Tần, cậu về sau cách Cố Duy Nhất xa ra!”

Vẻ mặt Tô Lương Tần vô tội: “Lời này tớ không thích nghe chút nào, làm chuyện tốt lại còn bị người oán giận? Ngày hôm qua nếu không phải là tớ trên đường đụng phải Nhất Nhất, hai chân em ấy sẽ thế nào?”

“Hừ, đeo giày cao gót một ngày không chết được, đừng nói như đã cứu cả hệ ngân hà!” Ngôn Mộc không chút cảm kích.

Tô Lương Tần lắc đầu: “Những năm nay tớ vì công ty làm trâu làm ngựa, mỗi ngày cống hiến mặt mình cho papazari chụp, cậu thì núp phía sau tốt rồi, bây giờ Nhất Nhất nhà cậu xảy ra chuyện liền tới tìm tớ, có bản lĩnh thì chúng ta đổi cho nhau, tớ ở phía sau, cậu nghênh mặt ra phía trước đi?”

Ngôn Mộc đè lên mi tâm, “Được, tớ không cùng cậu tranh giành nữa, mau ra ngoài tìm cô gái khác ăn cơm, di dời sự chú ý của truyền thông, đừng để papazari quấy rầy Nhất Nhất!”

Tô Lương Tần gật đầu, nghiêm mặt nói, “Biết rõ, lần này cũng là tớ khinh thường! Yên tâm đi, tớ sẽ xử lý tốt!”

“Đúng rồi...” Tô Lương Tần lại nghĩ tới một chuyện, “Lão tổng mời cậu ăn cơm, có đi hay không?”

Ngón tay Ngôn Mộc gõ lên bàn, nghĩ trong chốc lát, “Tạm thời từ chối đã, sau mấy ngày nữa tính sau.”

Tô Lương Tần gật gật đầu, “Được, tớ biết rõ!”

Chờ Tô Lương Tần đi, Ngôn Mộc nhìn điện thoại di động, cầm lên gọi một cuộc điện thoại, tiếng chuông reo thời gian dài mới có người tiếp, “Anh, cứu mạng a...” Thanh âm Cố Duy Nhất mang theo tiếng khóc nức nở.

Ngôn Mộc phút chốc đứng lên, trong mắt mang theo bấn loạn, “Làm sao vậy?”

“Em bị phóng viên bao vây...”

Ngôn Mộc nghe vậy lại chậm rãi ngồi xuống, vừa ấn điện thoại trên bàn, “Vương trợ lý, đi vào đây!” Vừa hướng điện thoại di động lạnh lùng nói, “Đáng đời, anh nói em cách Tô Lương Tần xa chút em không nghe!”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm huyền ảo, “Cố tiểu thư, xin cô nói một chút cô cùng Tô tổng của Thiên Thịnh quan hệ như thế nào?”

“Cố tiểu thư, Tô tổng vì cái gì đối với cô che chở như vậy?”

“Cô là quản lý của Doãn Huyền Huyền, nếu như là tuyên truyền cũng là nghệ sĩ thế nào lại là quản lý tuyên truyền? Chẳng lẽ những gì báo nói tới đều là thật?”

“...”

“Anh...”

“Em ở đâu?” Ngôn Mộc nhàn nhạt lên tiếng

“Mới từ Thanh Tuyền đi ra, bị ngăn ở cửa không đi được!”

“Tới Tiên Tiến trốn, anh phái người đến đón”

Ngôn Mộc cất điện thoại, nhìn về phía trợ lý đã tiến vào, “Tìm hai chiếc xe, một chiếc đem Doãn Huyền Huyền đưa trở về, một chiếc đem Cố Duy Nhất đưa về Cố gia đại trạch! Nhớ kỹ, cắt đuôi phóng viên!”

Trợ lý gật đầu sau đó đi ra ngoài.

*

Cố Duy Nhất bốn năm ngày không dám ra cửa, ở Cố gia trong đại trạch tới gần tết, Cố nãi nãi cùng mẹ Cố mỗi ngày đều ra ngoài mua hàng tết. Cố Duy Nhất lại an ổn ở nhà, cùng Cố gia gia mắt to trừng mắt nhỏ, không dám ra đường, mỗi ngày xem tin tức bát quái giải trí, cho đến đêm ba mươi, báo Thần Tượng có tin Tô Lương Tần cùng một gái trẻ tay trong tay vào quán cafe, "Gái trẻ Hề Tuyết bên phó tổng Thiên Thịnh, cô quản lý nhỏ bị đá?"

Cố Duy Nhất chu môi, người mới bị đá, cả nhà người bị đá. Bất quá cũng tốt, cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng chỉ đại minh tinh mới có lực hấp dẫn như vậy, anh Lương Tần lại nhanh bắt kịp một đại minh tinh, nhưng riêng blog của Lương Tần đã ngàn fan, lần này là quá bình thường, tốt nhất cô nên an phận một chút, nếu không truyền thông lại thêm vào thêm ra, "Cô quản lý nhỏ bị tổng giám đốc đá, khuôn mặt tiêu tụy", cô mới buồn bực sao!

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 8

Buổi sáng đêm 30, Cố Duy Nhất bị tiếng pháo bên ngoài đánh thức. Trong phòng Cố Duy Nhất không nhìn được ra ngoài, cô lập tức chạy tới ban công phòng Ngôn Mộc nhìn xuống, chỉ thấy cha Cố cùng Ngôn Mộc trong tiểu viện đốt pháo, đốt hết pháo lại bắt đầu dán câu đối xuân, treo đèn tường.

Ngôn Mộc đứng trên cầu thang đem đèn lồng treo lên tường nhà trồng hoa, “Lệch rồi, sang phải một chút...” Cố Duy Nhất mở miệng chỉ huy anh.

Ngôn Mộc dịch sang phải một ít.

“Không được, sang trái đi”

Ngôn Mộc dịch sang trái một ít.

“A, đúng đúng đúng, hoàn hảo, trẻ con thật dễ dạy!”

Ngôn Mộc treo xong đi xuống, ngược mắt nhìn người đứng trên ban công, ánh mắt lạnh như băng, Cố Duy Nhất lúng túng cười, “Em là trẻ con, em không chỉ là đệm giường em còn là chăn mền nữa...”

Ngôn Mộc thấy cô chỉ mặc đồ ngủ, con mắt tối sầm lại, “Về phòng mặc quần áo cẩn thận...”

Cố Duy Nhất le lưỡi một cái ngượng ngùng về phòng, trong lòng đem Ngôn Mộc oán thầm vạn lần!

Buổi tối ăn cơm tất niên, Ngôn Mộc cùng Cố gia gia ở trong phòng khách đánh cờ, Cố nãi nãi cùng mẹ Cố ngồi trên sofa vừa xem ti vi vừa làm văn thẩn, cha Cố một bên giúp đỡ. Cố Duy Nhất gần Cố gia gia nhất, một bên đáp lại lời chúc tết, một bên quan sát bàn cờ của Ngôn Mộc và Cố gia gia.

Bên ngoài tiếng pháo không dứt, trong phòng âm nhạc náo nhiệt, thật sự là năm mới!

Lúc tiếng chuông mười hai giờ vang lên, theo lệ cũ châm ngòi pháo, kể từ khi Ngôn Mộc trưởng thành, hàng năm nhiệm vụ này được giao cho Ngôn Mộc cùng Cố Duy Nhất. Cố Duy Nhất bị lấy lỗi tai, khuôn mặt nhú lại, hết sức sợ hãi nhưng vẫn theo Ngôn Mộc đến điểm bắn pháo trúc. Cố Duy Nhất siết lấy cánh tay Ngôn Mộc, anh không để ý cho cô nắm lấy một tay, tay còn lại châm lửa đốt pháo. Vừa chạm đến điểm châm lửa kia, Cố Duy Nhất kéo cánh tay anh chạy ra thật xa nhưng không nghe tiếng pháo vang. Hai người quay đầu lại nhìn, pháo vẫn treo ở đó, căn bản cũng không có nổ.

Cố Duy Nhất không cần nhìn vẻ mặt Ngôn Mộc cũng biết mặt anh nhất định lạnh như băng, ngượng ngùng cười, “Cái kia, đốt lại một lần, một lần nữa...”

Ngôn Mộc thế nhưng không mắng cô, tùy ý để cô kéo anh quay lại chỗ đó, Ngôn Mộc một lần nữa châm lửa, Cố Duy Nhất căng thẳng, thời điểm thấy ánh lửa dấy lên, Cố Duy Nhất mới kéo Ngôn Mộc chạy ra, cái miệng nhỏ lắm nhại, “Chạy mau, chạy mau...” Sau lưng truyền đến tiếng vang, chạy đến nơi an toàn Cố Duy Nhất mới dừng bước.

Cách đó không xa, một đứa nhỏ bắn pháo hoa, không ngừng chạy nhảy trước sắc thái hoa mỹ trước mặt, Cố Duy Nhất kéo cánh tay Ngôn Mộc, kéo anh ra sau lưng che chở, “Anh cẩn thận một chút!” Vẻ mặt hưng phấn, thỉnh thoảng nhảy hai cái, khuôn mặt đỏ bừng nhưng cô vẫn đứng chắn

trước Ngôn Mộc, thỉnh thoảng đẩy anh sang một bên phòng bị lửa bắn trúng.

Ngôn Mộc lẳng lẳng đứng nhìn thân thể nhỏ nhắn đứng trước mình, trong mắt thoáng hiện lên vài phần nhu tình không thể nhận ra, đưa tay vén sợi tóc ngay trán cô, ngay đó là vết sẹo nhỏ hình trăng lưỡi liềm.

Cố Duy Nhất tát nhẹ vào tay anh, mở đôi mắt to tròn trừng anh, “Biết rõ là xấu mà còn vạch vết sẹo đó ra!”

Mặt Ngôn Mộc không chút thay đổi, đôi mắt thâm thúy phảng phất như một ngôi sao lớn.

“Ai cho phép cậu nói anh tôi như vậy?”

“Tôi cứ nói, dù thế nào, hẳn vốn là đứa con hoang không ai cần, nếu không vì nhà họ Cố, hẳn chính là đứa trẻ không ai muốn cả.”

“Cậu mới là đứa không ai muốn, tôi không cho phép cậu nói anh tôi như vậy, không cho phép!”

Tiểu cô nương 7 tuổi thắt hai bím tóc sừng dê, ngày thường điềm tĩnh nhưng đánh người lại khí lực quá lớn, quai hàm phồng lên như muốn tức điên.

Vết sẹo kia là khi đó để lại, bị người ta dùng cành cây đập vào trán, máu chảy đầm đìa, thời điểm Ngôn Mộc đuổi đến, máu tươi theo trán cô bé chảy xuống dính đó vẻ mặt kiêu ngạo, dương dương đắc ý, “Để tôi xem về sau các cậu ai còn dám nói anh tôi như thế!”

Nhìn thấy anh, sợ bị mắng, Cố Duy Nhất thay đổi, khóc lên, nước mắt nước mũi hòa vào nhau ngã vào người anh. Anh cũng cô đi viện, mặc dù không có vấn đề gì nhưng trên trán vẫn lưu lại một vết sẹo!

“Anh...” Bàn tay nhỏ bé của Cố Duy Nhất lắc lư trước mắt anh, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ nịnh nọt, “Năm mới vui vẻ! Lì xì của em!”

Ngôn Mộc nhàn nhạt liếc cô một cái, từ trong lồng ngực móc ra một cái lì xì đưa cho cô, Cố Duy Nhất mừng rỡ đưa tay vừa lấy vừa sờ, cảm giác không đúng lắm, Ngôn Mộc ngày thường đối với nàng mặc dù nghiêm khắc, nhưng mỗi cuối năm cái này hồng bao lại là vô cùng lớn, lúc nào cũng rất dày, lần này lại trống trơn, giống như không có vật gì đó bình thường, hoài nghi mở ra, đổ ra ngoài, là một cái thẻ vàng.

Cố Duy Nhất cầm trong tay, “Thẻ ngân hàng? Bên trong có tiền sao? Anh không phải là lừa em đi?”

Ngôn Mộc lạnh nhạt nhìn cô một cái, “Cố Duy Nhất, anh rất chán ghét những người hoài nghi mình, vốn còn muốn nói cho em mật mã, hiện tại anh quyết định không nói!”

“Đừng anh, nói một chút nha...”

Ngôn Mộc xoay người đi vào trong nhà, Cố Duy Nhất theo ở phía sau thê thảm kêu, “Anh, mật mã...”

"Ầm" một tiếng, sau lưng pháo hoa nổ rộ, chiếu sáng một vùng trời đất.

*

Mông một đầu năm, sáng sớm Cố Duy Nhất bị tiếng pháo đánh thức, không ngủ được, dậy sớm một chút liền gặp Tô Lương Tần cùng Thai Tử Vũ đến chúc tết, Cố Duy Nhất vui vẻ tiếp đãi hai người.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất, Tô Lương Tần trêu chọc, “Bạn gái nhỏ của anh!”

Cố Duy Nhất đưa tay ra, nghiêm mặt, “Anh Lương Tần, phí tổn thất tinh thần cộng thêm lì xì năm mới, nếu anh đưa thiếu em sẽ không để yên cho anh!”

Tô Lương Tần sớm chuẩn bị xong, bất quá vẫn là làm bộ dáng đau lòng, “Nhất Nhất, em đây là lừa gạt nha!”

Cố Duy Nhất nhìn lì xì dày trong tay, lúc này mới hài lòng khoát tay, “Sự tình trước xóa bỏ đi, về sau nếu cần em giả làm bạn gái em sẽ cố gắng hết sức lực!”

Tô Lương Tần hoảng sợ khoát tay, “Coi như quên đi, đại tiểu thư như em, anh cũng không dùng nổi!”

Cố Duy Nhất vui vẻ, thừa dịp Tô Lương Tần đi theo Cố gia trưởng bồi chúc tết, kéo Thai Tử Vũ qua một bên, đưa tay, “Lễ mừng năm mới người thu được không ít hồng bao nha, mau trả ta tiền!”

Thai Tử Vũ cười hắc hắc, “Nhất Nhất, chúng ta tình cảm tốt, không nói đến tiền!”

Cố Duy Nhất ấn đầu hần, “Thai Tử Vũ, người cứ thử xem, chờ ngày bị chú Thai phát hiện, đợi đi!”

Gian phòng Ngôn Mộc sớm tinh mơ không có động tĩnh, Tô Lương Tần đợi nửa ngày không thấy Ngôn Mộc ra, kéo Cố Duy Nhất, “Nhất Nhất, đi gọi anh em rời giường đi!”

Cố Duy Nhất lạnh lạnh lườm hần một cái, “Anh Lương Tần, ngày đầu năm mới đã định hại em?”

Tô Lương Tần cười, “Nhất Nhất, thế nào lại nói anh hại em, từ sớm tinh mơ anh đã đến, em không gọi hần rời giường, là em chiêu đãi không chu toàn, giờ sao lại thành anh hại em?”

Cố Duy Nhất há mồm cứng lưỡi, bất quá ngẫm lại cũng đúng, người ta ngòi từ sớm tinh mơ, anh của cô còn chưa dậy, quả thật có chút không thích hợp, Cố Duy Nhất thở dài, “Được thôi, hy sinh một mình em, thành toàn cho mọi người hạnh phúc!” Tính khí Ngôn Mộc lúc rời giường vô cùng nghiêm trọng. Tính khí, tính khí, tính khí!!! Chuyện trọng yếu phải nói ba lần!!!

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 9

--

Cố Duy Nhất đến bên ngoài phòng ngủ của Ngôn Mộc, cẩn thận đẩy nhẹ cửa phòng, thấy Ngôn Mộc trên giường đang ngủ say, cô nhẹ nhàng đi vào, ánh mặt trời xuyên qua rèm mỏng chiếu vào sườn mặt tuấn dật hoàn mỹ, tóc rũ xuống trên trán trơn bóng, tới tận lông mi dài, yên tĩnh và tốt đẹp.

Cố Duy Nhất ngơ ngác nhìn người trên giường, tâm không đúng lúc nhảy loạn, thật là, nhìn bao nhiêu năm vẫn không khỏi kinh diễm a...

Cố Duy Nhất vỗ vỗ khuôn mặt đang nóng lên của mình, Cố Duy Nhất, chỉ là gọi anh rời giường, sợ cái gì!

Cố Duy Nhất tay chầm chậm chạm đến vai anh, nhẹ đẩy một cái, “Anh...”

Người trên giường khẽ nhíu mày một cái, không hề động, Cố Duy Nhất lại đẩy anh một cái, “Anh...”

Ngôn Mộc ôm chần trở mình, lật đến bên kia, chần rời, lộ ra eo thon trơn bóng, mặt Cố Duy Nhất đỏ lên, mặc dù trước đây lúc nào cũng ngủ cùng Ngôn Mộc, nhưng kể từ khi học xong sơ trung, hai người tách ra, Ngôn Mộc ở trước mặt nàng cũng chú ý rất nhiều, đột nhiên như vậy, Cố Duy Nhất cũng có chút không quen!

Hạ quyết tâm, Cố Duy Nhất quỳ ở bên giường, duỗi tay nắm lấy mũi Ngôn Mộc ngăn anh hô hấp, lúc này Ngôn Mộc nửa tỉnh nửa mê mở mắt,

mơ mơ màng màng nhìn Cố Duy Nhất, con mắt lại nhắm lại, không kiên nhẫn cầm lấy tay Cố Duy Nhất kéo xuống, tiện thể nằm lên người cô. Hai mắt anh nhắm chặt, đầu đặt ở cổ cô, thanh âm trầm thấp mang theo cảnh cáo, “Cố Duy Nhất, nếu quấy rầy anh ngủ anh sẽ ném em ra ngoài!”

Nói xong câu đó, Ngôn Mộc lại im lặng, thay vào đó là nhịp hô hấp nhẹ nhàng bên tai Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất toàn thân cứng ngắc nằm trên giường, trên người có một người đàn ông đè lên làm cô không thở nổi, đầu óc cũng không nghĩ được gì, bên tai là hô hấp của anh. Hơi thở quen thuộc của anh bao quanh cô, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ đỏ lên, hô hấp dồn dập, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Đây anh ra hay là đá anh? Nhéo anh hay là đánh anh?

Suy nghĩ một hồi lâu, Cố Duy Nhất không có gan làm như vậy.

Đột nhiên, Cố Duy Nhất cảm thấy giữa hai chân bị vật gì đó thô sấp cọ vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ càng đỏ hơn, cô không phải ngu ngốc, phim truyền hình xem không ít, tiểu thuyết sắc cũng đọc nhiều, thậm chí là viết, nam nhân sáng sớm đột nhiên -đứng, làm sao cô lại không biết?

Ngôn Mộc có vẻ như khó chịu, thân thể động một chút, vật kia ở giữa đùi cô cọ cọ, như lại lớn thêm, Cố Duy Nhất mặt như rặng mây đỏ, ngấn ra một hồi lâu

, chu cái miệng nhỏ, răng nhỏ sáng long lanh, nghiêng đầu cắn lấy lỗ tai Ngôn Mộc.

Đột nhiên đau đớn Ngôn Mộc phút chốc mở mắt, trong mắt mang theo bén nhọn, sáng quắc, phảng phất như sắp ăn thịt người bình thường gặm nhẹ, “Cẩn thận- Duy - Nhất...”

Cố Duy Nhất không biết lấy khí lực ở đâu, đẩy anh ra, Ngôn Mộc không đề phòng ngã sang một bên, Cố Duy Nhất đứng lên, không dám nhìn người đang híp mắt ở trên giường, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, làm bộ dáng bình tĩnh “Anh Lương Tần ở dưới chờ anh, anh mau rời giường...” Nói xong, chạy nhanh ra ngoài cửa.

Ngôn Mộc nhìn người vừa rời đi, nằm trên giường yên lặng hồi lâu, chậm rãi đứng dậy dựa vào đầu giường, đôi mắt híp híp, từ trong ngăn kéo lấy ra bao thuốc, đốt một điếu, đầu óc ngày càng rõ ràng chuyện vừa xảy ra, lông mày nhíu lại, trong mắt mang theo một chút khó hiểu, Cố Duy Nhất?

Con mắt liếc xuống nhìn nơi nào đó dâng trào, nghĩ đến thân thể mềm mại vừa nằm dưới, toàn thân cứng đờ, chỗ kia lại lớn hơn rất nhiều, con mắt u ám, hít một hơi thật sâu, cuối cùng nhịn không được nói một câu thô tục, “Con mẹ nó...”

Cố Duy Nhất mặt đỏ tới mang tai, không dám xuống dưới nhà, chạy về phòng của mình nằm trên giường ôm chăn lăn qua lăn lại, che lấy khuôn mặt nhỏ nhắn thở dài thở ngắn, xong rồi, xong rồi, trong lòng không biết là loại cảm giác gì, đó là anh của cô nha? Mặc dù ý thức anh không tỉnh táo, nhưng vẫn là anh của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn thêm hồng, Ngôn Mộc cái đồ biến thái, khó trách người ta nói đàn ông ba mươi tuổi không yêu đương đều là biến thái, hiện tại cô thật đúng là đã tin, anh của cô chính là biến thái.

Ngôn Mộc đuổi đám người Tô Lương Tần, đứng ngoài cửa phòng Cố Duy Nhất đi tới đi lui vài vòng, cuối cùng vẫn đưa tay mở cửa phòng.

Cửa phòng ngủ bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Cố Duy Nhất nhìn sang, là khuôn mặt cứng nhắc của Ngôn Mộc, bốn mắt nhìn nhau, Cố Duy Nhất ấp úng mở miệng, “Biến thái...”

Mặt Ngôn Mộc liền biến sắc, trong nháy đen đi, đóng sập cửa rồi ra ngoài, Cố Duy Nhất khẽ nhếch miệng nhỏ, cô rõ ràng là muốn gọi anh, thế nào vừa rồi nghĩ biến thái một chút liền nói ra, lần này là thực xong rồi...

*

“Cậu nói cái gì?” Tô Lương Tần phun sạch cà phê ra ngoài.

Ngôn Mộc ghét bỏ nhìn hằm, đen mặt, “Thu dọn sạch sẽ!”

Tô Lương Tần tiện tay rút ra khăn giấy lau lau mặt bàn, có chút không xác định nhìn về phía trước, “Cậu nói cậu đối Nhất Nhất...”

“Cứng rắn?”

Ngôn Mộc lạnh lùng liếc hằm một cái, không đáp lời!

Tô Lương Tần nhướn mày thối một cái huyết sáo, “Đối với em gái của mình thật đúng là biến thái a...”

Ngôn Mộc phóng tầm mắt sắc đến, u ám, “Tô Lương Tần, chú ý lời nói của cậu!”

Tô Lương Tần khoát tay xin tha, nhìn thẳng anh, hạ thấp thanh âm, “Cậu không phải là không được sao? Như thế nào lại...”

“Tô Lương Tần, đó là lãnh cảm, không phải là không có năng lực, cậu cần học thêm vốn từ sao?” Thần sắc Ngôn Mộc lạnh vài phần.

Tô Lương Tần lắc lắc đầu, không thêm để ý, “Không cần, với tớ mà nói, người mà đối nữ nhân không đứng được, lãnh cảm và không có năng lực đều là như nhau!”

Cảm nhận được Ngôn Mộc cực kỳ tức giận, Tô Lương Tần liền bốt đi, “Coi tớ như nói sai, bất quá, đó là Cố Duy Nhất, là người cậu chăm sóc từ

nhỏ đến lớn --- em gái nha!” Tô Lương Tần thêm dầu vào lửa.

Ngôn Mộc cố gắng đè nén tức giận trong lòng, “Tô Lương Tần, cậu cứ ra ngoài ngay!”

Tô Lương Tần không xem cơn tức giận của Ngôn là quan trọng, khẽ dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, phân tích, “Những năm nay cậu đều không được...” Thấy được ánh mắt giết người của Ngôn Mộc, Tô Lương Tần tự động sửa lại, “Lãnh cảm, lãnh cảm, đối phụ nữ đều không hứng thú dĩ nhiên đối với nam nhân như thế nào, tớ không biết, tối thiểu cậu đối với tớ dù sao cũng là không có hứng thú!”

Tô Lương Tần tự mình nói, chính mình cười không được, mặt Ngôn Mộc không chút thay đổi nhìn hắn, đôi mắt sắc bén nghĩ muốn diệt khẩu ám quang.

Tô Lương Tần gấp rút thu lại sắc mặt của mình, “Vì sao đột nhiên liên đối với Nhất Nhất nảy sinh thú tính? Trong đó có hai nguyên nhân, đầu tiên, chính là các cậu lâu ngày sinh tình, cậu yêu em ấy cũng không biết. Nghĩ xem, cậu thích sạch sẽ, lại còn lạnh nhạt, người nào nào có thể dễ dàng đi vào phòng cậu, chỉ có Nhất Nhất, hết lần này tới lần khác cậu tha thứ cho Nhất Nhất, phải không? Dù cậu đối với em ấy không phải tình yêu, Ngôn Mộc, đời này sợ là cậu không tìm được một người nữa làm cho cậu có thể toàn tâm tiếp nhận như vậy!”

Sắc mặt Ngôn Mộc ngày càng khó coi, mím đôi môi mỏng, “Nguyên nhân còn lại?”

Tô Lương Tần buông tay, “Một nguyên nhân khác chính là, cậu buổi sáng vừa vặn □□, Nhất Nhất lại đúng thời gian đó đụng phải, muốn chứng minh cái này rất đơn giản, tìm phụ nữ buổi sáng đến thử là được, đương nhiên, nhắm vào đàn ông bình thường mà nói, còn cậu, trước phải giải

quyết bệnh sạch sẽ của mình, cho phép những người phụ nữ kia lại gần mới được.”

Ngôn Mộc lặng im một hồi lâu, “Tô Lương Tần, cậu có thể rút!”

Trong mắt Tô Lương Tần thoáng vui vẻ, Ngôn Mộc a Ngôn Mộc, cậu cũng có ngày hôm nay.

Tô Lương Tần đứng lên đi ra cửa, ngừng bước chân, quay đầu lại, “Ngôn Mộc, vừa rồi thay cậu phân tích nhiều như vậy, tớ đột nhiên phát hiện, những năm nay tớ đều cùng làm việc với một tên biến thái không bình thường a!”

Cái ly trên bàn Ngôn Mộc bay tới, Tô Lương Tần tức thời chạy ra kịp.

Ngôn Mộc ngửa mặt tựa vào ghế, ngón tay thon dài bóp lông mày, đây liệu có tính là lợi dụng trẻ em không?

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 10

Lần này Cố Duy Nhất thật sự đắc tội Ngôn Mộc, bảy ngày liên tiếp Ngôn Mộc đều không trở về, một nhà Cố gia đều thành thói quen, dù sao Ngôn Mộc không trở về thường xuyên, không phải là chuyện lớn, nhưng là hiện tại thì nhất định có chuyện. Cố Duy Nhất gọi điện, nhắn tin anh đều không hồi đáp lập tức tắt máy, rõ ràng là cho cô biết anh tức giận!

Rõ ràng là anh không đúng trước, mặc dù là cô nói sai, thế nhưng cũng không phải cố ý! Anh là đại nam nhân, não cũng lớn hơn cái não như cây kim của cô, anh không để ý tới cô, cô cũng không cần mặt dày đi tìm anh.

Mười hai giờ trưa, một dãy số lạ gọi đến điện thoại Cố Duy Nhất, bắt máy, giọng nói có chút quen thuộc, “Cố tiểu thư? Tôi là Trịnh Kinh!”

Cố Duy Nhất kinh ngạc, “Trịnh tiên sinh, có chuyện gì không?”

“Tôi mới vừa từ nhà hàng Thiên Thịnh ra, vừa hay thấy Doãn tiểu thư ăn cơm cùng khách hàng, giống như uống nhiều, muốn gọi nhắc nhở cô, danh tiếng của công ty kia trong giới không được tốt cho lắm.”

Cố Duy Nhất nghe vậy, vội mặc quần áo chạy ra cửa, thuận tiện gọi cho Thai Tử Vũ, chạy tới nhà hàng Thiên Thịnh, vừa kịp lúc Thai Tử Vũ chạy tới, hai người cùng nhau vào trong, thấy Doãn Huyền Huyền quần áo không chỉnh tề bị một người đàn ông nửa ôm nửa níu vào xe dừng ven đường.

Sắc mặt Thai Tử Vũ không tốt, tiến lên một tay lôi Doãn Huyền Huyền kéo vào ngực mình, một tay đẩy tên mập kia ra, “Đồ lưu manh nhà ông...”

Quanh tên mập còn vài tên vệ sĩ, thấy Thai Tử Vũ nói năng lỗ măng, vây lại, “Mày là ai? Việc của Vương tổng cũng dám quản, chán sống sao!”

Đem Doãn Huyền Huyền đẩy vào người Cố Duy Nhất, vẻ mặt Thai Tử Vũ tràn đầy lãnh ý, vén tay áo lên, “Hôm nay tôi muốn dẫn người đi!”

Vệ sĩ kia cười vẻ mặt khinh thường, “Tiểu tử, đây là mày tự chuốc phiền phức, cũng đừng nói Vương tổng không có cho mày cơ hội!”

Vương tổng kia không say, đẩy vệ sĩ ra, nhìn về phía Doãn Huyền Huyền sau lưng Cố Duy Nhất, giễu cợt, “Doãn tiểu thư, chuyện này chẳng lẽ cô còn không xử lý?”

Doãn Huyền Huyền uống nhiều, đứng không vững, đẩy Cố Duy Nhất ra, lảo đảo đi về phía Vương tổng, “Vương, Vương tổng, xử lý, như thế nào lại không xử lý...”

Vương tổng nhìn về phía Thai Tử Vũ, nhún nhún vai, vẻ mặt trào phúng, “Cậu thấy đấy, là cô ấy tự nguyện!”

Thai Tử Vũ không tin, trợn mắt nhìn Doãn Huyền Huyền, “Doãn Huyền Huyền, em có đầu óc không vậy?”

Cố Duy Nhất nhíu mày, Thai Tử Vũ làm việc lúc nào cũng không để ý hậu quả, bước lên một bước, vẻ mặt trấn tĩnh, “Vương tổng, đúng không? Tôi là quản lý của Doãn Huyền Huyền, tên là Cố Duy Nhất, trong lúc cô ấy không tỉnh táo, tôi nghĩ quản lý có quyền thay cô ấy quyết định chứ, phải không?”

“Hiện tại tôi muốn dẫn người về nhà, Vương tổng có ý kiến gì không?”

Người sau lưng Vương tổng tiến lên nói thầm gì đó vào tai hắn, hắn nhàn nhạt đánh giá Cố Duy Nhất, cau mày một lúc, cuối cùng hừ một tiếng, “Nếu đã vậy, các người cứ tự nhiên.” Nói xong liền xoay người lên xe.

Mặc dù Cố Duy Nhất không đoán được sự tình lại đơn giản như vậy, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại nghe "bộp" một tiếng, Doãn Huyền Huyền tát vào mặt Thai Tử Vũ, “Anh dựa, dựa vào cái gì mà quản chuyện của tôi, dựa vào cái gì...”

Thai Tử Vũ không che mặt, trên mặt in một cái dấu tay rõ ràng, còn có chút tia máu do bị móng tay cào.

Cố Duy Nhất muốn tiến lên ngăn cản, Thai Tử Vũ khoát tay, tiến lên vịn lấy Doãn Huyền Huyền, “Hiện tại đầu óc em không rõ ràng, anh không muốn cùng em âm ỉ, anh đưa em về trường học!”

Doãn Huyền Huyền đẩy hẳn ra, lão đảo đi về phía sau, Cố Duy Nhất gấp rút giữ lấy Doãn Huyền Huyền toàn thân mùi rượu, nói với hẳn, “Anh có biết tôi vì hôm nay đã đợi bao lâu không? Có công ty này tài trợ, tôi có thể đóng vai phụ, vai phụ đó. Đợi biết bao lâu, vất vả bao lâu mới được vai phụ này, tại sao anh lại quấy rối tại sao?”

"Oẹ" một tiếng, Doãn Huyền Huyền ngồi xồm ở ven đường ói không ngừng.

Cố Duy Nhất cùng Thai Tử Vũ mất bao nhiêu sức mới đưa được Doãn Huyền Huyền về ký túc xá, Cố Duy Nhất giặt sạch khăn lông lau cho cô ấy một phen, Doãn Huyền Huyền nửa tỉnh nửa say, ôm cổ Cố Duy Nhất, nước mắt lăn chã chảy xuống, “Nhất Nhất, Nhất Nhất, tớ không còn cách nào, mẹ còn ở bệnh viện, em trai theo ông bà chịu khổ, ông bà tớ đều hơn tám mươi, tớ muốn kiếm tiền, kiếm tiền đưa em trai đón lên đây, chữa bệnh cho mẹ, tớ không có cách nào, tớ không có thời gian, không chờ nổi, không chờ nổi...”

“Tớ biết rõ, biết rõ...” Cố Duy Nhất ôn nhu an ủi, “Ngoan, trước hết nằm xuống đã...”

Doãn Huyền Huyền khóc đến mệt, nằm ngủ, Cố Duy Nhất đắp chăn cho cô ấy, thấy khuôn mặt lúc ngủ còn nhú mày, thở dài một hơi, Huyền Huyền vốn có một gia đình tương đối khá giả, mặc dù không phải là đại phú quý, nhưng cũng coi như là giàu có, hai năm trước, cha nàng say rượu, đâm phải một chiếc xe ba bánh, cha Doãn Huyền Huyền cùng người kéo xe tử vong tại chỗ, mặc dù mẹ cô ấy được đưa vào viện nhưng vẫn là chưa tỉnh lại. Bởi vì do cha cô say rượu, cuối cùng phải lấy hết tài sản Doãn gia bồi thường. Hai năm qua, Huyền Huyền vô cùng cực khổ, liều mạng vì kiếm tiền!

Cố Duy Nhất rót một chén nước ấm, đỡ Doãn Huyền Huyền dậy, cho cô ấy uống, điện thoại vang lên, nhìn dãy số không coi là xa lạ vì buổi trưa cô từng nhận, “Trịnh tiên sinh!”

“Cố tiểu thư, có việc tôi muốn cùng cô thương lượng, hiện tại có thời gian không?”

“Tôi không biết là mình với Trịnh tiên sinh có chuyện gì cần nói?” Cố Duy Nhất nhíu mày.

“Về việc chúng tôi muốn cùng Doãn tiểu thư kí hợp đồng, Cố tiểu thư có hứng thú không?”

Lúc xuống lầu, thấy Thai Tử Vũ tựa vào vách tường kí túc xá nữ, trên mặt in dấu tay rõ ràng, Cố Duy Nhất đưa tay đụng một cái, Thai Tử Vũ kêu một tiếng, lùi lại vài bước.

“Này...” Cố Duy Nhất đưa trứng gà vừa luộc cho hẳn, “Xoa một chút đi!”

Thai Tử Vũ đưa tay nhận lấy, dùng khăn quàng cổ gói lại xoa xoa trên mặt.

Cố Duy Nhất liếc hẳn một cái, “Cậu không có chuyện gì chứ?”

Thai Tử Vũ lắc lắc đầu, con mắt thoáng âm đạm, “Không có chuyện gì, quen rồi!”

Cố Duy Nhất thật muốn mở đầu Thai Tử Vũ xem bên trong là cái gì, như thế nào lại treo cổ trên một cây, còn đến chết cũng không đổi?

Nhưng Doãn Huyền Huyền là bạn của cô, Thai Tử Vũ cũng là bạn của cô, cô bị kẹt ở giữa cái gì cũng không nên nói.

“Tôi còn có chuyện, đi trước, cậu thế nào?” Cố Duy Nhất nhàn nhạt liếc hẳn một cái.

“Tôi đợi lát nữa!” Thanh âm Thai Tử Vũ.

Cố Duy Nhất lắc đầu, không quan tâm hẳn, đi ra ngoài cổng trường.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 11

Trong quán cà phê, Trịnh Kinh vắt hai chân, khuôn mặt hiền hòa nhìn về mặt lạnh nhạt của Cố Duy Nhất phía đối diện.

Lúc này là bốn giờ chiều, trong quán cà phê không nhiều người, hương cà phê dễ ngửi tràn ngập.

“Tôi xin tự giới thiệu lần nữa, tôi là...”

“Kim bài Trịnh Kinh!” Cố Duy Nhất cười nhạt một tiếng!

Trịnh Kinh chau mày, “Cố tiểu thư thật hiểu rõ tôi?”

“Đại danh Trịnh tiên sinh lớn vô cùng trước kia là tôi nhất thời không nhớ rõ!” Kỳ thật không phải là Cố Duy Nhất nhớ lại, mà là lúc đi đường cô đã gọi cho bạn thời đại học giúp cô tra khẩn cấp, Trịnh Kinh cũng coi như nổi danh, cũng không khó để biết thân phận của hã!

Trịnh Kinh cười cười, bưng cà phê lên uống một ngụm, “Vậy tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, tôi muốn ký hợp đồng với Doãn tiểu thư!”

“Cái này, Trịnh tiên sinh đã nói qua, kỳ thật tôi chưa tính là quản lý nhân chính của Doãn Huyền Huyền, bởi vì chúng tôi căn bản không ký hợp đồng. Cô ấy và tôi trong lúc đó không tồn tại bất kỳ quan hệ pháp luật nào, cho nên nếu anh muốn ký hợp đồng, cần phải tìm Huyền Huyền, tôi không có quyền thay cô ấy quyết định bất cứ cái gì!”

Trịnh Kinh khẽ nhếch khoé môi, “Xem ra Cố tiểu thư là người hiểu biết, vậy tôi cũng không giấu, ký hợp đồng với Doãn Huyền Huyền rất đơn giản, nếu biết chúng tôi muốn ký hợp đồng, cô ấy sẽ rất cao hứng. Điểm này tôi rất tự tin, nói với Cố tiểu thư chuyện này vì tôi muốn Cố tiểu thư cùng gia nhập với tư cách quản lý của Doãn Huyền Huyền!

Cố Duy Nhất không thấy hoảng hốt, duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, “Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?”

“Mặc dù cô không phải là quản lý chính thức, nhưng so với người khác nhất định hiểu rõ Doãn tiểu thư hơn. Nhân viên hiện tại của Khởi Nguyên chúng tôi chưa có người nào thích hợp làm việc này, tôi thấy Cố tiểu thư rất thông minh, nên muốn cô cùng tham gia, đây là thượng sách!”

Cố Duy Nhất bưng nước trái cây nhấp một ngụm, lời nói dường hoàng vừa nghe chính là lời khách sáo, trong đầu nhanh chóng chuyển mấy vòng, ngẩng đầu nhìn Trịnh Kinh, “Cho tôi thời gian suy nghĩ!”

Trịnh Kinh vuốt cằm, “Được, tôi chờ tin tốt của cô!”

*

Từ quán cà phê đi ra, năm giờ chiều, Cố Duy Nhất giữ lấy chiếc khăn quàng cổ, nhìn xe trên đường đi lại như nước, đèn neon lúc sáng lúc tối, không thấy rõ mặt những người đi đường, mỗi người trên đường đều vì kế sinh nhai bôn ba vất vả, thiếu gì nhân tài hơn người từ nhỏ áo cơm không thiếu như cô? Cuộc sống như thế có thể mỗi ngày đều vui vẻ?

Cố Duy Nhất vẫn cho là cô có thể hết sức công bằng đối đãi với thế giới này, cho dù gia cảnh giàu có, nhưng cô chưa bao giờ kiêu ngạo. Bây giờ cô phát hiện, cô sai rồi, cho tới nay cô đều sống trong một lớp vỏ bảo vệ, căn bản không biết đến khó khăn của người bình thường. Thời điểm cô túng quẫn nhất là lúc Thai Tử Vũ mượn toàn bộ tiền, mà cô không muốn đến chỗ Ngôn Mộc lấy tiền, sau đó thì sao? Không có sau đó, ngày qua ngày so

với người khác cô đều sống tốt. Không nhận thức được cuộc sống của Doãn Huyền Huyền, lại đột nhiên hiểu được nỗi khổ của cô ấy, Doãn Huyền Huyền thiếu không chỉ là tiền, mà còn là kiêu ngạo!

Đột nhiên rất muốn gặp Ngôn Mộc, mặc dù tính khí anh táo bạo, cư xử không khéo léo, nhưng lại là người hiểu rõ cô nhất. Ở cạnh anh, cho dù bị mắng, bị chửi, cô cũng thấy thư thái, được, cô thừa nhận, cô ưa bị ngược!

Ven đường vẫn như cũ khó bắt xe, cách nhà Ngôn Mộc mua nửa giờ, Cố Duy Nhất quyết định đến đó.

Dọc theo đường cái vô số người, đầu Cố Duy Nhất không ngừng chuyển động, một số việc cũng hợp lại với nhau, ý của Trịnh Kinh sợ là Tuý ông không phải ở rượu*!

(*): ý không trong lời nói

Thời điểm này, Ngôn Mộc chưa tan tầm, Cố Duy Nhất đứng ở cửa chờ trong chốc lát, lòng bàn chân đều tê buốt, dứt khoát ngồi xuống mặt đất.

Ngôn Mộc vừa ra khỏi thang máy, liền thấy một người nho nhỏ run lẩy bẩy ngay trước cửa nhà, vùi đầu tròn khấn quàng cổ, chỉ thấy đỉnh đầu đen thui.

Thời khắc Ngôn Mộc thấy Cố Duy Nhất, thân thể cứng đờ, sự tình hôm đó lại xuất hiện trong đầu anh lần nữa, không hiểu sao có chút bực bội.

Nghe tiếng bước chân, Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn Ngôn Mộc, khóe miệng nhếch lộ ra bộ dáng tươi cười, “Anh về rồi...” Mấy ngày không gặp Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất lại cảm thấy mừng rỡ.

Nhìn cô không che giấu bộ dáng tươi cười, đôi mắt Ngôn Mộc tối sầm, tiến lên lôi cô dậy, “Cố Duy Nhất, em bệnh à?” Vừa nói vừa xách cổ áo cô vào trong nhà.

Cố Duy Nhất ôm gối co người trên ghế sofa, trong phòng ấm áp, hơi lạnh trên người dần tan đi.

Ngôn Mộc đứng ở cạnh ghế sofa gương mặt lạnh lùng, “Em tới làm gì?”

Trên thế giới này không ai hiểu rõ Ngôn Mộc hơn Cố Duy Nhất, đương nhiên biết rõ nên đối phó với anh như thế nào. Khuôn mặt nhỏ tỏ vẻ đáng thương, “Anh, em đi hơn một giờ, đợi anh trước cửa hơn ba giờ rồi...” Tay không ngừng xoa bàn chân thể hiện cô vô cùng mệt mỏi, sự tình hôm đó có đánh chết cô cũng không nhắc đến.

Ngôn Mộc lạnh lạnh liếc cô một cái, xoay người đi về phòng bếp.

Cố Duy Nhất le lưỡi một cái, dựa vào ghế sofa, dần dần mí mắt bắt đầu đánh nhau, có chút buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, bên kia ghế lún xuống, hơi thở quen thuộc, Cố Duy Nhất ngoẹo đầu, gối lên trên vai Ngôn Mộc.

Trong tay bị nhét vào một cái cốc nóng, còn có hương vị nồng nặc, Cố Duy Nhất mở mắt ra, bên tai truyền đến thanh âm mát lạnh, “Mau uống đi!”

Cố Duy Nhất ôm chần uống nước, Ngôn Mộc đưa tay cầm lấy lòng bàn chân cô nhẹ nhàng xoa nắn, dạ dày ấm áp cùng xúc cảm thoải mái khiến Cố Duy Nhất thở dài lên tiếng.

Một không gian vô cùng yên tĩnh.

“Anh, em muốn đến Khởi Nguyên làm quản lý.” Cố Duy Nhất mở miệng.

“Khởi Nguyên? Có người tìm đến em, hay là em tự mình phỏng vấn?” Thanh âm Ngôn Mộc nhàn nhạt, lực trên tay không nặng không nhẹ.

Cố Duy Nhất phút chốc mở mắt ra, rụt chân lại, nhìn anh, con mắt long lanh, “Sao anh lại hỏi thế? Có phải anh biết gì đó rồi phải không?”

Ngôn Mộc nhìn nhiệt độ trên tay bỗng dưng mất đi, đưa vào ghế sofa, không có biểu cảm gì nhàn nhạt liếc cô, “Vậy em biết cái gì?”

Cố Duy Nhất thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Ngôn Mộc, dấu môi nằm lại trên vai anh, đem những lời của Trịnh Kinh nói hết cho anh nghe.

“Lúc ấy Huyền Huyền nhận quảng cáo đầu gọi đầu Thanh Tuyền, em có nghi ngờ, bây giờ xác thực, những người kia đều hướng về anh Lương Tần, nói trắng ra là hướng về Thiên Thịnh của các anh!” Lúc ấy Trịnh Kinh trở lại hỏi tên Huyền Huyền, bây giờ nghĩ lại, Tô Lương Tần không tránh khỏi liên quan!

Ngôn Mộc hừ một tiếng, “Xem ra em không đến nỗi ngốc!” Thuận tay cầm lấy miếng giấy bên cạnh ấn vào mặt Cố Duy Nhất, vừa ngay lúc Cố Duy Nhất mở miệng nói chuyện, vô tình vào miệng cô.

“Hừ, hừ...” Không ngừng đem miếng giấy nhổ ra, trong miệng vẫn không thoải mái, cảm thấy không có sạch sẽ, Cố Duy Nhất trừng mắt nhìn anh, đem chiếc thảm che ở bên cạnh tức giận nói, “Lần này hẳn muốn mời em đến Khởi Nguyên, nhất định vì em và anh Lương Tần có quan hệ, đúng rồi, Khởi Nguyên và các anh có làm ăn với nhau sao? Muốn kéo quan hệ?” Cố Duy Nhất nghi hoặc.

“Tình hình Khởi Nguyên mấy năm nay không tốt, luôn muốn có được sự đầu tư của Thiên Thịnh!” Ngôn Mộc đứng dậy thuận tiện cầm quả quýt trên bàn lột vỏ.

“Em hiểu rồi” Cố Duy Nhất bưng tỉnh, “Bảo sao hẳn ta lại tổn sức vậy!”

Suy nghĩ một chút, Cố Duy Nhất ngửa mặt nhìn về phía Ngôn Mộc, “Anh, em biết rõ hẳn muốn lợi dụng em để thông quan hệ với anh Lương

Tần, như vậy em còn vào công ty người ta, có phải hay không không có đạo đức?”

Ngôn Mộc liếc cô, “Em nói bọn họ muốn lợi dụng em, em cũng muốn lợi dụng người ta, người ta ung dung, em cũng đồng ý, còn cái gì mà đạo đức với không có đạo đức!”

Đúng vậy, Cố Duy Nhất chau mày, thời gian tới gia nhập Khởi Nguyên là biện pháp tốt nhất với Doãn Huyền Huyền, dù sao chuyện công việc của cô cũng không vội, trước hết phải giúp Huyền Huyền ổn định!

“Anh không phản đối?” Cố Duy Nhất nhìn quả quýt trong tay Ngôn Mộc há miệng ra, “Em cũng muốn ăn!”

“Chu Sơn là người của Khởi Nguyên.” Thuận tay đem đồ trong tay nhét vào miệng Cố Duy Nhất!

Cố Duy Nhất nhai nhai, có cái gì không đúng, “Ngôn Mộc...” Trong miệng chua xót làm Cố Duy Nhất đem thứ trong miệng nhổ ra, dĩ nhiên là vỏ quýt.

Ngôn Mộc lạnh lạnh nhìn cô, đôi mắt nguy hiểm, “Em gọi anh là gì, Cố Duy Nhất?”

Cố Duy Nhất vô thức nuốt nước miếng, một phần vỏ quýt thuận theo cổ họng tuột xuống, chẹn ở họng, khí thể trong nháy mắt yếu đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xu nịnh, “Anh...”

Ngôn Mộc hừ một tiếng, “Anh đi làm cơm!” Nói xong đồng thời đưa tay đến miệng Cố Duy Nhất, cô bị hù dọa ngửa ra sau, con mắt tròn vo.

Ngôn Mộc hí mắt lại, nhàn nhạt gọi, “Cố Duy Nhất...”

Cố Duy Nhất lúc này mới nhìn rõ trong tay anh là quả quýt đã bóc hết vỏ, múi trong suốt, lúng túng cười, há miệng ngậm lấy miếng quýt, vô tình cắn phải ngón tay Ngôn Mộc. Ánh mắt Ngôn Mộc tối sầm lại, Cố Duy Nhất bị hù dọa gập rút cầm khăn giấy lau tay cho anh, “Em lau giúp anh, em lau giúp anh...” Người này yêu sạch sẽ đến chết a!

Ngôn Mộc hất tay của cô ra, cầm lấy khăn giấy lau lau sau đó ném vào thùng rác, sai bước đi về phía phòng bếp.

Cố Duy Nhất nằm trên ghế sa lon, từ từ nhai miếng quýt trong miệng, cô vốn cho rằng Ngôn Mộc sẽ phản đối cô vào Khởi Nguyên, không nghĩ tới anh thế nhưng còn nhớ người cô sùng bái nhất là biên kịch Chu Sơn!

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngữ Ca

dtv-ebook.com

Chương 12

Ngôn Mộc không đoán được Cố Duy Nhất sẽ đến, không mua thức ăn, trong tủ lạnh còn có hai quả cà chua, liền xuống bếp làm hai bát mì. Cố Duy Nhất ôm bát, vẻ mặt ghét bỏ, “Anh, bao lâu

rồi anh không xuống bếp vậy?” Nói về tài nấu nướng của Ngôn Mộc, chính xác là cực kì tốt, cha Cố hàng năm đều cùng mẹ Cố xuất ngoại điều dưỡng thân thể, những ngày đó đều là anh chăm sóc Cố Duy Nhất về mọi mặt ăn uống ngủ nghỉ, tài nấu nướng từ đó luyện thành! Nhưng bây giờ cũng chỉ làm hai bát mì nhỏ, tài nấu nướng thật là nát bét!

Đôi mắt rét căm của Ngôn Mộc trừng cô, Cố Duy Nhất le lưỡi một cái, duỗi chiếc đũa đem hành và gừng trong bát anh gấp sang bát mình, tiếp tục ăn!

Sau khi ăn cơm, Cố Duy Nhất rửa bát xong liền đi quanh phòng bếp, Ngôn Mộc không thường xuyên ở đây, những lúc công ty quá bận mới đến ở tạm, đồ bên trong cũng không nhiều. Cố Duy Nhất mở tủ lạnh ra nhìn, trừ vài lon nước có ga thì còn hai quả trứng gà, mà mấy lon nước kia hẳn là đã hết hạn!

Cố Duy Nhất chẹp miệng, thật là không biết tự chăm sóc bản thân, mai đành phải đi siêu thị mua giúp anh đồ ăn lấp đầy tủ lạnh!

Quay về sofa, Cố Duy Nhất lấy laptop của Ngôn Mộc xem một chút tin tức, sau đó vào blog của Tô Lương Tần, vừa vắn hắn mới đăng ảnh chụp sao, lãng mạn viết, “Ngắm sao sáng khiến cho còn người ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn!”

Cố Duy Nhất vội vào tài khoản của mình, bình luận ở dưới, “Tinh Không là tên bạn gái mới sao?”

*Sao sáng nghĩa là Tinh Không

Chỉ chốc lát sau, blog của Cố Duy Nhất bùng nổ, trong chốc lát hơn bốn trăm lượt thích, Cố Duy Nhất vui mừng đứng thẳng lên trên ghế sofa!

Chính lúc đó, MSN của Ngôn Mộc có thông báo. Thời điểm Cố Duy Nhất thấy trên màn hình ba chữ Tô Lương Tần, dọa cô một thân mồ hôi lạnh, thật là không thể làm chuyện xấu sau lưng người khác!

Tô Lương Tần gửi cho Ngôn Mộc một tệp đính kèm, trong đó là một cái video. Cố Duy Nhất thuận tay ấn vào, tốc độ internet không phải là nhanh, nhưng chỉ mười phút liền vào được!

Cố Duy Nhất xem chăm chú, trên màn hình, một người đàn ông đẩy cửa phòng tiến vào, trong phòng tối om, nhạc nền u ám. Cố Duy Nhất bị dọa ngồi sát vào sofa, tự nhủ trong lòng, Lương Tần ca thật nhàm chán, nửa đêm lại gửi một video khủng bố cho anh của cô!

Thời điểm đóng cửa, có một giọng nữ khoan khoái vang lên, “Surprise...”

Theo ánh sáng sáng, một người mặc đồ ngủ màu đen trong suốt từ phía sau cửa nhảy ra ngoài, cười quyến rũ nhìn người đàn ông kia.

Hắn cười nhìn người phụ nữ đó, ánh mắt càng phát ra u ám, sau đó ôm lấy cô ta, hai người sát sao ôm nhau, sau đó, sau đó, sau đó...

Cố Duy Nhất trợn to hai mắt, tay cũng quên tắt, người phụ nữ hai chân quấn trên người tên kia, hắn đưa tay đem y phục trên người cô ta cởi ra, ba điểm lộ hết, người phụ nữ càng lúc càng lớn tiếng thở gấp, nửa người dưới của tên kia dần chống lên, cấp bách đến mức hắn không kịp cởi áo, môi ở

trên người cô ta khẽ du tầu, trong phòng yên tĩnh đều là tiếng “Ừ a a” thờ gấp!

Hậu tri hậu giác Cố Duy Nhất che mắt của mình, anh Lương Tần ngày càng không biết điều, cùng lắm cô cũng chỉ đọc tiểu thuyết, video chân thực như vậy là lần đầu tiên xem. Ngón tay Cố Duy Nhất mở ra hai khe hở, diễn viên này dáng người thật tốt, đôi chân dài lại trắng, ngực sợ là tận 32D, không hoàn hảo lắm là ngực có chút rủ xuống, nhưng mà tổng thể so với sân bay của cô..., Cố Duy Nhất mím môi.

Mắt thấy người kia cởi quần áo, chỉ còn lại cái quần bốn góc, tai to mặt lớn, ngồi không hưởng thụ, nâng cao cái bụng bia, toàn thân đen thui làm cho người ta chán ghét. Cố Duy Nhất ghét bỏ lắc đầu, di con chuột định tắt video.

“Cố Duy Nhất, em đang làm cái gì?” Một thanh âm u ám vang lên.

Cố Duy Nhất bị dọa đến toàn thân run rẩy, tay đang đặt trên con trỏ chuột ấn nhầm sang tăng âm thanh, “A, a, nhẹ thôi, đau...”

“A, thật là lợi hại, thật thoải mái...”

Cố Duy Nhất bởi quá mức khiếp sợ, sững sờ tại chỗ, giương cái miệng nhỏ nhìn Ngôn Mộc đứng ở xa. Anh mới tắm xong mặc một bộ đồ ở nhà, bọt nước trên tóc từ gò má chảy xuống trên hầu kết, óng ánh trong suốt.

Ánh sáng trong phòng hắt vào mặt Ngôn Mộc, mặt đen như đá nôi, âm thanh trong phòng càng vang, "A, a..." tiếng ngâm cùng với tiếng nam nhân ra vào "Phốc" "Phốc".

Cố Duy Nhất luống cuống tay chân cầm lấy con chuột, trong lúc bối rối lại không cẩn thận làm rơi xuống mặt đất, Cố Duy Nhất hít một hơi khí lạnh, muốn đi nhặt, Ngôn Mộc đã lên trước một phen, "Pằng" một tiếng

đem máy tính đóng lại, kèm theo một âm thanh quyến rũ, “A, muốn chết...” Trong phòng khách khôi phục lại sự yên tĩnh.

Khuôn mặt Ngôn Mộc đen lại, hận không thể bóp chết bộ dáng Cố Duy Nhất. Cô run rẩy rụt cổ, lúng túng cười với Ngôn Mộc, chống lại ý nghĩ muốn giết người của anh. Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước bọt, hai tai khê đỏ lên, cúi đầu nhìn mũi chân, hai tay nắm lấy nhau, quanh Ngôn Mộc là lãnh ý như muốn đông cứng người khác.

Lúng túng, liên tục lúng túng.

Nghĩ tới chuyện sáng mừng một đầu năm, Cố Duy Nhất cắn môi dưới lặng lẽ nhìn Ngôn Mộc, anh lạnh lùng liếc cô một cái, âm thanh mang theo sự lạnh lùng, “Cố Duy Nhất, thu hồi những hình ảnh khó coi trong đầu em ngay.”

Cố Duy Nhất nhăn nhó cái mũi nhỏ, nhìn như cô vợ nhỏ đang chớp đôi mắt, con người chuyển không ngừng.

Một tiếng nhạc vang lên, là điện thoại của Ngôn Mộc, hần đứng đó không động, Cố Duy Nhất sờ chớp mũi, đem điện thoại trên sofa đưa lại gần, nhỏ giọng, “Anh, điện thoại...” Khoé mắt liếc về cái tên Tô Lương Tần trên màn hình.

Ngôn Mộc lại lạnh lùng liếc cô một cái mới đưa tay nhận điện thoại, “Chuyện gì, nói.”

Bên kia vang đến tiếng cười trong sáng của Tô Lương Tần, “Cậu xem video kia chưa? Có cảm giác không?”

Thừa dịp Ngôn Mộc nghe máy không để ý, Cố Duy Nhất cẩn thận dọc theo góc tường định trốn ra chỗ khác.

“Cậu có ý gì?” Ngôn Mộc nheo mắt lại, vẻ mặt nguy hiểm.

“Ồ, còn chưa xem hả?” Tô Lương Tần chưa cảm nhận được nguy hiểm, trêu chọc, “Tớ gửi cậu một thứ đồ tốt, cậu mau xem đi, đối với cậu vô cùng tốt!” Giọng nói Tô Lương Tần mang theo vẻ ái muội.

Ngôn Mộc trong nháy mắt hiểu mọi chuyện, lồng ngực đè nén, từng câu từng chữ nói, “Tô-Lương-Tần, con mẹ nó, cậu cút cho tôi...”

Tô Lương Tần thấy hấn đột nhiên tức giận sợ hết hồn, chưa kịp mở miệng bên kia đã cúp máy, Tô Lương Tần ngoáy tay, lắc ly rượu cảm thán lắc đầu, “Ai... nam nhân bị cấm dục không dễ điều tiết...”

Bị thanh âm Ngôn Mộc hù dọa, Cố Duy Nhất run rẩy vọt cái chui vào trong phòng, lưng tựa vào cửa, tay che lấy mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. Ngôn Mộc hấn cần những thứ này để giảm bớt cái kia...thật là chưa thoả mãn dục vọng a...

Ngôn Mộc đứng tại chỗ đứng hồi lâu, đưa tay đè lên mi tâm, nhíu chặt hai hàng chân mày lại, không biết rõ lúc nào phát hiện mình không bình thường. Hấn là do ban đầu nghe được trong miệng Tô Lương Tần, cậu ta lúc nào cũng trêu chọc anh không gần nữ sắc, có phải hay không phương diện kia không được. Chính bản thân anh cũng không hiểu, cũng không phải là như thế nhưng là dần dần cảm giác được bản thân không thích hợp. Anh đối với phụ nữ không có hứng thú, bao nhiêu người nhưng nhớ nhưng trong mắt anh không có một tia rung động. Nghĩ đến những chuyện kia liền cảm thấy chán ghét đến cực điểm.

Anh biết rõ nguyên nhân, cha vừa mới chết một năm, có một người mỗi ngày đều đến nhà, chăm sóc cái người gọi là mẹ kia, an ủi bà ta, lau nước mắt cho bà ta, ôm bà ta. Những thứ thân mật lén lút đó khiến anh chán ghét người đàn ông đó. Ông ta cướp đi những thứ vốn là của cha. Về sau bọn họ nước chảy thành sông, anh cảm thấy trong nhà chỗ nào cũng bẩn, bẩn khiến người ta buồn nôn, khiến người ta hít thở không thông, khiến hấn khinh thường không muốn chạm vào bất cứ chỗ nào!

Nghĩ đến những chuyện kia, trong mắt Ngôn Mộc hiện lên sự bén nhọn, cầm tờ giấy lau tay, đối với phụ nữ không có hứng thú cũng không phải là việc quan trọng. Từ trước đến nay anh cũng không để ý, nhưng là chuyện sáng hôm đó, đến cùng là trùng hợp hay anh quên điều gì đó? Hiện tại anh nhất định phải làm cho rõ.

*

Cố Duy Nhất khó được dậy sớm, lặng lẽ biến mất, thù mới hận cũ, cô không có dũng khí nhìn gương mặt đen thui của Ngôn Mộc.

Đến ký túc xá, Doãn Huyền Huyền đã tỉnh, tóc tai bù xù ngồi trên giường ngẩn người. Thấy Cố Duy Nhất đến, trên mặt tái nhợt có chút khó xử, “Nhất Nhất, tớ...”

Cố Duy Nhất khoát tay, “Thôi tớ không muốn nói nữa nhưng tớ hi vọng về sau cậu đừng lãng phí bản thân mình như vậy!”

“Ha ha...” Doãn Huyền Huyền cúi đầu cười khỏ.

Cố Duy Nhất thở dài, cũng không có ý định nói thêm. Cô có thể hiểu cuộc sống của Doãn Huyền Huyền, chẳng lẽ lại chỉ trích cô ấy? Vậy chẳng phải xứng với danh hiệu bạch liên hoa rồi sao!

“Huyền Huyền...” Cố Duy Nhất nói sang chuyện khác, “Khởi Nguyên muốn kí hợp đồng với cậu, tớ đã đồng ý!”

“Cái gì?” Doãn Huyền Huyền khiếp sợ, “Khởi Nguyên? Nhất Nhất cậu không phải mơ đấy chứ?” Doãn Huyền Huyền đưa tay muốn sờ trán Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất đẩy tay cô ấy ra, cười, “Là sự thật, kim bài đại diện của Khởi Nguyên Trịnh Kinh tự mình tìm tớ nói chuyện. Tớ đã đáp ứng rồi,

hơn nữa nhờ phúc của đại tiểu thư đây mà tớ cũng được đến Khởi Nguyên làm quản lí!”

Sau vài lần hỏi thăm, cuối cùng cũng xác định điều Cố Duy Nhất nói là sự thật, Doãn Huyền Huyền cao hứng, khoé mắt rưng rưng, “Nhất Nhất, cảm ơn cậu...cảm ơn...”

Cố Duy Nhất thật lòng vì Doãn Huyền Huyền cao hứng, “Là tớ cảm ơn cậu mới đúng, không có cậu tớ cũng không thể vào làm ở Khởi Nguyên đâu!” Nguyên nhân thực sự Cố Duy Nhất không nói cho Doãn Huyền Huyền, thứ nhất chính là từ trước đến giờ cô chưa nói gia thế của mình với Doãn Huyền Huyền, đột nhiên nói ra lại có chút đột ngột. Thứ hai, cô cũng không muốn Doãn Huyền Huyền cảm thấy nợ cô.

Nói xong chính sự, Cố Duy Nhất suy đi nghĩ lại quyết định vì tên đầu gối kia nói vài câu, “Huyền Huyền, cậu còn nhớ ngày hôm qua đã làm gì không?”

“Cái gì?” Doãn Huyền Huyền đang vội thay đồ đi gặp Trịnh Kinh cũng không quay đầu lại.

Nhìn bộ dáng của cô chắc hẳn là đã quên. Cố Duy Nhất lắc đầu, tên Thai Tử Vũ ngu ngốc!

“Hôm qua cậu tát Thai Tử Vũ một cái!”

Doãn Huyền Huyền run tay, nhìn Cố Duy Nhất qua kính, cẩn thận mở miệng, “Thật?”

Cố Duy Nhất gật gật đầu.

Doãn Huyền Huyền kêu một tiếng, che mặt, “Tên ngốc kia sao lại không tránh chứ...”

Cố Duy Nhất chu môi, nếu tránh được sao còn gọi là tên gốc a.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 13

Buổi sáng, Tô Lương Tần đi lên tầng mười tám, cất bước đến phòng làm việc của Ngôn Mộc, bị Vương trợ lý đưa tay ngăn cản. Tô Lương Tần nhướn mày, Vương trợ lý nghiêm túc, "Tô tổng, Ngôn tổng đã ra chỉ thị, từ nay không cho ngài bước vào phòng làm việc của ngài ấy. Nếu có chuyện gì, tôi sẽ thay ngài truyền đạt!"

Tô Lương Tần sửa sang đầu tóc, khoé miệng lộ ra nụ cười, "Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?"

Vương trợ lý gật đầu, "Có thể, nhưng nguyên nhân là gì, tôi thực sự không rõ!"

Tô Lương Tần một tay dứt túi, một tay xoa cằm, con mắt chuyển động không ngừng. Nhất định là do video tối qua. Hiện tại không thể vào trong hỏi nguyên nhân, tốt nhất là tránh xa đàn ông chưa thoả mãn dục vọng này một chút vậy!

Nhìn bóng lưng xa dần của Tô Lương Tần, Vương trợ lý sờ chóp mũi, thật không thể tưởng tượng được. Đây là lần đầu Tô tổng nghe lời như vậy. Dĩ nhiên bình thường đều là hăn tự tiện xông vào!

*

Cùng Trịnh Kinh kí hợp đồng, Doãn Huyền Huyền chính thức trở thành nghệ sĩ của Khởi Nguyên, cũng có nghĩa, Cố Duy Nhất trở thành quản lí của nàng! Ngày đầu kí hợp đồng, Cố Duy Nhất cùng Doãn Huyền Huyền lần đầu được vào Khởi Nguyên. Dọc đường đi, Doãn Huyền Huyền không

ngừng siết chặt tay Cố Duy Nhất, lòng bàn tay căng thẳng đổ mồ hôi. Tay Cố Duy Nhất ngoại trừ có chút đau cũng chỉ ra ít mồ hôi lạnh.

Đến bậc thang tầng hai vừa vặn gặp Hứa Trạch Dật. Doãn Huyền Huyền chủ động đi lên, đưa tay ra cười ngọt ngào, "Hứa tiên bối, chào anh, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Con mắt lạnh như băng của Hứa Trạch Dật dưới kính râm nhìn thoáng qua nàng sau đó chuyển sang Cố Duy Nhất bên cạnh. Đối với hắn, Cố Duy Nhất có ấn tượng không tốt, nhưng nghĩ đến con đường phát triển của Doãn Huyền Huyền sau này, trên mặt cũng mang theo bộ dáng tươi cười, "Xin chào!"

Trên mặt Hứa Trạch Dật thoáng vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng rồi thô lỗ đẩy hai người ra đi xuống cầu thang, sau lưng ba gã trợ lý cũng mau chóng đi theo. Cố Duy Nhất bị hắn đẩy lão đảo một cái, chân nhói đau, Doãn Huyền Huyền thu tay lại, nén nước mắt, quay mặt về phía Cố Duy Nhất khẽ cười.

Nội tâm Cố Duy Nhất yên lặng thờ dài. Mục đích của cô không phải là giới giải trí, cho nên những thứ này với cô mà nói không có gì là nghiêm trọng, cùng lắm là trong lòng không thoải mái một chút. Nhưng đối với Doãn Huyền Huyền chính là tổn thương.

Cố Duy Nhất muốn trấn an cô ấy cười một cái, không nói thêm gì, Doãn Huyền Huyền lúc này chắc hẳn cũng không muốn cô nói lời an ủi.

Kể từ khi kí hợp đồng với Khởi Nguyên, Cố Duy Nhất cũng không bận như trong tưởng tượng, bởi vì cô cái gì cũng không cần làm. Trịnh Kinh chỉ nói cho cô quy định làm việc, điều gì khác cũng không nói. Quản lý đều trực tiếp quyết định đến sự phát triển của nghệ sĩ, bản thân Cố Duy Nhất yếu thế có thể sẽ khiến cho Doãn Huyền Huyền sau này một phần lời ích cũng không có!

Doãn Huyền Huyền cùng Hứa Trạch Dật quảng cáo đầu gọi đầu Thanh Tuyền, vốn tưởng Hứa Trạch Dật sẽ nhường Doãn Huyền Huyền một chút danh tiếng, ai ngờ quảng cáo Thanh Tuyền lại vì Hứa Trạch Dật thù hoa dật gấm, không để Doãn Huyền Huyền có bất kì danh tiếng nào!

*

"Ô, đây không phải là bông hoa mới của công ti sao?"

"Xin chào, tôi là Doãn Huyền Huyền, tôi biết cô, cô là Quế Khả Quân. Tôi rất thích cô, tôi vẫn là fan của cô đó!" Bên ngoài truyền đến thanh âm của Doãn Huyền Huyền.

"Cũng thật biết võ mông ngựa. Chị Khả Quân của chúng ta còn ai là không biết? Không cần mượn danh nghĩa fan, chị Khả Quân mấy ngàn vạn fan, thiếu cô cũng chả sao!"

Doãn Huyền Huyền sắc mặt có chút khó coi, tay nắm chặt bên người, trên mặt vẫn như cũ treo nụ cười.

Quế Khả Quân từ đầu tới cuối không nói một câu, nhìn Doãn Huyền Huyền khách khí cười sau đó ra khỏi toilet. Hai nghệ sĩ vừa chế nhạo Doãn Huyền Huyền cũng lắc mông ra ngoài.

Doãn Huyền Huyền đứng trước gương, nhìn mình đang sắp khóc, cắn môi dưới, đem nước mắt trở về, sau đó lạnh nhạt trang điểm lại, ngẩng đầu ưỡn ngực ra ngoài.

Chờ đến lúc bên ngoài không có thanh âm, Cố Duy Nhất mới từ trong phòng vệ sinh ra. Trước kia mỗi lần xem tivi cùng Ngôn Mộc đều cảm thấy quây nháo trong nhà vệ sinh vô cùng giả tạo. Bây giờ mới biết, không phải phim truyền hình quá giả mà là cuộc sống của cô quá đơn giản. Vừa rồi không phải cô không muốn ra mặt giúp Doãn Huyền Huyền, mà là sau đó thì sao? Cô có thể không quan tâm đến bất cứ thứ gì, nhưng Doãn Huyền

Huyền có thể như vậy sao? Sau lưng cô có người nhà, có Ngôn Mộc, nhưng Doãn Huyền Huyền thì không, sai một bước chân, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhìn mình trong gương, vẻ mặt học sinh, Cố Duy Nhất thở dài, khuôn mặt là sự kiên định, tự động viên mình. Nếu đã muốn tiếp tục công việc này, cô không thể cứ như vậy, chỉ có không muốn làm, không có làm không được!

Tiến vào phòng làm việc, Cố Duy Nhất tìm kịch bản võng du cô từng viết, gọi cho người đạo diễn không nhớ tên thời gian trước đã mua bản quyền nó.

Hẹn đạo diễn đi ăn cơm, trong lúc chờ, Cố Duy Nhất cầm điện thoại nhìn vài lần. Ngày đó xảy ra chuyện lúng túng như vậy, Ngôn Mộc không về nhà, ngoại trừ thỉnh thoảng về ăn cơm tối nhưng cũng chỉ ăn một chút rồi đi, gặp Cố Duy Nhất không có lấy sự hoà nhã. Cô tự biết đuối lý, nhưng cũng không phải là lỗi của cô, một cô gái xem những thứ đó đúng là không tốt nhưng máy tính đó là của anh mà. Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất nướn mày, anh Ngôn Mộc kỳ thật không phải là giận cô mà là lúng túng đi?

Cố Duy Nhất phảng phất như mèo trộm thịt, che miệng cười, lên wechat nhắn tin cho Ngôn Mộc, suy nghĩ một hồi lâu, lảm nhảm, "Anh, đang làm gì đấy?"

Khoảng chừng năm phút sau, wechat vang lên thông báo, Cố Duy Nhất vội cầm lên xem, "Có chuyện gì?"

Cố Duy Nhất nhếch miệng, nghĩ đến bộ dáng lạnh băng của Ngôn Mộc đang tức giận nhìn chăm chăm màn hình, nhăn lại, "Không có chuyện gì!!!"

Nghĩ tới Ngôn Mộc sẽ không nhắn lại, mười mấy phút trôi qua, một động tĩnh cũng không có. Cố Duy Nhất oán hận ném điện thoại lên bàn, âm

thăm thề phải có cốt khí, nhất định phải để Ngôn Mộc chủ động liên lạc, cô tuyệt không cúi đầu!

Vừa ngẩng đầu, Cố Duy Nhất thấy bóng dáng quen thuộc trước cửa nhà hàng đang đi tới, vội đứng dậy, "Trác đạo diễn, xin chào!"

Đi cùng Trác Thiên Hào còn có một người cao to đẹp trai, nhìn thấy Cố Duy Nhất, Trác Thiên Hào tươi cười, "Đây không phải là quản lý của chúng ta sao?"

Bị nhiệt tình của Trác Thiên Hào làm nổi da gà, Cố Duy Nhất giả cười, "Trác đạo diễn, mời ngồi!"

Ngồi xuống, Trác Thiên Hào giới thiệu với Cố Duy Nhất người đẹp trai đi cùng mình gọi là Dương Anh Đế, là nam chính của Trác Thiên Hào!

Cố Duy Nhất trong nội tâm châm chọc, Anh Đế, không biết còn tưởng là ảnh đế.

"Nhất Nhất, cô thật không biết suy nghĩ, vào công ty lớn như Khởi Nguyên cũng không nói tiếng nào để tôi chúc mừng cô!"

"Chỉ là một người đại diện nhỏ, không đáng là gì cả."

"Khiêm tốn quá Nhất Nhất..." Trác Thiên Hào vênh tay chỉ vào cô, giả bộ không vui.

Cố Duy Nhất thấy toàn thân đầy khí lạnh, gấp rút cười, "Trác đạo diễn, hôm nay tôi làm chủ mời ngài ăn cơm, mau gọi đồ thôi!"

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 14

Nhà hàng Cổ Duy Nhất tìm là nhà hàng Tây, vốn nghĩ chỉ có Trác Thiên Hào đến, hai người ăn thì đây sẽ là địa điểm tốt, dù ăn món đắt tiền nhất cô cũng có thể trả. Nhưng, hăn lại dẫn thêm anh để tiên sinh kia đến, mặt không đổi sắc gọi một chai rượu đỏ, hai nghìn ba trăm tệ.

Cổ Duy Nhất nuốt nước miếng, cô biết rõ Trác Thiên Hào không uống rượu mới dám dẫn ông ta đến đây. Nghĩ rằng bữa cơm chỉ mất một nghìn tệ nên cô mang theo hai nghìn. Không nghĩ tới lại hơn cả hai nghìn tệ! Hiện tại thì hay rồi, một chai rượu đã hai nghìn ba. Lấy cớ đi toilet, Cổ Duy Nhất gọi cho Thai Tử Vũ, bảo hăn lập tức đem hai nghìn tới cho cô. Thai Tử Vũ mạnh mẽ đồng ý, hứa trong nửa tiếng sẽ mang đến. Xong chuyện, Cổ Duy Nhất thở phào quay lại tiếp tục ăn.

Trong lúc dùng bữa, Cổ Duy Nhất đề cập đến mục đích của cô hôm nay, muốn Trác Thiên Hào có thể cho Doãn Huyền Huyền diễn một vai trong bộ phim. Trác Thiên Hào lộ vẻ mặt khó khăn, "Nhất Nhất, cô cũng biết tôi đã chọn xong nam nữ chính, hơn nữa thù lao của bọn họ vô cùng thấp, vốn đầu tư của kịch bản lần này không nhiều, nghệ sĩ của Khởi Nguyên các cô tôi không dùng nổi!"

Cổ Duy Nhất rót thêm nước cho ông ta, mỉm cười, "Trác đạo diễn, Huyền Huyền không cần diễn nữ chính, kịch bản chuyển thể là tôi viết, vì thế, tôi muốn Doãn Huyền Huyền diễn vai đại tẩu của nam chính."

"Đại tẩu?" Trác Thiên Hào có chút kinh ngạc, "Nhất Nhất, nhân vật này cũng không phải người tốt!"

Cố Duy Nhất hạ giọng, "Trác đạo diễn, không tốt thì có sao. Huyền Huyền cũng chưa từng đóng phim, Trác đạo diễn cho chúng tôi cơ hội đã là rất tốt, đâu thể kén cá chọn canh." Tiểu thuyết đó cô đã đọc, là tiểu thuyết xuyên không, gia đấu. Nữ chính tiểu bạch, nam chính là một thiếu gia, trên còn có đại ca. Cô muốn Doãn Huyền Huyền diễn vai đại tẩu, một người phụ nữ kiêu ngạo phúc hắc đầy tâm cơ. Trác Thiên Hào dù keo kiệt nhưng vẫn là người có tài, thời điểm hẳn làm đạo diễn cho vài vở hài kịch cũng rất nổi tiếng trên mạng. Bộ phim lần này dù motif cũ nhưng cũng có phần đáng yêu. Cố Duy Nhất chắc rằng khẩu vị người xem đã thay đổi, tiểu bạch thô dù đáng yêu nhưng nhiều người lại có tình yêu chung thủy với những người phụ nữ tâm cơ.

Trác Thiên Hào và ảnh đế tiên sinh liếc mắt nhìn nhau, bưng chén trà lên uống một ngụm, "Nhưng mà Nhất Nhất, thù lao phim không cao lắm, cô có chắc là..."

"Không cao là bao nhiêu?" Cố Duy Nhất nhìn hẳn, chẳng lẽ một nghìn tệ cũng không được? Không keo kiệt đến mức vậy đi!

"Một tập năm trăm tệ, thế nào?" Trác Thiên Hào cười ôn hòa.

Cố Duy Nhất suýt chút nữa phun một búng máu lên mặt hẳn.

Căn bản ý của Cố Duy Nhất cũng không phải là tiền. Hơn nữa, quan hệ của cô và Trác Thiên Hào hai năm qua cũng bình thường không liên lạc với nhau nhiều lắm. Cho nên, ông ta tuyệt đối sẽ không tăng thêm một phân tiền!

Cố Duy Nhất lấy từ trong túi ra một bản hợp đồng đưa cho Trác Thiên Hào, "Trác đạo diễn, hợp đồng tôi đã chuẩn bị xong, ông xem qua rồi viết giá tiền lên đó, ký tên là được!"

Trác Thiên Hào ngăn người, đưa tay cầm tờ hợp đồng đọc kỹ, cuối cùng nhìn Cố Duy Nhất lắc đầu cười, "Nhất Nhất à, cô vừa thông minh vừa tử tế,

tôi đây cam bái hạ phong." Vừa nói vừa ký tên lên hợp đồng.

Cố Duy Nhất khẽ cười, "Trác đạodiễn quá khen!" Đối với những người lăn lộn lâu năm trong giới giải trí, sao có thể không chuẩn bị gì chứ!

Đàm phán xong, cơm cũng đã xong, Cố Duy Nhất nhìn tờ hoá đơn, chớp mắt một cái, trái tim rỉ máu. Thêm món khai vị và hoa quả tráng miệng thượng vàng hạ cám, thêm ba nghìn năm trăm tệ nữa. Lăn đóng phim này của Huyền Huyền cộng lại nhiều lắm được mười tập, một bữa cơm đã ba nghìn năm trăm tệ, Trác Thiên Hào này xem cô coi tiền như rác à!

"Thiên Hào, rượu này không tệ, mang thêm một chai về đi!" Ảnh đế tiên sinh đột nhiên lên tiếng.

Trác Thiên Hào nhìn về phía Cố Duy Nhất cười, "Nhất Nhất, cô có để ý không?"

Cố Duy Nhất cắn răng cười, "Đương nhiên là không rồi!"

Ba nghìn năm trăm tệ thêm hai nghìn ba trăm tệ là bao nhiêu? Bao nhiêu? Năm nghìn tám trăm tệ, năm nghìn tám!!! Cố Duy Nhất nhìn điện thoại, không thấy cuộc gọi nhờ hay tin nhắn. Đây là Thai Tử Vũ thất hẹn sao? Đã hứa đem tiền đến đưa cô bây giờ lại không thấy! Trên người cô chỉ có hai nghìn tệ, biết làm sao bây giờ?

"Tiểu thư, cô có muốn thanh toán ngay bây giờ hay không?" Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nhắc nhở.

Cố Duy Nhất cười xấu hổ, "Đúng, đúng vậy..." Trong lòng đã phát điên, cố tìm trong túi, tìm được thẻ vàng mà Ngôn Mộc từng đưa cô. Như gặp được cứu tinh, Cố Duy Nhất móc ra đưa cho nhân viên phục vụ, hi vọng trong thẻ có tiền!

"Tiểu thư, mời cô nhập mật mã!" Thanh âm nhân viên phục vụ ôn nhu.

Cố Duy Nhất có chút lúng túng, Trác Thiên Hào và ảnh đế ở đối diện đã đứng dậy, "Nhất Nhất, chúng tôi còn có việc phải đi trước, cô cứ từ từ, tạm biệt!"

Cố Duy Nhất đưa mắt nhìn bọn họ ra ngoài, hận không thể đập hai bóng lưng đó xuống. Xoay người lại thấy nhân viên phục vụ kia còn nở nụ cười nhìn mình, trong lòng thầm nghĩ, nhà hàng này phục vụ thật tốt!

Cố Duy Nhất lộ vẻ khó xử, mật mã sao? Căn bản là ngày đó Ngôn Mộc cũng không nói mật mã cho cô, Cố Duy Nhất lấy điện thoại, do dự không biết có nên gọi cho Ngôn Mộc cầu cứu hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, cô cất điện thoại đi, không được, Cố Duy Nhất cô không thể chịu thua được!

Ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ lúng túng, "Để tôi thử."

Cố Duy Nhất ra sức nghĩ đến mật mã mà Ngôn Mộc có thể dùng. Đầu tiên là sinh nhật anh, nhân viên thu ngân cười thân thiện, "Ngại quá, tiểu thư, mật mã không đúng."

Cố Duy Nhất chau mày, khóe miệng khẽ cười, chẳng lẽ là sinh nhật cô? Vui mừng nhập sinh nhật mình, nhân viên thu ngân nhìn cô áy náy cười.

Sắc mặt Cố Duy Nhất ngưng trọng, có chút đen, còn cơ hội cuối. Cô cắn răng suy nghĩ, mơ hồ ôm mèo mù đụng phải chuột chết*, Cố Duy Nhất nhập sáu số.

(*: giống mèo mù vớ phải cá rán)

Một tiếng "ding" vang lên, nhân viên phục vụ đưa hoá đơn cho cô, "Tiểu thư, xin mời ký tên."

Cố Duy Nhất ngẩn người, mật mã đúng là sáu số ba?

Sinh nhật Cố Duy Nhất là mừng ba tháng ba, lúc sinh ra là ba cân ba. Do đó, tất cả mật mã của Cố Duy Nhất từ thẻ ngân hàng, các trang web đều là ym333333. Lúc ấy, Ngôn Mộc còn cười nhạo cô "đầu óc ngu si, tứ chi tàn phế". Nhưng mà, thời điểm mấu chốt, Ngôn Mộc đáng tin hơn tên Thai Tử Vũ kia nhiều!

Không biết tại sao, Cố Duy Nhất nở nụ cười, cảm giác trong lòng khó mà nói lên được, có chút ngứa. Cố Duy Nhất cảm thấy chắc chắn do bữa tối chưa ăn no!

*

Ra khỏi nhà hàng đã hơn bảy giờ tối. Cố Duy Nhất trực tiếp về nhà, mọi người trong nhà đều ở đây. "Cha, mẹ, anh..." Có vẻ vừa ăn cơm xong, mẹ Cố đang dọn bàn. Trước đó cô có gọi về báo ăn bên ngoài, nhưng đây là do cô không biết Ngôn Mộc về nhà ăn cơm. Nghĩ tới đây có chút hối hận, biết thế cô hẹn Trác Thiên Hào đi ăn trưa.

"Nhất Nhất, dưới bếp còn cháo đậu đỏ con thích, có muốn ăn không?" Giọng mẹ Cố trong bếp vọng ra.

"Có, cảm ơn mẹ!" Bữa cơm hôm nay cô chỉ thấy lòng đau như cắt, còn chưa kịp ăn no!

Cha Cố và Ngôn Mộc ngồi ở sofa uống trà, Cố Duy Nhất chạy lại, không dám nhìn Ngôn Mộc, ngồi xuống cạnh cha Cố, "Cha, con cũng muốn uống!"

Cha Cố liếc cô một cái, "Uống xong rồi con còn ăn cháo được sao?"

Cố Duy Nhất cười, "Không sao, cơm tối nay quá nhiều dầu mỡ, con muốn uống trà trước cho đỡ mỡ."

Cha Cố rót cho cô một chén, sau đó đưa một chén khác cho Ngôn Mộc, "Nắm thử tay nghề của cha xem!"

Ngôn Mộc đưa tay nhận, "Cảm ơn cha." Uống hết chén trà rồi lạnh lùng liếc Cố Duy Nhất. Cô vốn đang nhìn lén anh, bị anh liếc sang, tay run lên, một ngụm trà nóng đổ vào miệng, cô nhất thời nuốt xuống. Cố Duy Nhất từ trên sofa nhảy lên, há mồm không ngừng hà hơi, "A, a, bỏng chết con rồi..."

Cha Cố vừa đau lòng, vừa buồn cười, "Con gặp vậy làm gì?"

Cố Duy Nhất vội uống một cốc nước nguội, khóc không ra nước mắt.

Mẹ Cố bê bát cháo lại cho Cố Duy Nhất rồi ngồi xuống bên cạnh cha Cố. Cố Duy Nhất thấy thế lập tức đi đến ghế đờn cách Ngôn Mộc xa nhất ngồi xuống.

Ngôn Mộc bê trái cây đã rửa từ dưới bếp lên, ngồi một nhà cùng ngồi sofa xem TV.

Thấy cha Cố và Ngôn Mộc nhỏ giọng thảo luận gì đó, mẹ Cố nghiêm mặt lờm cha Cố, giả tức giận, "Ở nhà không được nói chuyện công việc!"

Cha Cố đưa tay ôm vai mẹ Cố, thuận theo, "Được, em không cho nói thì không nói!"

Mẹ Cố nhìn Ngôn Mộc cẩn thận, "Tiểu Mộc, mẹ nghe nói con đã chấp nhận đi xem mặt?"

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 15

"Khụ, khụ, khụ..." Cố Duy Nhất bị sặc cháo, ho khan không dừng lại được.

Ngôn Mộc xem ti vi, không để ý đáp một tiếng, "Vâng!"

Cố Duy Nhất há hốc miệng, bất chấp sợ hãi từ nơi đang ngồi nhảy đến bên cạnh Ngôn Mộc, cùng anh chen chúc trên một cái ghế. Ngôn Mộc nhìn cô ghét bỏ, Cố Duy Nhất trợn tròn mắt, không thể tin, "Anh thật sự đi xem mặt?"

Ngôn Mộc lấy vài tờ khăn giấy ném lên Cố Duy Nhất, tức giận, "Lau miệng em cho sạch!"

Cố Duy Nhất cầm khăn giấy lau gạo còn dính trên khóe miệng, nhất thời không để ý ném khăn lên tay anh. Ngôn Mộc vò thành một cục, thái dương không nhịn được nhảy lên, thấy anh liếc mắt, Cố Duy Nhất cúi đầu tiếp tục húp cháo, coi như không thấy anh đang tức giận.

Mẹ Cố đều nhìn thấy hết nhưng không trách móc, chỉ nói, "Nhất Nhất, không được bắt nạt anh con!"

"Tiểu Mộc, như nào, có thích hợp hay không, nói mẹ nghe một chút? Nếu như nhìn thuận mắt thì dẫn về ăn bữa cơm, mẹ cũng muốn giúp con!"

Ngôn Mộc bất đắc dĩ, "Mẹ, đâu có nhanh như vậy!"

"Không nhanh? Mẹ nghe Lương Tần nói, một tuần con gặp hơn hai mươi người, chẳng lẽ không ai hợp mắt?" Vẻ mặt mẹ Cố đầy mong chờ.

"Hơn hai mươi người?" Cố Duy Nhất khiếp sợ nhìn.

Đối với hành động của cô, Ngôn Mộc làm như không thấy, đẩy cô ra, "Mẹ, nếu có người thích hợp, con sẽ không giấu mẹ, chỉ là, mẹ đừng nghe Tô Lương Tần nói bậy!"

Mẹ Cố cười ôn hòa, "Được, chỉ cần con chịu đi xem mặt, mẹ đã thấy rất vui. Hai ngày nay mẹ và dì Mộc Thanh cùng tìm cho con vài cô gái đoan trang, con rảnh thì đi ăn cơm cùng với mấy cô ấy."

Nhìn khuôn mặt không thể tin của Cố Duy Nhất, không hiểu sao Ngôn Mộc lại thấy vui vẻ, gật đầu với mẹ Cố, "Được, nghe theo mẹ!"

Tắm rửa xong, Cố Duy Nhất ôm husky trên giường lật đi lật lại, nghiêng răng nghiêng lợi. Chuyện lớn như vậy mà Ngôn Mộc lại lừa cô, dù thế nào cũng là chị dâu tương lai, chuyện như thế cô đương nhiên phải biết. Thế nhưng anh lại gạt bỏ cô ra khỏi chuyện này, không đủ nghĩa khí!

Càng nghĩ càng tức, Cố Duy Nhất trở mình xuống giường, chuẩn bị ra ngoài thì đột nhiên cửa mở, Ngôn Mộc một thân quần áo ở nhà đi vào, giơ di động lên, "Cố Duy Nhất, một bữa cơm năm nghìn tám tệ, cho hỏi đại tiểu thư em đi ăn gì, cùng ai?"

Dưới ánh mắt lạnh lùng của anh, Cố Duy Nhất lui về sau vài bước, cô lại quên mất rằng thế giới này còn có cái gọi là tin nhắn thông báo!

Nuốt nước miếng, Cố Duy Nhất ảo não cắn môi, chớp mắt một cái, ngẩng mặt lên đầy ủy khuất, há to miệng, "Anh, nhìn cổ họng hộ em xem có phải bị trà làm bỏng không, đau quá!"

Ngôn Mộc nhíu mày, vẻ mặt không tốt, Cố Duy Nhất ho nhẹ một tiếng, xong rồi, khổ nhục kế không dùng được!

Ngôn Mộc lại bước lên một bước, Cố Duy Nhất không lui được nữa, sống lưng tựa vào tường. Ngôn Mộc giơ tay nắm lấy cằm cô, nâng lên, theo ánh sáng đèn trên tường nhìn cô hòng cô. Khoảng cách gần như vậy, Cố Duy Nhất có thể ngửi thấy mùi chanh thơm ngát sau khi tắm của anh, cũng có thể nhìn thấy từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt hảnh, đôi mông mông hồng hào hơi mím lại khiến cô muốn đưa tay chạm vào.

Cố hòng cô đúng thật có chút sừng đỏ, Ngôn Mộc buông tay, ngược mắt lên vừa vắn nhìn vào đôi mắt tràn ngập nước của Cố Duy Nhất. Cô di truyền đôi mắt to tròn của mẹ Cố, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh đầy đáng thương làm cho nội tâm anh có chút căng thẳng, hơi thở không còn biết là của cô hay của anh. Cố hòng Ngôn Mộc căng thẳng, đôi mắt trở nên tỉnh mịch.

Cố Duy Nhất sững sờ nhìn anh, giống như thấy được hai ngôi sao sáng từ trong đôi mắt ấy.

"Thành thịch, thành thịch,..." cũng không biết là tiếng tim đập của ai trong đêm tối vô cùng rõ ràng.

Ngôn Mộc buông cô ra, sống lưng cứng ngắc xoay người ra khỏi phòng. Cố Duy Nhất đứng tại chỗ, khuôn mặt đỏ lên sau đó, "Thành thịch, thành thịch,..." Cố Duy Nhất đưa tay sờ phía trên ngực, dĩ nhiên là tim đập rất nhanh...

"A..." Cố Duy Nhất kêu một tiếng rồi ngã xuống giường, "Cố Duy Nhất, mày thật biến thái!"

Ngày hôm sau Cố Duy Nhất đem chuyện kịch bản nói với Doãn Huyền Huyền, nhưng cũng không nói với cô ấy thù lao một tập là năm trăm tệ mà nói một tập hai nghìn tệ. Không có gì thay đổi, mười tập sẽ được hai vạn,

Doãn Huyền Huyền vô cùng cao hứng. Hiện tại cô không muốn kén chọn, chỉ cần có cơ hội là tốt rồi.

Bên kia Trác Thiên Hào cũng rất vội vàng, đã chụp xong poster, muốn Doãn Huyền Huyền ba ngày sau đến đoàn làm phim. Vốn là chuyện đến đoàn làm phim không cần có quản lý đi theo nhưng Doãn Huyền Huyền không có trợ lý, các cô cũng không có tiền thuê trợ lý. Cố Duy Nhất quyết định lấy thân phận trợ lý cùng với Doãn Huyền Huyền vào đoàn làm phim. Hơn nữa, cô coi như là một nửa biên kịch, Trác Thiên Hào mong cô đi còn không kịp!

Ngày đầu tới đoàn làm phim, Trịnh Kinh tìm đến Cố Duy Nhất.

"Nghe nói, cô tìm được cho Doãn Huyền Huyền một kịch bản?" Về mặt Trịnh Kinh không rõ cười hay không nhìn cô.

Không rõ vì cái gì, mỗi khi cùng Trịnh Kinh ở một chỗ, Cố Duy Nhất sẽ tự động khởi động hết tinh thần, cảm giác, người này rất nguy hiểm.

"Phải, năng lực của tôi có hạn, có thể nhận được kịch bản lần này cũng tốn rất nhiều công sức!" Cố Duy Nhất châm chước.

Trịnh Kinh gật đầu, ôn hòa cười một tiếng, "Tôi cho rằng cô sẽ có kịch bản tốt hơn, dù sao Doãn Huyền Huyền cũng là một mầm non rất tốt."

Đầu óc Cố Duy Nhất nhanh chóng chuyển động, đem trí lực những năm này từng cùng Ngôn Mộc đấu trí lấy ra, cuối cùng quyết định giả ngu, "Trịnh tiên sinh nói vậy tôi có chút không hiểu, tôi còn là một sinh viên, sao có thể lấy được kịch bản tốt hơn? Nhờ anh chúng tôi mới có thể kí hợp đồng với Khởi Nguyên, tôi luôn coi anh là thầy, hay là, anh xem xem có thể cho Huyền Huyền vài cái kịch bản, nếu không nhờ Hứa Trạch Dật nâng đỡ, tóm lại đều có thể nổi tiếng!"

Trịnh Kinh nhìn về mặt chân thành của Cố Duy Nhất, chau mày, "Đợi cô ấy quay xong kịch bản lần này, tôi sẽ an bài cho các cô vài người. Nên nhớ, không được để cho nghệ sĩ của Khởi Nguyên kịch bản thấp kém như vậy!"

Cố Duy Nhất cười một chút, "Đương nhiên, học sinh không hiểu chuyện, giờ đã hiểu rồi, sau này sẽ không làm loạn nữa!"

Cố Duy Nhất đứng dậy đi ra ngoài, Trịnh Kinh gọi cô lại, "Nhất Nhất, cô cùng Tô tổng của Thiên Thịnh có phải hay không rất quen thuộc?"

Cố Duy Nhất xoay người nhìn hẳn, "Tô tổng cùng tôi có qua vài lần gặp mặt, anh ta là người rất tốt!" Cuối cùng cũng đề cập đến lí do kí hợp đồng với các cô.

Trịnh Kinh cười bí hiểm, cô gái này ngược lại không ngốc, trả lời lập lờ nước đôi, nói với mọi người gặp qua vài lần, nhưng hẳn không tin. Lần đầu tiên gặp cô và Tô Lương Tần đã thấy hai người vô cùng thân thuộc. Vừa mới lên trang đầu, vài ngày sau Tô Lương Tần lại qua lại với Hồ Tuyết, rõ ràng là vì bảo vệ Cố Duy Nhất. Xem ra, bối cảnh nha đầu kia không thể khinh thường!

Vốn muốn đóng băng Doãn Huyền Huyền vài ngày, khiến cho cô buộc phải đi tìm Tô Lương Tần. Không nghĩ đến cô lại tìm một kịch bản nhỏ, làm truyền thông hiểu nhầm rằng Khởi Nguyên bắt đầu trượt dốc, nghệ sĩ dưới trướng tiếp nhận kịch bản nhỏ. Hẳn thật đã coi thường cô, nhưng cô vô cùng thành công khơi dậy hứng thú của hẳn.

*

Ra khỏi phòng làm việc của Trịnh Kinh, Cố Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, lần này cô bí quá hóa liều. Cũng may sự quan tâm của Khởi Nguyên dành cho Thiên Thịnh vượt quá tưởng tượng của cô, lúc này lợi dụng anh Lương Tần cũng được nhưng đến lúc cần phải thu lại. Nếu không chuyện lớn gây phiền toái cho anh Lương Tần thật không tốt!

Đi theo Doãn Huyền Huyền vào đoàn làm phim, phải đi gần nửa tháng. Sau khi tan làm, Cố Duy Nhất lập tức đến siêu thị, hai ngày trước muốn mua đầy tủ lạnh cho Ngôn Mộc nhưng sau chuyện lúng túng kia cô liền dừng lại.

Trong siêu thị, Cố Duy Nhất nhặt những thứ đồ Ngôn Mộc thích ăn, miệng vênh lên. Cô ở chỗ này giúp anh mua đồ ăn, không chừng anh còn ở nơi khác xem mắt. Nghĩ xong tức giận ném trái bưởi trong tay lên kệ, không mua!

Nhưng nghĩ đến tuổi của Ngôn Mộc, không kết hôn đã là muộn, xem mắt cũng là chuyện bình thường, cô cần phải mừng thay cho anh. Nghĩ lại, cầm trái bưởi trở về, Ngôn Mộc thích nhất là ăn loại bưởi này!

Mua xong đồ ra khỏi siêu thị, Cố Duy Nhất đứng ở ven đường muốn bắt xe, trong lòng lại suy nghĩ, một tuần xem mắt hai mươi mấy người, Ngôn Mộc làm sao chịu được? Trong công ty bận rộn như vậy, chẳng lẽ buổi tối vẫn tiếp tục đi?

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 16

Lấy điện thoại di động ra, Cố Duy Nhất mở định vị. Lúc cô lên cấp 3, Ngôn Mộc xuất ngoại gần hai năm, hàng năm nghỉ hè, nghỉ đông cô đều sang với anh. Có một lần bị lạc trên đường, điện thoại hết pin, Ngôn Mộc tìm một nửa Paris mới tìm thấy cô ở sông Seine. Từ đó về sau, Ngôn Mộc cài định vị ở điện thoại cô, đương nhiên cô cũng cài ở điện thoại anh.

Dần dần sau này thành thói quen, mỗi khi đổi điện thoại, việc làm đầu tiên là cài định vị.

Trên màn hình hiển thị một nơi cách chỗ cô không xa, là một quán trà. Cố Duy Nhất nhíu mày, đã sáu giờ tối lại còn ở trong quán trà, đừng nói là chỉ ở trong uống trà!

Không biết có phải do lòng hiếu kỳ hay không, dù sao Cố Duy Nhất cũng không quản được đầu óc của mình, cũng không quản được chân của mình, cô tự tìm lý do, chỉ là quan tâm anh, sợ anh không thương chính bản thân, khuôn mặt xinh đẹp kia lỡ bị người ta lừa thì phải làm sao?

Tìm được lý do thích hợp, Cố Duy Nhất mang theo nhất túi đồ to đi tới quán trà. Muộn thế mà vẫn còn mở cửa, cô cho là buổi tối người uống trà không nhiều.

Bên trong quán trà trừ đại sảnh và một gian nhà tiêu chuẩn bên ngoài còn có nhiều bình phong ghép lại thành không gian nhỏ. Cố Duy Nhất từ khe hở thấy gò má lạnh lùng của Ngôn Mộc, vội vàng lách mình đến bình phong đối diện, gọi một bình trà hoa cúc. Cố Duy Nhất thả tóc xuống, cúi người nhìn xem động tĩnh phía đối diện.

Chỉ có thể nhìn được gò má Ngôn Mộc, còn lại cái gì cũng không thấy nhưng có thể nghe được loáng thoáng âm thanh.

"Vương tiên sinh là ở Thiên Thịnh làm trợ lý phải không?" Một giọng nữ ôn nhu vang lên.

Vương tiên sinh? Ngôn Mộc đổi tên từ khi nào?

"Phải, tôi là trợ lý tổng giám đốc của Thiên Thịnh!"

Thanh âm của Vương trợ lý? Cố Duy Nhất có chút bối rối, Vương trợ lý không phải là có bạn gái sao? Như thế nào lại đi xem mắt, còn có Ngôn Mộc cùng đi, Ngôn Mộc cũng không phải là quá rảnh rỗi đi nhìn người ta xem mắt.

"Vương tiên sinh thật sự là tuổi trẻ tài cao, nhưng cho hỏi vị này là?" Người phụ nữ kia đỏ mặt nhìn về phía Ngôn Mộc

"Đây là bạn của tôi!" Vương trợ lý vội vàng giải thích!"

"Vị tiên sinh này nhìn thật..."

"Tiếp theo!" Ngôn Mộc đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời nói người phụ nữ kia.

Cô ta sững sờ, nhìn về phía Vương trợ lý, lúng túng cười, "Vương tiên sinh, có ý gì?"

Trong lòng Vương trợ lý phát điên nhưng trên mặt lại nghiêm trang, "Ngại quá, vị tiểu thư này tôi nghĩ chúng ta môn không thích hợp, tôi còn phải gặp người xem mắt tiếp theo, mời cô đi trước!"

Trên mặt người phụ nữ kia biến đổi màu sắc vài lần, thanh âm đột nhiên cao lên, "Anh đây là muốn đi tìm vui vẻ đi? Anh nghĩ rằng tôi tới phỏng vấn? Vội vàng muốn lui tới cùng anh?"

Vương trợ lý nặn ra nụ cười, nghiêm trang, "Lý tiểu thư, cô nói như vậy cũng không đúng. Thông qua xem mắt để kết hôn không phải là phỏng vấn bình thường. Nếu đã không thích hợp, cần gì lãng phí thời gian, cô xem có đúng không?"

Cố Duy Nhất nằm sấp ở trên bàn cố nén cười, nghẹn đến mức đau bụng, mắt thấy nữ nhân kia cầm túi xông ra cửa, không quá nửa phút, một nữ nhân khác lại tiến vào, ngây người hai phút lại vọt ra, rồi lại tiến vào một người, lại ra, Cố Duy Nhất rốt cuộc biết một tuần lễ hai mươi mấy nữ nhân là như thế nào.

"Tổng giám đốc, ngài tha cho tôi đi..." Cuối cùng, Vương trợ lý không chịu nổi, bắt đầu cầu xin tha thứ.

Ngôn Mộc lạnh lùng liếc hằm hằm một cái, Vương trợ lý không chịu nổi lãnh khí nói, "Ngôn tổng, bạn gái của tôi nếu biết tôi đi xem mắt chắc sẽ cầm dao giết tôi mất!"

"Cô ta sẽ không biết, vốn cũng không phải là cậu xem mắt!" Ngôn Mộc không hề bị lay động, thản nhiên nói!

Vương trợ lý hận không thể giậm chân, thời đại internet thịnh hành, nếu bị truyền đi hẳn sẽ trở thành một chân đạp hai thuyền sao? Hai ngày trước Tô tổng ở trên mạng đăng một bài "Tình không", dưới có một bình luận "Tình Không là tên bạn gái mới sao?" mang đến cho bọn hắn một tai họa, bị bộ phận PR cường chế không cho đăng blog mới.

"Ngôn tổng..." Vương trợ lý sắp khóc, mọi người đều biết như vậy là xem mắt không thành, "Hay chúng ta đổi..."

"Tiếp tục..." Ngôn Mộc lạnh lùng nói.

Vương trợ lý tử đau lòng muốn nói cho mọi người biết tổng giám đốc của hắn đầu óc có bệnh!

Cố Duy Nhất ở bên kia chẹp miệng, thật đúng là dự định mò kim đáy biển như mò một nữ nhân nha, cũng không còn tâm tình ngồi xem, trả tiền rời đi.

*

Ngôn Mộc trở lại nhà đã tám giờ tối, ở đặt một túi to có dấu hiệu từ một siêu thị. Nhìn một chút, tất cả đều là đồ anh thích ăn, còn có chút dưa và trái cây.

Ngôn Mộc đứng nửa phút, lấy điện thoại ra nhìn, cất bước về cầu thang phía sau, đẩy cửa ra thấy Cố Duy Nhất cuộc người ngồi trên bậc cầu thang.

"Sao lại ngồi ở đây?" Ngôn Mộc lên tiếng hỏi.

"Sợ anh mang bạn gái về nhìn thấy em sẽ không tốt." Thanh âm Cố Duy Nhất mang theo rầu rĩ. Biết là Ngôn Mộc đi xem mắt nhưng muộn thế này mới về. Anh của cô dù độc miệng đến mức khiến người ta chán ghét, thích sạch sẽ, tính khí lúc rời giường không tốt, ngạo mạn thối tha nhưng đều là thượng vàng hạ cám*. Dù là dáng người dung mạo hay học thức đều là nhân trung chi long**, cô vẫn cảm thấy một người ôn nhu, khí chất ưu nhã, xinh đẹp thiện lương mới hợp với anh.

(*: cuộc sống có đủ mọi loại vật, việc, con người, từ tốt đến xấu, từ giá trị cao đến giá trị thấp, gì cũng có, đủ mọi thứ hạng)

(** : tài năng hơn người)

"Nói nhăng nói cuội gì thế." Ngôn Mộc quát lớn, đi qua kéo cánh tay cô, "Về nhà!"

Cố Duy Nhất không động, từ trên bậc thang nhìn hẳn, thanh âm có chút thảm hại, "Anh, mọi người đều nói nếu như anh cưới vợ sẽ đối xử với em không tốt như trước đây nữa có phải không?"

Ngôn Mộc né tránh ánh mắt của cô, ngồi xuống bên cạnh cô. Cố Duy Nhất thuận theo đặt đầu trên vai anh, miệng nhỏ nhắn vênh lên, "Anh xem xem, trên phim trong tiểu thuyết đều như vậy, mọi người đều nói có vợ quên mẹ."

"Chú ý lời nói của em!" Ngôn Mộc cắn răng.

"Ai nha..." Cố Duy Nhất vỗ vai hấn, "Nói sai, nói sai, anh đừng coi là thật, đừng coi là thật..."

"Hôm nay em đến quán trà?" Ngôn Mộc liếc mắt nhìn cô, nếu không cảm khái nhiều như vậy.

Cố Duy Nhất run một cái, vội cười, "Đi ngang qua, chỉ là đi ngang qua..."

"Hừ..." Ngôn Mộc tức giận.

Cố Duy Nhất vừa cười, "Anh, phương thức xem mắt của anh thật có phong cách, khiến em mở rộng tầm mắt!"

Ngôn Mộc lạnh lùng trừng cô, Cố Duy Nhất thở dài, "Anh còn muốn gặp bao nhiêu người nữa? Khi nào chuẩn bị có chị dâu nói cho em một tiếng, em sẽ cao hứng thay anh!" Lúc nói những lời này, Cố Duy Nhất cảm thấy trong nội tâm buồn bực lạ thường. Giống như lần đầu Ngôn Mộc xuất ngoại, cô ở sân bay khóc tê tâm liệt phế, ôm anh không chịu buông tay, còn nói về sau không gặp được hấn vô cùng mất mát khó chịu!

Nghe được thanh âm cô đơn của Cố Duy Nhất, trong lòng Ngôn Mộc căng thẳng, con mắt nhìn thẳng dưới đất, hồi lâu không nói.

Không thấy anh nói gì, Cố Duy Nhất có chút tò mò, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, "Anh sao thế?"

Ánh sáng tự tắt, hành lang yên tĩnh. Hô hấp của Cố Duy Nhất bên tai khiến anh thấy xa lạ nhưng cũng quen thuộc, xa lạ ở một loại tình cảm nào đó.

Lại một thời gian dài trầm mặc. Cố Duy Nhất không biết anh đang nghĩ gì, thấy anh khinh thường phản ứng của mình, cô chu môi, dựa lại trên bả vai anh, hai tay ôm lấy cánh tay anh.

Ngôn Mộc khoe miệng thoáng cười khổ, thì ra có vài người sớm đã định sẵn, không có lựa chọn nào khác, cho dù anh tìm toàn bộ thế giới, cuối cùng cũng không phải là cô!

Nắm tay ở đầu gối từ từ buông lỏng, Ngôn Mộc thở dài một tiếng. Trên thương trường anh tới tôi đi, anh lừa tôi gạt, đều không bằng một Cố Duy Nhất khiến anh đau đầu. Dù đã lớn, có thể lập gia đình, anh muốn thoát khỏi phiền toái này nhưng sợ rằng không thể như anh mong muốn.

Sờ đầu Cố Duy Nhất, Ngôn Mộc đứng lên, tinh thần sáng khoái, "Về nhà!"

Cố Duy Nhất lè lưỡi, tính cách của anh đúng là biến ảo không ngừng. Nguyệt sự phụ nữ một tháng vài ngày nhưng Ngôn Mộc mỗi tháng đều là ba mươi mấy ngày!

Đứng lên, phui mông một cái, quệt mồm đi theo, không ngờ Ngôn Mộc đột nhiên dừng bước, Cố Duy Nhất nhất thời không kịp dừng lại đập vào lưng anh.

Cố Duy Nhất xoa mũi, khuôn mặt nhỏ nhú lại, muốn oán hận liền nghe thấy Ngôn Mộc nhàn nhạt nói, "Về sau không xem mắt nữa nhưng mà, Cố Duy Nhất, hi vọng sau này em không hối hận." Nói xong cất bước vào phòng.

Cố Duy Nhất sững sờ, cảm thấy không giải thích được, đúng là "Dì cả" đến nhiều, sinh lý rối loạn!

Nhưng nghe anh nói không xem mặt, không hiểu sao lại thấy vui vẻ, đâu còn quản anh có ý gì nữa, nhảy lên theo sau lưng anh vào cửa.

"Không phải là anh đưa em một cái chìa khoá sao? Em để nơi nào rồi?" Ngôn Mộc đặt đồ lên trên bàn nhú mày nhìn cô, không tin là cô vì sợ chạm mặt người phụ nữ khác mới không vào nhà. Nguyên nhân rất lớn là vì làm mất chìa khoá.

"Anh cho em khoá khi nào?" Cố Duy Nhất bất mãn trừng anh.

"Lần trước anh đem chìa khoá dự bị để trong túi xách của em!" Ngôn Mộc có chút tức giận.

"Đâu có, anh lừa em..." Chưa nói xong, hai chiếc chìa khoá từ trong túi rơi ra. Cố Duy Nhất lúng túng ho nhẹ, nhỏ giọng, "Anh không nói làm sao em biết."

"Nói cho em biết?" Con mắt Ngôn Mộc đột nhiên trở nên u ám, bước lên một bước từ trên cao nhìn cô, "Là người nào sáng sớm ra khỏi nhà? Anh có cơ hội để nói sao?"

Nhớ tới lần trước hai người ở chính chỗ này huyền nào về cái video lúng túng kia, Cố Duy Nhất không dám đề cập nhanh chóng nhận sai, "Là do em sai, em sai..."

Thấy Cố Duy Nhất xoay người muốn chạy, Ngôn Mộc giữ cổ áo cô, xách vào trong bếp, "Đi nấu cơm..."

Cố Duy Nhất ngược đầu đáng thương nhìn anh, "Anh, anh xác định dám ăn cơm em làm?"

Ngôn Mộc nhìn cô nửa ngày, lồng ngực không ngừng nháy, làm như tức giận, "... Cố Duy Nhất, cút vào phòng khách cho anh. Trong vòng hai canh giờ đừng nói chuyện với anh!"

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca
dtv-ebook.com

Chương 17

Cố Duy Nhất mua rất nhiều rau dưa, Ngôn Mộc xào vài món, thịt om tôm, nấu cháo, còn có một bàn Coca và chân gà, tất cả đều là món Cố Duy Nhất thích ăn nhất.

Nhìn đến mặt bàn toàn đồ ăn, hai mắt Cố Duy Nhất tỏa sáng. Cô ở trường học, mỗi sáng đều chỉ ăn uống qua loa đơn giản, hiện tại nhìn thấy tôm và gà dường như mắt sáng lên.

Trước hết bóc vỏ tôm cho Ngôn Mộc sau đó lấy Coca và chân gà từng miếng một để vào trong bát anh. Ngoài những tật xấu trước kia của Ngôn Mộc, anh còn chán ghét phiền toái, những đồ ăn mà tay người chạm qua, anh nhất định ngại bản không ăn.

Cố Duy Nhất một bên ăn cánh gà, một bên thăm oản, Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, nếu anh có thể tìm được vợ, mặt trời chắc chắn mọc ở hướng Tây.

Hai con tôm, hai cái chân gà, Ngôn Mộc chỉ ăn hai miếng không hơn không kém.

Ngoài phần Ngôn Mộc ăn, còn lại đều là của cô. Hai mắt Cố Duy Nhất sáng long lanh kéo cái mâm lại trước mặt mình, bắt đầu bóc tôm sau đó chấm nước chấm, trộn với cơm. Đây đúng là mỹ vị nha.

"Học kì này em định ở trường luôn sao?" Ngôn Mộc gấp con tôm lên cắn một miếng

Cố Duy Nhất chăm chú bóc tôm, không đáp.

Ngôn Mộc nhíu mày, "Cố Duy Nhất, anh hỏi em còn không trả lời?"

Cố Duy Nhất ngược mắt nhìn anh, dưới ánh đèn, con mắt cười đến híp lại thành một đường. Đưa tay chỉ vào anh, sau đó đưa tay lên miệng mình làm động tác kéo khóa, ý là không muốn cùng anh nói chuyện!

Thái dương Ngôn Mộc nhảy lên vài cái, ăn một chút cơm rồi ném chiếc đĩa, rời đi.

Cố Duy Nhất nhàn nhã ăn tôm, gặm cánh gà. Một bộ dáng thỏa mãn, tay nghề của Ngôn Mộc ngày càng tốt rồi.

*

Khó được một lần Cố Duy Nhất khiêu chiến thành công. Nhưng chỉ có nửa giờ liền lộ cái đuôi chó nhỏ, bổ quả bưởi chia thành nhiều miếng, đồ mê người. Cố Duy Nhất bê đĩa bưởi vào phòng Ngôn Mộc, anh ngồi sau bàn không ngẩng đầu lên, "Cút ra ngoài, đừng chọc anh tức giận!"

Cố Duy Nhất rụt đầu lại, đem cái đĩa đặt trên bàn, cẩn thận, "Anh, ăn bưởi."

Ngôn Mộc không hề bị lay động, cúi đầu không để ý cô.

Cố Duy Nhất đảo mắt, đưa bàn tay nhỏ bé để trước mặt anh, giả vờ đáng thương, "Anh nhìn xem, em đi siêu thị xách túi lớn túi nhỏ, tay đều đỏ hết rồi."

Ngôn Mộc tiếp tục cúi đầu, không hề bị lay động.

Cố Duy Nhất sờ mũi, hừ nhẹ một tiếng, bắt đầu đẩy diễn, "Ai nha nha, tay đau quá"

"Ai nha, tay thật đau nha..."

"Có phải hay không bị trầy da rồi, đỏ hết lên như vậy..."

...

Cuối cùng, Ngôn Mộc nhin không được cô thao thao bất tuyệt, "Pằng" một tiếng đem bút ném ở trên bàn, cắn răng, "Quay lại đây..."

Khuôn mặt đáng thương của Cố Duy Nhất trong nháy mắt chuyển sang tươi cười như hoa, vui vẻ chạy tới bên anh, đưa bàn tay lên trước mắt anh, giả vờ đáng thương, "Anh, đau..."

Ngôn Mộc liếc qua, đưa tay cầm lấy tay cô nhìn. Chỗ kia của tay cô có chút máu bầm, đưa tay xoa xoa, trong miệng không chút lưu tình, "Đáng đời."

Cố Duy Nhất lè lưỡi, tay kia cầm miếng bưởi đưa tới bên miệng Ngôn Mộc, nịnh nọt, "Anh, ngọt lắm..."

Ngôn Mộc hừ hai tiếng, làm như bị ép buộc, há miệng cắn miếng bưởi.

Nơi lòng bàn tay vốn đau rát, hiện tại được anh xoa, cảm thấy rất thoải mái. Tay anh hơi lạnh, từng khớp xương hiện rõ ràng, ngón tay vừa dài vừa trắng mà tay cô lại giống như tay của cô bé bảy, tám tuổi.

Ngồi lên bàn làm việc của Ngôn Mộc, hai chân đung đưa, Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhỏ, "Anh, em giúp Doãn Huyền Huyền nhận một kịch bản nhỏ."

Cố Duy Nhất đem chuyện kịch bản và chuyện Trịnh Kinh đến tìm cô nói hết cho anh. Cô chưa bao giờ gạt anh chuyện gì, không có nguyên nhân nào, chỉ đơn giản là từ bé đã quen thế, dưỡng thành một loại "nô tính".

Ngôn Mộc lạnh giọng, "Tay còn lại."

Cố Duy Nhất vội đưa tay kia lại, nhúu mày khó hiểu, "Anh nói xem, Trịnh Kinh này có ý gì? Có phải là ý nghĩ nhỏ mọn của em hẳn ta đều rõ không?"

"Hừ..." Ngôn Mộc cũng không ngẩng đầu lên, "Cố Duy Nhất, không phải là em cảm thấy IQ ít ỏi của em có thể chống lại được mưu kế của tên hồ ly đó?"

"..."

Cố Duy Nhất cau mày, khiêm tốn thỉnh giáo, "Xin hỏi ngài luôn ở chế độ IQ của nô tỳ sao?"

Ngôn Mộc liếc cô khinh thường, "Chẳng lẽ anh biểu đạt không rõ ràng?"

Cố Duy Nhất liếc mắt, không phải là không rõ ràng, là quá rõ ràng được không.

Nhưng Cố Duy Nhất là ai, những năm này Ngôn Mộc hé ra "Mặt chết", nước sôi lửa bỏng đều đã trải qua, sao có thể bị anh đả kích.

Cúi người, tiến đến bên cạnh Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất than thở, "Anh, anh có thấy lần này em làm quá rõ ràng không? Trịnh Kinh có thể hay không hiểu thấu hết con người em? Em nói với Huyền Huyền thù lao đóng phim lần này là hai vạn, bây giờ lấy đâu ra tiền... IQ của em đúng là có chút..."

Ngôn Mộc nhướn mày nhìn cô, con mắt khẽ híp, thì ra ở chỗ này chờ anh, là muốn anh đưa ra chủ ý.

"Cố Duy Nhất, muốn người ta chỉ điểm mà làm vậy à?" Ngôn Mộc lạnh lùng nhìn cô. "Em không phải không muốn nói chuyện với anh sao?" Ngôn Mộc bỏ tay cô ra, cầm lấy tờ giấy lau lau.

Cố Duy Nhất méo miệng, "Anh vừa ăn miếng bưởi em tự tay bóc, lại còn không lau miệng nữa đúng không?"

Ngôn Mộc khinh thường chất nhặt với cô, cầm thêm miếng bưởi tiếp tục ăn.

Cố Duy Nhất lập tức nhảy từ trên bàn xuống, nhảy ra sau Ngôn Mộc, bóp vai cho anh, thanh âm ngọt ngào, "Anh..."

Ngôn Mộc lôi tay cô ra trước mặt, trừng mắt, "Tay còn đau, định làm cái gì."

Trong lòng Cố Duy Nhất vọt lên một cảm giác khó tả, không hiểu sao tung tăng như chim sẻ. Nhìn lòng bàn tay mình, khoé miệng không tự chủ nhếch lên.

Ngôn Mộc nhìn cô cười ngây ngô, đưa tay gõ đầu cô một cái. Cố Duy Nhất ôm đầu trừng anh, ánh mắt mang theo hơi nước, "Ngôn Mộc..."

Đôi con ngươi xinh đẹp nheo lại, Ngôn Mộc ngoắc ngón tay, hạ thấp thanh âm, "Có muốn Trịnh Kinh bỏ ra chỗ tiền còn thiếu kia không?"

Thanh âm trầm thấp mang theo chút khàn khàn gợi cảm xuyên qua không khí lọt vào tai Cố Duy Nhất mang theo cảm giác mềm mại. Cố Duy Nhất rùng mình nổi da gà. Sống cùng Ngôn Mộc hai mươi mấy năm sao cô không biết thanh âm của anh dễ nghe đến vậy, khiến cho người nghe mê muội.

...

"Hồi hồn đi Duy Nhất!" Ngôn Mộc gằn từng chữ.

Cố Duy Nhất hoàn hồn, thấy Ngôn Mộc đen mặt, lúng túng cười, dựa lại gần anh, "Anh có biện pháp gì?" Ngoài những chuyện khiến Cố Duy Nhất

bất mãn, đối với IQ vượt người thường và sự phúc hắc của Ngôn Mộc, cho tới giờ Cố Duy Nhất chưa bao giờ nghi ngờ.

Ngôn Mộc giống như đối với con chó nhỏ ngoắc ngoắc ngón tay, Cố Duy Nhất ngoan ngoãn đem đầu tới gần.

Nghe Ngôn Mộc nói xong, Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn anh, "Biện pháp này được không? Giống như anh đã biết trước vậy."

Mắt thấy sắc mặt Ngôn Mộc đen đi, Cố Duy Nhất vội vươn tay vuốt ngực anh, "Là em sai, em sai, đừng nóng giận tổn hại đến thân thể, em tin, em tin..."

Nhìn thái độ nhận sai của cô, cảm thấy hài lòng, Ngôn Mộc "Hừ" một tiếng, "Em nên biết, Trịnh Kinh làm thế với em đều vì Tô Lương Tần, cho nên em lợi dụng Tô Lương Tần một chút có gì sai?"

Cố Duy Nhất yên lặng lau mồ hôi lạnh, vì Lương Tần mặc niệm một phút, đời này có thể có "bạn tốt" như Ngôn Mộc, Tô Lương Tần chắc chắn kiếp trước giết người, đốt cửa, cướp bóc đều làm không thiếu mới có một mối "lương duyên" như vậy.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 18

Ngày hôm sau Cố Duy Nhất cùng Doãn Huyền Huyền đến đoàn làm phim. Trác Thiên Hào quay một bộ võng kịch*, đầu tư có hạn, quay phim ngay tại studio. Nhưng qua vài ngày bấm máy làm Cố Duy Nhất mở rộng tầm mắt. Dù cô đến đoàn làm phim với thân phận trợ lý nhưng lúc quay phim cô đều chứng kiến toàn bộ. Từng ống kính, từng vẻ mặt của diễn viên đều không phải đơn giản như trên sách cô từng đọc, mỗi một câu thoại hay ở trước máy quay nói ra đều là lời thoại cô viết khiến cô có cảm giác hết sức kì diệu. Giống như nhìn đứa con của mình lớn dần, dù tiếc nuối nhưng vô cùng thỏa mãn.

"Doãn Huyền Huyền, thần thái của cô không đúng, đây không phải cảm giác tôi muốn. Tôi chỉ thấy sự đanh đá, giống như một người đàn bà chanh chua, cô thu lại chút đi." Trác Thiên Hào nói to lớn nữa.

Cùng vị "ảnh đế" đối diện Doãn Huyền Huyền nói "cắt" một tiếng, "Xin cô đừng làm chậm thời gian của mọi người có được không? Diễn một bộ võng kịch thôi mà cũng low như vậy, thật là kém cỏi."

Doãn Huyền Huyền căn môi đi tới chỗ Cố Duy Nhất, cô đưa cho cô ấy một chai nước, "Huyền Huyền, nhân vật này mặc dù đanh đá, nhưng không phải ở chỗ lời nói. Thể hiện ra ngoài phải là sự "mị hoặc", một người phụ nữ yêu mị, nói chuyện không nề mặt, biểu hiện ở ánh mắt, nhất định phải nhìn ở nhiều góc độ."

"Nhìn ở nhiều góc độ?" Doãn Huyền Huyền có chút bực bội, "Thế nào là nhìn ở nhiều góc độ? Chẳng lẽ lại móc mắt ra treo nó ở nhiều hướng chắc!"

Cố Duy Nhất cười cười nhìn quanh, muốn tìm việc trong thực tế cho Doãn Huyền Huyền hiểu. Thấy vị ảnh đế đứng ôm ngực ở một nơi tỏ vẻ khinh thường lập tức kéo Doãn Huyền Huyền lại, "Huyền Huyền, cậu nhìn xem, tên Dương Anh Đế kia chính là một người suy nghĩ ở nhiều góc. Cậu học tập anh ta một chút là được rồi, hình thể như nào, xinh đẹp như nào, thanh âm lên đến quăng tám nhưng nhất định không được đánh đá mà là âm thanh mềm yếu nói ra những câu mắng chửi người khác."

Doãn Huyền Huyền suy nghĩ một chút, khoa tay múa chân một cái, cao hứng gật đầu.

Kết thúc một ngày quay phim, ở trên xe, Doãn Huyền Huyền bội phục nhìn Cố Duy Nhất, "Nhất Nhất, tớ thấy cậu còn thích hợp làm diễn viên hơn tớ!"

Cố Duy Nhất cười cười, "Cậu sai rồi, tớ là loại người chỉ nói được chứ không phải là người có đầu óc. Miệng nói thì rất đơn giản, nhưng nếu muốn diễn thì tuyệt đối không được."

Hôm nay không có cảnh quay đêm, kết thúc sớm, hai người trở về ký túc xá của trường. Thai Tử Vũ sớm đã nắm được lịch trình của Doãn Huyền Huyền, ở dưới lầu ký túc xá chờ. Kể từ lần cậu ta bị Doãn Huyền Huyền tát một cái, trong khoảng thời gian này, thái độ của Huyền Huyền với cậu ta tốt hơn rất nhiều. Thai Tử Vũ nói muốn đưa hai người các cô đi ăn cơm, Doãn Huyền Huyền cũng đồng ý, Cố Duy Nhất sao có thể làm bóng đèn đi cùng, nói không thoải mái không muốn đi.

Trở lại ký túc xá, tắm rửa, đắp mặt xong, Cố Duy Nhất liền nằm lên giường gọi điện thoại cho mẹ Cố, đã vài ngày không gọi điện về nhà.

Nói chuyện xong, Cố Duy Nhất vừa ăn mì tôm, vừa mở máy tính nhìn những kịch bản mình từng viết. Bây giờ nhìn lại, khó trách mấy bên Ảnh thị từ chối mình. Trừ giao thiệp với bên ngoài, lời thoại trong kịch bản của

cô vẫn còn quá cứng rắn. Qua vài ngày ở cùng với đoàn làm phim, cô cũng coi như có chút hiểu ra, dù không phải là hiểu hết nhưng cũng biết bản thân mình trước đây là ếch ngồi đáy giếng.

Hiện tại cô có chút thích công việc quản lý này, nó làm tầm mắt của cô rộng mở, cũng làm cho cô cảm thấy có thành tựu.

Đem hộp mì tôm ném vào trong thùng rác, tờ báo trên bàn làm cho Cố Duy Nhất chú ý, trang đầu là một ảnh to chụp Tô Lương Tần và một cô gái đang kéo tay hắn. Cố Duy Nhất nhìn kĩ một chút, đây không phải là cô gái Hề Tuyết lên trang đầu ngay sau thời điểm cô cùng với Tô Lương Tần lên trang đầu đợt năm mới sao?

"Tô Lương Tần lại một lần nữa cùng Hề Tuyết đến khách sạn."

Cố Duy Nhất bẹp bẹp miệng, anh Lương Tần đúng là không yên.

Doãn Huyền Huyền chỉ quay mười ngày là kết thúc, dù sao cảnh của cô ấy cũng không nhiều. Vừa về tới Khởi Nguyên, Trịnh Kinh liền đem tới hai phần quà lớn. Một phần là vai phụ mới của Doãn Huyền Huyền, một bộ phim truyền hình võng du, nam nữ chính đều là đại minh tinh đang hot, muốn để cho Doãn Huyền Huyền đóng một vai phụ trọng yếu, dù là nhân vật phản diện nhưng cũng rất quan trọng.

Còn có một quà lớn nữa khiến cho Cố Duy Nhất kinh ngạc một phen là lại cho cô quản lý một người nghệ sĩ, chính là Hề Tuyết.

Doãn Huyền Huyền cũng không nghĩ tới Trịnh Kinh thế nhưng lại để cho Cố Duy Nhất quản lý Hề Tuyết, dù sao ở nhiều quản lý ở công ty đều vô cùng lợi hại, Cố Duy Nhất quản lý cô đã vô cùng mệt mỏi thế nhưng lại thêm cho cô một người nữa.

Cố Duy Nhất thật sự kinh ngạc, nhưng cũng không phải là vì Trịnh Kinh an bài, mà là Ngôn Mộc đã biết trước.

Con mắt chuyển mấy vòng, Cố Duy Nhất đi theo Trịnh Kinh về phòng làm việc của hẳn.

Trịnh Kinh nhướn mày nhìn cô, "Như thế nào, còn có chuyện?"

Cố Duy Nhất cười xán lạn, "Tôi muốn nói với anh về việc thù lao bộ võng kịch kia."

Trịnh Kinh ngồi xuống ghế, khóe miệng khẽ nhếch, "Chỉ là năm nghìn, công ty cũng không cần lắm, các cô cứ cầm hết đi!"

"Trịnh lão sư, không dối gạt anh, dù hợp đồng là năm nghìn, nhưng tôi đã nói với Huyền Huyền là hai vạn, anh xem..." Cố Duy Nhất cố làm ra vẻ khó xử.

Trịnh Kinh hí híp con mắt, cười thấu hiểu, "Nhất Nhất, cô cũng nói trên hợp đồng là năm nghìn, phần còn lại một ít quan hệ với công ty cũng không có, như thế nào, cô không phải là định để công ty vì cô trả số tiền này đi? Cô nên biết bộ võng kịch này không có khả năng mang lại cho công ty một chút tiền lời nào!"

Cố Duy Nhất nghe vậy, nhúu nhúu mày, thở dài, "Trịnh lão sư nói có lý, tôi đúng là không thích hợp làm người đại diện, anh an bài cho Hề Tuyết người đại diện khác đi, tôi như thế này là làm trể nãi người ta nổi tiếng..."

Cố Duy Nhất càng nói càng đau thương, một bộ dáng không thể yêu nổi nữa!

"Ý của cô là cô không muốn mang Hề Tuyết?"

Cố Duy Nhất cười, "Trịnh lão sư, tôi cũng không có ý này, chỉ là, anh nên biết tôi và Hề Tuyết từng có quan hệ, dù sao Tô Lương Tần..." Cố Duy Nhất kéo dài ngữ điệu, nửa câu sau chưa nói.

Trịnh Kinh dù bận vẫn ung dung nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng cười khẽ một tiếng, "Một vạn năm kia công ty sẽ thay cô trả, cô hãy mang Hồ Tuyết đi!"

Cố Duy Nhất đi ra khỏi phòng làm việc của Trịnh Kinh còn có chút bất ngờ, Ngôn Mộc chẳng lẽ là bán tiên? Hẳn nói cho cô biết Trịnh Kinh coi như là một nửa ông chủ của Khởi Nguyên, Khởi Nguyên tuột dốc, cơ hội duy nhất là Thiên Thịnh, Tô Lương Tần bây giờ là cứu tinh duy nhất của Khởi Nguyên, cho nên tất cả về Tô Lương Tần, Trịnh Kinh thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Cố Duy Nhất chắc chắn, anh Lương Tần có lợi thật lớn!

*

Cách ăn mặc của Hồ Tuyết khiến cho Cố Duy Nhất mở rộng tầm mắt, cô vẫn cho rằng, Hồ Tuyết là tiểu tiên nữ không nhiễm bụi trần thế, nhưng là quần jean, áo len hở rốn, váy trượt thời thượng, đôi mũ nhai kẹo cao su là cái gì? Nhìn thấy Cố Duy Nhất, Hồ Tuyết nhướn mày đưa tay, "Chào bạn gái cũ của Tô Lương Tần."

Cố Duy Nhất nháy nháy mắt, đưa tay, "Chào bạn gái hiện tại của Tô Lương Tần."

Hồ Tuyết làm bộ dáng buồn nôn, vỗ vỗ bả vai Cố Duy Nhất, "Được, cô rất hợp khẩu vị của tôi."

Cố Duy Nhất dở khóc dở cười, Ngôn Mộc luôn nói cô chưa trưởng thành, kỳ thật Hồ Tuyết này mới là chưa trưởng thành!

*

"Chị Nhất Nhất..." Hồ Tuyết gác chân lên bàn, trong miệng ngậm kẹo, "Chị có thể nghỉ một lát được không?" Cô nhìn Cố Duy Nhất bận bịu cả

một buổi sáng.

Vài ngày này, hoạt động phát ngôn của Doãn Huyền Huyền ngày càng nhiều, cũng không phải là đột ngột mà là vì hai ngày trước, Trịnh Kinh sắp xếp Hứa Trạch Dật và Doãn Huyền Huyền buổi tối cùng nhau ra vào một khách sạn. Chuyện này cô ấy cũng không nói với Cố Duy Nhất một tiếng, để ngày hôm sau cô đọc báo mới biết được.

Doãn Huyền Huyền giải thích là vì tuyên truyền cho vai diễn mới. Cố Duy Nhất không vạch trần cô ấy. Diễn với mới bình thường đều ở lúc phát sóng tuyên truyền, nào có chuyện không quay gì mà tuyên truyền như vậy.

Hứa Trạch Dật mấy ngàn vạn fan, Doãn Huyền Huyền lần này bị rất nhiều người mắng chửi, bởi vì Hứa Trạch Dật đăng một blog công bố hãn và Doãn Huyền Huyền không có chút quan hệ nào, fan cứ thế coi Doãn Huyền Huyền thành kỹ nữ tâm cơ.

Nhưng mắng thì mắng, Doãn Huyền Huyền xác thực là bận rộn, hoạt động phát ngôn vô cùng nhiều, Cố Duy Nhất cũng không có thời gian rảnh, mỗi ngày đều đi theo Doãn Huyền Huyền. Hôm nay coi như rảnh rỗi, không phải ra ngoài cô mới có thời gian sửa sang văn kiện ở phòng làm việc.

Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn Hề Tuyết, "Tiểu Tuyết, hai chúng ta cùng tuổi, tôi cảnh cáo cô không nên gọi tôi là chị."

Hề Tuyết hi hi ha ha, "Cô sinh mừng ba tháng ba, tôi là mừng mười tháng ba, sớm bảy ngày chính là bảy ngày, chị Nhất Nhất..." Hề Tuyết cố ý nói lớn.

Cố Duy Nhất che mặt, cũng bởi vì sáu tháng bị sinh non, vốn là Thai Tử Vũ hơn cô hai tháng thành nhỏ hơn cô một tháng, ở đây cũng Hề Tuyết tranh cãi về chữ "chị", cô sắp phát điên mất. Phụ nữ kiêu kị nhất là tuổi của mình, nhưng nhìn Hề Tuyết đáng yêu như thế cô không muốn sửa, dù

sao Hề Tuyết thoạt nhìn cũng nhỏ hơn cô, gọi chị liền kêu chị đi, cô phải học thích ứng.

Nhưng nghĩ đến Hề Tuyết, cô lại có chút đau lòng, những ngày này cô chỉ lo chuyện của Doãn Huyền Huyền mà quên Hề Tuyết, Trịnh Kinh hôm nay vừa đưa cô một kịch bản, muốn cô đưa Hề Tuyết đi thử vai.

"Tiểu tuyết, ngày mai có một buổi thử vai, tôi dẫn cô đi thử một chút!" Cố Duy Nhất nói.

"Thử vai gì?" Hề Tuyết lười biếng.

"Một bộ đô thị tình yêu gọi là tình yêu của ba con động vật."

"Ba con động vật?" Hề Tuyết trợn to hai mắt, "Cô muốn tôi diễn động vật?"

Cố Duy Nhất đứng người lên nhìn cô, bật cười, "Cái gì mà muốn cô diễn động vật, đây là đem ba cô gái xinh đẹp so sánh với động vật. Tôi đã từng đọc qua tiểu thuyết, hết sức duy mỹ, thích hợp với cô..." Cố Duy Nhất quan sát cô ấy từ trên xuống dưới một lần, nói tiếp, "Thích hợp với hình tượng của cô trên màn ảnh." Quần yếm rộng, trong miệng lúc nào cũng là kẹo, Cố Duy Nhất lắc đầu, trên đời này có người so với cô còn khiến người ta đau đầu hơn.

Hề Tuyết nghiêng đầu nháy mắt, "Chị Nhất Nhất, em đây cần phải thanh minh trước, em không muốn nổi danh, chỉ là đối với giới giải trí có chút hiếu kỳ muốn vào chơi đùa chút. Khởi Nguyên ký hợp đồng với em, chị cũng biết nguyên nhân giống chị. Đối với em mà nói, ở đâu thú vị thì em đi, chơi đủ thì về, cho nên gặp dịp thì chơi hay cời áo nới dây lưng em đều không làm."

Hề Tuyết nói không chút khách khí, mà Cố Duy Nhất nghe được hết sức thoải mái, cười một chút, "Được, tất cả nghe theo cô."

Hề Tuyết khôi phục lại sự ngây thơ cười, đưa cho Cố Duy Nhất một cây kẹo mút, Cố Duy Nhất nhìn kẹo trong tay cô ấy, con mắt tỏa sáng, rằng cô không tốt, Ngôn Mộc ra lệnh cấm cô ăn kẹo. Nhưng thời gian trước cô vừa đi khám răng, không có việc gì cả. Nghĩ tới đây, cô đưa tay nhận lấy, vị ô mai. Cố Duy Nhất thỏa mãn lắc đầu, có thể ăn kẹo bất cứ lúc nào cũng khiến người ta thỏa mãn, ngay cả ánh mặt trời đều ôn hòa hơn rất nhiều.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 19

"Tình yêu của ba con động vật" là tác phẩm đô thị của đạo diễn mới nổi gần đây, Tề Nghiêm. Các bộ phim trước đó đều là cổ trang, đây là bộ phim hiện đại đầu tiên, nhưng tài năng của Tề Nghiêm tất cả mọi người đều biết.

Hề Tuyết là do Tề Nghiêm mở miệng nói muốn cô ấy thử vai, dù Hề Tuyết không quá nổi tiếng nhưng trước đây cũng từng đóng qua vài vai diễn không lớn không nhỏ. Tề Nghiêm nói cô ấy rất phù hợp đóng một nhân vật trong phim nên muốn cô đưa cô ấy đến thử vai.

Cố Duy Nhất hết sức coi trọng cơ hội lần này, nếu thử vai thành công, coi như lần này sẽ có thêm danh tiếng được đóng vai chính. Cố Duy Nhất đến Khởi Nguyên từ sớm, chọn trang phục cho Hề Tuyết, đợi cô ấy đến.

Đợi nửa ngày, không thấy Hề Tuyết mà chỉ thấy một người khách không mời mà đến.

Hứa Trạch Dật nổi giận đùng đùng tiến đến, Cố Duy Nhất đưa lưng về phía cửa phòng làm việc đang định gọi cho Hề Tuyết đột nhiên cửa phòng mở ra khiến cô sợ hết hồn, vỗ ngực nhú mày xem hằm.

Trong mắt Hứa Trạch Dật mang theo lãnh ý khiến Cố Duy Nhất cảm thấy có chút quen thuộc nhưng lại không biết cảm giác này bắt nguồn từ đâu làm cô có chút bực bội.

Không đợi cô nghĩ xong, Hứa Trạch Dật đã đập bàn, thanh âm tức giận, "Cố Duy Nhất, chuyện cô làm thật tốt nhỉ?"

Cố Duy Nhất ngấn ra, "Anh có ý gì?"

Hứa Trạch Dật cười lạnh, "Có ý gì? Cố Duy Nhất, xem ra từ đầu tôi không nhìn lầm cô. Cô quả nhiên là người không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình."

Cố Duy Nhất nghĩ lại, từ lần gặp mặt đầu tiên, Hứa Trạch Dật liền nhìn cô đã không vừa mắt, đây là việc cô đã sớm biết. Vậy nên, trong công ty cô cố gắng hạn chế việc cùng hắn ta chạm mặt, thấy hắn sẽ đi đường vòng. Từ khi mới vào Khởi Nguyên, hắn ta bận quay phim, bay khắp nơi, bọn họ không có cơ hội gặp mặt, cô không nhớ đặc tội đại thiếu gia lúc nào nữa.

Hứa Trạch Dật thấy bộ dáng không hiểu sao của Cố Duy Nhất, cho rằng cô giả ngu, không vòng vo dứt khoát nói thẳng, "Cố Duy Nhất, cô cùng lắm mới làm nghề này được vài ngày thế nhưng lại học được không ít điều. Cô lại dám lợi dụng tôi để nâng cao địa vị cho Doãn Huyền Huyền! Tôi nhớ tôi từng nói với cô, tôi ghét nhất chính là những người dựa vào người khác mà tiến lên. Cô đúng là ở khắp nơi khiêu chiến giới hạn của tôi!"

Nghe Hứa Trạch Dật như vậy nói, Cố Duy Nhất có chút hiểu rõ, lợi dụng Hứa Trạch Dật, chỉ có một lần, đó chính là mấy ngày hôm trước Doãn Huyền Huyền cùng hắn vào một nhà hàng được lên đầu đề, nhưng rõ ràng là Trịnh Kinh an bài nha? Nghe ý tứ của Hứa Trạch Dật, chẳng lẽ hắn không rõ? Đây rốt cuộc là thế nào, Trịnh Kinh che giấu Hứa Trạch Dật, còn Doãn Huyền Huyền che giấu cô? Hoặc ngay cả Trịnh Kinh cũng không biết chuyện này?

Cô nhìn thấy tin tức về Doãn Huyền Huyền và Hứa Trạch Dật liền theo bản năng cho rằng công ty an bài, bây giờ nhìn lại, nhất định có hiểu lầm.

"Ý anh là anh không biết chuyện này?" Cố Duy Nhất muốn cùng hắn xác nhận, hắn không biết tại sao lại xuất hiện cùng nhau trước mặt truyền thông với Doãn Huyền Huyền?

Vẻ mặt Hứa Trạch Dật ngày càng không tốt, mắt lạnh nhìn Cố Duy Nhất, trong mắt đều là khinh bỉ, cuối cùng giễu cợt, "Cố Duy Nhất, kỹ thuật diễn của cô không làm diễn viên thật quá phí phạm!"

Cố Duy Nhất cảm thấy Hứa Trạch Dật này đầu óc có bệnh, lúc nào cũng không giải thích được.

"Hứa tiên sinh, nếu có đầu óc tư tưởng của một con người, tuyệt đối sẽ không ở thời điểm chưa rõ mà đi sửa loạn khắp nơi." Cố Duy Nhất cười tủm tỉm, trong mắt có phần không kiên nhẫn.

Mặt Hứa Trạch Dật bỗng chốc đen lại, hãnh thành danh từ sớm, công việc thuận buồm xuôi gió, chưa từng phải nhìn sắc mặt của người khác mà toàn là người khác phải nhìn sắc mặt hắn, khi nào lại bị một cô gái nhỏ như vậy mỉa mai chứ.

Hứa Trạch Dật bước lên một bước, từ cao nhìn xuống, ánh mắt hung ác, vừa nhìn là biết đã bị chọc giận, Cố Duy Nhất chỉ lui về sau một bước liền đứng lại, ông nội từ nhỏ đã dạy người không phạm ta ta không phạm người, nhưng nếu có người muốn bắt nạt con cháu Cố gia thì con cháu Cố gia sẽ không để mặc cho người khác chém giết.

Cố Duy Nhất lẳng lẳng nhìn Hứa Trạch Dật, ánh mắt trong trẻo bình tĩnh, không có một tia e ngại thậm chí mang theo trào phúng không hề che dấu như đang cười nhạo hắn, Hứa Trạch Dật nhịn xuống ý muốn bóp chết Cố Duy Nhất, bàn tay nắm chặt ở một bên.

Ngày đó đột nhiên phát hiện Doãn Huyền Huyền ở bên cạnh hắn sau đó là rất nhiều phóng viên, hôm sau từng tờ báo giải trí đều là ảnh hắn và Doãn Huyền Huyền. Hắn vô cùng tức giận, hận không thể giết chết cô ta. Chỉ tiếc, mấy ngày qua hắn có việc chưa xong, nhẫn nhịn đến ngày quay về công ty, không tìm thấy Doãn Huyền Huyền liền tìm được Cố Duy Nhất. Hắn nghĩ rằng chuyện này nhất định là chủ ý của quản lý, do đó, Cố Duy

Nhất chính là đầu số mọi chuyện. Nghĩ vậy lập tức đến chỗ Cố Duy Nhất phát tiết, không hề nghĩ tới sẽ bị cô giễu cợt.

Hứa Trạch Dật hung hăng trừng Cố Duy Nhất, cảm thấy buồn bực, từ trước đến nay hẳn đều chú trọng cuộc sống riêng tư của mình, không hiểu sao lại có scandal như vậy, trong lòng phiền muộn, không biết phải đối với Cố Duy Nhất thế nào.

"Chị Nhất Nhất, kỳ thực chị vừa nói cũng không đúng lắm! Nếu làm một con chó nhỏ đáng yêu được nuôi trong nhà thì nó sẽ không đi sủa loạn, cho nên, về sau muốn lấy ví dụ cũng không nên vũ nhục bạn tốt của con người chúng ta." Một âm thanh vui vẻ vang lên trong phòng, tiếp đó là âm thanh nhai nghiền.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn ra sau lưng Hứa Trạch Dật chỉ thấy Hề Tuyết tựa trên cánh cửa ngậm kẹo, nháy mắt với cô. Cố Duy Nhất vui vẻ, dựng ngón tay cái, "Tiểu Tuyết thật có văn hóa, tôi thật phí công học mất nhiều năm như vậy!"

Hai người kẻ xướng người họa, châm chọc khiêu khích làm mặt Hứa Trạch Dật lúc trắng lúc xanh. Cố Duy Nhất không có thời gian tranh cãi với hẳn, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, cầm lấy trang phục đã chọn sẵn cho Hề Tuyết kéo tay cô ấy chạy ra ngoài, "Đi mau, muộn rồi!"

Hề Tuyết bị cô lôi đi lão đảo một cái rồi chạy theo, không quên vẫy tay với Hứa Trạch Dật, "Nhớ phát tiết một chút, đàn ông ghen lâu quá dễ sinh bệnh."

Khuôn mặt Hứa Trạch Dật đã không thể đen hơn.

Bàn tay nắm chặt thành khớp.

*

Ra khỏi Khởi Nguyên, trong đại sảnh thấy Doãn Huyền Huyền đã trở về, nhìn thấy Cố Duy Nhất lập tức đi tới, "Nhất Nhất, cậu đi đâu thế?"

Cố Duy Nhất nói muốn đi thử vai cùng Hề Tuyết rồi nói, "Việc của cậu trong chiều nay tớ sẽ sớm trở về, sẽ không muộn."

Doãn Huyền Huyền lắc đầu, cười, "Không cần đâu, trước hết cậu lo chuyện của Hề Tuyết đi, chuyện của tớ tớ tự làm cũng được. Tớ thấy cậu bận rộn đã tuyển thêm hai trợ lý, buổi chiều họ tới, như vậy cậu có thể rảnh rỗi một chút."

Cố Duy Nhất nghe vậy có chút kinh ngạc, tuyển trợ lý nhưng lại không nói với cô sau đó cô nghĩ lại mình cũng có vài việc không nói với cô ấy, đúng là chính bản thân cô lòng dạ hẹp hòi.

"Cái kia..." Cố Duy Nhất còn chưa mở miệng, Doãn Huyền Huyền đã khoát tay, "Nhất Nhất, tớ còn có chuyện đi trước đây."

Cố Duy Nhất chau chau mày nghĩ ngày khác sẽ nói chuyện của Hứa Trạch Dật sau bằng không chuyện thử vai của Hề Tuyết cũng sẽ muộn.

Đến địa điểm thử vai, người không nhiều lắm nhưng cũng không phải là ít. Phó đạo diễn là người tuyển chọn, Cố Duy Nhất vốn nghĩ còn phải chờ đợi nhưng không đoán được phó đạo diễn thấy hai cô từ xa liền đưa đến một phòng làm việc lớn.

Cố Duy Nhất tán dương nhìn Hề Tuyết, xem ra tiểu nha đầu này vẫn có danh tiếng.

Nhìn Ngôn Mộc trong nháy mắt, Cố Duy Nhất có chút không tin được, dùng sức dụi mắt hoài nghi mình bị hoa mắt, nhưng dụi đến mắt đỏ hết lên, Ngôn Mộc vẫn ngồi trong đó không nhúc nhích biến mất.

Ngôn Mộc một mình ở ghế sofa, Tô Lương Tần ngồi ngay bên cạnh, hai chân gác trên bàn, bộ dáng lười nhác, ở ghế giữa có một người đàn ông trẻ tuổi và một người có râu quai nón.

Người đàn ông nhả nhận kia Cố Duy Nhất từng thấy ảnh của hắn, chính là Tề Nghiê, chỉ là chuyện này và Ngôn Mộc có quan hệ gì? Chẳng lẽ có quan hệ với Thiên Thịnh?

Cố Duy Nhất nhìn về phía Ngôn Mộc, anh vẫn cúi đầu nghịch điện thoại, làm như không thấy cô. Ngược lại, Tô Lương Tần từ đầu đến cuối nháy mắt với cô, Cố Duy Nhất tức giận trừng mắt lại.

Tề Nghiê đề nghị Hề Tuyết diễn một phân cảnh, thừa dịp mọi người không để ý, Cố Duy Nhất chạy lại một góc, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn, "Sao anh lại ở đây?"

Ngôn Mộc rõ ràng đã nhìn điện thoại nhưng lại không có động tĩnh. Cố Duy Nhất oán hận, cẩn thận lại gần Ngôn Mộc. Mọi người đều nhìn Hề Tuyết diễn, không ai chú ý đến hai người, hơn nữa Ngôn Mộc ngồi trong góc khuất nên cũng không thấy rõ lắm.

Cố Duy Nhất đến sau lưng Ngôn Mộc, đưa tay nhẹ cậ anh.

Lông mày Ngôn Mộc không nhăn một chút nào, đưa tay ra sau bắt lấy tay cô đang làm loạn. Cố Duy Nhất không thoát được, lại sợ bị người khác trông thấy đành cúi đầu xin tha, "Anh..."

Ngôn Mộc nâng mí mắt nhìn cô, "Lá gan lớn quá nhỉ?"

Cố Duy Nhất tức giận cong môi, thông minh nhận ra ý của anh, nói sang chuyện khác, "Sao anh lại ở chỗ này?"

Ngôn Mộc không trả lời, phần diễn của Hề Tuyết đã kết thúc, Tề Nghiê nhìn về phía Ngôn Mộc, "Cậu cảm thấy thế nào?"

Cố Duy Nhất vội vàng lùi ra sau, Ngôn Mộc đứng dậy đi tới trước mặt Hề Tuyết, chỉ một đoạn kịch bản khác, "Diễn đoạn này tôi xem."

Hề Tuyết nhìn nhìn, đây là phần diễn của nữ nhất. Bộ phim này có ba nữ chính, nhưng phần diễn có nhiều có ít, Tề Nghiêm vốn để cho cô diễn nữ ba. Ngày hôm qua Cố Duy Nhất cho cô xem một chút để chuẩn bị, không nghĩ tới hiện tại lại dùng đến.

Hề Tuyết gật đầu, đôi mắt Ngôn Mộc trong trẻo lạnh lùng nhàn nhạt liếc một cái. Trong nháy mắt, toàn thân Hề Tuyết đổ mồ hôi lạnh, theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn thẳng mặt anh. Ngôn Mộc hí hí đôi mắt sau đó quay về chỗ ngồi ban đầu.

Hề Tuyết đem phân đoạn kia dẫn cho Ngôn Mộc xem, anh nhìn có chút không hài lòng, nhíu mày nhìn về phía Tề Nghiêm, lông mày hăn cũng nhíu lại, "Tôi cảm thấy cô ấy hợp với tiểu hồ ly hơn."

Ngôn Mộc gật đầu, "Nếu đã vậy, không bằng đem phần diễn của tiểu hồ ly tăng lên thành nữ nhất."

Tề Nghiêm nghe theo, "Cũng được!" Vốn hăn cảm thấy nhân vật tiểu hồ ly này đáng yêu, vừa rồi thấy thần thái của Hề Tuyết so với không tước Quế Khả Quân hơn rất nhiều.

Hề Tuyết nghe nói thế hít một hơi khí lạnh, xong rồi, hăn nhất định đã nhận ra mình là ai!

Tô Lương Tần từ trên ghế salon đứng lên đi đến bên cạnh Hề Tuyết, "Chặc chặc" hai tiếng, "Chúc mừng, người phụ nữ có thể để cho đại tổng giám đốc của chúng ta lau mắt mà nhìn, cô là thứ hai."

Hề Tuyết trừng mắt nhìn hăn, "Người thứ nhất là ai?"

Tô Lương Tần huýt sáo, đến gần tai cô, "Cô đoán đi."

Hề Tuyết ngây thơ nghiêng đầu, "Anh?"

Tô Lương Tần bị sặc nước miếng, gõ đầu cô một cái, "Con nhóc xấu xa..."

Cố Duy Nhất nhìn Hề Tuyết, lại nhìn Ngôn Mộc, răng cắn môi dưới, trong lòng nổi lên một cỗ cảm giác khó tả giống như một bình ngũ vị, sặc đến mức khó chịu.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 20

Mãi cho đến trở lại Khởi Nguyên, khuôn mặt Cố Duy Nhất vẫn khó coi, Hề Tuyết đứng trước mặt cô, "Nhất Nhất, làm sao vậy?"

Bàn tay nhỏ của Cố Duy Nhất nắm chặt, nghiến răng, "Tiểu Tuyết, cô có bao giờ muốn lột da huỷ cốt người khác không?"

Hề Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vén tay áo lên, "Đi thôi, ai chọc giận cô, tôi đi báo thù giúp cô!"

Cố Duy Nhất nhìn cô ấy một hồi lâu, miệng mím lại, trong nháy mắt đã không còn khí thế, "Tôi chỉ là nghĩ mà thôi!" Chỉnh phạt cũng phải có lý do, như cô thì có lý do gì? Chẳng lẽ vì anh cô đối xử khác biệt với một cô gái khác, cô em gái này liền mất hứng? Nghĩ thôi cũng thấy cố tình gây sự.

Cố tình gây sự? Cố tình gây sự? Cố Duy Nhất gục mặt xuống bàn buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ, Hề Tuyết ở một bên ngoan ngoãn chơi điện tử, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười haha. Cố Duy Nhất liếc mắt, thở dài, anh cô cuối cùng cũng muốn kết hôn, sớm muộn bên cạnh sẽ có một người con gái khác, sẽ đối xử với người đó tốt hơn cô, cười với cô ấy, ôm cô ấy, thân mật với cô ấy. Nghĩ tới những thứ này, nội tâm Cố Duy Nhất như có hàng nghìn mũi dao cắm vào, vừa buồn vừa đau.

Ý nghĩ này thật là không phóng khoáng, Cố Duy Nhất tự giễu, thế nào cũng giống bộ dáng đang ghen của cô gái nhỏ.

Ghen? Cố Duy Nhất sững sờ một cái, một giây sau bị suy nghĩ của mình làm kinh hãi ngã xuống từ trên ghế.

Hề Tuyết bị cô hù dọa máy tính bảng trong tay suýt rơi xuống đất, "Sao vậy, cô sợ cái gì?"

Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước miếng, mạnh mẽ lắc đầu, sẽ không, tuyệt đối không, đó là anh của cô, cô sao có thể ăn dấm chua của anh được, không, không thể. Cố Duy Nhất tự thôi miên bản thân, đến trước bàn làm việc xử lí nốt công việc, đem ý nghĩ "biến thái" này bóp chết từ trong trứng.

Đã là đầu tháng ba, thời tiết bắt đầu ảm đạm, năm rưỡi chiều, Cố Duy Nhất sửa sang lại một túi sách, hôm nay thứ bảy, thông thường phải về Cố gia đại tràch ăn cơm, Ngôn Mộc gọi cho Cố Duy Nhất, nói tới đón cô. Cố Duy Nhất rất có cốt khí cự tuyệt, hiện tại cô muốn tránh xa anh.

Đứng ven đường chờ taxi, chán nghịch điện thoại di động, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm, "Chào cô, Nhất Nhất."

Cố Duy Nhất ngẩng đầu, nhìn người đang đi đến, khẽ mỉm cười, "Chào." Là đồng nghiệp nam trong tổ hoá trang, bởi vì tên của cô khá đơn giản nên phàm là biết Cố Duy Nhất, dù thân hay không thân cũng đều gọi cô là Nhất Nhất.

"Cô ở đây đợi xe?" Vị đồng nghiệp này tên Điền Húc, thường bị Tiểu Tuyết trêu chọc là không giống thợ trang điểm bị gay của Khởi Nguyên.

Cố Duy Nhất gật đầu, "Phải."

"Có chút kẹt xe, nếu cô vội, tôi có thể đưa cô về, xe tôi ngay bên kia." Điền Húc như có dũng khí, mặt hơi đỏ.

Cố Duy Nhất khoát tay, "Không cần, cảm ơn anh, xe taxi tới ngay rồi."

"Không phiền, có thể đưa cô đi là vinh hạnh của tôi." Vẻ mặt Điền Húc tràn đầy nhiệt tình.

Cố Duy Nhất mặc dù chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng cũng không ngốc đến nỗi nhìn không hiểu nhiệt tình như lửa trong mắt Điền Húc. Cô lùi ra sau, tiếp tục khoát tay, "Thật sự không cần, tôi..."

Một chiếc màu đen xe có rèm che dừng bên cạnh Cố Duy Nhất, cô nhìn biển số, trong nháy mắt thờ phào nhẹ nhõm, cười đến vui vẻ, "Ngại quá, anh tôi tới đón rồi, tôi đi trước, tạm biệt..."

Cố Duy Nhất như trốn chạy nhanh mở cửa xe nhảy lên, định chào hạ cửa sổ tạm biệt một tiếng, xe lại vèo một tiếng chạy xa.

Điền Húc thấy xe Ngôn Mộc có giá trị lớn, sờ sờ chớp mũi, nhà Cố Duy Nhất có tiền vậy sao?

Trong xe, Cố Duy Nhất trừng Ngôn Mộc, "Sao anh đi nhanh như vậy, một chút lễ nghi bình thường cũng không có."

Thanh âm Ngôn Mộc nhàn nhạt, "Chỗ đó không cho phép đỗ xe."

Cố Duy Nhất "a" một tiếng, "Cũng phải."

Ngôn Mộc khó chịu liếc mắt, từ trong cổ họng hừ lạnh một tiếng.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, trong xe chậm rãi vang lên tiếng dương cầm, nghe đến buồn bực. Vốn đã áp chế được ý niệm trong đầu nhưng thời khắc này thấy Ngôn Mộc, tựa như gặp nước mà phát đậu nành, chỉ trong chốc lát mà quay trở lại, chậm rãi tích tụ.

Loại cảm giác này khiến Cố Duy Nhất bực bội, đưa tay vặn tiếng nhạc đến lớn nhất, trong xe đình tai nhưc óc, Ngôn Mộc nghiêng đầu liếc cô một cái, cau mày, sau đó đưa tay tắt đi.

Cố Duy Nhất thấy thế, trong lòng bực tức, giận dữ lại bật to nhạc, Ngôn Mộc đưa tay tắt đi, cứ thế năm lần bảy lượt, Ngôn Mộc chuyển tay lái dừng

xe ven đường khiến Cố Duy Nhất sợ hết hồn, "Anh làm gì vậy?"

Ngôn Mộc lạnh lùng nhìn cô một cái, "Vứt xác nơi hoang dã."

Cố Duy Nhất nhìn thoáng qua khung cảnh xung quanh, trên đường chạy tới ngoại ô có một mảnh ruộng lớn, trên đường không có nhiều người, thực sự có cảm giác hoang vu, tức giận, "Vậy có thể toàn thân không?"

Ngôn Mộc "hừ" một tiếng, nghiêng người ra sang, Cố Duy Nhất bị dọa lui về gần sát cửa sổ xe, "Anh làm cái gì? Phân thân?"

"Phân thân? Thật bản tay." Ngôn Mộc tức giận trừng mắt nhìn cô, đưa tay kéo dây an toàn cho cô, cũng không biết này là như thế nào, lên xe cũng không biết thắt giầy an toàn.

Cố Duy Nhất đẩy tay anh ra, "Em tự làm, đừng để bản tay anh." Tay anh vừa chạm vào khiến tay cô như bị bỏng, ngay cả bên tai cũng đỏ hết lên.

Ngôn Mộc nghe vậy con mắt híp lại, tay trắng nõn nắm lấy cằm cô, ghé lại gần hơn, "Cố Duy Nhất, đến cùng em không tự nhiên cái gì?"

Đột nhiên khoảng gần vậy làm Cố Duy Nhất có chút khó xử, theo bản năng muốn trốn tránh nhưng lại không cam lòng yếu thế, sống lưng thẳng tắp nhìn Ngôn Mộc, lắp bắp, "Anh, anh, anh thật là một người bạn nghĩa khí quá nhỉ, Hề Tuyết rõ ràng là bạn gái anh Lương Tần, anh, anh dựa vào cái gì mà chen chân vào, anh-thật-không-có-nguyên-tắc."

Trong mắt Ngôn Mộc loé lên tia sáng, ngón tay cái trên cằm cô ma sát, trái tim Cố Duy Nhất như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tay anh có hơi lạnh, làm cho cô đang nóng bừng muốn chạm vào cảm giác man mát đó, thế nhưng cảm giác đó lại đột nhiên biến mất.

Ngôn Mộc ngồi thẳng người lại, đánh tay lái quay về đường chính, cầm Cố Duy Nhất được tự do nhưng cô lại cảm trống vắng. Cố Duy Nhất tự

khinh bỉ chính mình, đồ cuồng bị ngược!

"Em không thấy Hề Tuyết quen mặt sao?" Ngôn Mộc đột nhiên mở miệng.

"Quen mặt?" Cố Duy Nhất sững sờ, chuyển sang nhìn anh, "Quen ở chỗ nào? Không lẽ anh thấy người ta xinh đẹp liền nhận quen sao?"

Con mắt u ám của Ngôn Mộc liếc cô, Cố Duy Nhất bị dọa rụt cổ, "...Xem như em chưa nói."

"Nicole..."

"Nicole? Nicole nào?" Cố Duy Nhất nhăn nhó, rõ là nhìn trúng người ta, nếu không sao lại hào phóng đến mức dâng vai nữ chính.

"Đợi chút, Nicole?" Cố Duy Nhất trừng to mắt nhìn về phía Ngôn Mộc, "Anh là nói Nicole?"

"Anh là vì cô ấy trông giống Nicole, cho nên mới..." Nhưng là hai cô ấy cũng không hoàn toàn giống nhau. Nicole bị bệnh nên hơi béo, đeo kính, trên mặt toàn tàn nhang, dinh dưỡng không đủ nên tóc khô vàng, hoàn toàn không giống với Hề Tuyết.

Ngôn Mộc không để ý phản ứng của cô, lạnh giọng, "Nicole chính là Hề Tuyết."

Cố Duy Nhất ngồi bên cạnh rơi vào trạng thái khiếp sợ tột độ, Nicole là Hề Tuyết, sao có thể?

Nhanh chóng lấy ảnh chụp Hề Tuyết trong điện thoại, Cố Duy Nhất mở to mắt nhìn, nhìn một hồi lâu mới há mồm nhìn Ngôn Mộc, "Mũi và mắt đúng là có chút giống."

Lúc Ngôn Mộc học đại học đã theo học một giáo sư định cư ở nước ngoài. Hai năm anh xuất ngoại trùng hợp ở chung một thành phố với ông ấy. Những lúc rảnh rỗi, Ngôn Mộc sẽ đưa Cố Duy Nhất theo đến nhà vị giáo sư ăn cơm, cô dần quen với cháu gái ông ấy Nicole. Bởi vì bệnh nên dáng người mập mập, cả ngày thuốc thang, không có nhiều bạn bè. Cố Duy Nhất không quan tâm những thứ này, hai người trở thành bạn tốt, vài năm nay tuy không gặp mặt nhưng cũng có liên lạc với nhau. Hiện tại nói với cô tiểu cô nương xinh đẹp bên cạnh mình chính là Nicole, quả thật có chút không chấp nhận được.

Chẳng qua nếu như Hề Tuyết thật sự là Nicole, chứng tỏ cô ấy đã khỏi bệnh, còn trở nên xinh đẹp như vậy. Nghĩ thế, Cố Duy Nhất mừng thay cho cô từ tận đáy lòng.

Thực sự là Nicole. Khuôn mặt nhỏ của Cố Duy Nhất hiện lên nụ cười xán lạn. Tính tình Ngôn Mộc khó thật cận, ít bạn bè, cùng giáo sư kia là bạn vong niên, đối xử với Hề Tuyết khác với người khác là chuyện đương nhiên. Nghĩ tới đây, toàn thân Cố Duy Nhất thoải mái hẳn, ngay cả mặt trời cũng trở nên tươi đẹp hơn, bật nhạc lên nhẹ giọng hát theo.

Nghe thanh âm sung sướng của cô, khoé miệng Ngôn Mộc khe khẽ lên không ai có thể nhận ra.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 21

Vừa vào cửa, Cố Duy Nhất đã cảm thấy không khí trong nhà có cái gì không đúng, Cố gia gia dựa vào ghế sa lon gần cửa nhìn ra, cha Cố ngồi trên sofa vẻ mặt lạnh lùng. Trong bếp, mẹ Cố cùng bà nội thỉnh thoảng nói một câu, không khí đầy sự nghiêm túc.

Ngôn Mộc cũng cố bắt thường này, để khóa xe xuống đi đến, nhìn cha Cố, "Cha, xảy ra chuyện gì?"

Cha Cố ngược mắt nhìn về phía Cố Duy Nhất, vừa tiếp xúc với ánh mắt cha mình, trong lòng Cố Duy Nhất cả kinh theo bản năng trốn ra sau lưng Ngôn Mộc, kéo vạt áo anh. Ánh mắt này của cha Cố quá quen thuộc, chỉ có khi Cố Duy Nhất phạm sai lầm lớn ông mới nhìn cô như vậy.

Bàn tay nhỏ của Cố Duy Nhất túm chặt vạt áo Ngôn Mộc, đầu suy nghĩ không ngừng, những ngày này cô cũng không làm sai cái gì.

Ngôn Mộc cảm nhận được Cố Duy Nhất thấp thỏm, vỗ vỗ bàn tay cô, "Ông, làm sao vậy?"

Cố gia gia hướng về phía cô nháy mắt ra hiệu, ho nhẹ một tiếng, "Nhất Nhất, nghe nói dạo trước cháu ra ngoài gây sự với người khác, có chuyện gì?"

Cố Duy Nhất trong lòng lộp bộp một tiếng, biết rõ chuyện xấu, kéo tay Ngôn Mộc, nhỏ giọng kêu, "Anh..."

Ngôn Mộc đến bên cạnh ghế sofa, Cố Duy Nhất nhắm mắt đi theo, tránh né ánh mắt của cha Cố, cha Cố thấy thế liền nhìn về phía Ngôn Mộc, "Chuyện này con cũng biết?"

Ngôn Mộc gật đầu, đưa tay bưng chén trà cho cha Cố và ông nội Cố, "Cũng chỉ là chuyện nhỏ, không phải to tát lắm, con nghĩ không cần nói cho mọi người biết."

Cha Cố hừ lạnh một tiếng, "Đập đầu người ta đến chảy máu còn không phải là chuyện lớn? Vậy cái gì mới là chuyện lớn?"

"Cái gì mà đập người ta chảy máu..." Ông nội Cố không vui, "Bắt nạt cháu gái của ta, nó chẳng lẽ chỉ được làm con rùa rụt cổ, không được phép đánh trả? Đây không phải là tác phong của Cố gia này."

Cố Duy Nhất tán đồng gật đầu, Ngôn Mộc lặng lẽ trừng mắt nhìn cô. Cố Duy Nhất cúi đầu xuống làm như sám hối, cô vừa mới thấy ánh mắt không tốt của cha.

Ngôn Mộc đứng thẳng tắp, mặt mày ôn hòa, không giải thích, "Là bọn con sai!"

"Con có biết một tiểu cô nương ra ngoài đánh nhau một mình có hậu quả gì không?" Cha Cố nghiêm khắc nhìn Cố Duy Nhất, "Còn có Ngôn Mộc, tri tình bất báo thay con giấu diếm. Hai người các con không được phép ăn tối, trở về phòng tự kiểm điểm bản thân!" Hôm nay ông vừa cùng với cha Thai Tử Vũ, Thai Linh biết được sự việc, đưa con gái nhỏ của ông lá gan ngày càng lớn rồi!

Cố Duy Nhất gục mặt liếc qua bàn ăn đã dọn sạch, khuôn mặt méo mó đáng thương.

*

Ngôn Mộc dựa trên giường, nhìn trong đồng giầy tờ trong tay, trong phòng yên tĩnh, có thể nghe rõ tiếng vang rất nhỏ ngoài cửa, khẽ ngẩng đầu, cửa phòng ngủ đã bị mở ra, Cố Duy Nhất thò đầu vào nhìn. Thấy Ngôn Mộc không có chút giật mình nào giống như đã sớm đoán được, Cố Duy Nhất tràn đầy tươi cười lại gần, trong tay còn bưng một cái khay.

Dùng chân đóng cửa, Cố Duy Nhất đi đến bên bàn học để cái khay xuống, "Mẹ lén đưa thức ăn tới, anh, tới dùng cơm." Từ nhỏ đến lớn cô gây hoạ không ít, đối với hình phạt này đã thành thói quen.

Ngôn Mộc thả đồ trong tay ra, bước lại gần. Cố Duy Nhất hẳn là vừa tắm xong, tóc còn ướt nhẹ, Ngôn Mộc đưa tay lên sờ, nhíu mày, "Sao lại không sấy khô?"

Cố Duy Nhất hất tóc, nước theo đầu tóc hất lên mặt Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất cầm lấy ngón tay Ngôn Mộc đang ở sau gáy cô, cười nhẹ, "Còn không phải do em sợ anh đói sao?"

"Là chính em đói bụng." Ngôn Mộc không chút lưu tình vạch trần cô.

Cố Duy Nhất không vì bị vạch trần mà lúng túng, ngồi xuống ghế, cầm lấy chiếc đĩa, nhìn thức ăn trên bàn cười tủm tỉm, "Mẹ làm sườn xào chua ngọt ngon như vậy, em làm sao có thể bỏ qua."

Ngôn Mộc đi đến một bên cầm lấy máy sấy, cắm điện, Cố Duy Nhất dùng chiếc đĩa kẹp lấy xương sườn còn chưa kịp cho vào trong miệng, đã bị Ngôn Mộc kéo đến bên tường, ra lệnh, "Sấy tóc trước."

Thịt đến miệng rồi còn bị cướp, Cố Duy Nhất không vui nhưng cũng không dám chống lại anh, dứt khoát không ngồi, đứng đó trừng mắt với Ngôn Mộc. Vốn anh muốn nhét máy sấy vào tau cô để cô tự làm nhưng thấy bộ dáng bị bức bách của cô, đành phải mở máy giúp cô sấy tóc.

Cố Duy Nhất đứng ở trước mặt Ngôn Mộc vừa vịn cao đến bả vai anh, Ngôn Mộc chậm rãi xoa tóc cô, sẩy xong phía trước rồi lại vòng ra sau.

Cố Duy Nhất chán nản, mặc kệ Ngôn Mộc, lẩm bẩm.

Ngôn Mộc không thấy mặt cô, chỉ có tiếng máy sẩy ong ong vang lại, tựa như nghe thấy tiếng Cố Duy Nhất nói chuyện, chân mày hơi nhíu, cúi đầu sát tai cô, "Cố Duy Nhất, em nói cái gì?"

Đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, Cố Duy Nhất sợ hết hồn theo bản năng quay đầu, cánh môi chạm vào một cái gì đó mềm mại, mang theo mùi thơm ngát của sợi tóc xẹt qua mắt Ngôn Mộc. Trong nháy mắt đó, chỉ còn mùi thơm ngát và cánh môi mềm mại.

Cố Duy Nhất trợn to hai mắt, thân thể Ngôn Mộc cứng ngắc, khoé mắt khê hếch lên, có cảm giác yêu mị hoang dã!

Thời gian phảng phất như dừng lại.

...

Trong lúc đó, Cố Duy Nhất vô thức lùi về sau một bước, lão đảo. Bàn tay Ngôn Mộc lập tức ôm cô vào lòng, con mắt trở nên tỉnh mịch nóng bỏng, không khống chế được cúi đầu.

Cố Duy Nhất cả kinh, cô thế nhưng lại hôn Ngôn Mộc?

Không ngừng vươn bàn tay nhỏ bé lau sạch cánh môi Ngôn Mộc, "Là em không cẩn thận, hơn nữa em đánh răng rồi, không bẩn..." Còn hung hăng xoa thêm vài cái.

Ngôn Mộc cúi đầu, trong nháy mắt động tác dừng lại, mặt dần chuyển thành đen, cuối cùng giống như đáy nồi. Nhưng thấy ánh mắt vô tội của Cố

Duy Nhất lại thấy có lửa giận nhưng không thể phát, cuối cùng nghiêng răng bỏ tay ra khỏi eo Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất được tự do, không dám nhìn Ngôn Mộc, xoay người chạy ra ngoài, "... hai ngày nay em giảm cân, không ăn, anh ăn đi, em về phòng ngủ." Thanh âm mềm mại hơi run run.

"Anh ngủ ngon." Theo thanh âm của Cố Duy Nhất, cửa phòng đóng lại.

Ngôn Mộc đứng tại chỗ, đưa tay sờ cánh môi, lông mày nhíu lại, phản ứng này của cô là sao?

Đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi lâu, sắc mặt Ngôn Mộc lại càng hòa hoãn, cuối cùng khước miệng thế nhưng hiện ra một nụ cười tươi. Sau đó điềm nhiên như không đi đến bàn ngồi xuống ăn, thức ăn hôm nay thực sự vô cùng ngon.

Cố Duy Nhất chạy về phòng ngủ, "Ầm" một tiếng đem cửa phòng đóng lại, sau lưng tựa tại trên cửa, lúc này mới dám thở, suýt chút thì nghẹn khí rồi. Khuôn mặt cô đỏ lên như muốn rỉ máu, tim đập nhanh như không phải của cô, lần này không phải "thình thịch" nữa mà còn mạnh hơn nó gấp trăm ngàn lần, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cố Duy Nhất đưa tay vỗ ngực, ma xui quỷ khiến liếm môi một cái...

"A..." Cố Duy Nhất bụm mặt kêu lên tiếng, xong rồi, xong rồi, Cố Duy Nhất, mày nhất định là trúng độc.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 22

Sáng sớm hôm sau, Cố Duy Nhất mang theo hai con gấu trúc xuống nhà.

"Ô, tối qua đi làm giấc à? Sao mặt mệt mỏi thế?" Giọng nói trêu chọc vang lên.

Cố Duy Nhất lười không muốn mở mắt, vừa mở ra đã thấy gương mặt phóng đại của Thai Tử Vũ ngay trước mắt, Cố Duy Nhất tức giận đẩy hẳn ra, "Cậu tới đây sớm vậy làm gì?"

"Đương nhiên là có chuyện, mau, theo tôi, tôi có việc muốn nói với cậu." Thai Tử Vũ nói liền cầm lấy cánh tay Cố Duy Nhất lôi ra ngoài.

Cố Duy Nhất ôm lấy tay vịn trên bậc thang, "Tôi không đi, tôi còn chưa ăn sáng!" Tối qua không ăn cơm tối, bụng cô sớm đã đói.

"Ăn cái gì, tôi mời cậu ra ngoài ăn, có chuyện mà!"

"Không, ở đâu cũng không bằng nhà, không đi." Cố Duy Nhất sống chết không buông tay.

Thai Tử Vũ không tin, chặc một tiếng, "Tiểu cô nương, cậu không đi, tôi phải dùng sức mạnh rồi!" Nói xong, đưa tay kéo cánh tay đang ôm cầu thang của Cố Duy Nhất.

"Hai người đang làm cái gì?" Một giọng nói khàn khàn từ tầng hai truyền xuống.

Thai Tử Vũ nghe được giọng nói này lập tức bỏ tay Cố Duy Nhất, hai tay giơ lên tỏ vẻ đầu hàng, "Haha, lão đại, chào buổi sáng..."

Cố Duy Nhất vừa nghe thấy tiếng Ngôn Mộc, gò má lại đỏ lên, toàn thân nóng bừng không dám nhìn anh, kéo Thai Tử Vũ, "Không phải cậu nói mời tôi đi ăn sao? Nhanh một chút!"

Thai Tử Vũ bị Cố Duy Nhất vừa lôi vừa kéo ra cửa, sửa sang lại y phục, buồn bực, "Nhất Nhất, sao vậy, gặp anh cậu thôi mà giống như gặp quý?"

"Mắc mớ gì đến cậu?" Cố Duy Nhất ghét bỏ trừng mắt, "Không phải là nói mời tôi ăn cơm sao? Mau lên đói chết tôi rồi!"

Thai Tử Vũ mở cửa một chiếc xe hơi, Cố Duy Nhất đi quanh, chặc chặc, "Thai Tử Vũ, cậu lấy đâu ra tiền mua xe?"

Thai Tử Vũ mặt đầy ý cười, "Thời gian trước cùng người khác làm một hạng mục, kiếm được chút lợi nhuận."

Cố Duy Nhất nhìn vẻ mặt vô sỉ của hắn, con mắt chuyển vài vòng như có điều suy nghĩ.

Đến hiệu ăn sáng, Cố Duy Nhất gọi ra cả một bàn, Thai Tử Vũ ân cần đưa cho cô một cái bánh bao hấp. Cố Duy Nhất không chút khách khí nhận lấy ăn sau đó tao nhã lau miệng, "Chuyện gì, nói!"

Thai Tử Vũ rót cho cô một chén nước, sờ chóp mũi, lắp bắp, "Nhất Nhất, Huyền Huyền dạo này thế nào?"

Cố Duy Nhất chau mày, cô cũng biết, Thai Tử Vũ tìm cô sẽ có việc liên quan đến Doãn Huyền Huyền, thật không có chút tiền đồ nào.

"Rất tốt, thế nào, cậu gần đây không gặp cô ấy sao?"

"Haizz..." Thai Tử Vũ thở dài, "Cô ấy bận như thế, tôi cũng không có thời gian rảnh, sao có thể gặp nhau!"

Cố Duy Nhất nhíu mày, cũng phải, Doãn Huyền Huyền gần đây bận họp báo đủ kiểu, sao có thời gian gặp hẳn nữa.

"Vậy tìm tôi làm gì? Muốn tôi hẹn gặp mặt hộ sao?" Cố Duy Nhất bưng chén nước lên uống một ngụm.

"Không phải, không phải là..." Thai Tử Vũ khoát tay, "Là cha tôi định chụp ảnh tuyên truyền game, cậu xem..."

Cố Duy Nhất hiểu, thật ra vẫn là vì Doãn Huyền Huyền.

"Ý của cậu là muốn cho Doãn Huyền Huyền diễn, vậy cậu trực tiếp tìm chú Thai nói một câu là xong rồi."

"Cậu là đồ ngốc, nếu tôi nói ra, cha tôi lại coi tôi là đấng đồ tử* đánh chết tôi thì sao? Lúc đó không chỉ không giúp được Huyền Huyền mà còn cả chính mạng tôi cũng không giữ được nữa kìa." Thai Tử Vũ liếc cô một cái.

(*: yêu râu xanh)

Cố Duy Nhất há hê cười, Thai Tử Vũ trừng mắt, "Cậu còn cười, không phải bây giờ cậu là người đại diện của Doãn Huyền Huyền sao? Cậu tìm cha tôi, nếu không được thì tìm mẹ tôi, dù sao chỉ cần có cậu ra mặt, nhất định sẽ được."

Cố Duy Nhất suy nghĩ trong chốc lát, vì việc của Hứa Trạch Dật, Doãn Huyền Huyền đã bị mắng một thời gian dài, fan cũng dần quên. Dù sao cô ấy cũng không phải siêu sao nổi danh cho nên sự việc rất nhanh đã hết hot. Chút ít scandal tình cảm cũng không bằng vài bộ kịch bản, hơn nữa, nếu là chú Thai đầu tư, chắc chắn sẽ không thể kém được.

Cố Duy Nhất suy tính trong lòng, mặt không biến sắc, nhẹ nói, "Thai Tử Vũ..."

Thai Tử Vũ bị âm thanh nhu hoà của cô làm giật mình, mở to hai mắt, "Cậu bị sao vậy?"

"Trước đây, Doãn Huyền Huyền từng đóng một bộ võng kịch, đạo diễn kia chỉ trả thù lao là năm nghìn thôi, cậu nói xem, sao có thể đủ được. Cho nên tôi mới nói cho cô ấy thù lao đóng phim là hai vạn, ông trời ơi..." Cố Duy Nhất thở dài khó xử.

Thai Tử Vũ nghe vậy, bày ra bộ dáng "sao cậu không nói sớm", "Tôi có tiền mà..." Thai Tử Vũ lập tức lấy điện thoại chuyển khoản cho Cố Duy Nhất, chuyển xong, cho cô xem thông báo trên màn hình, "Một vạn năm, cậu kiểm tra lại rồi nhận đi."

Cố Duy Nhất nhìn thoáng qua điện thoại hẳn, lạnh nhạt gật đầu, trong lòng vô cùng vui vẻ. Thai Tử Vũ à Thai Tử Vũ, tiền tôi cho cậu mượn, một năm cũng không thấy bóng dáng đâu, liên quan đến Doãn Huyền Huyền cậu lại có tiền ngay, đồ trọng sắc khinh bạn!

Hiện tại tốt lắm, tiền xem như đã trở về, cô còn thiếu Ngôn Mộc năm nghìn, phải đem tiền này đi lấp.

*

Tạm biệt Thai Tử Vũ, Cố Duy Nhất cũng không trì hoãn đi cửa hàng ăn sáng mua bánh trứng và cafe, đến công ty võng du của cha Thai Tử Vũ.

Nghĩ tới không hẹn trước mà đến, lễ tân chắc chắn không cho cô lên, nhìn điện thoại, chưa tới giờ làm, Cố Duy Nhất dứt khoát chờ ở dưới sảnh.

Không lâu sau, thấy cha Thai xuống xe vào trong.

Cố Duy Nhất đột nhiên từ một bên nhảy ra ngoài, ngọt ngào kêu một tiếng, "Chú Thai..,"

Thai Linh bị dọa sợ hết hồn, vừa nhìn thấy là cô liền vui vẻ, sờ đầu, "Nhất Nhất, sao cháu tới đây?"

Cố Duy Nhất giơ điếm tâm trong tay, "Cháu mang bữa sáng tới cho chú, có bánh trứng chú thích nhất, còn có cả cafe."

Thai Linh nhìn thoáng qua bữa sáng nóng hổi, ung dung nhìn cô, thanh âm kéo dài, "Nhất Nhất, chú thấy bộ dáng cháu thế nào cũng giống như có yêu cầu vậy?"

Cố Duy Nhất nghe vậy lập tức bỏ túi đồ trong tay ra, mạnh miệng, "Cháu tìm đến chú không phải vì hai chữ yêu cầu gì đấy đâu, chú Thai thương cháu như vậy, có gì cháu cũng nói thẳng luôn."

Thai Linh đối với câu nói này của Cố Duy Nhất là vô cùng thoả mãn, không ngừng gật đầu, "Phải, nói đi, chuyện gì chú Thai của cháu cũng đáp ứng." Mộc Thanh cả ngày lải nhải bên tai ông, nói muốn Nhất Nhất làm con dâu.

Cố Duy Nhất nói suy nghĩ của mình ra, Thai Linh không có ý kiến, đưa một phần kịch bản cho cô, "Chú nghĩ sẽ quay thành năm tập phim ngắn, cháu làm biên kịch, vừa vặn để chú xem năng lực thế nào, nhưng mà, Doãn Huyền Huyền kia, giống như cháu chọn tùy tiện vậy."

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, chú Thai quay phim này cũng là muốn tăng danh tiếng công ty trò chơi của mình, muốn mời một nữ minh tinh, cô cũng không thể không kiêng nể lấy lòng tốt của chú ấy. Chỉ cần để Huyền Huyền diễn vai phụ, đến lúc đó cũng có chút hiệu ứng, tranh thủ giúp cô ấy phát ngôn cho công ty, cũng là biện pháp vẹn toàn đôi bên.

"Được, vậy cháu mang về đọc, đợi cháu và Huyền Huyền bàn bạc xong sẽ gọi cho chú."

*

Từ chỗ Thai Linh trở lại Khởi Nguyên đã hơn 10h,, vừa vào phòng làm việc đã thấy Hề Tuyết nằm trên ghế sa lon đọc kịch bản, Cố Duy Nhất nghĩ đến chuyện cô ấy giấu, cong môi nhẹ bước đến bên cạnh ghế, nhỏ giọng, "Nicole..."

"Ừm?" Hề Tuyết thuận miệng đáp một câu, "Sao vậy?"

Một giây sau, Hề Tuyết cảm thấy không đúng, ngẩng đầu lên liền thấy Cố Duy Nhất u ám nhìn mình.

Hề Tuyết đứng lên, luống cuống tay chân, "...Nhất Nhất."

Cố Duy Nhất nghiêm mặt, giả bộ hung ác, trừng mắt không nói lời nào.

Hề Tuyết lúng túng căn môi dưới, nhỏ giọng, "Tớ biết ngay là lão hồ ly kia nhận ra tớ mà."

Cố Duy Nhất trước mặt Ngôn Mộc rất ngu ngốc nhưng bên ngoài đều rất khôn khéo, lỗ tay như nâng cao một bậc, lời oán hận của Hề Tuyết cô nghe không sót câu nào, "Còn oán hận người khác, nói mau, sao về nước không nói với tớ?"

"Tớ chỉ muốn trêu cậu chút thôi, cho cậu ngạc nhiên, ai ngờ lại gặp sư huynh, cậu nói xem, có phải mắt sư huynh rất độc không? Hay là có ý tứ gì với tớ mà hiểu rõ như vậy, nhìn một cái đã nhận ra?" Hề Tuyết nhú mày.

Lòng Cố Duy Nhất như nhảy dựng lên, chưa kịp có phản ứng, Hề Tuyết lại nói tiếp, "Nhất Nhất, nếu như sư huynh thực sự có ý với tớ, cậu nhất định phải thay tớ nói với anh ấy, hai người bọn tớ không thích hợp."

"Sư huynh là con người mặt than, cộng thêm việc nhỏ việc lớn chất đống, tớ không chịu nổi." Hề Tuyết ghét bỏ cau mũi, "Dù là đẹp trai, nhưng tính tình này..."

"...Biến thái" Hề Tuyết chặc chặc một tiếng đánh giá.

Cố Duy Nhất vốn đang đè nén, hiện tại "phốc" một tiếng, bật cười. Nếu anh của cô nghe được Hề Tuyết nói mình như thế, không chừng còn muốn bóp chết cô ấy nữa.

Hề Tuyết thấy sắc mặt cô hoà hoãn, tiến đến ôm lấy tay Cố Duy Nhất làm nũng, "Nhất Nhất, tớ sai rồi, tha cho tớ đi!"

Cố Duy Nhất thấy bộ dáng đáng thương của cô, không đành lòng nói lời trách cứ, cuối cùng mềm giọng, "Cậu khỏi bệnh rồi sao?"

Hề Tuyết bỗng chốc vui vẻ, xoay một vòng, "Tốt lắm, bây giờ tất cả đều tốt rồi."

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 23

Đang nói chuyện cùng Hề Tuyết, Doãn Huyền Huyền đã ôm hai bộ quần áo đến gần, "Nhất Nhất, tối nay cậu rảnh không, ra ngoài ăn cơm đi."

Cố Duy Nhất đứng lên nhận lấy quần áo trong tay cô, nhìn nhìn, thuận miệng nói, "Buổi tối cậu có thời gian sao? Tốt nhất đừng để tớ leo cây."

Doãn Huyền Huyền cười, "Sao có thể chứ, phải rồi, Hề Tuyết, có muốn đi cùng không?" Doãn Huyền Huyền nghiêng đầu nhìn Hề Tuyết ngồi trên sofa.

Hề Tuyết lắc đầu, "Không đi, buổi tối tôi có hẹn, hai người cứ đi thôi."

Doãn Huyền Huyền gật đầu, "Vậy thôi lần sau đi."

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, "Vậy để tớ gọi Thai Tử Vũ, bảo cậu ta buổi tối đừng hẹn người khác..."

Doãn Huyền Huyền ngăn cô lại, lúng túng cười, "Đừng, hai người chúng ta đi ăn tối, gọi một đại nam nhân như cậu ấy đi cũng không tốt cho lắm."

Cố Duy Nhất gật đầu, "Vậy cũng được, tớ có nhiều điều muốn nói với cậu. Phải rồi, hôm nay tớ lấy được cho cậu kịch bản một bộ phim tuyên truyền game, cậu đọc kịch bản trước rồi nói với tớ. Tớ đã đọc qua, thấy vai nữ thứ ba không tệ lắm, đại tiểu thư giọng nói ngọt ngào, dịu dàng, thích hợp với cậu."

Doãn Huyền Huyền ngồi xuống ghế sofa, nhíu mày, "Nhất Nhất, tuyên truyền game có phải hơi nhỏ không? Vài ngày nữa tớ phải đi quay phim rồi, có thể sẽ ảnh hưởng, tớ không muốn vì nhỏ mất lớn."

Cố Duy Nhất lắc đầu, "Cậu đừng xem thường nó, cậu biết đây là của công ty nào không? Đây là việc làm để lấy danh tiếng..."

"Cố tiểu thư..." Lời nói của Cố Duy Nhất bị một giọng nữ dễ nghe cắt đứt.

Trong phòng ba người đều ngẩng đầu nhìn, trước cửa phòng làm việc là một người phụ nữ ăn mặc thời thượng, khuôn mặt mỹ lệ, Quế Khả Quân.

"Quế tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì sao?" Cố Duy Nhất đến công ty cũng từng nhìn thấy cô ta một lần, lại nghe được cô ta và những người khác chế nhạo Doãn Huyền Huyền, nhưng lúc đó Quế Khả Quân không lên tiếng, không tham dự, làm cho Cố Duy Nhất có ấn tượng tốt với cô.

Quế Khả Quân bước vào, khẽ cười, "Tôi tới chúc mừng Hề Tuyết trở thành nữ chính bộ "Tình yêu của ba con động vật"."

Cố Duy Nhất sững sờ, chưa kịp nói chuyện, Hề Tuyết tiếp lời, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười, "Vậy cảm ơn Quế tiểu thư."

Ngược lại, Cố Duy Nhất nghĩ, "tình yêu của ba con động vật" vốn đã định nữ chính là Quế Khả Quân, hiện tại nhờ một câu nói của Ngôn Mộc đã cho Hề Tuyết thêm đất diễn, không phải là để cho Quế Khả Quân tụt khỏi vai nữ một sao.

Quế Khả Quân vẫn duy trì nụ cười, "Hề Tuyết thật có phúc, vừa đến Khởi Nguyên đã được nhận bộ phim lớn như vậy, Thiên Thịnh đầu tư, người nào muốn phá cũng không được. Tô tổng thật đúng là đau lòng, bạn gái trước và bạn gái hiện tại, Tô tổng thật thông minh, một bộ phim nịnh

not được hai người con gái." Miếng thịt béo đến miệng lại bị đoạt đi, cơn tức này thật nuốt không trôi mà.

Cố Duy Nhất hé mắt, thì ra là đến chế giễu.

"Tôi tổng có thông minh hay không tôi không rõ, nhưng là tôi chắc chắn cô không thông minh. Nói như cô, nếu truyền vào tai Tôi tổng thì không biết sẽ thành cái dạng gì." Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút.

Cuối cùng, nụ cười trên mặt Quế Khả Quân cũng không còn, mặt đen lại, hừ lạnh một tiếng, "Nói vậy thì sao, chỉ sợ, các người còn dùng những thủ đoạn bỉ ổi không biết xấu hổ, không thể cho người khác biết? Gió thoảng bên gối thật là lợi hại, không chỉ một mà là hai..." Về mặt Quế Khả Quân tràn đầy trào phúng.

Hề Tuyết bỗng đứng lên, "Cô nói cái gì?"

Cố Duy Nhất vội giữ tay Hề Tuyết, cô gái nhỏ này tính tình sao lại táo bạo như vậy.

Cố Duy Nhất cười khoe khoang, "Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, vai nữ chính này chúng tôi cũng có được. Có bản lĩnh cô đoạt lại đi, miệng lưỡi lợi hại thì có ích gì?" Cố Duy Nhất không chút lưu tình chế nhạo. Từ nhỏ đến lớn cùng Ngôn Mộc độc mồm đấu khẩu, sao có thể bối rối vì một câu nói của người phụ nữ này.

Quế Khả Quân không nghĩ tới miệng lưỡi Cố Duy Nhất sắc bén như vậy, bị cô khiến cho ghen, sắc mặt thay đổi đa dạng, đảo mắt nhìn về Doãn Huyền Huyền, "Huyền Huyền, tôi thấy tiếc cho cô, cô đi theo Cố Duy Nhất đầu tiên, nghe nói còn là bạn tốt, cô ta quan hệ thân thiết với Thiên Thịnh như vậy, thế nào cô chỉ được vai phụ nhỏ, Hề Tuyết người ta vừa vào đã được hần nữ chính..."

Cố Duy Nhất nhíu mày, hiện tại còn bắt đầu châm ngòi ly gián, thì ra dụ dàng trước kia đều là giả dối, chẳng qua lúc đó chưa lộ đuôi mà thôi.

Hề Tuyết không biết từ khi nào đã cầm một cây bút máy trong tay, "Nhất Nhất, bút máy của cậu sao không ra mực?"

Cố Duy Nhất nghe Hề Tuyết nói, theo bản năng xoay người nhìn, chỉ thấy Hề Tuyết cầm bút máy vẩy vẩy lắc lắc vài cái, một chuỗi mực đen nhánh theo một đường cong tuyệt đẹp hạ xuống khuôn mặt tinh xảo của Quế Khả Quân.

"Phốc" một tiếng, Cố Duy Nhất vội bụm miệng, bình tĩnh đưa khăn ướt cho Quế Khả Quân, "Cô muốn lau không?"

Quế Khả Quân hung hăng trừng Cố Duy Nhất, lạnh lùng cười một tiếng, "Chờ đấy, tôi sẽ làm cho các cô phải mang miếng thịt béo này dâng lên!"

Thấy Quế Khả Quân hốt hả chạy đi, Cố Duy Nhất và Hề Tuyết cười haha, Doãn Huyền Huyền thấy hai người thân mật, con mắt có chút âm đạm.

"Vai nữ chính kia của Quế Khả Quân thực sự thành Hề Tuyết?" Doãn Huyền Huyền nhìn Cố Duy Nhất, trên mặt miễn cưỡng cười.

Cố Duy Nhất ngưng cười, trong lòng khẽ động, mặt không đổi, "Vốn cũng không phải nữ chính, chỉ là Tề đạo diễn thấy hình tượng Hề Tuyết phù hợp với nhân vật đó cho nên tạm nẩy lòng tham cho cậu ấy thêm phần diễn thôi."

"Phải không? Vậy chúc mừng." Doãn Huyền Huyền nhìn về phía Hề Tuyết, cười cười.

Hề Tuyết liếc một cái, nhíu mày, "Tôi chỉ muốn nghe lời chúc thật tâm."

Doãn Huyền Huyền sững sờ, coi như không để ý, cười cười, "Tôi có việc, đi trước."

Đợi đến khi Doãn Huyền Huyền ra ngoài, Cố Duy Nhất mới nhớ tới chuyện đang nói dở chưa xong. Nhưng nghĩ đến bộ dạng Doãn Huyền Huyền vừa rồi, sợ là trong lòng có vướng mắc, thời gian này không nên cùng cô ấy nói chuyện này, trước cứ từ từ, đợi buổi tối ăn cơm rồi tính sau.

Buổi chiều tan tầm, Cố Duy Nhất gọi điện thoại cho Doãn Huyền Huyền, cô ấy lại nói đột nhiên phải đi dự tiệc, không thể đi ăn cùng cô. Cúp điện thoại, Cố Duy Nhất nhăn mày, cảm thấy Doãn Huyền Huyền vì chuyện buổi chiều nên trong lòng không thoải mái, khi nào hai người phải cùng nhau nói chuyện.

Buổi tối trở về ký túc xá đã thấy không có đồ đạc của Doãn Huyền Huyền, chẳng lẽ dọn đi rồi?

Gọi thêm vài cuộc cho Doãn Huyền Huyền đều báo đã tắt máy.

Cố Duy Nhất thở dài một hơi, lúc này trên điện thoại lại có người gọi, vừa nhìn thấy chữ "anh", trong lòng không hiểu sao căng thẳng, thế nhưng cũng không suy nghĩ lập tức tắt máy.

Ngôn Mộc nghe thấy tiếng "tút, tut" từ điện thoại truyền ra, lông mày cau lại. Anh chuẩn bị đi công tác, định nói với cô trước nhưng cô lại tắt máy không nghe. Mở định vị nhìn thấy cô đang trong trường liền thấy yên tâm, chắc vị đại tiểu thư này nhà anh vẫn chưa được tự nhiên như trước.

Nhưng khoảng mười mấy phút sau, điện thoại báo có tin nhắn, "Mẹ nói mấy ngày này anh đi công tác, mặc nhiều quần áo một chút, mang đồ ngon về cho em." Khoé miệng Ngôn Mộc khẽ nhếch, nhả lại một chữ, "Được."

Cố Duy Nhất nhắn tin cho Ngôn Mộc xong, ôm chăn lăn trên giường, cuối cùng lại đứng lên lấy quyển album trong ngăn kéo ra, bên trong có

hình Ngôn Mộc. Anh ấy không thích chụp ảnh, tất cả đều là mẹ ép chụp, mỗi năm một bức, từ một bé trai xinh đẹp trở thành người đàn ông trưởng thành. Cô gái nhỏ chụp chung với anh cũng từ chỗ ngồi trong lòng chuyển sang đứng bên cạnh, cuối cùng là ảnh năm mới, anh đứng ở cạnh gốc cây trong vườn còn cô đứng giữ cánh tay anh cười đến vui vẻ.

Cố Duy Nhất không có mở đèn, xuyên thấu qua cửa sổ, ánh trăng rắc vào, ở trên mặt nàng đánh lên nhu hòa vàng sáng.

Cố Duy Nhất đưa tay đặt trên mặt anh chậm rãi vuốt ve, cô không phải cô bé không rành chuyện đời, đối với tính cách Ngôn Mộc sao cô lại không hiểu. Chỉ là, đó là anh cô, mặc dù cô cũng biết đó không phải anh ruột nhưng vẫn cảm thấy không đúng, cảm thấy mình không nên thích anh. Nhưng, thích vẫn là thích, lúc môi cô chạm vào môi anh, cô thấy rất rõ ràng, cô vui vẻ, tim đập nhanh, muốn ôm chặt lấy anh, ở cùng anh, nhìn anh cả đời.

*

Ngày hôm sau, Cố Duy Nhất vừa đến công ty, liền tìm Doãn Huyền Huyền, lúc này, cô ấy gọi điện thoại tới cho cô, nói sẽ đi chơi cùng bạn, hai ngày sau sẽ trở về, nhưng nói vài câu đã tắt máy, Cố Duy Nhất chưa kịp trả lời, không có cách nào nói thêm.

Buổi sáng Trịnh Kinh đến tìm cô, nói "Tình yêu của ba con động vật" đã chuẩn bị tốt, vài ngày nữa bắt đầu khai máy, Hề Tuyết làm nữ chính, muốn Cố Duy Nhất đi cùng cô. Bởi vì nam chính là Hứa Trạch Dật, tính hăn bướng bỉnh hay gây chuyện, Trịnh Kinh không yên tâm muốn Cố Duy Nhất hỗ trợ hăn. Cố Duy Nhất nghe xong cảm thấy đầu đau không chịu nổi, Hứa Trạch Dật tên này đúng là sát tinh của cô.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Duy Nhất giúp Hề Tuyết chuẩn bị, giúp Hề Tuyết học lời kịch, đảo mắt đã hơn một tuần lễ.

Ngôn Mộc còn đi công tác chưa trở lại, vài ngày này Ngôn Mộc ngẫu nhiên gọi điện thoại cho cô, hai người đột nhiên xa lạ rất nhiều, Ngôn Mộc đối với cô thế nhưng khách khí vài phần, thường "Ăn cơm chưa?" "Ăn mau" "Nghỉ sớm một chút", khiến Cố Duy Nhất có chút buồn bực cảm thấy hai người có chút xa cách.

Thứ bảy, trở về đại trạch, ăn cơm tối xong, Cố Duy Nhất gọi cho Ngôn Mộc, anh nhận vô cùng chậm, "Anh đây..." Trong thanh âm lộ rõ mệt mỏi.

Sau đoạn đối thoại tầm thường, Cố Duy Nhất lắp bắp, "Anh, khi nào anh trở lại?" Cô muốn gặp anh, rất muốn. Thời điểm học cao trung, Ngôn Mộc xuất ngoại, hai ba tháng không gặp cô sẽ nghĩ tới anh, bây giờ không giống vậy, cô nhớ anh, nhớ đến mức ăn không no ngủ không yên, trong đầu tất cả đều là anh. Loại cảm giác này khiến người ta vừa mừng vừa khó chịu, là loại cảm giác cô chưa từng trải qua.

"Chắc sang tuần, sao vậy, trong nhà có chuyện?" Thanh âm Ngôn Mộc khàn khàn lại thêm chút ôn hoà hiếm có.

"...Không, không có gì, chẳng phải là thời gian trước tiêu tiền của anh sao, em muốn mời anh ăn cơm thôi..." Cố Duy Nhất tìm lý do.

Ngôn Mộc thế nhưng cúi đầu cười ra tiếng, "Mời ăn cái gì?"

"Thịt nướng? Mì sợi? Lẩu cay Tứ Xuyên? Anh muốn ăn cái gì?"

Ngôn Mộc khẽ hừ một tiếng, thanh âm trong trẻo rất nhiều, "Mời anh ăn những thứ này?"

Cố Duy Nhất cũng cười, buông lỏng thân thể dựa trước cửa sổ, "Đùa thôi, anh muốn ăn cái gì, tùy anh chọn..."

Ngôn Mộc trầm mặc hai giây, thanh âm thả lỏng, "Ăn cái gì cũng được, Nhất Nhất của chúng ta lần đầu mời anh đi ăn, ăn trấu nuốt cải, anh cũng ăn

được."

Nhất Nhất của chúng ta...

Tim Cố Duy Nhất lại nhảy dựng lên, anh của cô từ trước đến giờ chỉ gọi cô là Cố Duy Nhất. Nhất Nhất của chúng ta...

Cố Duy Nhất che lấy khuôn mặt đỏ bừng, không ngăn được nụ cười ngọt ngào.

*

Ngôn Mộc tắt điện thoại, móc trong ví ra một ảnh chụp người nào đó nhếch miệng cười to, trong mắt thoáng lên nhu tình, hơn một tuần không gặp, phải tăng giờ làm việc để có thể trở về với cô sớm.

Ngoài phòng làm việc, đám người Tô Lương Tần chứng kiến khuôn mặt vừa còn đen của đại tổng giám đốc chỉ sau một cuộc điện thoại mà tan chảy, cả người toả ra một cỗ mưa thuận gió hoà. Tkt chắc hai tiếng, "Có người bách luyện cương hóa vi nhu."*

(*:người quật cường, được cảm hóa trở thành người mềm yếu.)

Ngôn Mộc trừng mắt nhìn hằm, lại không che dấu được tâm tình của mình.

Bận đến hai giờ đêm, Ngôn Mộc cùng Tô Lương Tần trở lại khách sạn nghỉ ngơi, Ngôn Mộc dùng thẻ mở cửa phòng, một khắc kia cảm thấy trong phòng có cái gì không đúng, một cỗ nước hoa nồng nặc, nhú mào, bật điện, đèn sáng, Ngôn Mộc đi vào hai bước, một nữ nhân mị nhãn như tơ tóc đen đồ mỏng đi ra, "Ngôn tổng..."

Ngôn Mộc bước chân ngưng lại, đứng tại chỗ, mắt híp lại, thanh âm lạnh nhạt, "Sao cô lại ở đây?"

Quế Khả Quân cười một tiếng, "Dương tổng nói đêm dài tịch mịch, đặc biệt để cho em tới bồi bồi Ngôn tổng, thế nào, Ngôn tổng không hoan nghênh?" Quế Khả Quân đi đến trước tủ rượu lấy một chai rót ra ly, lắc lắc thân thể tới gần Ngôn Mộc, "Ngôn tổng, bữa tối ngài không uống rượu, hiện tại uống một ly, rượu đỏ giúp ngủ tốt nha..." Quế Khả Quân nhẹ nhàng dựa vào người Ngôn Mộc, nam nhân như thế, ngoại trừ việc hào quang đầy mình cũng khiến cho phụ nữ như muốn quên mình.

Ngôn Mộc nghiêng người né tránh cô ta, Quế Khả Quân suýt ngã nhưng nhanh chóng đứng thẳng, xoay người, "Nếu Ngôn tổng không thích uống rượu, chúng ta lập tức không uống, không bằng nghỉ ngơi sớm một chút, thế nào?" Đem ly rượu trong tay để lên bàn, ngón tay trắng nõn chậm rãi trượt đến bên đai lưng, váy lụa đen sa trượt xuống, thân thể không một mảnh vải hiện trước mặt Ngôn Mộc.

"Ngôn tổng..." Quế Khả Quân đưa tay muốn đi chạm vào Ngôn Mộc, Ngôn Mộc lui về phía sau một bước, đôi mắt nguy hiểm nhìn cô ta chán ghét đến cực điểm, trong chốc lát lại như hiểu rõ, khoé miệng thoáng tươi cười, cô chính là cô, độc nhất vô nhị, Duy Nhất của anh, Nhất Nhất.

Quế Khả Quân tưởng Ngôn Mộc nhìn mình, cho rằng đã thành công, trên mặt tràn đầy kinh hỉ, thanh âm quyến rũ, "Ngôn tổng..."

"Ngôn Mộc, ví tiền tớ có phải rơi trong phòng cậu..." Lúc đi vào Ngôn Mộc cũng không khoá cửa, Tô Lương Tần đẩy cửa tiến vào thấy cảnh tượng nóng bỏng như vậy, huyết sáo, "Thật vội vàng..."

Quế Khả Quân vừa nhìn người đến, vội nhặt bộ váy dưới đất che bản thân mình, Ngôn Mộc lạnh lùng cười một tiếng, xoay người rời đi, "Đi chỗ khác, cái gì ném đều ném hết, văn bản giấy tờ không thể ném thì mang đi, còn lại tất cả, ném."

Tô Lương Tần đánh giá Quế Khả Quân từ trên xuống dưới, "Đáng tiếc..." Đáng tiếc đáng người tốt như vậy.

Nội tâm Quế Khả Quân không hiểu, không rõ ý tứ của Tô Lương Tần.

Tô Lương Tần mang theo một cái bọc nhỏ về phòng, thấy Ngôn Mộc đang ở trong phòng xử lý văn kiện, "Tớ gọi người mua quần áo cho cậu, lấy thêm phòng nữa, về phòng ngủ đi."

Ngôn Mộc cũng không ngắt đầu, "Tối nay không ngủ, gọi điện thoại gọi hết lên đây, hôm nay xử lý cho xong việc, chiều mai tớ muốn về."

"Cậu có bệnh không?Mấy hôm mà tớ đều không được ngủ quá 4h..."

Ngôn Mộc ngược mắt nhìn hẳn, thanh âm Tô Lương Tần nhỏ dần, "Được, được, làm thì làm, tớ đi gọi người, cậu đúng là bị kích thích."

Tô Lương Tần lấy ra điện thoại bắt đầu gọi điện thoại, Ngôn Mộc cúi đầu xuống nói, "Tìm người để nữ nhân kia vào phòng tớ, sa thải hẳn lập tức, sau đó sa thải toàn bộ nhân viên trực ban hôm nay, cậu tạm thời ở lại tiếp quản, đợi khi chọn được người phù hợp mới được trở về."

Tô Lương Tần há hốc, Quế Khả Quân chết tiệt, hẳn không thể tha cho cô ta được.

*

Cố Duy Nhất lăn qua lộn lại cả đêm, ngủ không ngon, sáng sớm đã tỉnh, rời giường giúp mẹ làm bữa sáng, mẹ Cố thấy cô ngáp không ngừng, oán trách, "Tối qua lại ngủ muộn, con xem sắc mặt con..."

Cố Duy Nhất sờ mặt, "Giống như có chút cầu thả..."

"Mẹ nấu cho con tổ yến, đẹp da."

Cố Duy Nhất đáp lời, "Được. Đúng rồi, mẹ, tuần sau con đi thành phố S công tác."

"Đi bao nhiêu ngày?"

"Dù thế nào cũng phải đi một tháng." Cố Duy Nhất đem trứng gà bỏ vào nồi nấu.

Mẹ Cố gật đầu, "Con ở ngoài cẩn thận một chút, buổi tối không có chuyện gì thì đừng ra ngoài, hiểu chưa?"

Cố Duy Nhất gật đầu, bưng đồ ăn ra ngoài, trên bàn đặt một tờ báo. Cố Duy Nhất thuận tay lật đến tin giải trí, từ khi thành quản lý, cô phải phá lệ chú ý đến nó.

Tít trang đầu hiện ra ảnh chụp rõ ràng, Quế Khả Quân và Ngôn Mộc.

Cố Duy Nhất cầm lấy tờ báo, nhìn chăm chú, sợ mình nhìn lầm, nhưng gương mặt đó chính là người cùng mình sống hơn 20 năm, sao có thể lầm. Hơn nữa ảnh còn rõ nét như vậy, bên cạnh còn có dòng chữ "tiểu hoa đán Quế Khả Quân cùng tổng giám đốc Thiên Thịnh Ngôn Mộc qua đêm", trong cơn bực tức, Cố Duy Nhất đập tay xuống bàn.

"Nhất Nhất, đó là báo sáng nay sao?" Cố gia gia từ trong hoa viên vận động xong đi vào.

Cố Duy Nhất vội gấp tờ báo lại, "Không phải, là hôm qua, cháu cũng tưởng là hôm nay."

Cố gia gia gật đầu nghi hoặc, "Thế nào, báo hôm nay không có tới sao?"

"Cháu cũng không biết, nhưng mà báo ngẫu nhiên không phát cũng là bình thường, không chừng là người ta lừa dối, ha ha..." Cố Duy Nhất gượng cười.

Cha Cố từ trong thư phòng đi ra, nhìn thoáng qua Cố Duy Nhất tờ báo Cố Duy Nhất giấu, liếc thần sắc bối rối của cô, mặt không thay đổi vào bếp.

Không ăn sáng, Cố Duy Nhất lập tức ra khỏi Cố gia đại trạch, dọc theo đường đi, trong lòng không biết tư vị gì, có một cỗ cảm xúc mãnh liệt, muốn đem cả Quế Khả Quân và Ngôn Mộc ra đập một trận.

Vào công ty, không ngoài ý muốn, tất cả mọi người đều bàn luận chuyện này, trong phòng làm việc, nhà vệ sinh, phòng nghỉ, phòng tập, có người tán thưởng Quế Khả Quân thủ đoạn cao siêu, có người chẳng thèm ngó tới.

Hề Tuyết vừa thấy Cố Duy Nhất đến, vội vàng kéo cô, chỉ hai người trên báo, "Nhất Nhất, tờ báo này là thật sao, mắt sư huynh sao kém cỏi vậy."

Cố Duy Nhất tức giận ném vào thùng rác, "Sao tớ biết được, Đàn ông đều dùng nửa dưới suy nghĩ, thú tính bộc phát, chỉ cần là nữ nhân thì ai chả được."

Hề Tuyết chau mày, "Vậy cũng không thể là Quế Khả Quân, Nhất Nhất, cậu hãy nhắc nhở sư huynh một câu, cậu nghĩ xem, Quế Khả Quân muốn trở thành chị dâu tương lai của cậu, hai người chung đụng, tớ cảm thấy như có chiến tranh."

"Ai muốn sống chung với cô ta? Sau khi Ngôn Mộc kết hôn, tớ sẽ cách xa anh ấy, về sau anh ấy là anh ấy, tớ là tớ, tốt nhất cả đời không gặp mặt." Cả người Cố Duy Nhất đều toả ra khí lạnh.

Hề Tuyết bị tiếng nói giận dữ của cô làm giật mình, "Sao cậu phản ứng lớn vậy, nam nữ quan hệ là điều bình thường, sư huynh lớn tuổi như vậy rồi. Nhất Nhất, không nhìn ra, cậu lại là người "huynh khổng"* như vậy."

(*: cuồng anh trai

" "Huynh không" em gái cậu, anh ấy mới là "ngực không" " Cố Duy Nhất nghiêng răng.

Trịnh Kinh cũng bởi vì chuyện của Quế Khả Quân mà sứt đầu mẻ trán, chỉ riêng điện thoại của truyền thông đã như muốn nổ máy. Nếu là scandal với người khác, danh tiếng Quế Khả Quân tăng lên không có gì không tốt nhưng, nam chính lần này là Ngôn Mộc, chuyện lần này phúc hay họa cũng chưa biết. Sáng sớm hẳn đã tìm Quế Khả Quân nhưng không gọi được, một chút tin tức cũng không có. Nếu Quế Khả Quân lần này thật sự lọt vào mắt Ngôn Mộc, chắc chắn có ẩn tình.

Tề Nghiêm gọi điện thoại nói muốn Hề Tuyết đến đoàn làm phim trước vài ngày, Cố Duy Nhất thấy thế không nói lời nào, đặt vé máy bay kéo Hề Tuyết đi luôn. Cố Duy Nhất hôm nay như con nhím xù lông, gặp ai chửi đó, Hề Tuyết cũng không dám chọc cô, ngoan ngoãn đi theo.

Buổi chiều lên máy bay, cộng thêm trợ lý trang điểm, một nhóm bốn người. Trước khi lên máy bay, Cố Duy Nhất nhìn qua điện thoại, không chút tin tức, thở phì phì tắt máy.

*

Ngôn Mộc ở thành phố W lại giống như khúc nhạc dạo trước gió bão giông tố. Ngôn Mộc nhìn ảnh chụp trên báo, nở một nụ cười lạnh buốt, đẩy tờ báo đến trước mặt Dương tổng, hai chân ưu nhã vắt lên nhau, "Đây là kết quả Dương tổng muốn?"

Dương tổng đứng đó, trên đầu toát mồ hôi lạnh, tối qua hẳn nghe nói toàn bộ nhân viên khách sạn Thiên Thịnh tầng đó đều bị sa thải, biết rõ chuyện đã gây họa, hẳn vốn chỉ nghĩ muốn nịnh nọt Ngôn Mộc, mới đồng ý kế sách của Quế Khả Quân, ai nghĩ đến gặp phải như vậy, chọc phải tổ ong, lại còn lên đầu đề.

"Ngôn tổng, chuyện này, cậu hãy nghe tôi giải thích."

Ngôn Mộc lạnh lùng liếc hẳn một cái, "Giải thích đi."

Dương tổng sững sờ, giải thích? Hẳn có cái gì để giải thích?

Ngôn Mộc đứng lên, "Công ty chúng tôi và Dương tổng hợp tác đến đây kết thúc."

Dương tổng bỗng chốc sững sờ, "Ngôn tổng, chuyện này cũng không thể nói giỡn, chúng ta có hợp đồng, cậu đơn phương huỷ bỏ phải bồi thường, số tiền kia không nhỏ, Ngôn tổng là người làm ăn, sẽ biết rõ nặng nhẹ, không thể vì chút chuyện nhỏ này phải không?"

Ngôn Mộc nghe những lời này như nghe trò cười vậy, nở nụ cười, Ngôn Mộc không hay cười, nụ cười này khiến cả khuôn mặt kinh diễm, nhưng bây giờ không ai thấy thế, mà chỉ thấy ngoài cười nhưng trong không cười, làm người khác đổ mồ hôi lạnh.

Nhàn nhạt nhìn thoáng qua Dương tổng, Ngôn Mộc ngay cả nói cũng lười mở miệng, xoay người sải bước rời đi.

Dương tổng nhìn về phía Tô Lương Tần, "Tô tổng..."

Tô Lương Tần mang đôi mắt thâm quầng, sắc mặt cũng không tốt, "Tô tổng cái gì, tự làm bậy không thể sống." Nếu không phải là tên này gây chuyện, hẳn có thể có nhà không thể về sao? Ngôn Mộc nói một câu, nguyên một tầng khách sạn bị sa thải, trong khoảng thời gian ngắn sao hẳn có thể tìm đủ người thích hợp? Lại còn phải đảm bảo khách sạn hoạt động bình thường, đầu hẳn hiện tại muốn nổ tung, hận không thể đem cái tên Dương tổng này đi lột da huỷ cốt, lại còn dám cầu xin hẳn, thật không có mặt.

Ngôn Mộc vội đến sân bay, cô gái nhỏ Cố Duy Nhất kia vừa mới thông suốt một chút, nếu để cô thấy tờ báo này, không chừng cô lại nghĩ lung tung."

Chưa về đến nhà đã nghe được tin tức Cố Duy Nhất đã theo đoàn làm phim đến thành phố S, Ngôn Mộc gọi cho cô nhưng điện thoại tắt máy, lông mày anh nhíu lại, đầu đầu đưa tay lên bóp mi tâm.

*

Đến thành phố S là nửa đêm, đoàn làm phim đã sắp xếp tốt chỗ ở, Cố Duy Nhất mở máy, tin nhắn nhắc có 10 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Ngôn Mộc.

Cố Duy Nhất dẫu môi, định ném điện thoại lên giường lập tức có người gọi đến, Cố Duy Nhất nhìn màn hình một lúc, nghe máy, giọng nói bình thường, "Alo..."

"Em sớm xuống máy bay sao không nghe máy?" Thanh âm Ngôn Mộc lạnh lùng.

"Máy bay hạ cánh, còn lên xe về chỗ ở, em quên mất, sao vậy, có chuyện gì không anh?" Thanh âm Cố Duy Nhất bình thường nhưng lại giống như nói chuyện với hân trong những ngày trước vậy.

Ngôn Mộc vốn có nhiều lời muốn nói, Cố Duy Nhất lại lạnh nhạt, cô không thể không thấy tờ báo. Theo ý nghĩ của anh, cô hẳn là nổi trận lôi đình mới đúng, sao lạnh nhạt như vậy?

"Không có việc gì, chỉ muốn hỏi em tới nơi an toàn chưa." Lời đến cổ họng nhưng lại nuốt về.

"Không có chuyện gì, em còn muốn đi tắm rửa."

"Được, vậy nghỉ sớm một chút." Chờ Cố Duy Nhất cúp điện thoại, Ngôn Mộc mới để điện thoại xuống, ngón tay thon dài chậm rãi gõ lên mặt bàn, trong mắt suy nghĩ sâu xa, thậm chí việc hôm nay cô cũng không đề cập tới, Ngôn Mộc nhíu mày, Cố Duy Nhất à Cố Duy Nhất...

Cố Duy Nhất ném điện thoại lên giường, đi tắm, Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, bốn tiểu thư thay anh làm bảo mẫu miễn phí hơn hai mươi năm, hiện tại anh lại muốn chạy trốn ra khỏi bàn tay bốn tiểu thư, trên đời nào có chuyện dễ như vậy, bốn tiểu thư không đem anh cho vào trong túi, bốn tiểu thư sẽ đi theo họ của anh.

*

Hôm sau Hề Tuyết bắt đầu quay phim, nam nữ chính còn chưa tới, tất cả đều là cảnh của Hề Tuyết, bộ phim này hợp tác với Khởi Nguyên cho nên hơn nửa đều là nghệ sĩ cùng công ty, thợ trang điểm cũng cùng đến, trong đó có người tên Điền Húc kia.

Cố Duy Nhất từ nhỏ đến lớn cũng có không ít người theo đuổi, chỉ là bên cạnh có Thai Tử Vũ cả ngày đi theo, người bình thường cũng không dám bám cô, nếu dám, Ngôn Mộc sẽ xử lý toàn bộ, cho nên người quẩn quít như vậy, Cố Duy Nhất chưa từng gặp qua. Mỗi ngày ăn đồ Trung Quốc buổi sáng, tối lại qua đưa tin, Điền Húc hận không thể nhìn Cố Duy Nhất ăn, mỗi ngày hỏi han ân cần, không có chuyện gì đều lắc lư trước mặt Cố Duy Nhất. Nếu là da mặt dày, Cố Duy Nhất cũng không khách khí mà nói nhưng Điền Húc này cái gì cũng không nói đã có thể để mọi người biết hẳn thích Cố Duy Nhất, hẳn đang theo đuổi Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất thấy phiền nhưng Hề Tuyết lại bày ra bộ dạng đang xem kịch vui, "Nhất Nhất, tớ thấy Điền Húc là người tốt, cậu cũng nên thử xem, cậu chưa yêu đương bao giờ, kỳ thực, chung đụng sau một thời gian sẽ thành thói quen sau đó là thích."

Cố Duy Nhất liếc nàng một cái, "Cậu từng yêu đương?"

Hề Tuyết nhướn mày, vẻ mặt đắc ý, "Mặc dù tớ chưa từng yêu đương, nhưng tớ coi như là môn chuyên gia yêu đương lạc quan, đây, xem một

chút..." Hồ Tuyết lấy một quyển vở dưới kịch bản ra đưa cho cô, "Đây đều là kinh nghiệm tứ tổng kết được."

Cố Duy Nhất nhìn bìa, "36 kế gục đồ nam thần", Cố Duy Nhất mở ra nhìn một chút rồi quay về phía Hồ Tuyết, "Trong đầu cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ những thứ này?"

Hồ Tuyết ôm quyển vở bảo bối, nhẹ nhàng xoa, "Đây là bảo bối của tứ, tứ trông cậu vào nó để cửa đồ nam thần đấy!"

Cố Duy Nhất bắt được tin tức trọng yếu, đi lại gần nhìn Hồ Tuyết, "Thành thật khai mau, nam thần của cậu là ai?"

Hồ Tuyết cũng không giả mồm, nhanh chóng nói, "Chính là người ôn tồn tao nhã, anh tuấn tiêu sái Tô Lương Tần."

Cố Duy Nhất suýt chút sặc nước mà chết, "Anh Lương Tần?"

Trên mặt Hồ Tuyết xuất hiện nét nhu tình, hai năm Ngôn Mộc xuất ngoại kia chính là đi cùng Tô Lương Tần, họ đương nhiên biết nhau, khi đó cô ấy bị ốm đau hành hạ, Tô Lương Tần thường xuyên chọc cô cười, đưa cô đi du lịch quanh Paris. Ở Paris ngây người nhiều năm như vậy, cô chưa bây giờ thấy Paris đẹp như thế. Có một lần cô phát bệnh, Tô Lương Tần ôm cô đến bệnh viện, trong mơ hồ, cô thấy được khuôn mặt ấy thật rõ nét dưới ánh mặt trời, một khắc đó, cô thấy chết cũng không nuối tiếc.

Cố Duy Nhất cũng biết hai năm đó không dễ dàng đối với Hồ Tuyết, Tô Lương Tần đối xử với cô ấy rất tốt nhưng cô không nghĩ tới Hồ Tuyết lại động tâm với hắn.

"Vậy anh Lương Tần có biết cậu chính là Nicole không?"

Hồ Tuyết lắc đầu, "Biết hay không cũng không sao, dù sao, sớm hay muộn anh ấy cũng là của tứ." Về mặt Hồ Tuyết vô cùng kiên định.

Cố Duy Nhất nghĩ đến lần trước Tô Lương Tần và Hề Tuyết lên trang nhất, con người xoay vài vòng, bàn tay nhỏ bé sờ vào quyển sổ của Hề Tuyết, "pằng" một tiếng, Hề Tuyết đánh lên tay cô, trừng mắt, "Cậu làm gì?"

Cố Duy Nhất tươi cười, "Tớ tham khảo một chút, lúc nữa sẽ trả, đừng hẹp hòi như thế..."

*

Một tuần sau đó, Hứa Trạch Dật mới đến, đi cùng còn có một nghệ sĩ nữa của Khởi Nguyên, Khương Gia Kỳ. Thì ra, Quế Khả Quân đã bị thay thế, đổi thành Khương Gia Kỳ, thợ trang điểm nhỏ giọng thảo luận, "Chẳng phải nói Quế Khả Quân đã ở bên tổng giám đốc Thiên Thịnh sao? Như thế nào lại bị đổi?"

"Có phải là người ta đã chuẩn bị đi làm thiếu phu nhân cho nên khinh thường nhận kịch truyền hình này?"

"Cô biết cái gì, phim này là Thiên Thịnh đầu tư, lúc trước Hề Tuyết được phân vai nữ chính, Quế Khả Quân thật sự ở bên tổng giám đốc Thiên Thịnh nhưng vẫn không thể xả cơn giận giành lại vai chính, bộ dáng này rõ ràng là trở mặt với tổng giám đốc rồi."

"Cô nói cũng có lý."

Cố Duy Nhất nghe được những lời này, nhú mày, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười, tính cách Ngôn Mộc kia, Quế Khả Quân chắc chắn là tự mình đổ đi, nhưng cô ta thật ngu ngốc, Ngôn Mộc chán ghét nhất là mọi việc đều không nằm trong phạm vi khống chế của mình. Cô ta như vậy là tự chui đầu vào rọ, nhưng nghĩ tới tấm hình cô ta khoả thân trước mặt anh, cô liền thấy tức giận. Đám hoa đào của Ngôn Mộc này, đợi cô đem anh bỏ vào túi, xem xem anh làm thế nào để trêu chọc đám hồ ly tinh bên ngoài nữa.

Lúc ăn cơm trưa, Điền Húc bưng một mỳ cơm đi đến, "Nhất Nhất, mỳ ở đây rất nổi tiếng, tôi đặc biệt mang cho cô nếm thử."

Bát mỳ trong tay hắn toả ra một cỗ hương vị nồng nàn, Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước bọt, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ ăn nó, "Không cần đâu, tôi đợi Hề Tuyết sau đó cùng ăn là được rồi."

Điền Húc vội hỏi, "Chờ Hề Tuyết quay xong còn lâu, mỳ nguội lạnh ăn không ngon, cô ăn trước đi..."

Cố Duy Nhất không có ý định nói chuyện với hắn, hai ngày nay chuyện của cô và hắn mọi người trong đoàn đều biết, cô ăn bát mỳ này, đúng là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không hết tội.

"Tôi đi nhìn Hề Tuyết một chút, đi trước..." Cố Duy Nhất xoay người định đi.

Điền Húc ngăn trước người cô, "Nhất Nhất, tôi đặc biệt ra ngoài mua cho cô, chỉ là một bát mỳ, không phải là cái gì đáng quý..."

"Tôi cũng đang muốn ăn mỳ, thật đúng là nghĩ cái gì được cái đó..." Hứa Trạch Dật vừa quay xong chạy qua, đưa tay cầm lấy bát mỳ trong tay Điền Húc, ngửi một chút, "Thật thơm..., tôi ăn anh có để ý không?" Hứa Trạch Dật hỏi thăm nhìn về phía Điền Húc, có cảm giác, "Cậu nói không thử xem".

Hứa Trạch Dật muốn ăn, Điền Húc không thể nói không, Cố Duy Nhất đã nhân cơ hội chạy mất.

Cố Duy Nhất tưởng rằng chuyện ngày đó là trùng hợp, ai mấy ngày tiếp theo, mỗi khi Điền Húc xuất hiện bên cạnh cô, Hứa Trạch Dật cũng sẽ vô tình xuất hiện sau đó thay cô nhận tất cả đồ Điền Húc đưa. Ngay cả Hề Tuyết cc nhìn ra điểm khác thường, "Nhất Nhất, Hứa Trạch Dật này không phải có ý với cậu đấy chứ?"

"Ha ha..." Cố Duy Nhất bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, Hứa Trạch Dật có ý với cô? Mặt trời mọc từ hướng tây, Hứa Trạch Dật đối với cô là ghi hận trong lòng, không lại có chủ ý xấu xa.

Vài ngày sau Cố Duy Nhất bắt đầu trốn tránh Điền Húc và Hứa Trạch Dật, cô thấy sinh nhật mình thật thảm, chỗ an toàn nhất là bên cạnh Tề Nghiêm. Mỗi ngày ngoài việc của Hề Tuyết, cô sẽ đi theo Tề Nghiêm, tính tình hẳn rất tốt, Cố Duy Nhất vừa cơ trí, lại là biên kịch cho nên rất hợp ý Tề Nghiêm, mỗi lần đều chỉ điểm cho cô, cô cũng có được lợi ích không nhỏ.

Nhưng trong khoảng thời gian này cô và Ngôn Mộc không liên lạc, cô không gọi anh, anh không gọi cô, mỗi lần gọi về nhà đều như lơ đãng hỏi anh. Mẹ Cố nói vài ngày nay anh đều rảnh rỗi ở nhà, Cố Duy Nhất tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Ngày mừng chín tháng tư là mừng ba tháng ba âm lịch, sinh nhật Cố Duy Nhất. Sáng sớm, cô đã nhìn chăm chăm điện thoại, vô số cuộc gọi liên tục đến, cha mẹ, ông bà, Tô Lương Tần, Thai Tử Vũ, nhưng không có Ngôn Mộc. Hề Tuyết đưa đến cho cô một bát mì, cô cũng cố ăn dù sợi mì khổng lồ khó ăn vô cùng.

Từ sáng đến tối cũng không có một chút tin tức, không một cuộc điện thoại của Ngôn Mộc, quên sinh nhật cô sao?

Cố Duy Nhất nổi giận đùng đùng ra ngoài studio, trời đã sắp tối, vẫn còn có thể thấy bóng người, đột nhiên xuất hiện một người dọa Cố Duy Nhất nhảy dựng.

"Nhất Nhất, sinh nhật vui vẻ." Điền Húc ôm một bó hoa hồng.

Cố Duy Nhất vừa rồi còn tưởng Ngôn Mộc xuất hiện, cô thực cao hứng, bây giờ thấy người đến Điền Húc, rất muốn trút giận, "Cám ơn anh còn nhớ sinh nhật tôi, nhưng hoa tôi không thể nhận, anh mang về đi."

Điền Húc sững sờ, chưa kịp nói một thanh âm đã truyền tới, "Ô, hoa tươi thế, trong phòng tôi vừa vặn thiếu hoa trang trí, tiểu Điền, cậu hiểu rõ tôi thế..."

Điền Húc, "..."

Cố Duy Nhất thấy Hứa Trạch Dật chỉ sợ thiên hạ không loạn xuất hiện, trong lòng cảm thấy có chút may mắn, vội hỏi, "Chuyện của hai người các anh, tôi không nhúng tay vào, đi trước đây..."

Lúc này Điền Húc lại tiến lên ngăn trước mặt Cố Duy Nhất, phịch một tiếng quỳ một chân xuống đất, "Nhất Nhất, tôi có lời muốn nói với cô, từ lần đầu gặp tôi đã thích cô rồi, tôi muốn đối xử với cô thật tốt, muốn cô trở thành bạn gái tôi, tôi đảm bảo..."

Vừa bắt đầu, Cố Duy Nhất còn mang vẻ mặt bất đắc dĩ, theo sau lời Điền Húc nói, trên mặt Cố Duy Nhất dần nở nụ cười ngọt ngào.

Điền Húc thấy cô cười, vội đứng lên, "Nhất Nhất, cô đồng ý?"

Cố Duy Nhất đứng sang một bên, nhìn ra sau Điền Húc, trong bóng tối không có đèn đường, một bóng dáng cao lớn đứng cạnh bồn hoa, là người quá quen thuộc với cô, không nhìn mặt cũng biết.

Cố Duy Nhất chấp tay ra sau lưng, hếch mũi, ho nhẹ một tiếng, "Anh đã đến rồi." Trên mặt là nụ cười không thể che dấu.

Điền húc sững sờ, nhìn theo ánh mắt cô, một người đàn ông thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng đi bóng tối đi ra, khuôn mặt càng hiện ra vẻ tuấn lãng.

"Nhất Nhất, anh ta là..." Đôi mắt Điền Húc liếc liếc, cảm thấy ánh mắt người này nhìn anh rất không tốt.

Cố Duy Nhất tiến lên khoác tay Ngôn Mộc, "Anh ấy là..."

Nhìn thoáng qua Ngôn Mộc, lại nhìn Điền Húc, Cố Duy Nhất cười khoe khoang, "Bạn trai tôi." Tư thế giống như tuyên bố chủ quyền.

Điền Húc như bị người ta hắt một chậu nước lạnh, cuối cùng hồn bay phách lạc chạy đi.

(Câu chuyện hằng ngày của Cố Duy Nhất)

Cố Duy Nhất 8 tuổi và Nhất Nhất 15 tuổi.

Buổi chiều tan học, theo thường lệ Cố Duy Nhất đến sân bóng rổ chờ Ngôn Mộc về cùng.

"Em gái nhỏ, em là em của Ngôn Mộc?" Một cô gái xinh đẹp.

Cố Duy Nhất gật đầu.

"Vậy em có thể giúp chị mang cái này cho anh của em không?" Cô gái đưa cho Cố Duy Nhất một lá thư và một hộp chocolate được gói rất tinh xảo.

Cố Duy Nhất căn môi không nói, bộ dạng rối rắm.

Cô gái kia rút hai cái kẹo mút trong túi ra đưa cô, "Như vậy được không?"

"Được." Cố Duy Nhất vang dội trả lời, đưa tay nhận lấy.

Cô gái hài lòng bước đi.

Cố Duy Nhất cầm chocolate để một bên, lột vỏ kẹo que ăn, chạy nhanh đến chờ Ngôn Mộc.

Ngôn Mộc chơi bóng rổ xong, đến dẫn người về nhà.

"Anh, đây là của một chị bảo em đưa cho anh..." Cố Duy Nhất đưa lá thư cho Ngôn Mộc, thuận tay đưa cả cặp sách, sau đó ôm lấy hộp chocolate đi về.

Đi vài bước, không thấy Ngôn Mộc theo, Cố Duy Nhất quay lại, "Anh làm sao vậy?"

Ngôn Mộc ánh mắt không tốt nhìn chocolate trong tay cô, "Đây là gì?"

Cố Duy Nhất ôm chặt nó, "Đây cũng là chị đó đưa nhưng em biết anh không thích ăn ngọt, bà nội nói không được lãng phí thức ăn cho nên em ăn giúp anh, không cần cảm ơn."

Ngôn Mộc đem lá thư trong tay vò thành một cục, ném vào thùng rác.

"Cố Duy Nhất, em có biết tại sao người ta đưa em đồ ăn vô cơ không? Là vị họ sẽ cho vào đó thuốc ngủ hoặc là □□, làm em hôn mê, sau đó khiêng em lên xe bán vào trong núi làm con gái người khác, sẽ không được gặp lại cha mẹ ông bà. Hoặc sẽ cắt mất mũi tai em đi bán kiếm tiền, sau đó em sẽ thành một yêu quái..."

Cố Duy Nhất, "..."

"Anh gạt người, không phải, chị xinh đẹp đó không giống người xấu." Trong nháy mắt, Cố Duy Nhất chu miệng nhỏ lên.

Ngôn Mộc chau mày, nheo mắt dè thấp giọng, "Cố Duy Nhất, em có thấy sau khi ăn kẹo, toàn thân tê dại, đầu lưỡi run lên, thân thể mềm đi..."

Cố Duy Nhất nhìn khuôn mặt tinh xảo của Ngôn Mộc, con mắt chớp chớp, sau đó lập tức ném kẹo "Oa" một tiếng gào khóc, "Hu hu, em sắp chết, sắp chết rồi..."

"Hu hu anh, anh..."

Thái dương Ngôn Mộc hung hăng nhảy lên, ho nhẹ một tiếng, "Cố Duy Nhất, anh không chọc em đâu..."

"Hu hu về sau em sẽ không gặp cha mẹ ông bà, hu hu..." Càng khóc thanh âm càng lớn.

Ngôn Mộc bóp mi tâm, đột nhiên quát lớn, "Câm miệng..."

Tiếng khóc phút chốc im bật, trong ánh mắt cô mang theo nước mắt chưa khô, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt trong suốt, thút thít không ngừng nhưng cũng không dám phát ra âm thanh.

"Khụ..." Ngôn Mộc ôm lấy Cố Duy Nhất, ho nhẹ một tiếng, "Cái kia, về sau không nên tùy tiện nhận thư của người khác, cũng không nên ăn đồ của người khác, anh bảo đảm sẽ không để em bị người ta bắt cóc, được không?"

Cố Duy Nhất vội cầm chocolate và kẹo trong tay ném ra ngoài, hai tay ôm chặt cổ Ngôn Mộc, đáng thương, "Được..." Trên mặt còn đọng nước mắt.

"Ừ, thật ngoan." Ngôn Mộc khẽ xoa đầu cô.

Từ nay về sau, Cố Duy Nhất cũng dám thay Ngôn Mộc nhận bất kì cái gì, mặc cho người khác dụ dỗ đe dọa, cô cũng không làm!

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 24

Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn Ngôn Mộc, nháy mắt, mặt mày cong cong, "Anh, sao anh lại tới đây?"

Ngôn Mộc cúi đầu nhìn cô, nhiều ngày không gặp, khuôn mặt gầy đi, cuối cùng nhịn không được bóp mũi cô, "Anh không đến chắc em ghi hận anh cả đời."

Cố Duy Nhất nhướn mày, "Em không hẹp hòi như vậy!" Khóe miệng không thể ngăn được nhếch lên.

Ngôn Mộc ôm lấy eo nhỏ của cô xoay người định đi ra xe, thấy Hứa Trạch Dật còn đứng tại chỗ, Cố Duy Nhất kinh hãi, "Sao anh còn chưa đi?"

Hứa Trạch Dật giống như thay đổi, ngày thường cao ngạo nhưng hiện nay trên mặt có chút khẩn trương nhìn Ngôn Mộc, "Tôi, tôi là Hứa Trạch Dật, rất vui được biết anh." Nói xong đưa tay ra, bộ dáng luống cuống giống như học sinh tiểu học.

Cố Duy Nhất nhìn bộ dáng hần, không giống như là giả bộ, trong lúc nhất thời, nội tâm vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt. Ngày thường, hai mắt Hứa Trạch Dật để trên đầu vô cùng cao ngạo, sao lại lộ ra bộ dáng thẹn thùng như vậy.

Kéo Ngôn Mộc tay hung hăng véo một cái, người này không chỉ trêu chọc phụ nữ, hiện tại ngay cả đàn ông cũng bắt đầu trêu chọc.

Ngôn Mộc bắt lấy bàn tay đang làm loạn, nhìn Hứa Trạch Dật nhàn nhạt mở miệng, "Cậu là Hứa Trạch Dật?"

Hứa Trạch Dật cả kinh vẫn gật đầu, trong mắt mang theo chờ đợi, "Phải, Dật trong tuấn dật."

"Trạch Dật, Trạch Dật..." Ngôn Mộc cúi đầu gọi hai tiếng, trong mắt thoáng âm đạm.

Cố Duy Nhất đứng cạnh Ngôn Mộc, nhạy cảm phát giác ra trên người anh đột nhiên tản ra sự tịch mịch, bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay anh, nhẹ giọng gọi, "Anh..."

Ngôn Mộc nghiêng đầu nhìn cô một cái, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, "Đi thôi, đi ăn cơm."

Ngôn Mộc dắt Cố Duy Nhất ra xe, Hứa Trạch Dật đứng tại chỗ ấp úng thu hồi tay, nhìn bóng lưng hai người, trên mặt vừa cao hứng lại vừa có ủy khuất, cuối cùng khẽ thở dài một hơi.

*

Cố Duy Nhất nhìn Ngôn Mộc lái xe, "Anh, sao em thấy Hứa Trạch Dật nhìn anh vẻ mặt đói khát nhỉ." Lúc ấy đèn đường đã sáng, đôi mắt Hứa Trạch Dật lấp lánh, Cố Duy Nhất bị cận 2.0 độ vẫn thấy rõ ràng.

Đói khát? Thái dương Ngôn Mộc nhảy lên, đưa tay búng trán cô một cái, "Nói nhăng gì đấy?"

Cố Duy Nhất chep miệng, "Hắn vừa thấy anh mặt đã đỏ, giọng run sợ, giống như nàng dâu nhỏ 3 năm chưa gặp chồng mình vậy."

liền mặt đỏ, thanh âm nói chuyện đều run sợ, bộ dáng kia tựa như là ba năm không thấy tướng công nàng dâu nhỏ đồng dạng."

Thừa dịp đèn đỏ, Ngôn Mộc nghiêng đầu nhàn nhạt nhìn, "Em đã thử qua bộ dạng đó?" Biết rõ rõ ràng như thế.

Cố Duy Nhất sững sờ, xoay mặt nhìn anh, lọt vào một đôi mắt rộng như biển, toàn thân mềm nhũn, gò má đỏ lên, vội xoay người nhìn ra bên ngoài, "Không, không có đâu."

Con mắt Ngôn Mộc hí hí, như hài lòng với biểu hiện của cô.

Ngôn Mộc đỗ xe trước một nhà hàng Tây lớn. Cố Duy Nhất vừa nhìn chỗ này, lại nhìn trên người mặc quần jean đeo giày đế bằng, xoay người nhìn Ngôn Mộc, "Anh vào gọi thức ăn trước đi, chờ 20 phút em sẽ quay lại."

Không đợi Ngôn Mộc trả, Cố Duy Nhất xoay người chạy tới trung tâm thương mại, Ngôn Mộc không biết cô làm gì, cũng mặc kệ đi vào trước.

Cố Duy Nhất vào trung tâm thương mại, lấy tốc độ nhanh nhất mua một bộ váy và một đôi giày. Thay quần áo xong không còn thời gian trang điểm, Cố Duy Nhất buộc nhẹ tóc sau đầu, sau đó dặm chút phấn, đánh thêm son, đeo món đồ trang sức vô cùng thanh lịch. Chuẩn bị xong xuôi, Cố Duy Nhất lấy trong túi ra quyển sổ của Hề Tuyết "36 kế theo đuổi nam thân", kế thứ sáu, "Sửa cũ thành mới", thay đổi bản thân, cho anh thấy mình trong một kiểu khác.

một món váy liền áo cùng một đôi giày cao gót, thay quần áo tốt lắm, đã không có thời gian hoá trang, Cố Duy Nhất đem dầu tóc thả lỏng vãn ở sau đầu, sau đó lấy ra bột nở nhào bột, lại xoa xoa son môi, coi như là cái đồ trang sức trang nhã, chuẩn bị xong hết thảy, Cố Duy Nhất từ trong bao xuất ra Hề Tuyết kia bản (đụng ngã nam thần ba mươi sáu kế), đệ lục kế, "Sửa cũ thành mới", thay đổi mình nguyên lai là chính mình, nhường hẳn chứng kiến một cái trước kia chưa thấy qua người.

Ngoài nhà hàng Tây, Cố Duy Nhất hít một hơi thật sâu, ưu nhã bước vào, Ngôn Mộc đưa lưng về phía cô, Cố Duy Nhất đi đến bên cạnh, nhẹ gọi một tiếng, "Anh..."

Ngôn Mộc nghe tiếng cô ngẩng đầu, dưới ánh đèn tối, cô mặc một bộ váy dài màu lam, khuôn mặt trắng nõn phủ chút phấn, hai sợi tóc trên trán lướt qua gò má, trong mắt Ngôn Mộc lộ ra kinh diễm hiếm có.

Cố Duy Nhất thấy ánh mắt anh nhưng một lát sau, lời nói của Ngôn Mộc làm cô trở lại hiện thực, "Mới tháng 4, mặc váy cái gì, không sợ lạnh sao?"

Cố Duy Nhất nghiêng răng, đi đến đối diện kéo ghế ngồi xuống.

Ngôn Mộc cởi áo khoác đi đến bên người cô trải lên chân, Cố Duy Nhất không cự tuyệt, bởi vì có chút lạnh.

"Quà sinh nhật em đâu?" Cố Duy Nhất ngửa mặt nhìn anh.

Ngôn Mộc chau mày, từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ đưa cô, Cố Duy Nhất thấy hộp nhưng quen thuộc, vừa vui vẻ lại thất vọng, bởi vì năm nào quà sinh nhật Ngôn Mộc cho cô cũng giống nhau, là một con husky bằng thạch anh được đặt làm riêng, màu sắc và tư thế không giống nhau, dù cô thích husky, nhưng trong nội tâm cô mong năm nay khác biệt.

"Sao không mở ra?" Ngôn Mộc cúi đầu bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Cố Duy Nhất liếc xéo anh một cái, mở hộp nhưng ra, là con husky màu xanh da trời bằng thạch anh đang liếm đuôi của chính mình.

Cố Duy Nhất cười tươi, "Anh, tiểu Bảo năm nay trông thật ngu."

Ngu? Ngôn Mộc chau mày, đúng là không thông minh.

Siết chặt bàn tay đưa đến trước mặt Cố Duy Nhất, nhẹ buông tay, một sợi dây rơi xuống trong bàn tay anh, ánh mắt Cố Duy Nhất sáng lên, hình hộp

chữ nhật kì lạ nhưng cũng rất đẹp mắt.

Kiểm chế kích động trong lòng, Cố Duy Nhất lạnh nhạt nhìn Ngôn Mộc, "Đây là cái gì?"

Ngôn Mộc nhìn cô, khoe miệng tươi cười, đứng phía sau nàng, hai tay vòng đến trước cổ, đeo dây chuyền cho cô, bàn tay anh như vô tình như hữu ý chạm vào da thịt, toàn thân Cố Duy Nhất cứng ngắt ngồi im, không dám cử động, toàn thân run rẩy, tim đập không thôi.

Chỉ vài chục giây giây quá trình, Cố Duy Nhất cảm thấy mình hít thở không thông, cuối cùng đợi anh thu tay lại, Cố Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, một giây sau lại bị gương mặt tuần tú trước mặt dọa sợ hết hồn, Ngôn Mộc mềm mại hôn lên trán cô, nghiêng đầu bên tai nhẹ nhàng nói, "Cố Duy Nhất, sinh nhật vui vẻ!"

Người ngoài nhìn động tác ưu nhã và thân sĩ của Ngôn Mộc là lẽ tiết bình thường, nhưng với Cố Duy Nhất, cô cảm thấy toàn thân nóng như sắp nổ tung, hô hấp của anh bên tai làm tay cô không cử động được, hô hấp dồn dập.

Bộ dáng Cố Duy Nhất bị Ngôn Mộc thu hết vào mắt, mặt không biến sắc, bàn tay như lơ đãng chạm vào vành tai mềm mại, cúi đầu cười, "Cố Duy Nhất, sao mặt em lại đỏ thế?"

Cố Duy Nhất bừng tỉnh, đẩy ra Ngôn Mộc, con mắt trừng anh, "Nóng." Sao có cảm giác anh ngày càng gần gũi trước mặt cô, chẳng lẽ tâm tính cô thay đổi nên nhìn sự việc cũng không giống trước nữa?

Trên mặt Ngôn Mộc thoáng cái tươi cười, "Phải không?"

Cố Duy Nhất trong lòng nhảy vài cái, bình thường nghiêm túc, đột nhiên cười nhiều như vậy, cảm giác không thích hợp, kính nhờ, hiện tại cô ở trước mặt anh tự chủ cũng không có, không cần mê hoặc cô.

"Anh đừng cười, tối rồi, em sợ." Cố Duy Nhất ngây thơ.

Ngôn Mộc ngưng lại, thái dương giật giật, xoay người trở về chỗ ngồi.

Đưa menu cho Cố Duy Nhất, "Nhìn một chút, muốn ăn cái gì."

Cố Duy Nhất mở ra menu ra nhìn, đầu tiên thấy chính là "Đu đủ tuyết sò", đu đủ, không biết sao, nghĩ tới thân thể bạch ngọc của Quế Khả Quân, sắc mặt bỗng chốc trở nên khó coi.

Ngôn Mộc vẫn nhìn cô, thấy sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, nhíu mi, "Làm sao vậy?"

Cố Duy Nhất đóng menu lại, "Đột nhiên em không muốn ăn cơm Tây, ăn đồ Trung Quốc thôi."

Ngôn Mộc không hiểu Cố Duy Nhất đến cùng làm sao, nhưng không phản đối, dù sao cũng là sinh nhật cô, "Được, đi thôi."

Ra khỏi nhà hàng Tây, tối tháng tư vẫn còn lạnh, Cố Duy Nhất run cầm cập, Ngôn Mộc đưa vest đang mặc trên người cho cô, lại từ trên xe lấy được áo khoác ngoài màu đen đưa cô, "Mặc vào."

Cố Duy Nhất trả vest cho anh, sau đó mặc áo khoác ngoài vào, Cố Duy Nhất không cao nhưng cũng không phải thấp. Áo đó Ngôn Mộc mặc dài, trên người Cố Duy Nhất dài đến mắt cá chân. Cô mang giày cao gót, không khó coi, Ngôn Mộc nhìn cô mặc áo của mình, con mắt hí hí.

Cố Duy Nhất nhìn quanh, chỉ đường quán nhỏ đối diện, "Ở đó đi."

Ngôn Mộc nhìn quán cơm nhỏ, cau mày, nhưng cũng thuận ý cô, ôm lấy cô đi đến.

Vào quán ăn ngồi xuống, Cố Duy Nhất gọi ông chủ đến, kêu vài món ăn bình thường, nói thêm, "Ông chủ, thêm cả hành lá cắt nhỏ xào rau thơm."

"Cái gì? Hành lá cắt nhỏ xào rau thơm? Cô gái, tôi không nghe lầm chứ?" Vẻ mặt ông chủ không thể tin, giống như nghe được chuyện đáng sợ.

Cố Duy Nhất cười cười, "Ông chủ, ông không nghe sai, chính là hành lá cắt nhỏ xào rau thơm, còn thêm dấm đường, anh tôi có sở thích cổ quái, thích khẩu vị này, cảm ơn ông trước."

Cố Duy Nhất cười đến ngọt ngào, ông chủ nhìn cô cũng không giống người có đầu óc không bình thường, cho nên đồng tình nhìn thoáng qua Ngôn Mộc ngồi ở đối diện, quay về nhà bếp báo một tiếng.

Ngôn Mộc từ đầu tới cuối một câu nói cũng không nói, chỉ nhưn mày nhìn cô, Cố Duy Nhất khiêu khích liếc anh một cái, chờ đợi một lát món ăn lên đây, vẻ mặt cũng không còn như thế.

Chờ hành lá cắt nhỏ xào rau thơm lên, quả nhiên, vẻ mặt Ngôn Mộc thay đổi chán ghét, thân thể theo bản năng dịch sang một bên.

Cố Duy Nhất đẩy đến trước mặt anh, cười hì hì, "Anh, ném thử."

Ngôn Mộc ngồi không động, đánh chết anh cũng sẽ không động đến.

Cố Duy Nhất cũng không cưỡng ép, để đũa xuống, chậm rãi mở miệng, "Anh, anh thấy đấy, em làm em gái cũng không dễ dàng. Anh nhìn xem, cả ngày bên ngoài gây họa, nếu không có em, anh có thể yên ổn đến bây giờ sao?"

Cố Duy Nhất tận tình khuyên bảo, "Anh từ nhỏ đã kiêng ăn, xem xem, dinh dưỡng không đầy đủ, vốn có thể cao hơn, cũng vì kiêng ăn mà chỉ cao được 1m85..."

Sắc mặt Ngôn Mộc dần dần biến thành đen.

Cố Duy Nhất làm như không thấy, tiếp tục nói, "Lấy lần này mà nói, ảnh HD trên tờ báo kia rõ ràng là anh, đây là cái gì? Giống như đồng hình khiêu dâm vậy. Ông mà thấy thì sao bây giờ? Thân thể ông tốt vậy, bị anh làm cho xấu đi, vậy chẳng phải anh tạo nghiệp lớn sao?" Cuối cùng cô nói đến trọng điểm.

"Nếu không phải là em đem tờ báo giấu đi, trong nhà đã sớm loạn, cha mẹ ông bà, đủ khiến anh đau đầu?" Hai con mắt Cố Duy Nhất sáng long lanh nhìn anh, một bộ dáng "Nếu không có em, anh sớm xong rồi".

Khóe miệng Ngôn Mộc giật giật, tin tức của cha linh thông như vậy, sợ là đã sớm biết, còn cần cô gạt?

Cố Duy Nhất khẽ thở dài, "Anh của em nói "Nhất Nhất của chúng ta lần đầu tiên mời cơm, ăn trấu nuốt cái anh cũng ăn", những lời này còn văng vẳng bên tai, em tin tưởng anh mình như vậy, không ngờ lại gạt em." Cố Duy Nhất vẻ mặt ai oán, giống như lời trong kịch bản dường như.

Ngôn Mộc không nói lời nào, nhìn cô diễn trò, vẻ mặt nghiền ngẫm.

Cố Duy Nhất thấy anh không có phản ứng, ngồi ngay ngắn lại, hừ lạnh một tiếng, "Anh, dáng người Quế Khả Quân như thế nào? Trắng không? Có khiến người ta cảm thấy "chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu" không?" Cuối cùng nhịn không được, Cố Duy Nhất cảm thấy đoạn thời gian gần đây cô nhàn rồi đến mức hôm nào cũng phải uống một vại giấm, nào như trướng lên.

Lông mày Ngôn Mộc nhíu lại, quanh thân nổi khí lạnh, Cố Duy Nhất theo bản năng kinh sợ, nhưng vẫn tỏ ra cứng rắn, con mắt trừng lên, tức giận nhìn anh.

Anh như thế là sao? Tức giận cô xen vào việc của người khác? Còn muốn nói là đứa trẻ con không hiểu chuyện?

Đổi mặt một hồi lâu, Ngôn Mộc đề lên mi tâm, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn kia hành lá cắt nhỏ xào rau thơm, ai bảo cô là bảo vật trong tay anh.

Cố Duy Nhất ngẩn người, con mắt liên tiếp nháy nhiều lần, anh đang chịu thua?

Nhìn anh chịu phạt, chậm rãi gắp một miếng rau thơm cho vào miệng, sau đó khuôn mặt lạnh lùng sít sao nhíu lại, trong mắt Cố Duy Nhất không được đặc ý, nhưng là cứ như vậy cũng khó tiêu tan giấm chua mênh mông trong nội tâm biển cả.

Suy nghĩ một chút, Cố Duy Nhất lại chạy lên xe mang bánh sinh nhật Ngôn Mộc mua cho cô xuống, cũng không cần người giúp tự mình mở, tự đốt nến.

Ngôn Mộc nhìn động tác liên tiếp của cô, linh cảm thấy chuyện kế tiếp sẽ không tốt, khóe miệng không nhếch lên nổi.

Cố Duy Nhất chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại thành kính ước nguyện, sau đó thổi tắt nến.

Bánh ngọt không lớn, Ngôn Mộc trước giờ không ăn bánh, cho nên mua cái nhỏ, Cố Duy Nhất cũng không cắt, trực tiếp cầm lấy dao nĩa đem đồ trang trí gạt qua một bên sau đó quét đều bánh, nhìn Ngôn Mộc cười tủm tỉm, "Anh, anh thấy bánh ngọt giống thân thể phụ nữ không?" Sau đó đưa một miếng bánh tới bên miệng Ngôn Mộc, "Nếm thử đi..."

Trong miệng Ngôn Mộc vừa mới ăn hành lá cắt nhỏ xào rau thơm, Cố Duy Nhất híp mắt nhìn anh, có ánh mắt "Anh không ăn em lại bắt anh ăn thêm cái khác", đành phải cố nén ý muốn đá văng Cố Duy Nhất ra, Cố Duy Nhất đưa miếng bánh ngọt lớn nhét vào trong miệng anh, bên lỗ tai cười, "Thân thể Quế Khả Quân cũng lớn như vậy phải không?"

Ngôn Mộc lập tức cảm thấy dạ dày quặn, che miệng nôn khan một tiếng, khuôn mặt biến đổi đứng dậy đi vào toilet.

Cố Duy Nhất lạnh nhạt ăn một miếng bánh ngọt, lại ăn thêm đồ ăn, khoe miệng cười tươi, Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, em sẽ khiến cho từ nay nghĩ tới Quế Khả Quân là buồn nôn, về sau ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 25

Từ quán ăn đi ra, hai người đi đến chỗ đỗ xe bên cạnh xe, Ngôn Mộc đi xa sau lưng Cố Duy Nhất, cô nhú mào, xoay người chạy tới bên anh, Ngôn Mộc ngăn cô lại, "Cố Duy Nhất, cách xa anh một chút, hiện tại anh cảm thấy em giống như một cây rau thơm..."

Cố Duy Nhất không nhin nổi, cuối cùng cười đến không thở nổi, ôm bụng thở hổn hển, Ngôn Mộc nhìn cô, đôi mắt híp lại, lóe sáng, Cố Duy Nhất nhất nhìn dáng vẻ của anh, thậm kê một tiếng không tốt, xoay người định chạy đã bị Ngôn Mộc xách cổ áo, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai u ám, "Cố Duy Nhất, em chơi rất vui vẻ phải không?"

Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn anh, gượng cười, "Chỉ đùa một chút, hảo hán không nên tưởng thật."

Ngôn Mộc hừ một tiếng, "Đi thôi, anh đưa em về."

Cố Duy Nhất sững sờ, cầm lấy tay áo anh, "Không cần, em muốn đến khách sạn anh ở."

Ngôn Mộc gõ đầu cô một cái, cho cô nắm chặt tay áo, "Khuya hôm nay anh phải về, sáng mai có hội nghị thường kỳ, không thể vắng mặt."

Khuôn mặt nhỏ của Cố Duy Nhất bỗng chốc sụp xuống, nhỏ giọng lầm bầm, "Chẳng bằng anh không đến..."

Ngôn Mộc cúi đầu, "Em nói cái gì?"

Cố Duy Nhất vội vàng lắc đầu, "Đi thôi, trở về."

Ngôn Mộc nhìn bộ dáng thấy vọng của cô trong mắt, đưa tay nắm cằm cô, "Muốn công không?"

Hai mắt Cố Duy Nhất lóe sáng, "Được không?"

Mặt Ngôn Mộc tối sầm, tay đang nắm lấy cằm cô dùng sức, cúi đầu đối mặt với cô, "Cố Duy Nhất, nhớ, về sau nói chuyện cẩn thận."

Trong mắt Cố Duy Nhất thoáng vẻ tươi cười, đẩy tay anh ra, chạy tới sau lưng anh, dùng sức nhảy lên, hai tay ôm cổ anh.

Ngôn Mộc vững vàng công cô, chậm rãi đi về phía trước, gió nhẹ nhàng thổi qua, một sợi tóc dài trên trán lướt qua mặt anh, mang theo mùi thơm nhàn nhạt, bàn tay nhỏ bé thay hấn vén lên, thoáng hơi lạnh, trong lòng ấm áp, lại có chút ngứa.

Giống như lơ đãng, môi mỏng khẽ mở, "Hôm nay người đưa em hoa là ai?"

"Chao ôi, đừng nói nữa, Điền Húc kia là một tên..." Cố Duy Nhất bật thốt, cuối cùng chỉ số thông minh lại khẩn cấp login, đầu lưỡi quay vòng, đem "Phiền toái" đổi thành "...Người tốt."

"Người tốt?" Hai mắt Ngôn Mộc tối lại, mở cửa xe, đem người nhét vào trong, thắt dây an toàn cho cô, cũng không đứng thẳng, hai tay chống trên ghế ngồi, vây cô ở chính giữa, giọng nói không tốt, "Tốt như thế nào?"

Lưng Cố Duy Nhất dính sát trên ghế ngồi, bộ dáng này của anh sao giống đang ghen vậy?

Con mắt chuyên chuyên, Cố Duy Nhất lấp bắp, "...Chính là người tốt đó, không giết người không phóng hỏa, còn không phải là người tốt sao?"

Uyển chuyển một chút, không cần nói hết ra đâu.

Ngôn Mộc híp mắt nhìn cô hồi lâu, cho tới khi sống lưng Cố Duy Nhất cứng ngắc, mới hừ lạnh một tiếng, đứng lên đóng cửa xe. Cố Duy Nhất thở khẽ, nhú mày, anh đối với cô có phải cũng có chút tâm tư không?

Xe hướng đến bên ngoài đoàn làm phim.

Ngôn Mộc nhìn phía trước, trong đầu nghĩ linh tinh như đi vòng qua Thái bình dương, Cố Duy Nhất, cô gái nhỏ này trong đầu đến cùng nghĩ cái gì? Rõ ràng anh cảm thấy cô đã thông suốt, thế nào lại như tây một búa đông một gậy, khiến anh thật sự không hiểu.

Cố Duy Nhất lặng lẽ liếc anh một cái, bàn tay nhỏ bé sờ trong túi xách, trong lòng như muốn dời sông lấp biển, đối phó với tính cách Ngôn Mộc, nhất định phải có biện pháp vạn toàn, từng bước từng bước, làm gì chắc đó, để anh không có đường lui.

Đọc theo đường đi hai người đều có tâm tư, không ai nói lời nào.

Đến nơi, Cố Duy Nhất tháo dây an toàn, ập úng, "Em lên đây." Anh còn chưa đi, cô đã bắt đầu nhớ anh.

Ngôn Mộc nghiêng đầu, khẽ ừ một tiếng, "Anh đưa em lên."

Cố Duy Nhất nghe giọng anh, cảm thấy nước mắt muốn rơi xuống, miệng vênh lên, Cố Duy Nhất, người thật không có tiền đồ.

Không chút do dự mở cửa, Cố Duy Nhất xuống xe, cũng không quay đầu lại, "Không cần đâu, em lên đây, tạm biệt."

Ngôn Mộc nhìn bóng lưng cô, trong mắt hiện nhu tình, khẽ thở dài, khoảng thời gian này công ty gấp rút làm việc chân không chạm đất, vài

ngày nghỉ ngơi, lập tức chạy tới nhìn cô, nhưng thời gian ngắn ngủi được mấy giờ, nhiều ngày lại không thể gặp được.

Nổ máy định rời đi, lại thấy bóng dáng kia chạy lại, chân mày Nhất Nhất nhíu lại, chưa kịp phản ứng, Cố Duy Nhất đã thở hỗn hện chạy đến ghé lái, gõ cửa xe, Ngôn Mộc mở cửa, "Sao quay lại?"

Cố Duy Nhất thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vành mắt cũng có chút hồng, "Em muốn cảm ơn anh giả làm bạn trai em, như vậy Điền Húc kia cũng sẽ không bám theo nữa."

Trong mắt Ngôn Mộc thoáng nổi lên ôn nhu chưa từng cô, sau một lúc lông mày nhíu lại, "Anh còn tưởng rằng em thích hẳn."

Cố Duy Nhất cúi xuống nhìn thẳng anh, trên khuôn mặt tràn đầy đắc ý, "Em thích đàn ông ăn rau thơm."

Mặt Ngôn Mộc tối sầm, da dầy nhện không được run rẩy, đột nhiên bàn tay mềm mại của Cố Duy Nhất ôm lấy mặt anh, nhẹ nhàng hôn lên trán anh, toàn thân Ngôn Mộc cứng đờ, tay lái tay nắm chặt.

Chỉ như lướt qua, Cố Duy Nhất nghiêng đầu gần bên lỗ tai anh, "Anh, cảm giác bị một cây rau thơm hôn như thế nào?"

"Ngủ ngon." Lần này tâm tình Cố Duy Nhất đặc biệt tốt nói tạm biệt với anh sau đó chạy về khách sạn.

Ngôn Mộc ngồi trên xe, đầu đầu nhéo mi tâm, một lúc sau nở nụ cười, hiện tại anh không cần vội, sự tình giống như phát triển thuận lợi hơn so với anh nghĩ.

Ngôn Mộc khởi động xe định đi liền thấy Hứa Trạch Dật đứng nơi xa, hẳn nhìn anh như muốn lại gần nhưng có chút do dự, trên mặt rối rắm.

Ngôn Mộc nhìn chỗ khác, đạp ga lướt qua Hứa Trạch Dật.

Trên xe, Ngôn Mộc cầm điện thoại gọi cho Vương trợ lý, "Tra cho tôi người tên Hứa Trạch Dật."

"Hứa Trạch Dật? Người đang là đại minh tinh sao?"

"Phải."

Hứa Trạch Dật, Trạch Dật, hy vọng là trùng hợp.

*

Sáng sớm hôm sau là cảnh của Hề Tuyết, cho nên Cố Duy Nhất sáng sớm đã tới phòng hoá trang, mới ra khỏi cửa phòng, một bó hoa hồng đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Cố Duy Nhất nhắm hai mắt, cảm thấy hai ngày nay mình xung khắc với hoa hồng, thế nào lại chỗ này chỗ kia đều có.

Đẩy ra bó hoa ra, đằng sau là gương mặt trẻ tuổi tuấn lãng, Cố Duy Nhất đề phòng lui về sau một bước, "Đây là của Điền Húc?"

Khoé miệng Hứa Trạch Dật giật giật, "...Đây là tôi tặng cho cô."

Cố Duy Nhất híp mắt, "Hứa tiên sinh, anh có biết trên mặt anh viết bốn chữ to là "Tôi có mưu đồ" hay không?"

Hứa Trạch Dật như nghe được trò cười, nhướn mày cười một tiếng, "Cố Duy Nhất, nghe cho kỹ, bắt đầu từ bây giờ, tôi chính thức theo đuổi cô!"

Cố Duy Nhất ghét bỏ nhếch miệng, thật muốn dùng hoa đập lên vẻ mặt hãnh, "Hứa Trạch Dật, đầu óc anh bị heo đụng rồi."

Hứa Trạch Dật hai ngày nay không quá bình thường, sợ là mắc bệnh lạ.

Đưa tay đẩy hẳn ra, Cố Duy Nhất đi lên phía trước, Hứa Trạch Dật đưa tay ngăn cản lại, nghiêng người dựa trên tường, "Cố Duy Nhất, chẳng lẽ cô thấy cô không xứng với tôi nên không dám tiếp nhận?"

Trời ạ, Cố Duy Nhất học bộ dáng ngày thường của Ngôn Mộc, đè lên mi tâm, người này da mặt phải dày bao nhiêu chứ, Cố Duy Nhất cười hai tiếng, "Đúng vậy, tôi thực không xứng với đại thiếu gia ngài, xin ngài bỏ qua cho."

Hứa Trạch Dật đưa tay vuốt cằm dường như suy nghĩ một chút, "Kỳ thật tôi cảm thấy cô có thể nhận, tôi không để ý cô trèo cao, Cố Duy Nhất, cô có thể vui mừng." Hứa Trạch Dật bày ra vẻ mặt ban ân.

Cố Duy Nhất cuối cùng nhịn không được liếc mắt, trí tuệ chậm phát triển như vậy, đến cùng là sống đến bây giờ như thế nào?

Cố Duy Nhất không có tâm tình cùng hẳn nhiều lời, vòng qua hẳn tiếp tục đi lên phía trước, Hứa Trạch Dật lại kéo cô lại đẩy cô đến trên tường, sau đó một cái tay chống vách tường, thâm tình khẩn thiết nhìn cô, "Áp sát tường hôn thì thế nào?"

Nói xong, gương mặt tuần tú từ từ thấp xuống phóng đại trước mặt Cố Duy Nhất. Cô thở dài, cha nói một cô bé không cần đánh nhau với người khác, nhưng là lần này thật không phải là lỗi của cô.

Giơ chân lên hung hăng giẫm nát bàn chân Hứa Trạch Dật, hẳn "a" một tiếng đau khom người xuống, "Cố - Duy - Nhất..." Khuôn mặt Hứa Trạch Dật vụn vụn ngẩng đầu trừng cô, trong mắt phát hỏa, phảng phất muốn giết người.

Cố Duy Nhất ôn hòa cười một tiếng, rút đi bó hoa trong tay hẳn "Ầm" một tiếng đập vào mặt hẳn, Hứa Trạch Dật "ô" một tiếng, bụm mặt ngồi xồm trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Cố Duy Nhất vỗ tay, cúi đầu nhu hòa nói, "Nếu không phải thấy anh hai ngày nay thay tôi giải vây, hiện tại phải che lấp khả năng chính là mệnh căn của anh." Nói xong hừ một tiếng quay đi.

Hứa Trạch Dật sờ mặt bị gai hoa hồng đâm, hít vài hơi khí lạnh, nhe răng nhếch miệng, "Cố - Duy - Nhất..., tôi với cô không đội trời chung..."

Hứa Trạch Dật hé ra khuôn mặt bị hủy dung khắp khiêng đến studio, Tề Nghiêm ngẩn người, nhìn một lúc mới đem lời muốn mắng ép trở về, mặt Hứa Trạch Dật không quay được, chỉ có thể quay trước vài cảnh có lưng, khuôn mặt Tề Nghiêm tối sầm, Cố Duy Nhất lại cảm thấy cực kì thoải mái.

Hề Tuyết có trợ lý chiếu cố, cơ bản không cần đến Cố Duy Nhất, Cố Duy Nhất ở studio giúp làm việc vặt, về sau Tề Nghiêm bảo cô giúp đỡ cùng diễn viên đối lời kịch, có đôi khi còn bảo cô hỗ trợ diễn một chút, Cố Duy Nhất thật thích công việc này.

Thời gian nghỉ ngơi, thợ trang điểm dặm lại phấn cho Hề Tuyết, Cố Duy Nhất ngồi bên cạnh.

"Ồ..." Hề Tuyết kinh ngạc lên tiếng.

"Làm sao vậy?" Cố Duy Nhất đang nghiên cứu "ba mươi sáu kế" của Hề Tuyết.

"Hứa Trạch Dật đăng blog bảo ngày mai có tin tức trọng đại muốn tuyên bố, hẳn cả ngày ở đoàn làm phim, cũng không biết hẳn tin tức gì lớn nữa? Trịnh Kinh có nói cậu biết không?" Hề Tuyết đưa điện thoại cho Cố Duy Nhất xem.

Cố Duy Nhất lười nhác liếc qua, hừ nhẹ một tiếng, "Kệ hẳn, hiện tại tớ không muốn để tâm chuyện này, hẳn làm gì thì làm, hậu quả để Trịnh Kinh chùi dít cho hẳn, tớ không làm người trông trẻ."

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 26

Buổi tối, Hề Tuyết quay ban đêm nên hai người rất khuya mới ngủ, sáng sớm, Cố Duy Nhất ngủ chưa được ba giờ đã bị một cuộc điện thoại đánh thức, mơ màng nghe máy, đầu bên kia truyền đến tiếng rống của Trịnh Kinh, "Cố Duy Nhất, tôi muốn cô trông chừng Hứa Trạch Dật chứ không bảo các người tạo scandal, cô giải thích xem blog đó đến cùng là thế nào?"

Cố Duy Nhất còn chưa tỉnh, "Blog gì?"

Trịnh Kinh "âm" một tiếng tắt điện thoại.

Lần này Cố Duy Nhất hoàn toàn thanh tỉnh, mở mắt tiêu hóa lời nói của Trịnh Kinh, cầm điện thoại mở blog.

Mới vừa mở lên đã choáng váng, dưới bài đăng gần nhất của cô có mười mấy vạn bình luận, tin nhắn riêng cũng nhiều vô cùng, Cố Duy Nhất không hiểu mở ra xem thử, mạng cô cũng có, chúc phúc cũng có, cảnh cáo cũng có. Hồi lâu Cố Duy Nhất mới nhớ ra phải tìm hiểu chuyện gì, mở blog Hứa Trạch Dật, thấy bài đăng bảy giờ sáng này, hai từ đơn giản "My Love", cùng với ảnh chụp hai người ở hành lang ngày hôm qua, hẳn đẩy cô vào tường, góc độ chụp ảnh thực sự chuyên nghiệp, vừa nhìn giống như đang hôn.

"Nhất Nhất, Nhất Nhất..." Hề Tuyết bên ngoài đập cửa, Cố Duy Nhất xuống giường đeo dép chạy ra mở cửa phòng, Hề Tuyết suýt ngã vào trong.

Bất chấp bản thân, Hề Tuyết đưa di động, "Nhất Nhất, cậu có thấy..."

"...Blog sao?"

"Là cậu cùng..."

"...Hứa Trạch Dật "

"Rốt cuộc..."

"...Chuyện gì xảy ra vậy?"

Hề Tuyết trừng mắt, "Cố Duy Nhất, cậu có để cho tớ nói xong không?"

Cố Duy Nhất thay đổi, nghiêng răng nghiêng lợi, "Cậu nói đi."

Hề Tuyết, "..."

Hề Tuyết nháy lên lên giường, vẻ mặt bát quái nhìn cô, "Nhất Nhất, nói mau, cậu và Hứa Trạch Dật đến cùng là xảy ra chuyện gì, cậu và hẳn thực sự ở cùng một chỗ? Ban ngày ở trong hành lang, cứ như vậy củi khô lửa bốc?"

Trong cơn giận dữ, Cố Duy Nhất trút giận lên đồng quần áo, Hề Tuyết thấy bộ quần áo kia sắp bị Cố Duy Nhất xé rách, theo bản năng lui về sau tránh, chep miệng, Nhất Nhất như vậy có chút dọa người.

Cố Duy Nhất mặc lại quần áo, hít sâu vài hơi, cố làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó ra cửa tìm tên đầu sỏ gây chuyện.

Phòng Hứa Trạch Dật ở ngay tầng này, đối diện phòng Hề Tuyết, Cố Duy Nhất định gõ cửa, cửa phòng đã mở ra, Hứa Trạch Dật đứng bên cửa, vẻ mặt xán lạn, "Em đến rồi."

Cố Duy Nhất nhìn hẳn, "Hứa - Trạch - Dật, anh đến cùng muốn làm gì?"

Hứa Trạch Dật tay chống trên tường, nhướn mày nhìn cô, "Tôi đã nói rồi, Tôi muốn theo đuổi em."

Cố Duy Nhất cười lạnh, "Theo đuổi tôi? Lời này của anh là muốn gạt kẻ ngốc sao?"

"Em nói em ngốc?" Hứa Trạch Dật cười.

Cố Duy Nhất không có tâm tình cùng hân chơi chữ, gương mặt lạnh lùng, "Anh đến cùng có mục đích gì, đại nam nhân, đừng làm ra vẻ cô gái nhỏ khiến người khác xem thường."

Hứa Trạch Dật cũng không đem vẻ trào phúng của Cố Duy Nhất để ở trong lòng, "Cố Duy Nhất, em không cần gây sự với tôi, em có thích tôi hay không là chuyện của em, tôi theo đuổi em hay không là chuyện cả tôi, em có thể không thích tôi nhưng cũng không thể ngăn được hành động của tôi?"

Người này thật sự là nói gì cũng không vào, Cố Duy Nhất giận quá hóa cười, "Được, Hứa Trạch Dật, tôi đúng là không thể ngăn được hành động của anh, nhưng tôi muốn nói với anh một câu, nếu anh dám làm điều gì bất lợi đối với anh tôi, tôi nhất định sẽ khiến anh hối hận." Cô không ngốc, thái độ Hứa Trạch Dật trước sau khác nhau quá rõ ràng, bắt đầu từ lúc gặp Ngôn Mộc, cô từ đầu tới cuối không tin con mắt của đại minh tinh này đối với cô có ý gì, có lẽ hẳn muốn lợi dụng cô để có được cái gì đó từ chỗ Ngôn Mộc.

Quả nhiên, nghe cô nói, mặt Hứa Trạch Dật bỗng chốc thay đổi, người cũng đứng thẳng lên, con mắt nhìn chăm chăm vào cô, "Em có ý gì?"

"Anh nói tôi có ý gì?" Cố Duy Nhất nhìn phản ứng của hắn, càng thêm khẳng định chuyện này nhất định cùng Ngôn Mộc có quan hệ.

Hứa Trạch Dật nhìn cô mấy giây, sau đó khôi phục trạng thái vui vẻ, "Hiện tại người dân cả nước đều biết em là bạn gái của tôi, em còn muốn phủ nhận sao?"

Cố Duy Nhất lười cùng tên đầu óc không bình thường nói nhảm, nhưng trong lòng lại chậm rãi tích tụ, dựa vào cái gì một tiểu cô nương chưa yêu đương bao giờ bị hấn sấp đặt? Còn ở lúc cô mới vừa rõ ràng tâm ý bản thân, nhiều người biết chuyện cô cùng Hứa Trạch Dật như thế, cô hết đường chối cãi, cho dù thanh minh thì ai tin? Còn bị mắng thảm như vậy, cô đã chọc tới ai?

Càng nghĩ càng tức, Cố Duy Nhất hung hăng đá vào bắp chân Hứa Trạch Dật sau đó xoay người rời đi, hai ngày liên tiếp Hứa Trạch Dật bị thương ở hai chỗ, khuôn mặt dữ tợn, nhìn bóng lưng Cố Duy Nhất rộng to, "Cố Duy Nhất, tôi nói cho em biết, tôi phải theo đuổi em."

Cố Duy Nhất xoay người trong nháy mắt liền thấy ở cuối hành lang, một người cầm máy ảnh chụp hình hai người, Cố Duy Nhất nhíu mày, "Anh là ai?"

Hứa Trạch Dật nghe được, nhảy lò cò đi ra, nhìn thấy người nọ, "Làm cái gì đấy?"

Người nọ nghe tiếng nhanh chóng xoay người chạy, Cố Duy Nhất biết nhất định là phóng viên đọc được bài đăng trên blog chạy đến thám thính tin tức.

Hung hăng trợn mắt nhìn Hứa Trạch Dật một cái, Cố Duy Nhất thở phò trở lại phòng, cố gắng làm cho mình trấn định lại, không nên tức đến mức đầu óc bất tỉnh, lăn qua lăn lại một lúc lâu. Hề Tuyết đã đến studio, hai người vừa đến cửa đã thấy rất nhiều phóng viên, Cố Duy Nhất xám xịt trở về phòng. Nói thế nào Hứa Trạch Dật cũng là đại minh tinh bốn năm ngàn

vạn fan, một ít tin tức nhỏ cũng khiến nhiều người chú ý, huống chi là tin lớn công bố chuyện tình cảm như vậy.

Hề Tuyết không thể ở cùng cô, chỉ có thể mang theo trợ lý đi studio trước, để Cố Duy Nhất ở trong phòng trọ ngây ngốc. Cô đi lại vài vòng cũng trấn tĩnh trở lại. Bây giờ nhất định phải liên lạc với Trịnh Kinh, để Hứa Trạch Dật tự mình thanh minh, nói mọi chuyện đều là đùa vui, dù sao cô cũng không phải danh nhân gì cả, sức ảnh hưởng cũng thấp, nói gì cũng không có tác dụng, sẽ bị người ta coi là mượn danh Hứa Trạch Dật nổi tiếng, kỹ nữ tâm cơ. Còn phóng viên vừa rồi chụp ảnh hai người không biết sẽ viết như thế nào, hiện tại cô làm gì cũng không được, trừ phi là chính Hứa Trạch Dật làm.

Gọi điện thoại cho Trịnh Kinh, tâm tình hãn cũng khá vững vàng, nghe Cố Duy Nhất nói xong, "Tôi đã nghĩ tới biện pháp này, chỉ là tôi gọi điện thoại cho Hứa Trạch Dật, cô cũng biết hãn là người cố chấp, hãn không muốn làm, người khác nói gì cũng vô dụng, không bằng đợi chuyện hạ nhiệt, fan quên mất thì ổn rồi. Cô xem, scandal thời gian trước của hãn và Doãn Huyền Huyền không phải cũng giải quyết xong sao? Hiện tại ai còn nhớ rõ Doãn Huyền Huyền?"

Sắc mặt Cố Duy Nhất biến thành màu đen, "Không giống nhau. Chuyện của Huyền Huyền chính là do Hứa Trạch Dật tự đứng ra thanh minh, lần này là hãn đăng bài công khai, lực ảnh hưởng có thể giống nhau được sao?"

Trịnh Kinh cười, "Nhất Nhất, tôi thấy Tiểu Dật không tồi, mặt mũi sáng sủa, đối với cô thâm tình, là tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu người, ai cũng muốn gả cho hãn, cô coi như là nhạt được bảo bối rồi!"

Cố Duy Nhất đã hiểu, Trịnh Kinh không có ý định quản chuyện này, hít một hơi thật sâu, Cố Duy Nhất tâm bình khí hòa, "Nếu đã như vậy, không làm phiền anh nữa, nhưng tôi cũng muốn nói cho anh, nhiều người muốn gả cho hãn, tôi cũng không thấy lạ, chính mình gây chuyện lại liên lụy đến

người khác, các người không muốn quản, vậy tự tôi sẽ nghĩ biện pháp. Thầy Trịnh, chuyện này tôi nói cho anh biết trước một tiếng, Hứa Trạch Dật đi đến ngày hôm nay cũng không dễ, nếu có ngày hấn thân bại danh liệt, đến lúc đó anh và hấn cũng đừng hối hận."

Cố Duy Nhất nói xong, mặc kệ Trịnh Kinh gọi lập tức tắt máy.

Cố Duy Nhất ngồi trên giường nhú mào, vừa rồi giọng điệu cô giống như một trang hảo hán, Trịnh Kinh mặc kệ chuyện này thì cô cũng không thể giống hấn, coi cô không ra gì mà khi dễ cô. Nhưng cô tuyệt đối không chịu trách nhiệm chuyện này.

Cố Duy Nhất cầm lấy điện thoại xem sự tình phát triển đến mức nào, lại thêm một tin mới xuất hiện "Tiểu thiên vương Hứa Trạch Dật cùng tiểu quản lý ở chung một phòng khách sạn", phía dưới là ảnh cô đi ra từ phòng Hứa Trạch Dật, hấn mặc áo lót đi theo sau.

Cố Duy Nhất cảm giác như khí huyết sôi trào, cô rất muốn đem lời vừa nói với Trịnh Kinh thực hiện, khiến Hứa Trạch Dật thân bại danh liệt.

Ngay lúc đó, điện thoại vang lên, Cố Duy Nhất tức giận nhìn qua, là Ngôn Mộc.

Cố Duy Nhất cả kinh, giống như có một chậu nước lạnh đập tắt lửa giận trong lòng, không biết có nên nghe hay không. Gây chuyện lớn như vậy, cô cảm thấy mình có lý nhưng lại không thể nói rõ.

Điện thoại vang lên một lúc, ngắt, sau đó lại tiếp tục. Lúc này, Cố Duy Nhất mới nghe máy, lắp bắp, "Dạ, anh..." Chẳng biết tại sao, trong giọng nói mang theo ủy khuất.

Bên kia điện thoại thời gian lâu không lên tiếng, Cố Duy Nhất đột nhiên cảm thấy cực kỳ uất ức, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

"Anh đã gọi điện cho người đến khách sạn đón em, vé máy bay đã đặt xong, lập tức trở về, anh đến sân bay đón em." Thanh âm Ngôn Mộc trầm thấp, giống như ả nhân cái gì đó.

"Hả?" Cố Duy Nhất ngân ra.

"Thế nào, không muốn về?" Giọng nói Ngôn Mộc mang theo sự lạnh lùng rõ ràng.

"...Không phải là, chỉ là ngoài khách sạn toàn là phóng viên, em không ra được." Thanh âm Cố Duy Nhất có chút bất đắc dĩ.

"Anh đã sắp xếp xong hết, em không cần lo."

"Ừm." Cố Duy Nhất nhỏ giọng đáp.

Lại trầm mặc một lúc lâu, trong điện thoại truyền đến hô hấp của Ngôn Mộc, một hồi lâu sau, giọng nói ôn hòa vang lên, "Không cần lo lắng gì hết, mọi chuyện để anh."

Nghe vậy, Cố Duy Nhất đột nhiên cảm thấy tất cả uất ức đều không cánh mà bay, tâm tình trong nháy mắt tốt lên, ngay cả ánh mặt trời ngoài cửa sổ cũng mang theo nhiều màu sắc.

Vang dội đáp lời, "Cám ơn anh." Tâm tình cô trầm ổn lại, cảm giác này vô cùng ấm áp, cho dù cách nhau hàng trăm km, cô đều cảm thấy anh ở bên cô, chưa bao giờ rời đi.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 27

Rất nhanh, người Ngôn Mộc gọi đến đón Cố Duy Nhất từ cửa sau đi, trực tiếp đến sân bay. Dù sao, Cố Duy Nhất cũng không phải người nổi tiếng, lại bịt kín mít nên ra khỏi khách sạn cũng không ai biết.

Ra khỏi sân bay đã hơn hai giờ chiều, ngay lập tức thấy Ngôn Mộc đứng đó, dáng người cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, đứng trong đám người, chỉ chớp mắt đã khiến người ta cảm thấy khí thế bất phàm.

Cố Duy Nhất mím môi đi lên, gương mặt Ngôn Mộc lạnh lùng nhìn cô, không nói một lời, Cố Duy Nhất cúi gằm đến trước mặt anh, đột nhiên bổ nhào vào lòng anh gào khóc, "Anh...huhu..."

Ngôn Mộc để cho cô ôm, mặt không đổi sắc, cũng không an an ủi, đợi đến khi trong lòng không còn âm thanh mới lôi cô từ trong lồng ngực ra, bàn tay sờ khuôn mặt non mềm, "Nước mắt đâu?"

Cố Duy Nhất nhú mày, cười, "Giả bộ một chút..."

Ngôn Mộc xoay người rời đi, Cố Duy Nhất theo sau lưng, "Anh..."

Ngôn Mộc bước đi, Cố Duy Nhất không theo kịp bước chân anh, miệng nhỏ vênh lên, dứt khoát cúi đầu ủ rũ, chỉ thấy người phía trước đột nhiên dừng lại, sau đó nghiêm mặt quay lại, cầm tay cô đi tiếp, Cố Duy Nhất lặng lẽ nhìn thoáng qua lớp băng sắp kết trên mặt Ngôn Mộc, lén cười, nhìn thấy anh giờ phút này, giống như chuyện Hứa Trạch Dật không có một chút quan hệ với cô.

Hai người lên xe, Cố Duy Nhất thắt dây an toàn, thuận miệng hỏi, "Anh, sao anh biết em xảy ra chuyện?"

Không nói thì thôi chứ nhắc đến chuyện này, sắc mặt Ngôn Mộc trong nháy mắt đen như đáy nồi, tức giận hừ lạnh, "Cố đại tiểu thư bản lĩnh như vậy, có ai không biết? Ngay cả ông bà cũng nghe tin đang ở nhà đợi em về, em nghĩ xem muốn nói như nào?"

Cố Duy Nhất kinh ngạc há to miệng, "Cái gì, ông bà cũng biết? Vậy chẳng phải là cha mẹ cũng biết à?" Nghĩ đến gương mặt nghiêm túc của cha, không hiểu sao Cố Duy Nhất lại đau đầu.

Cố Duy Nhất trốn sau lưng Ngôn Mộc chậm rãi bước vào nhà, liếc bốn người ngồi phòng khách đang nhìn cô chăm chăm. Cố Duy Nhất cười gượng hai tiếng, tay giữ chặt tà áo Ngôn Mộc. Anh không hề trượng nghĩa mà đẩy tay cô ra, đem cô đến trước mặt mọi người còn mình thì ngồi một chỗ khuất.

Cố Duy Nhất thấy Ngôn Mộc mặc kệ mình, không nghĩ được điều gì, tự giác đứng thẳng, "Ông, bà, cha, mẹ..."

Không có nghiêm khắc trách móc như trong tưởng tượng của cô, ngược lại, ông bà Cố cảm thấy vô cùng hứng thú đối với Hứa Trạch Dật, "Nhất Nhất của chúng ta trưởng thành rồi, đã biết yêu..." Ông Cố đeo cặp kính lão nhìn ảnh chụp hai người trên báo, "Chỉ là, tên này trông có hơi kiêu ngạo..."

"Kiêu căng cái gì! Hiện tại mấy cô gái chẳng phải đều thích như này sao? Bộ dáng thế này tôi cũng thích, tôi cũng từng xem bộ phim nó diễn, diễn rất tốt, lớn lên cũng rất đẹp trai." Bà Cố vui tươi hơn hở.

"Không phải vậy, ông bà, hai người hiểu lầm rồi, con..."

"Còn ngại à..." Vẻ mặt bà Cố đầy chế nhạo.

Cố Duy Nhất, "..."

Cố Duy Nhất vừa ứng phó ông bà, vừa vụng trộm nhìn Ngôn Mộc, chỉ thấy anh cúi đầu nghịch điện thoại, không lâu sau có người gọi đến lập tức đi chỗ khác nghe, căn bản không để ý đến cô.

Mẹ Cố cũng nhìn tờ báo, lặng lẽ kéo ống tay áo cha Cố, nhỏ giọng, "Cái tên Hứa Trạch Dật này..."

Cha Cố nhìn thoáng qua Ngôn Mộc đang nghe điện thoại ở cửa sổ, nhíu mày, "Hy vọng là trùng hợp."

Ngôn Mộc nghe điện thoại xong, quay trở lại, "Công ty có chuyện, buổi tối con không về, không cần chờ con." Nói xong cầm áo khoác đi ra ngoài.

Cố Duy Nhất vội đứng dậy định chạy theo, ông Cố đã kéo cô lại, "Nhất Nhất, tiểu tử này tướng mạo đoan chính, hay con dẫn về cho ông nhìn một chút, nếu nhân phẩm được, vậy trở thành cháu rể cũng tốt nha."

Tay Ngôn Mộc cầm chìa khóa xe bỗng chốc siết chặt, sắc mặt ngày càng khó coi.

Một đường lái xe tới công ty, toàn bộ bộ phận PR đều ở trong phòng hội nghị, Tô Lương Tần thấy anh lập tức chạy đến, "Gặp rồi?"

Gương mặt Ngôn Mộc lạnh lùng, tức giận đá cái ghế ở hành lang sang một bên, phát ra tiếng "ầm" vang vọng, mọi người trong phòng họp lập tức cúi đầu làm việc của mình.

Tô Lương Tần chặc chặc, "À, xù lông rồi."

Ngôn Mộc không để ý đến hắn, ngẩng đầu nhàn nhạt liếc một cái, "Liên lạc được với Khương Gia Kỳ chưa?"

Tô Lương Tần gật đầu, "Được rồi, tớ đang chuẩn bị đến thành phố S tìm cô ấy."

Ngôn Mộc khẽ "ừ" một tiếng, quay đầu nói với trợ lý Vương vài câu, anh ta đáp lời, "Khuya hôm nay mọi người tăng ca, tranh thủ hoàn thành trong đêm."

Ngôn Mộc mở ra macbook, thấy tin tức hôm nay đều là Hứa Trạch Dật và Cố Duy Nhất, đau đầu lấy tay đè lên mi tâm.

*

Đêm nay Cố Duy Nhất không ngủ được, cảm thấy trời đã sáng, đứng lên kéo màn cửa sổ nhìn trời không chút mây, tâm tình cũng không hề tốt, cầm lấy điện thoại xem chuyện đã phát triển đến mức nào.

Sớm biết rằng Ngôn Mộc sẽ xử lý, nhưng không biết anh lại làm nhanh như vậy, phía dưới blog của cô từ chửi mắng biến thành lời cảm ơn và xin lỗi, đều là "cảm ơn cô giúp Kỳ bảo nhà chúng tôi", "ngại quá, hiểu lầm bà mai nhỏ rồi". Cố Duy Nhất không hiểu, xem một chút mới biết đúng 7h sáng nay, Khương Giai Kỳ đăng bài mới, y hệt như bài của Hứa Trạch Dật hôm trước, my love, cùng với đó là ảnh chụp hôm nọ. Thật ra, trên ảnh, mặt Cố Duy Nhất bị che hơn một nửa, căn bản không nhìn ra, sở dĩ biết là Cố Duy Nhất vì Hứa Trạch Dật có nhắc đến blog của cô, lần này Khương Giai Kỳ cũng vậy nhưng viết cảm ơn cô bà mai nhỏ.

Từ khi Khương Gia Kỳ vào nghề tới nay có rất ít scandal cho nên nếu như là tin của cô ấy và Hứa Trạch Dật vẫn có rất nhiều người xem trọng. Cho nên, dưới blog của Cố Duy chỉ còn cảm ơn và xin lỗi.

Mở tin tức xem, Cố Duy Nhất mới biết được, còn có nhiều trang báo nói về tình yêu của Hứa Trạch Dật và Khương Giai Kỳ, nói họ đã bí mật yêu đương hơn một năm, còn đưa ra nhiều lý do chứng cứ, đạo lý rõ ràng. Nếu

Cố Duy Nhất không phải người trong cuộc, có lẽ cô đã cho rằng hai người họ giống như keo sơn vậy.

Quần chúng không phải người trong cuộc, phần lớn đều bị truyền thông dắt mũi, mấy trang báo nổi danh có độ tin cậy cao, được fan tín nhiệm, chỉ cần họ mở miệng nói chuyện sẽ đáng tin đến tám mươi phần trăm, hơn nữa ngôn ngữ trên diễn đàn đầu độc lòng người, chín mươi phần trăm sẽ tin, còn mười phần trăm dư lại kia cũng không làm nên sóng gió gì.

Fan Hứa Trạch Dật và Khương Giai Kỳ cộng lại đã hơn trăm triệu, tin tức tình yêu lần này như động đất của giới giải trí, ai lại đi theo một người không có danh tiếng gì như Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất chặc chặc, hiệu suất của anh cô thật cao.

Nhưng mà, tâm trí Cố Duy Nhất bỗng chốc trầm xuống, nghĩ đến Ngôn Mộc mặt đỏ lên, anh cô đúng là ngày càng khiến cô thích hơn.

Vừa hay thấy quyển "ba mươi sáu kế" trên bàn, Cố Duy Nhất lắc đầu, ném vào ngăn kéo, còn ba mươi sáu kế gì, đợi cô dùng xong từng chiêu một, anh của cô không biết đã bị ai mang đi rồi, cô không đợi kịp. Hôm nay một Quế Khả Quân, ngày mai một Hứa Trạch Dật, cô khi nào mới có thể quang minh chính đại đây?

Cho nên cứ trực tiếp thôi, tranh thủ trước khi mất mạng.

*

Tô Lương Tần từ trong phòng Khương Giai Kỳ đi ra, bị Hứa Trạch Dật ngăn ở cửa, hẳn vốn muốn tìm Khương Giai Kỳ tính sổ, thấy Tô Lương Tần ở đây cũng biết ai là đầu sỏ.

"Các người có ý gì, có biết hay không tôi có thể kiện các người tội phi báng?" Sắc mặt Hứa Trạch Dật không tốt.

Tô Lương Tần hoảng sợ liếc hẳn một cái, "Tôi còn nghĩ ai lại nhàn rỗi làm chuyện trẻ con này, thì ra là một người trí tuệ kém phát triển?"

"Anh nói ai trí tuệ chậm phát triển?" Hứa Trạch Dật trừng hẳn.

Tô Lương Tần lười nhác ngáp một cái, "Anh có thể tố cáo Khương Giai Kỳ, vì sao Nhất Nhất nhà bọn tôi không thể tố cáo anh? Anh không chậm phát triển thì ai?"

Mặt Hứa Trạch Dật bỗng chốc đen lại, nói không ra lời.

Tô Lương Tần đứng thẳng người, nhàn nhạt liếc hẳn một cái mang theo ánh cáo nòng đạ, "Hứa Trạch Dật, tôi nói cho anh biết, đừng tưởng việc đến đây đã xong!"

"Đừng coi thường lửa giận của Ngôn tổng, người này hẹp hòi phúc hắc lại hay ghi thù, anh còn không biết sống chết chạm vào vậy rỗng, anh đúng là chán sống rồi." Vẻ mặt Tô Lương Tần tràn đầy kính nể.

"Có lòng tốt khuyên anh một câu, nếu không muốn trở thành con thiêu thân trong chuyện này thì tốt nhất không nên làm gì tiếp, nếu không anh sẽ trở thành tiêu bản sống của câu "không làm thì không chết"."

Tô Lương Tần nói xong, giống như bạn tốt vỗ vai hẳn, đi đến thang máy vừa hay thấy Hề Tuyết lộ khuôn mặt nhỏ xem kịch vui. Chân dài của Tô Lương Tần bước qua, "Đúng lúc cô ở đây, tôi quên đặt phòng rồi, đến phòng cô chợp mắt một chút nhé."

Hề Tuyết ngăn ở cửa phòng, "Nam nữ thụ thụ bất thân, không được."

Tô Lương Tần liếc mắt, "Cô bây giờ là bạn gái của tôi, ngủ một giấc cũng hợp tình hợp lý." Nói xong liền ôm cô lên, Hề Tuyết "a" một tiếng, cắn trên cổ hẳn.

Tô Lương Tần đen mặt cúi đầu nhìn một cái, "Cô cầm tinh con chó à?" Vào phòng, vút cô trên giường, nằm đè lên cô, chặn bàn tay đang quơ lung tung, hung dữ, "Cô còn không ngoan ngoan, tôi lập tức làm hành vi cầm thú với cô!"

Hề Tuyết ngây người, Tô Lương Tần đã ngồi dậy cởi sạch chỉ còn chiếc quần trong sau đó lên giường đắp chăn ngủ.

Hề Tuyết nằm bên kia trợn tròn mắt, nói muốn làm chuyện xấu với cô mà? Tô Lương Tần, anh là tên lừa gạt!

*

Lúc Ngôn Mộc ra khỏi công ty đèn đường đã rực rỡ, hạ cửa sổ xe xuống, thoáng tư gió còn chút hơi lạnh. Ngôn Mộc chậm rãi lái xe đi về nhà riêng, thỉnh thoảng ngó điện thoại. Cô bé này tâm tư thật lớn, một ngày cũng không có chút tin tức, uống công anh uống dấm thiếu chút chết đuối, cô lại ở nhà nhàn nhã thoải mái.

Xe càng đi càng chậm, đằng sau truyền đến tiếng còi, Ngôn Mộc thở dài, xong, cả đời này của anh nhất định bị cô ăn sạch sành sanh, đánh tay lái, hướng về phía ngoại ô vội đi tới.

Trở lại Cố gia đại trạch, người trong nhà đã nghỉ ngơi, Ngôn Mộc rón rén đến phòng Cố Duy Nhất, đứng đó một lúc lâu mới khẽ mở ra, trong phòng không kéo rèm cửa sổ, ánh trăng có thể chiếu đến trên giường, rất gọn gàng, căn bản là không có người.

Ngôn Mộc nhíu mày, xoay người xuống lầu, vừa vận dụng phải bà Cố đi xuống uống nước, "Bà, Duy Nhất đâu?"

"Nhất Nhất nói về trường học chuẩn bị luận văn tốt nghiệp."

"Chuẩn bị luận văn tốt nghiệp?" Ngôn Mộc nhíu mày, luận văn của cô không phải là đã xong rồi sao?

"Tiểu Mộc, con nói xem có phải nó với đại minh tinh kia hẹn hò thật không?" Về mặt bà Cố bát quái.

Mặt Ngôn Mộc tối sầm, "Bà, con còn có chuyện phải đi, bà nghỉ ngơi sớm chút."

"Trẻ thế này, con còn đi đâu?" Bà Cố gọi anh.

"Về công ty, bà mau đi ngủ đi."

Ngôn Mộc ra khỏi Cố gia đại trạch, néo mi tâm, lái xe đến trường học của Cố Duy Nhất, đã mười hai giờ đêm, cửa trường học sớm đã đóng, Ngôn Mộc tựa trên xe nhìn về phía ký túc xá, ngón tay thon dài cầm điều thuốc, con mắt khê híp, bên tai vang lên lời nói của ông bà Cố hôm nay, hít một hơi thật sâu.

Cố Duy Nhất đã đến tuổi có thể đàm hôn luận giá, năm đó cô vừa xinh ra, là cô bé xấu nhất thế giới, nho nhỏ, nhăn nhó nhúm nhúm. Khi đó, anh chưa từng nghĩ đến có một ngày mình sẽ vì cô mà nóng ruột nóng gan, tương tự thành bệnh.

Cố Duy Nhất, Duy Nhất, năm đó một nhà thảo luận tên cô, anh nói, nếu đã là con của cha mẹ, không bằng kêu Duy Nhất đi, Cố Duy Nhất, năm đó, thời điểm anh lấy tên này cho cô, cũng không nghĩ đến có một ngày, cô sẽ trở thành vật trân quý nhất, cũng là trân bảo duy nhất của anh.

Khóe miệng Ngôn Mộc thoáng tươi cười, gạt đi tàn thuốc lá, lên xe rời đi.

Về đến nhà, vừa mở cửa phòng, Ngôn Mộc cho là mình vào nhầm hầm rượu, một cỗ hương vị nồng nặc đập vào mặt, Ngôn Mộc nhíu mày bật đèn,

nhìn thấy rượu đỏ đã cất giữ vài năm chỉ còn bình không ở trên bàn. Chưa kịp phản ứng đã có một bóng người lão đảo lao đến chỗ anh, sau đó đưng đầu vào trong ngực anh.

Ngôn Mộc vô ý ôm cô, ánh mắt híp lại, Cố Duy Nhất chỉ mặc đúng một chiếc áo sơ mi đen của anh, chân dài lộ ra ngoài, cổ áo mở rộng, bên trong cái gì cũng không mặc.

Hai tay nắm ở cổ anh, say khướt, "Anh, anh trở lại rồi..."

Không phải cô về trường học sao? Tại sao lại ở chỗ này? Còn uống rượu say...

"Cố Duy Nhất, ai bảo em uống rượu?" Ngôn Mộc ôm cô đến trên ghế sofa, định lấy khăn lau mặt cho cô, ai biết Cố Duy Nhất giữ không chịu buông, dùng sức ôm chặt anh, nhẹ nhàng gọi, "Anh..."

Bởi vì uống rượu, mặt cô đỏ hồng, trên người tản ra mùi sữa tắm thơm ngát cùng hương rượu trộn lẫn như làm cho người ta động tình. Toàn thân Ngôn Mộc có chút hừng hực, đôi mắt cũng không còn tỉnh mịch, nhưng vẫn duy trì tự động đẩy cô ra, thấp giọng quát, "Cố Duy Nhất, em có biết mình đang làm gì không?"

Cố Duy Nhất trợn to hai mắt, tròn vo nhìn anh, "Em làm, đương nhiên em biết rõ, em ở đây, ở đây, dụ dỗ, anh? Chẳng lẽ anh, nhìn, nhìn không ra?"

Trong lòng Ngôn Mộc mắng câu thô tục, con bà nó, anh không thể không có mắt, thế nào lại nhìn không ra cô đang dụ dỗ mình.

Duỗi tay nắm lấy cằm cô, Ngôn Mộc cúi đầu cùng cô đối mặt, "Cố Duy Nhất, biết anh là ai không?"

Cố Duy Nhất lắc đầu tránh tay anh, dùng sức đè trên người anh, Ngôn Mộc không kịp phản ứng, ngã trên sofa, Cố Duy Nhất xoay người ngồi trên người anh, cổ áo bị cô lăn qua lăn lại đã mở rộng ra, một mảnh kiêu diễm, Ngôn Mộc gian nan đảo mắt qua chỗ khác, cảm thấy một ngày nào đó sẽ bị Cố Duy Nhất hành hạ đến chết.

Cố Duy Nhất phịch một tiếng nằm ở trên người anh, thăm dò đi qua, đôi mắt lơ lơ mê ly, "Em đương nhiên biết rõ anh là ai, là ai, anh, anh là anh của em, anh, không, không phải, anh là Ngôn Mộc, Ngôn Mộc, anh không phải anh của em, anh là Ngôn Mộc, Ngôn Mộc..."

Ngôn Mộc bị cô làm cho không thở nổi, nắm lấy tay cô, tay còn lại chống trên sofa muốn đứng dậy, Cố Duy Nhất lại lấy khí thế rất nhanh nắm chặt lấy chỗ nào đó của anh, đôi mắt mông lung, cười hắc hắc nhìn anh, "Anh, có phản ứng? Chúng ta lên giường đi, như vậy, anh sẽ là của em, cả đời này là của em..."

Cố Duy Nhất nói rõ ràng, cũng không nói lấp, cũng không uốn lười, chỉ là ánh mắt mê ly, không có tiêu cự.

Tay cô vô thức động, sắc mặt Ngôn Mộc ngày càng khó coi, hô hấp dồn dập, con mắt phảng phất như giọt máu.

Cố Duy Nhất thấy anh nửa ngày không có động tĩnh, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong nhào tới hôn lên môi mỏng cô nghĩ tới đã lâu, cô cũng chưa hôn ai bao giờ, ở trên môi anh liếm cắn gặm nuốt, một hồi lâu, ngẩng đầu lên có chút ai oán, "Còn không ngon bằng móng heo..."

Miệng nhỏ của cô vênh lên, cánh môi vì hôn mà đỏ tươi dị thường, quần áo nửa cởi, bộ dáng mời nhấm nháp mê hoặc, cổ họng Ngôn Mộc khẽ nhúc nhích, không nhìn được nữa, kéo cô lại, hôn cô, loại cảm giác mềm mại ấm áp đó vừa làm người ta động tâm vừa hưng phấn.

Ngôn Mộc muốn ôn nhu một chút, nhưng ở trước mặt Cố Duy Nhất điều khiến tự động đột nhiên bất mất không còn bóng dáng, trở nên vội vàng cấp bách, muốn càng nhiều, muốn đem cô chiếm thành của riêng mình.

Ôm lấy cô trở mình, đặt cô trên sofa, bàn tay Ngôn Mộc trượt đến sau lưng bóng loáng, lưỡi mạnh mẽ đẩy cánh môi cô, thuận thế tiến vào, dây dưa trên người cô.

Cố Duy Nhất khó nhịn "ừm" một tiếng, có chút không thoải mái, vặn vẹo thân thể, bàn tay nhỏ đẩy anh ra, "Anh, em mệt, em muốn ngủ..."

Một đầu Ngôn Mộc đầy hắc tuyến, bàn tay vòng qua eo mảnh khảnh ôm cô lên, để cho hai chân cô vòng qua hông mình, ôm cô về phòng ngủ, "Cố Duy Nhất, đốt lửa rồi còn muốn ngủ, em dám ngủ thử xem..."

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 28

Lúc Cố Duy Nhất tỉnh lại chỉ thấy đầu đau như muốn nứt ra, cổ họng khô khốc, khẽ xoa huyết thái dương, trở mình, nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngủ say bên cạnh, Cố Duy Nhất thấy mình nhất định đã uống nhiều quá, xuất hiện ảo giác.

Dùng sức nhắm mắt lại rồi mở ra, gương mặt tuần tú vẫn ở đó không biến mất.

Vén chăn lên nhìn chính mình, toàn thân không một mảnh vải, trên người xanh tím, thắt lưng đau nhức, lặng lẽ liếc mắt sang Ngôn Mộc, những chỗ lộ ra bên ngoài so với cô có khi còn thảm hơn, vết cào còn mang theo tia máu, môi mỏng khô gợt rõ ràng bị cắn rất nhiều.

Cố Duy Nhất hít một hơi khí lạnh, vẫn thấy không đủ tan đi sự khiếp sợ của mình. Không phải, không phải cô đã cưỡng gian anh của mình đấy chứ? Hơn nữa, bộ dáng của hai người, tối hôm trước có bao nhiêu thảm thiết vậy?

Cố Duy Nhất ngồi dậy, dùng sức gõ đầu nhớ tới chuyện phát sinh hôm qua, cô xem xong tin tức, nói dối cha mẹ về trường làm luận văn, sau đó chạy tới đây, dự định cùng anh sống chung một mái nhà, lâu ngày sinh tình, gần quan hưởng lộc, so với "ba mươi sáu kế" không đáng tin kia còn tốt hơn.

Sau khi đến, cô dọn dẹp đồ, ngồi trên sofa xem TV, thấy tình tiết người vợ mặc nội y khiêu gợi mê hoặc người chồng, nghĩ rằng phương pháp này không tệ, về sau có thể thử. Tự mình yy nửa ngày, lại đổi sang kênh đang

phát quang cáo rượu đỏ. Trước nay cô không hiểu gì về rượu lập tức muốn thử một chút, lấy chai rượu trong tủ của Ngôn Mộc ra, sau đó, sau đó...

Cố Duy Nhất che mặt, xong rồi, sau đó, sau đó, cô không nhớ, không nhớ tối qua cô đến cùng đã làm gì? Làm cái gì???

Đúng là cô đối với Ngôn Mộc có ý đã lâu nhưng cũng không đến mức say rượu mất lý trí đi?

Cố Duy Nhất vò đầu bứt tai, làm sao bây giờ? Chờ anh tỉnh nên nói như thế nào? Nói cái gì? Không được, trước tiên phải tránh đi đã, hiện tại đầu óc cô không rõ ràng, khó tránh lại phát sinh chuyện gì không trong phạm vi khống chế.

Cố Duy Nhất lấy ga giường bọc quanh người, định chuẩn êm, sau lưng truyền đến giọng nói khàn khàn lười biếng, "Thế nào, ăn sạch sẽ rồi định phải mộng chạy lấy người?"

Toàn thân Cố Duy Nhất cứng đờ, lúng túng xoay người, Ngôn Mộc lười nhác nhìn cô, đầu tóc hơi loạn, vết cắn trên môi khiến người ta cảm thấy miệng lưỡi đắng khô. Cố Duy Nhất theo bản năng liếm cánh môi, tối hôm qua nhất định hai người đã hôn môi nhưng cô lại không nhớ một chút tư vị nào, nghĩ lại cũng thật lố vố.

Động tác vô thức của Cố Duy Nhất làm mắt Ngôn Mộc tối sầm lại, ho nhẹ một tiếng, "Cố - Duy - Nhất..."

Cô hoàn hồn, thấy ánh mắt không tốt của Ngôn Mộc theo bản năng lui về phía sau né tránh, "Anh, tối qua em uống say..."

Ngôn Mộc ngồi dậy, chặn trên người rớt xuống bên hông, đưa tay lấy điều thuốc trên tủ đầu giường, đốt, hít một hơi, nghiêng đầu nhìn cô, "Tối qua anh cũng say, cho nên, Cố Duy Nhất, em nói cho anh biết rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Duy Nhất há to miệng, "Anh cũng uống say? Em còn muốn anh nói cho em biết chuyện gì xảy ra?"

Ngôn Mộc không lên tiếng, lại hít một hơi khói, Cố Duy Nhất nhìn lồng ngực anh rồi lặng lẽ nhìn móng tay mình, cũng không dài lắm nha, thế nào lại biến anh thành bộ dạng này...

"Anh..." Cố Duy Nhất cẩn thận, "Dù sao cả hai cũng đều không nhớ được, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, được không?"

Ngôn Mộc lạnh lùng nghiêng qua chỗ cô, Cố Duy Nhất bỗng chốc đứng thẳng, ga giường rơi xuống. Ánh mắt Ngôn Mộc u ám, cô nhanh chóng kéo lên trở lại, lúng túng muốn tát chính mình.

Ngôn Mộc hút thuốc xong, lại lấy ra một điếu nữa, không nói chuyện, trong lòng Cố Duy Nhất bồn chồn, bình thường Ngôn Mộc không hút nhiều thuốc, thỉnh thoảng lắm mới hút một điếu, hôm nay lại không như vậy, chẳng lẽ là kích thích lớn quá dọa anh gốc luôn rồi?

Ánh mắt Cố Duy Nhất từ trên mặt anh dần chuyển xuống dưới, từ cái cổ chi chít vết hôn đến cơ bụng rồi đến nửa nào đó đang được che đậy. Mặt cô đỏ bừng, miệng lưỡi đắng khô, hai tay nắm chặt, mặc kệ, dù sao cũng đã xảy ra, anh đã là người của cô rồi, bình nứt không sợ vỡ.

Cố Duy Nhất bước lên một bước, quỳ trên giường, hai tay ôm lấy mặt Ngôn Mộc, hít một hơi thật sâu, "Ngôn Mộc, dù sao người cũng là người của bốn tiểu thư rồi, không bằng đi theo ta, ta sẽ đối xử với người thật tốt!"

"So với trước kia tốt hơn nhiều thật nhiều..." Cố Duy Nhất son sắt thề thốt.

Ngôn Mộc nhàn nhạt nhìn cô, ánh mắt không hề có chút rung động, thấy Cố Duy Nhất kinh hoàng lo sợ, một giây sau, môi mỏng khẽ mở, sương mù trước mắt cô tản ra, thanh âm ưu nhã vang lên, "Để anh suy nghĩ chút.""

Suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút là cái cái quý gì???

"Cố Duy Nhất, ga giường lại rút." Ngôn Mộc cúi đầu liếc cô một cái, "Phẳng?"

Cố Duy Nhất cúi đầu, "A" một tiếng chui vào chăn, Ngôn Mộc xoay người xuống giường, trần trụi đi tới phòng tắm, Cố Duy Nhất từ phía sau cầm gối đầu ném lên người anh, "Anh mới phẳng."

Ngôn Mộc vào phòng tắm, quay đầu nhìn cô, "Anh phẳng là thật, chẳng lẽ em không thấy?"

Cố Duy Nhất theo bản năng nhìn anh, con mắt không có tự chỗ rơi vào chỗ nào đó, gấp rút che mắt, cái kia, sẽ không dài như cái kim đi? Vụng trộm mở kẽ tay, cửa phòng tắm đã không có người.

Cố Duy Nhất bọc chăn ở trên giường lăn qua lộn lại, cô và Ngôn Mộc làm chuyện này xong xuôi, đêm tốt đẹp đầu tiên của cô cứ như vậy mà không còn, cô một chút ký ức cũng không có. Nhưng mà trong tiểu thuyết đều nói sau đêm đầu tiên, phụ nữ đều đau kinh khủng giống như bị xé rách, hơn nữa đi lại đều không thích hợp, nhưng cô lại cảm thấy chuyện gì cũng không có, trừ trên người có chút xanh tím, giữa hai chân lại không khó chịu, chẳng lẽ thể chất cô khác với người thường, còn tiểu thuyết đều là gạt người?

*

Cố Duy Nhất chậm rì rì rời khỏi giường, Ngôn Mộc đã đã làm xong đồ ăn, thấy Cố Duy Nhất bọc mình chặt chẽ đi ra, nhú mày.

Cố Duy Nhất ngồi vào trước bàn ăn, nhìn trên bàn có cháo và bánh bao hấp, hít một hơi thật sâu, "Đói chết rồi." Sau đó bắt đầu ăn ngẫu nhiên.

Ngôn Mộc ngồi xuống, uống một ngụm cháo, đụng phải vết thương trên môi, "a" một tiếng, Cố Duy Nhất cắn bánh bao nhìn anh, Ngôn Mộc đưa tay sờ môi mỏng, thản nhiên nói, "Cố Duy Nhất, em xem môi anh có giống như chó gặm không?"

Cố Duy Nhất ghen bánh bao trong cổ, vất vả mới nuốt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi, "Có lẽ là vì anh lớn lên giống chó."

Ngôn Mộc ngẩng đầu nhìn cô, Cố Duy Nhất vội cúi đầu toàn tâm toàn ý ăn cơm, Ngôn Mộc muốn nói điều gì đó, điện thoại di động vang lên, lập tức nghe điện thoại, Cố Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm.

"Trịnh Kinh muốn gặp tôi?" Ngôn Mộc cười lạnh.

Vừa nghe Trịnh Kinh, hai mắt Cố Duy Nhất tỏa sáng.

Ngôn Mộc dứt cô ăn một miếng bánh bao, thản nhiên nói, "Nói hẳn ta biết, trong thời gian ba ngày phải khiến cho Hứa Trạch Dật công khai yêu đương với Khương Gia Kỳ trên blog của mình, nếu không tự gánh hậu quả."

Ngôn Mộc để điện thoại xuống, Cố Duy Nhất nhai bánh bao, mồm miệng không rõ ràng hỏi, "Không phải đã giải quyết xong rồi sao, sao lại muốn Hứa Trạch Dật thừa nhận nữa?"

Ngôn Mộc trừng cô, anh muốn Hứa Trạch Dật phải bỏ quan hệ với Cố Duy Nhất mà không qua miệng người khác.

Cố Duy Nhất thấy anh không đáp lời, chép miệng, "Anh, anh nghĩ xem em có nên đến Khởi Nguyên không?"

Ngôn Mộc cúi đầu tiếp tục ăn, "Em còn muốn đi không?"

Cố Duy Nhất nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Kỳ thật em nghĩ đến từ chức, nhưng nghĩ lại những ngày này tới đó ngày người không ra hồn cũng có chút không cam lòng."

Ngôn Mộc ăn xong một ngụm cháo, nhìn cô, "Muốn đến thì đến, không muốn đi thì không đi, Cố Duy Nhất, em nhớ kỹ, không ai có thể cưỡng bách em làm cái gì em không muốn, biết không?"

Cố Duy Nhất cắn môi cười đến ngọt ngào, "...Trước kia không biết, bây giờ thì biết rồi."

Ngôn Mộc đứng lên, "Anh đến công ti, thời tiết không tốt, em không nên ra ngoài."

Cố Duy Nhất "Ừ" gật đầu, chân chó đi cầm tây trang, đưa anh tới cửa, Ngôn Mộc đang định mở cửa, Cố Duy Nhất lại kéo lại, "Anh..."

Ngôn Mộc xoay người, Cố Duy Nhất kiễng chân trên cánh môi anh hôn lên, Ngôn Mộc khẽ lùi ra sau, tránh khuôn mặt cô, đuôi tay nắm lấy cằm cô, "Cố Duy Nhất, anh nói là suy nghĩ một chút, không phải đáp ứng em cái gì!"

Cố Duy Nhất nhướn mày nhìn anh, con mắt sáng long lanh, "Anh cũng nói anh không đáp ứng nha. Cho nên đáp án lập lờ nước đôi, em coi như anh đồng ý, anh, Ngôn Mộc, bây giờ là vật sở hữu của em, anh không có quyền cự tuyệt, cũng không thể chống cự."

Cố Duy Nhất cười đến vui vẻ, thơm một cái trên môi Ngôn Mộc, Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, anh cho rằng em ngu à, anh bị em ăn sạch sành sanh lại phản ứng trấn định như thế sao? Lão hồ ly này, muốn giả trư ăn thịt hổ, không có cửa đâu, cả cửa sổ cũng không có!

*

Tiền Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất gọi Hề Tuyết, hỏi tình huống cô ấy, Hề Tuyết quay xong rồi, vài ngày nữa cũng sẽ trở lại.

Nói chuyện với Hề Tuyết xong, Cố Duy Nhất nghe điện thoại của chú Thai Linh, hỏi chuyện lần trước cô nói như nào, có muốn thay đổi gì không, Cố Duy Nhất mới nhớ tới đã lâu không có tin tức của Doãn Huyền Huyền, gần đây cô cũng quá hồ đồ, quên mất cả cô ấy.

Gọi cho Doãn Huyền Huyền, lần này rất nhanh đã nghe máy, hai người hẹn nhau trong quán cà phê.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngữ Ca

dtv-ebook.com

Chương 29

Cố Duy Nhất bọc mình chặt chẽ, đã là cuối tháng tư mà vẫn đội mũ đeo khẩu trang, còn mặc áo sơ mi cao cổ để che dấu vết.

Đè thấp vành nón vào quán cà phê, Cố Duy Nhất nhìn nhìn, mới hơn chín giờ, trong quán cà phê không có nhiều người, thở phào nhẹ nhõm, Doãn Huyền Huyền trong một góc gọi cô, Cố Duy Nhất đi qua, Doãn Huyền Huyền cười, "Nhất Nhất, cậu đến rồi."

Cố Duy Nhất dùng tay quạt, "Nóng chết tớ rồi."

Doãn Huyền Huyền đưa ly cà phê đến trước mặt cô, "Tớ vừa gọi cho cậu đồ cậu thích này."

Cố Duy Nhất nói lời cảm ơn, lúc này mới có thời gian quan sát Doãn Huyền Huyền, nửa tháng không gặp, Huyền Huyền giống như đã thay đổi thành một người khác, cô cũng không biết khác chỗ nào nhưng khí chất, cảm giác đều có sự khác biệt lớn.

"Nhất Nhất, chuyện của cậu mấy ngày nay tớ cũng biết, cậu cùng Hứa Trạch Dật kia xảy ra chuyện gì?"

Không nhắc thì thôi chứ nhắc đến lại làm Cố Duy Nhất nóng giận, hận không thể lột da rút gân Hứa Trạch Dật, "Bị hấn đặt bẫy, nhưng mà bây giờ mọi chuyện ổn rồi, cậu không cần lo lắng."

Doãn Huyền Huyền cười cười, "Không có chuyện gì thì tốt, nhưng mà tớ nghĩ chuyện này không đơn giản, hơn nữa trong công ty cũng xôn xao một

hồi, Trịnh Kinh không cho Hứa Trạch Dật đi đóng phim hay quảng cáo gì cả, ở trong phòng, mắng cả một buổi trưa."

Cố Duy Nhất nhướn mày, có chút hả hê, "Đáng đời, người như vậy nên xuống vạc dầu nổ."

Doãn Huyền Huyền bưng lên cà phê uống một ngụm, cười cười, "Nhưng tớ không nghĩ chỗ dựa sau lưng cậu cứng rắn như vậy, nghe nói chuyện đó đều do đoàn quan hệ xã hội chuyên nghiệp giải quyết, ngay cả Trịnh Kinh cũng không thể động vào."

Tay Cố Duy Nhất cứng đờ, khẽ nhấp một ngụm cà phê, quyết định ngừng đầu, "Huyền Huyền, thật ra có một chuyện tớ chưa nói với cậu, tổng giám đốc Thiên Thịnh là anh tớ."

Doãn Huyền Huyền sững sờ một lúc rồi gật đầu, "Tớ cứ cho rằng cậu và Tô Lương Tần có quan hệ gì nhưng lại không nghĩ tới..."

"Xin lỗi, Huyền Huyền, tớ không cố ý gạt cậu..." Cố Duy Nhất nhăn mũi, "Gạt cũng gạt rồi, thế nào cũng là tớ sai, nếu cậu thấy không thoải mái trong lòng thì cứ mắng tớ đi."

Doãn Huyền Huyền lắc đầu, "Cậu cũng không có nghĩa vụ nói với tớ hết mọi chuyện, hôm nay tớ đến là muốn cậu giúp một việc."

"Giúp? Việc gì?" Cố Duy Nhất kinh ngạc, lòng tự trọng của Doãn Huyền Huyền rất cao, chưa bao giờ nhờ người khác làm việc gì, đây cũng là nguyên nhân tại sao những năm nay cô chưa bao giờ quang minh chính đại giúp cô ấy.

Tay Doãn Huyền Huyền có chút khẩn trương, "Nhất Nhất, cậu chắc là biết Hàng Dương?"

Cố Duy Nhất cảm thấy hơi quái dị nhưng vẫn gật đầu, Hàng Dương là một đạo diễn mới những năm gần đây, chủ yếu là quay phim cổ trang, phim của hắn có một đặc điểm chính là hình ảnh vô cùng đẹp mắt, diễn viên đều là tuấn nam mỹ nữ trẻ tuổi, một bộ phim dù nội dung không ra gì nhưng chỉ cần dựa vào khuôn mặt cũng có một nhóm fan trung thành lớn, tình hình hai năm qua là thế.

"Anh ấy nói muốn ký hợp đồng với tớ, phát ngôn gì đó cũng đồng ý, chỉ là..."

Cố Duy Nhất hiểu, "Cậu muốn hủy hợp đồng với Khởi Nguyên, sau đó đến studio của hắn?"

Doãn Huyền Huyền nhìn cô một cái, gật đầu.

Cố Duy Nhất nhíu mày, "Huyền Huyền, đoạn phim và phát ngôn gần đây của cậu truyền ra đúng là không tồi, độ nổi tiếng cũng tăng dần, tớ thấy từng bước phát triển như vậy cũng không tồi, sao lại..."

Doãn Huyền Huyền lắc đầu, "Nhất Nhất, nếu theo tiến độ này, sợ rằng phải bốn năm năm sau mới có thể lên, đến lúc đó, tớ còn cái gì? Thanh xuân cũng không còn, cậu cũng biết tình huống của tớ rồi, hiện tại cần rất nhiều tiền, không làm việc thì cũng vô dụng. Tớ biết cậu xem thường tớ nhưng nói trắng ra, tớ muốn đi đường tắt, tớ không muốn mãi ở con đường nhỏ mà mặc kệ đường lớn phía trước được, cậu có hiểu không?"

Cố Duy Nhất nhìn cô ấy, đột nhiên cảm thấy Doãn Huyền Huyền vừa gần gũi lại vừa xa lạ, thật sự cho tới nay cô cũng không biết Huyền Huyền là người như vậy, chỉ là cô ấy chưa từng biểu đạt ra ý muốn của mình, cô cũng làm như không biết. Nghĩ lại, chính cô làm trẻ nãi Huyền Huyền, một đại diện gà mờ, cái gì cũng không tốt, để Huyền Huyền đi theo cô, sợ là không tốt.

Trầm mặc trong chốc lát, Cố Duy Nhất ngẩng đầu, "Cậu muốn tớ làm thế nào?"

"Tớ muốn cùng Khởi Nguyên hủy hợp đồng nhưng cậu cũng biết cần bồi thường một khoản lớn, tớ không có tiền, cậu có thể nghĩ biện pháp hay không..." Doãn Huyền Huyền kỳ vọng nhìn cô, "Nhớ lại lúc trước Khởi Nguyên kí hợp đồng với tớ là vì quan hệ của cậu, bọn họ muốn cậu, đem theo tớ là bất đắc dĩ, Nhất Nhất, cảm ơn cậu vì tất cả, tớ có lỗi với cậu..."

Cố Duy Nhất khoát tay, cười khờ, "Còn nói chuyện này để làm gì."

Nhớ lúc vừa lên đại học, có một ngày cô bị viêm ruột thừa cấp tính, Doãn Huyền Huyền không nói lời nào công cô đến phòng y tế trường, chẳng may ở đó không có ai, Doãn Huyền Huyền lại công cô ra đến cổng trường mới gọi xe đưa cô đi viện. Trường cô rất lớn, từ ký túc xá đến cổng trường đi xe đạp cũng phải mất hơn hai mươi phút mà Doãn Huyền Huyền công cô phải chạy hơn nửa tiếng.

Cố Duy Nhất từ nhỏ đã có rất nhiều người đau, yêu, nhưng cho tới cô chưa từng nghĩ đến sẽ có một người không phải là người nhà đối tốt với cô như vậy.

"Huyền Huyền, thời gian trước cậu nói đi cùng một người bạn hẳn là Hàng Dương phải không?" Cố Duy Nhất nhìn cô.

Doãn Huyền Huyền nhìn cô một hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu, "Phải, bây giờ anh ấy là bạn trai tớ."

Cố Duy Nhất sờ tách trà đã lạnh, cười nhẹ, "Vậy Thai Tử Vũ đâu? Cậu xem Thai Tử Vũ là cái gì?"

Doãn Huyền Huyền cúi đầu, cầm lấy cái muỗng vô ý thức khuấy coffee, trong nháy mắt trầm mặc lại.

Mất nửa ngày, Doãn Huyền Huyền mới chậm rãi mở miệng, thanh âm mang theo cô đơn, "Nhất Nhất, tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện hài nhé!"

"Một đôi tình nhân đi trên đường gần tiệm Internet, vòng tay của cô bé bị ăn trộm lấy đi, người con trai ngồi xổm hơn mười ngày ở tiệm Internet mới bắt được ăn trộm, cô bé cảm động. Có phải cậu sẽ nghĩ, hai người đó sẽ vẫn hạnh phúc phải không..."

Doãn Huyền Huyền cười tự giễu, "Đó là kết cục của truyện cổ tích, thực ra, cuối cùng cô bé đó chọn yêu người khác, người mua cho cô bé vòng tay mới!"

"Nhất Nhất, đây là thực tế! Những thứ tớ muốn, Thai Tử Vũ không cho được!" Doãn Huyền Huyền ngược mắt nhìn Cố Duy Nhất, trong mắt mang theo hơi nước, "Nhất Nhất, có phải bây giờ cậu hết sức thất vọng với tớ, phải không?"

Cố Duy Nhất cảm thấy trong lòng có chút đè nén, thở một hơi thật dài, "Không nói tới mất hay được, mỗi người có một cuộc sống, mỗi người có một nỗi đau, tớ không trải qua cảm giác của cậu thì không có lập trường chỉ trích cậu!"

Doãn Huyền Huyền cúi đầu không nói lời nào, hai tay nắm sát sao, móng tay găm vào da thịt.

"Nhưng mà, Huyền Huyền, dù làm bất cứ chuyện gì cũng phải hiểu rõ xem có đáng giá hay không, có nhiều thứ nếu như qua rồi sẽ không bao giờ trở lại được nữa!"

Doãn Huyền Huyền trầm mặc một hồi lâu, ngẩng đầu lên cười khờ, "Nhất Nhất, tớ không có quyền làm thế, một người ngay cả cơm cũng không kịp ăn, cậu cho rằng cô ấy làm thế nào có thể tỉ mỉ mà chọn xem mình sẽ ăn những gì?"

Cố Duy Nhất nhìn cô, cuối cùng thở dài, "Huyền Huyền, cậu là bạn của tớ, Thai Tử Vũ cũng là bạn của tớ, từ nhỏ Thai Tử Vũ là cùng tớ lớn lên, dù cậu ấy là con trai nhưng tâm tư đơn thuần, nhận thức cái gì rồi thì chín trầu cũng không kéo trở lại được. Trước đây tớ hết sức hi vọng hai người có thể ở cùng một chỗ, nhưng bây giờ tớ mong cậu cách cậu ấy xa một chút, đừng cùng cậu ấy dây dưa không rõ, không cần reo rắc cho cậu ấy hi vọng, cậu hiểu không?"

Doãn Huyền Huyền gật đầu, "Là tớ không xứng với cậu ấy, tớ sẽ đi giải thích."

"VẬY, còn chuyện hủy hợp đồng?"

Cố Duy Nhất thở dài, "Tớ phải suy nghĩ biện pháp một chút, khi nào được sẽ báo cho cậu."

Doãn Huyền Huyền gật đầu, "Được, tớ chờ tin tức của cậu."

*

Trên đường về nhà, Cố Duy Nhất ngồi trên xe bus nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng cảm thấy buồn vô cùng. Thật ra, những chuyện này ở giới giải trí chỉ là chuyện thường tình, Doãn Huyền Huyền cũng không làm gì quá đáng, nhưng trong lòng cô hết sức khó chịu.

Những thời điểm xưa hiện lên trước mắt, khi đó Thai Tử Vũ suốt ngày gây gổ với cô đi theo cậu ấy và Doãn Huyền Huyền làm bóng đèn, hận không thể đóng gói vứt cô đi thật xa. Doãn Huyền Huyền nói nếu như không mang cô theo, cô ấy sẽ không đồng ý đi chơi với cậu, về mặt Thai Tử Vũ liền ghen khuấy, lúc đó, cô sẽ hướng cậu làm mặt quỷ.

Khóe miệng Cố Duy Nhất thoáng cười khổ, Thai Tử Vũ yêu một người như vậy lâu năm, quả nhiên rất cực khổ.

Tiếng chuông cắt đứt suy nghĩ của Cố Duy Nhất, là Trịnh Kinh, Cố Duy Nhất nhíu mày.

"Cố Duy Nhất, cô lập tức tới công ty, một người xưng là bạn cô đánh Hứa Trạch Dật..."

Cố Duy Nhất ngẩn ra, vội vàng xuống xe ở trạm kế sau đó bắt xe về Khởi Nguyên.

Vào phòng làm việc của Trịnh Kinh, hai cái mặt mũi bầm dập ngay đó, Cố Duy Nhất đau đầu ðề lên mi tâm, quả nhiên là Thai Tử Vũ.

Vừa nhìn thấy Cố Duy Nhất vào, Thai Tử Vũ đặc ý nhường mày, "Nhất Nhất, thế nào, tôi thay cậu đánh tên khốn khiếp này một trận, hả giận không?"

Cố Duy Nhất tiến lên bóp cằm cậu một cái, nhìn nhìn rồi dùng sức ðề lên chỗ tím xanh trên gò má, "Đau không?"

Thai Tử Vũ "a" một tiếng tay cô ra, trừng mắt, "Cậu không biết nhẹ tay chút à?"

Cố Duy Nhất chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Biết rõ đau còn đánh người?"

"Chặc chặc, Cố Duy Nhất, tôi thật đúng là ðã xem thường cô, thì ra ðàn ông không chỉ có một, vị này dưới váy cô xếp hàng thứ mấy?" Hứa Trạch Dật sờ vết thương trên miệng cười nhạt, khôi phục bộ dáng ngạo mạn.

"Con mẹ nó, ðem miệng lau sạch sẽ chút cho tao..." Thai Tử Vũ đứng lên, muốn đánh lên mặt Hứa Trạch Dật, Hứa Trạch Dật sao lại có thể ngồi yên, hai người lao lên chuẩn bị đánh nhau.

"Ðều ngồi xuống cho tôi." Trịnh Kinh hét lớn một tiếng.

"Cố Duy Nhất, nơi này là công ty, không phải là nhà cô, đừng có dung túng bạn của cô đến gây chuyện, dẫn hẳn đi."

"Đi? Ai cho hẳn đi, mời luật sư đến đây, tôi muốn kiện hẳn cố ý đả thương người khác." Hứa Trạch Dật trừng mắt.

"Kiện, có bản lĩnh kiện đi, tao lại sợ mày à?" Bộ dáng Thai Tử Vũ không sợ trời không sợ đất.

Cố Duy Nhất cảm thấy đầu muốn nổ tung, nhỏ giọng nói với Thai Tử Vũ, "Cậu có thể yên tĩnh chút không, hẳn có thể kiện cậu, chẳng lẽ cậu muốn ngồi chỗ nào đi ngây ngốc mấy ngày à? Người cũng đánh rồi, trút giận cũng xong, chúng ta đi được không?"

Thai Tử Vũ lắc đầu, "Không đi, nếu đi như vậy chứng tỏ tôi không phải là người có khí thế!"

Cố Duy Nhất, "..."

Hiện tại cô thật muốn cạy đầu cậu ra xem bên trong đựng những thứ gì.

Một trợ lý tới bên Trịnh Kinh nói nhỏ, Trịnh Kinh sững sờ, "Cậu nói Ngôn tổng là Ngôn Mộc?" Người trợ lý gật đầu.

Nghe được tên Ngôn Mộc, Thai Tử Vũ bỗng chốc ỉu xìu, kéo Cố Duy Nhất muốn đi, hỗn hển, "Sao cậu lại nói với lão đại?"

Cố Duy Nhất cũng không hiểu sao, "Chưa nói nha, tôi cũng không biết vì sao anh ấy đến."

Không đợi Trịnh Kinh ra ngoài, Ngôn Mộc đã vào, nhìn hai người đứng bên tường, thản nhiên nói, "Hai người các em tính toán thế nào rồi?"

Thai Tử Vũ cùng Cố Duy Nhất ngẩng đầu, liền thấy Ngôn Mộc và Vương trợ lý đi đến, đồng thời nuốt nước miếng một cái.

Trịnh Kinh vội chào đón, "Ngôn tổng, cậu đến cũng không nói trước để tôi chuẩn bị đón tiếp."

Con mắt ở trong phòng quét một lượt, dừng trên mặt Hứa Trạch Dật hai giây, hần theo bản năng đứng thẳng, tay giữ vạt áo, ánh mắt Ngôn Mộc quay đi, nhìn Trịnh Kinh, khẽ vuốt cằm, "Nghe nói em trai tôi ở chỗ này gây họa, nên muốn đến dẫn người đi, ngại quá, làm phiền Trịnh tiên sinh rồi."

Trịnh Kinh sững sờ nhưng lại hiểu rõ, bởi vì chuyện Cố Duy Nhất và Hứa Trạch Dật, hần vừa mới tìm thám tử tư đem gia thế Ngôn Mộc điều tra rõ ràng, hôm nay mới ra kết quả, Thai Tử Vũ cùng Cố gia quan hệ cũng đáng được gọi là em của Ngôn Mộc, Trịnh Kinh cười, "Trẻ nhỏ đánh nhau không xem là phiền toái, Ngôn tổng quá lời rồi."

Hứa Trạch Dật nghe lời nói của Ngôn Mộc, con mắt phút chốc trở nên lóe sáng, nhìn Ngôn Mộc với con mắt mang theo chờ mong.

"Nếu không còn chuyện khác, vậy tôi đưa người đi."

"Ngôn tổng nếu đã đến, không bằng cùng nhau ăn một bữa cơm đi, để cho cậu chọn chỗ."

Trịnh Kinh vừa gọi người, Ngôn Mộc đã khoát tay, "Không cần, buổi trưa tôi còn có chuyện, hôm khác đi."

"Theo anh về nhà!" Ngôn Mộc vẫy tay với Cố Duy Nhất và Thai Tử Vũ, trông rất ôn hòa nhưng trên mặt lại không nhìn ra gì cả làm cho Thai Tử Vũ và Cố Duy Nhất phát run trong lòng lại chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau lưng.

Hứa Trạch Dật thấy Ngôn Mộc ra ngoài, đầu bồng chốc cúi xuống.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 30

Ra khỏi Khởi Nguyên, Thai Tử Vũ xoay người chạy, Cố Duy Nhất kéo ống tay áo cậu, nhỏ giọng cảnh cáo, "Cậu thử chạy xem."

Ngôn Mộc xoay người nhìn Thai Tử Vũ, "Có cần đi bệnh viện không?"

Thai Tử Vũ vội khoát tay, "Không cần đâu, không nghiêm trọng đến mức đó."

Ngôn Mộc gật đầu, "Tốt lắm, trưa rồi, mời hai đứa đi ăn cơm."

Thai Tử Vũ theo bản năng nuốt nước miếng một cái, "...Hồng Môn yến sao?"

Ngôn Mộc lại cười, "Vậy cậu có dám hay không?"

Thai Tử Vũ thấy bộ dáng tươi cười của Ngôn Mộc, chỉ cảm thấy mặt trời mọc từ đằng tây, bằng không chính cậu bị Hứa Trạch Dật đánh cho phát ngốc rồi xuất hiện ảo giác.

Đến nhà hàng, gọi thức ăn, Vương trợ lý cầm nước sát trùng đến, Cố Duy Nhất cẩn thận giúp Thai Tử Vũ, cậu suy tư một lúc, cuối cùng quyết định thẳng thắn được khoan hồng, "Đại ca, em sai rồi, em không nên đánh nhau."

Cố Duy Nhất lạnh lẽo cậu một cái, thái độ nhận sai, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Ngôn Mộc cúi đầu nhìn thực đơn, không ngẩng đầu, "Sai?Chuyện gì sai? Anh lại thấy cậu được việc đấy." Hứa Trạch Dật này thực sự cần đánh.

Thai Tử Vũ khiếp sợ trao đổi ánh mắt với Cố Duy Nhất mắt,cô lắc đầu ý bảo cũng không biết tại sao.

"Nhìn một chút, ăn cái gì?" Ngôn Mộc đem thực đơn đưa cho Thai Tử Vũ, Thai Tử Vũ vội nhận, cảm thấy cái gì đó không thích hợp.

Thai Tử Vũ gọi món, Vương trợ lý tự nhiên nói với phục vụ một câu, "Tất cả món ăn không cho hành lá và rau thơm, đừng quên."

Nhân viên phục vụ gật đầu đi ra, Cố Duy Nhất nhin không được cười ra tiếng, Ngôn Mộc ngồi ở cạnh Cố Duy Nhất, bàn tay lạnh nắm lấy tay cô mang theo ý tứ cảnh cáo, Cố Duy Nhất ngưng cười nhưng không được, gục xuống bàn cười không ngừng, sợ là anh cả đời này cũng không dám ăn hành lá và rau thơm nữa.

Wang trợ lý bị Cố Duy Nhất dọa sợ, nhìn sắc mặt đen kịt của Ngôn Mộc, thông minh cúi thấp đầu xuống.

Thai Tử Vũ không biết rõ chuyện này, chỉ nhìn Cố Duy Nhất cười, đột nhiên nói một câu, "Cố Duy Nhất, dạo này nóng như vậy cậu còn bọc kín thế, xem xem, trên đường người ta ăn mặc mát mẻ như vậy, khó trách đến tuổi này còn chưa có ai ngó tới. Cậu nhìn cậu đi, áo sơ mi bị mặc thành như vậy, thật muốn cởi hết ra vì nóng.

Cố Duy Nhất ngưng cười, lau nước mắt, nhìn về phía Thai Tử Vũ, "Tôi thích đấy, cậu quản được sao?"

Thai Tử Vũ mím môi, "Cố Duy Nhất, đời này trừ khi có người không có mắt, nếu không chắc chắn sẽ không vừa ý cậu."

Cố Duy Nhất nghe vậy, nhìn Thai Tử Vũ rồi quay đầu nhìn Ngôn Mộc, trông thấy mặt anh càng đen, ngăn không được nụ cười, Thai Tử Vũ thờ dãi, "Có phải đầu óc cậu hôm nay không tốt không, bị nóng thành kê ngực rồi." Nói xong, đứng dậy, cách bàn ăn chạm vào cổ áo Cố Duy Nhất, muốn cởi ra.

Cố Duy Nhất theo bản năng ngửa ra sau, một tay Ngôn Mộc nắm ở eo cô, một tay ngăn Thai Tử Vũ, cảnh cáo nói, "Thai Tử Vũ, chú ý chừng mực."

Thai Tử Vũ gãi gãi đầu, đúng là có chút không phải, nhưng phản ứng của lão đại có vẻ lớn quá, bởi vì Thai Tử Vũ đứng lên, thấy rõ vết cào trong cổ Ngôn Mộc, thuận miệng trêu chọc, "Lão đại, nói mau, tối qua anh chui vào chuồng gà bị gà mổ phải không?"

Cố Duy Nhất phút chốc ngừng cười, một ngụm khí chật trên cổ họng, không tốt cũng chẳng xấu, Ngôn Mộc néo mi tâm, hiện tại anh vô cùng hối hận vì đã mang theo Thai Tử Vũ đi ăn cơm.

Vương trợ lý lặng lẽ nhìn thoáng qua cổ Ngôn Mộc rồi lại liếc nhìn Cố Duy Nhất đang che kín, cúi đầu thấp hơn.

Cơm nước xong, Ngôn Mộc hỏi Thai Tử Vũ, "Có phải gần đây em đang làm thiết kế công trình đúng không?"

Vốn Cố Duy Nhất đang uống nước trái cây, nghe được lời nói của Ngôn Mộc giật mình nhìn Thai Tử Vũ, hẳn đang làm thiết kế sao? Thế mà cô lại không biết rõ?

Thai Tử Vũ gật đầu, "Làm sao anh biết?"

"Anh có xem qua thiết kế vài cửa hàng của cậu, cũng không tệ lắm, anh hiện có một hạng mục, muốn làm không?"

Thai Tử Vũ khiếp sợ đứng lên, "Anh nói thật?"

Ngôn Mộc nhìn cậu, gật đầu, "Anh đã gạt cậu bao giờ chưa."

Nghe được câu này, không hiểu sao Thai Tử Vũ lại cảm thấy một cỗ ác ý. Sao anh có thể nói như vậy, thời điểm lúc 5 tuổi, anh đưa một cái bánh quy có nhân cho cậu, nói ăn rất ngon, cậu cắn một cái lập tức nôn hết ra, bên trong toàn là kem đánh răng của Cố Duy Nhất.

Lúc mười hai tuổi, cậu hẹn một nữ sinh gặp mặt ở cửa sau trường, anh nói cậu biết nữ sinh kia đổi địa điểm, cậu liền đến đó, chờ cậu là cha và thư tình cậu viết cho nữ sinh kia, kết quả là, mộng nở hoa.

Nhiều việc ác như thế không đếm hết được, anh còn mặt không đổi nói chưa từng lừa gạt cậu?

Nhưng cậu cũng biết những chuyện nghiêm túc thế này, lão đại sẽ không lừa cậu, nhưng vẫn có chút không yên lòng, "Lão đại, anh không phải là lấy tình cảm của chúng ta mới giúp em đấy chứ?"

Ngôn Mộc thản nhiên lấy cốc nước trong tay Cố Duy Nhất ra, đẩy qua một cốc nước ấm, "Cậu cảm thấy anh sẽ công tư bất phân? Anh thay cậu hẹn trước người bên hạng mục đó chiều nay gặp mặt."

Thai Tử Vũ hưng phấn nắm chặt tay, vội gọi điện thoại cho cộng sự của mình.

Ngôn Mộc xoay mặt nhìn về phía Cố Duy Nhất, "Em thì sao? Về nhà hay đến công ty chờ anh tan tầm?"

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, "Em muốn vẽ trường học dọn chút đồ, Huyền Huyền dọn khỏi ký túc xá rồi em cũng không muốn ở đó."

"Cần anh đi cùng không?" Ngôn Mộc cúi đầu nhìn cô.

Cố Duy Nhất lắc đầu, "Không cần, đồ không nhiều lắm."

Ngôn Mộc gật đầu, "Được, thu xếp xong gọi cho anh, anh đi đón em."

Cố Duy Nhất gật đầu, một giây sau, Ngôn Mộc cúi đầu, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi cô.

Thai Tử Vũ vừa nói chuyện điện thoại xong quay lại vừa vặn thấy một màn như vậy, cả kinh đến độ suýt rớt cằm xuống. Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng trợn trừng hai mắt của Thai Tử Vũ, mặt đỏ lên, dù cô chủ động theo dõi nhưng vẫn là con gái, ngại ngùng chưa hết nói chi đến việc bị người khác bắt gặp.

Ngôn Mộc thản nhiên nhìn Thai Tử Vũ một cái, trực tiếp dặt tay Cố Duy Nhất ra ngoài, Thai Tử Vũ cảm thấy hôm nay mình gặp kích thích quá nhiều, bắt lấy tay người bên cạnh, "Vương trợ lý, vừa rồi anh thấy không? Nhìn thấy không? Có phải mắt tôi xảy ra vấn đề không? Anh nói chuyện đi..."

Vương trợ lý tỉnh táo bỏ tay cậu ra, "Tôi mà như cậu, sớm đã bị sa thải rồi."

Thai Tử Vũ, "..."

*

Ngôn Mộc để cho Vương trợ lý lái xe đưa Cố Duy Nhất về trường học, sau đó lại cùng Thai Tử Vũ trở về công ty nói chuyện hạng mục.

Ngôn Mộc vừa về tới công ty không lâu, Vương trợ lý cầm một túi văn kiện màu vàng đến, "Tổng giám đốc, đây là kết quả thám tử tư tra được."

Ngôn Mộc thản nhiên nói, "Để xuống đi."

Vương trợ lý đem túi văn kiện để xuống, sau đó đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Ngôn Mộc trấn tĩnh lật văn kiện khác trên bàn, toàn bộ, nhưng một chữ cũng không ký, bởi vì một chữ anh cũng không nhìn vào mắt, đem văn kiện trên bàn đẩy ra, ngửa vào lưng ghế, hai tay áo vén lên, trông mắt lạnh như băng nhìn về túi văn kiện màu vàng.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa sổ vốn là bầu trời xanh thẳm trở nên mờ mịt, sợ rằng sắp có một trận mưa to.

Ngôn Mộc đưa tay cầm lấy túi, mở ra, đập vào mắt là tấm ảnh Hứa Trạch Dật ôm một người phụ nữ trung niên cười vui vẻ, đôi mắt anh bỗng trở nên thâm trầm, tay cũng khẩn trương.

Cứng ngắt tay đem tất cả đồ bên trong lấy ra nhìn một lần, sắc mặt Ngôn Mộc càng khó coi, ngón tay khê cuộn lên, từ trong ngăn kéo lấy ra một điều thuốc, trông mắt sắc bén không rõ tâm tình.

Bên ngoài sắc trời tối dần, đổ mưa tí ta tí tách, trong gạt tàn dần chất đầy tàn thuốc lá, Ngôn Mộc đứng lên, lấy áo khoác mặc vào, cầm chìa khóa xe ra khỏi phòng làm việc.

*

Cố Duy Nhất ở ký túc xá thu dọn đồ đạc, kỳ thật cũng không có nhiều đồ, đều là sách vở và một quyển album, tất cả đều cho vào một túi, gọi cho Ngôn Mộc lại nghe anh nói đã ở dưới.

Cố Duy Nhất nhìn thời tiết bên ngoài, vội cầm lấy đồ, khóa cửa ký túc xá đi xuống, đến dưới lầu, thấy Ngôn Mộc đứng ở trước cửa ký túc xá, bên ngoài mưa, Ngôn Mộc cũng không có ô che, đứng ở đó, toàn thân ướt đẫm, mưa cũng không lớn, có thể thấy được anh đã đứng rất lâu.

Cố Duy Nhất nhíu mày, mở ô chạy tới, che cho anh, "Sao lại đứng ở chỗ này? Cũng không mang ô, anh bị ngốc à?" Nói xong, đau lòng từ trong túi lấy khăn giấy lau nước mưa trên mặt anh.

Ngôn Mộc cười nhạt một tiếng, cầm lấy túi đồ và chiếc ô trong tay cô, che cho cô, hời hợt, "Dừng xe trước cổng trường, xuống mới nhớ quên mang ô."

Cố Duy Nhất trừng anh, "Vậy sao không ở trong xe chờ em?"

Ngôn Mộc cười nhạt, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Sợ em nhiều đồ, không cầm được."

Cố Duy Nhất lau sạch sẽ nước mưa trên mặt anh, thanh âm nhẹ nhàng, "Vậy mau đi thôi, trở về thay quần áo, đừng để bị cảm." Anh như vậy làm cho cô cảm thấy xa lạ.

Ngôn Mộc gật đầu, Cố Duy Nhất khoác tay anh, hai người chậm rãi ra đến cổng, thỉnh thoảng, Cố Duy Nhất liếc anh một cái, mỗi lần Ngôn Mộc bắt gặp ánh mắt cô cũng ôn hòa cười, Cố Duy Nhất có ảo giác, cảm thấy Ngôn Mộc ở đâu đó có điểm không đúng.

Đi ước chừng gần 30 phút mới tới cổng, Ngôn Mộc mở cửa xe cho Cố Duy Nhất vào trước, lại để đồ ra sau mới lên xe, đưa tay buộc dây an toàn cho cô rồi khởi động định lái xe, Cố Duy Nhất bỗng nắm chặt tay anh.

Ngôn Mộc nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt mang theo nghi hoặc, Cố Duy Nhất cầm tay anh tỉ mỉ nhìn, giữa ngón trỏ và ngón giữa có vết bồng lớn, giống như bị thuộc lá đốt nhưng anh cũng không hút thuốc thường xuyên mà có hút cũng không thể nào bất cẩn như thế được.

Cố Duy Nhất cẩn thận chạm nhẹ một cái, tay Ngôn Mộc run lên, Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn cô, Cố Duy Nhất đưa tay gạt giọt nước trên tóc anh, mỉm cười, "Anh Ngôn, lái xe đi."

Ngôn Mộc ngăn người, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, cười cười, sau đó giảm chân ga, lái xe về nhà.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 31

Về đến nhà đã là bảy giờ, Cố Duy Nhất đến phòng tắm lấy khăn lông lớn lau tóc và nước mưa trên đầu Ngôn Mộc, sau đó lại tìm hòm thuốc, lấy băng keo cá nhân cẩn thận dán lên vết thương ở tay anh. Đợi đến lúc cô ngẩng đầu lên, Ngôn Mộc đột nhiên ôm cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Anh hôn rất dịu dàng, chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi cô, chậm rãi, cẩn thận mút vào mang theo thương tiếc và trân trọng, giống như chỉ cần dùng chút sức lực thì cô sẽ biến mất vậy.

Cố Duy Nhất nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, mưa phùn bay trên cửa sổ tạo thành chuỗi trân châu trong suốt, có chỗ có ánh sáng làm nổi bật, năm sắc màu ánh sáng lung linh. Hai người cứ như vậy ôm hôn, cảm thụ được cả nhịp đập của đối phương.

Cho đến khi Cố Duy Nhất đẩy anh ra, nhẹ nhàng nói, "Anh mắc mưa, đi tắm nước nóng đi, em nấu cho anh chút canh gừng, đừng để bị cảm."

Ngôn Mộc nhìn cô một lúc lâu, trong mắt mang theo sự thâm tình mà Cố Duy Nhất chưa từng thấy, cúi đầu hôn lên môi cô, Ngôn Mộc xoa đầu cô, "Em tắm trước đi, để anh đi nấu canh gừng."

Cố Duy Nhất lắc đầu, giọng nói mang theo kiên quyết, "Không, anh mau tắm trước đi." Ngôn Mộc cầm ô nhưng lại che hết cho cô, mưa cũng không lớn, cô không hề ướt một chút nào.

Cố Duy Nhất đẩy Ngôn Mộc vào phòng tắm, tìm đồ ngủ đặt ở cửa, sau đó vào bếp nấu canh gừng cho anh, Cố Duy Nhất thả gừng vào trong nồi,

dùng cái thìa quấy quấy, ánh mắt liếc qua phòng ngủ Ngôn Mộc, cô biết anh có tâm sự, chỉ là không biết chuyện gì khiến anh để lộ tâm tình ra ngoài như vậy.

Cố Duy Nhất mang canh gừng đã nấu ra, Ngôn Mộc đứng lúc tắm xong, nhìn anh uống xong canh gừng, Cố Duy Nhất lại vào bếp làm cơm tối, Ngôn Mộc tựa ở cửa phòng bếp nhìn cô, trêu chọc, "Sợ là tối nay lại không kịp ăn cơm tối rồi."

Cố Duy Nhất lườm anh một cái, tư thế như một trang hảo hán, "Ngàn vạn lần không nên xem thường em, cẩn thận mất mặt đó."

Ngôn Mộc nhướn mày, "Mỏi mắt mong chờ." Bộ dáng như sớm biết kết quả.

Cuối cùng, Cố Duy Nhất nhìn canh trong nồi cháy thành một đồng đen thùi lùì, cười xấu hổ, "Anh Ngôn này, thật ra em thấy chúng ta có vẻ thích hợp ăn..."

Ngôn Mộc châm biếm đi qua, "Cố Duy Nhất, em hôn anh một cái, anh nấu cơm cho em."

Cố Duy Nhất đỏ mặt, cảm thấy sao người này tự nhiên không biết xấu hổ như vậy, mặc dù trong lòng cô rất thích, nhưng con gái là phải dè dặt, ngẩng đầu, "Bốn tiểu thư có cốt khí, sao có thể vì ăn mà bỏ đi tôn nghiêm của mình được."

Sau đó lại cười, "Nhưng mà, người xưa có nói dân dĩ thực vi thiên*..." Hôn một cái lên môi Ngôn Mộc, "Cho nên, Ngôn tiên sinh, anh có thể đi nấu cơm được rồi." E then xấu hổ đáng mấy đồng, có thể ăn đậu hũ một chút thì ăn, Mạnh Tử cũng nói "Thực sắc tính dã".

*Dân dĩ thực vi thiên: thức ăn là cái quan trọng nhất.

Ngôn Mộc bị cô chọc cười, xoa đầu cô, "Đi tắm rửa đi, tắm xong ra ăn cơm."

Cố Duy Nhất ra khỏi bếp, quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngôn Mộc, từ nhỏ cô lớn lên cạnh anh, tâm tình anh biến hóa thế nào cô cũng biết, vừa này anh giống như là gương cười.

Tắm xong, Ngôn Mộc đã nấu chín, hai người ăn cơm, Cố Duy Nhất rửa bát xong cũng đã hơn chín giờ, cô định ngủ ở phòng khách, cũng không mặt dày đến nỗi ngủ chung một phòng với Ngôn Mộc.

Ngôn Mộc từ thư phòng đi ra, ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng nói, "Ngủ cùng anh được không."

Toàn thân Cố Duy Nhất cứng đờ, Ngôn Mộc có lẽ là cảm nhận được, bàn tay xoa lên vành tai cô, bên tai nhẹ nhàng cười, "Chỉ là ngủ cùng, đừng nghĩ nhiều."

Cố Duy Nhất đỏ mặt, nếu đã "Chỉ là cùng nhau ngủ", lại còn trêu chọc cô, tránh cánh tay của anh, Cố Duy Nhất chẳng thèm để ý, "Ai muốn ngủ cùng anh, danh bất chính ngôn bất thuận, em mới không thèm."

Ngôn Mộc kéo cô lại, một tay ngăn chặn sau đó bế cô về phòng, "Cố Duy Nhất, em nói chỗ nào danh bất chính ngôn bất thuận?" Trên người anh bị cô cào nhiều như thế mà vẫn chưa đủ danh chính ngôn thuận?

Ngôn Mộc ném Cố Duy Nhất lên giường, không đợi cô đứng dậy lập tức nằm xuống, cánh tay dài nhấc lên ôm chặt cô vào lòng, bên tai cô thấp giọng nói, "Đừng động, ngủ ngoan cho anh." Sau đó kéo chăn qua đắp, tắt đèn lập tức ngủ.

Trong bóng tối, Cố Duy Nhất mở to hai mắt nhìn trần nhà, bên tai là hô hấp của Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất liếc mắt, thật đúng là chỉ ngủ thôi à.

Giống như biết rõ cô nghĩ gì, môi Ngôn Mộc khẽ chạm vào trán cô, thanh âm mang theo chút vui vẻ, "Cố Duy Nhất, đừng nghĩ nhiều nữa."

Cố Duy Nhất vừa nhắm mắt bỗng chốc mở ra, đầu gối di chuyển lên trên bị một bàn tay nắm lấy, thanh âm khàn khàn cảnh cáo bên tai, "Cố Duy Nhất, em mà còn chuyển chân lần nữa, đời này đừng hòng tính phúc."

Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ hừ một tiếng, bình nứt không sợ vỡ, hai tay tìm vị trí thoải mái nhất ôm lấy anh.

Lúc này hai người cũng không náo nữa, chốc lát sau phòng ngủ yên tĩnh trở lại, rèm cửa sổ lộ một khe hở nhỏ, có thể thấy mưa bên ngoài ngày càng lớn, không có xu hướng ngừng lại.

Trong bóng tối, ánh mắt Ngôn Mộc không có một tia buồn ngủ, những chuyện nhiều năm chưa từng nghĩ đến giống như một thước phim hiện lên trước mắt một cách rõ ràng, đứa bé trai đứng bên kia đường nhìn anh, nhắc nhở anh, anh là đứa trẻ không ai muốn, là đứa trẻ bị mẹ vứt bỏ, u ám trong con người ngày càng không che dấu được sự lạnh lùng xa cách.

Một bàn tay mềm mại nắm lấy tay anh, Cố Duy Nhất ở trong lòng anh nhẹ hỏi, "Tay còn đau không?"

Ngôn Mộc ngẩn ra, giống như chưa thoát ra khỏi đoạn hồi ức kia, Cố Duy Nhất cầm tay anh xoa lên miệng vết thương, giọng nói trong đêm tối mang theo dịu dàng ấm áp, "Sau này đừng bất cẩn như thế, em sẽ đau lòng."

Tay cô ấm áp, giọng nói cũng ấm áp khiến cho thân thể đã lạnh như băng của anh ngày càng nóng lên, dùng sức ôm chặt cô, nhẹ nhàng nói, "Được."

*

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Cố Duy Nhất bị nóng đến tỉnh giấc, cảm giác như mình đang ôm một cái lò sưởi, như tỉnh như không đưa tay đẩy Ngôn Mộc, một cái, nóng quá, cách xa em một chút.

Đây một cái không được, Cố Duy Nhất mở mắt mờ mịt, "Ngôn Mộc, Ngôn Mộc..."

Không có lời đáp, Cố Duy Nhất dần thanh tỉnh, ngồi dậy, bật đèn đầu giường, chỉ thấy sắc mặt Ngôn Mộc có cái gì đó không đúng, cô đưa tay sờ trán anh, nóng đến vô cùng, lông mày cô nhíu lại.

Cố Duy Nhất vội lay anh, "Ngôn Mộc, Ngôn Mộc..."

Ngôn Mộc ừm một tiếng, cau mày, vẫn không tỉnh dậy, Cố Duy Nhất thấy anh bất tỉnh, vội xuống giường tìm hòm thuốc, lấy nhiệt kế đo cho anh, 38,5 độ nhiệt độ cao như thế khó trách nóng như vậy.

Cần đi bệnh viện, đi gấp, Cố Duy Nhất vội tìm thuốc hạ sốt dứt cho anh uống, Ngôn Mộc bị lăn qua lăn lại đến tỉnh, "Nhất Nhất, sao vậy?"

"Người anh nóng..." Cố Duy Nhất gấp đến mức sắp khóc, "38,5 độ, anh mau uống thuốc hạ sốt rồi chúng ta đi bệnh viện."

Ngôn Mộc ngồi dậy, vỗ vỗ mặt cô, cười trấn an, "Chỉ sốt một chút không sao cả, uống xong sáng mai đến viện cũng không muộn."

Nói xong lấy viên thuốc trong tay Cố Duy Nhất bỏ vào miệng, cô vội đưa nước cho anh, uống xong, vuốt tóc đã rối, ôm lấy Cố Duy Nhất, "Được rồi, ngủ đi không cần lo cho anh."

Cố Duy Nhất để cho anh nằm xuống, "Anh ngủ trước đi, em đi lấy cái khăn giúp anh giảm nhiệt."

Ngôn Mộc cảm thấy đau đầu nhức óc, không có sức nói chuyện, gật đầu rồi mê man.

Cố Duy Nhất vắt khăn lông đắp lên trán anh, lại dùng một cái khác lau người giúp anh hạ nhiệt, thấy không có gì thay đổi, mặt Ngôn Mộc ngày càng đỏ, Cố Duy Nhất đo lại nhiệt độ vài lần, một lần 38,7 độ lần tiếp 38,9 độ khiến cô lo muốn chết, đã 4h sáng còn không hạ nhiệt phải đi bệnh viện.

Lần này cô gọi anh thế nào cũng không tỉnh, không nghĩ ra cách khác, Cố Duy Nhất gọi cho Vương trợ lý, hăn ở gần đây rất nhanh sẽ đến.

Chờ Vương trợ lý tới, Cố Duy Nhất tìm quần áo mặc giúp Ngôn Mộc, lúc này anh rùng mình kêu lạnh, Cố Duy Nhất vội lấy chăn trùm lên người anh.

Ngôn Mộc bắt đầu nói mê sảng, "Cha...cha..."

"Anh, Ngôn Mộc, anh tỉnh lại chúng ta đến bệnh viện được không?" Cố Duy Nhất đau lòng phát khóc.

"Cha, cha..." Ngôn Mộc không ngừng nói mê, khước mắt không ngừng chảy nước mắt, hai tay quơ lung tung, giống như đang tìm cái gì.

Cố Duy Nhất vội chạy đi tìm con gấu bông husky nhét vào trong ngực anh, có lần cũng từng như thế này, lúc Ngôn Mộc lên sơ trung cũng bị ốm nặng một lần, trong mơ không tìm được đồ, thì ra là đang tìm con gấu này.

Quả nhiên, Ngôn Mộc ôm lấy nó rồi không ầm ĩ nữa, như tỉnh như không mở mắt, khước miệng nhếch lên, ôm chặt con gấu bông, "Cha..."

Đó là lần Cố Duy Nhất từng nhìn thấy bộ dáng tươi cười chân thực nhất của Ngôn Mộc, khiến cô vừa giật mình cũng vừa đau lòng.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 32

Lúc Ngôn Mộc tỉnh lại thấy xung quanh đều trắng xóa, mờ mịt nhìn trần nhà một lúc rồi dần hồi phục tinh thần, biết mình ở trong bệnh viện, đưa mắt nhìn sang thấy Cố Duy Nhất đang tròng mắt ngồi cạnh, cái miệng nhỏ vênh lên, bộ dáng như có thâm cừu đại hận với anh.

"Cố Duy Nhất..." Ngôn Mộc nhẹ gọi tên cô, không biết có phải anh bị bệnh đến mức hồ đồ không, có điều gì đó không đúng lắm? Lúc nam chính tỉnh lại không phải nữ chính nên nhào vào lòng ôm khóc lóc nói "Cuối cùng anh cũng tỉnh lại, làm em sợ muốn chết" sao?

Cố Duy Nhất hừ một tiếng, đưa tay lên sờ trán anh, không còn nóng như trước, y tá vừa đo nhiệt độ cho anh, đã giảm xuống 38 độ.

Ngôn Mộc đưa tay nắm lấy tay cô, con mắt khẽ cong, "Thế nào, lo lắng?"

Cố Duy Nhất cúi đầu nhìn anh, sắc mặt anh vẫn có vẻ tái nhợt, đôi môi mỏng không có chút huyết sắc khiến cô cảm thấy đau lòng, ôm lấy anh cắn lên cổ, "Ngôn Mộc, về sau anh còn làm em sợ như thế, em sẽ không khách khí nữa."

Khóe miệng Ngôn Mộc thoáng cười, bàn tay vén tóc cho cô, "Cố Duy Nhất, em lưu lại dấu vết trên cổ anh để cho người khác nhìn thấy sẽ cho rằng em không bằng cảm thú, làm chuyện như vậy với người bệnh."

Giọng nói anh trầm thấp mang theo khăn khăn do cảm mạo, giống như một loại độc dược trí mạng, mặt Cố Duy Nhất đỏ bừng, vội lui ra sau, nói

thâm, "Lưu manh..."

Ngôn Mộc chau mày, ho khan vài tiếng, Cố Duy Nhất vội rót một chén nước ấm, nâng anh lên, "Anh*, uống nước."

(*Anh ở đây là ca ca nha)

Đợi uống xong, Ngôn Mộc nắm tay cô, "Cố Duy Nhất, về sau đừng gọi anh là anh nữa..."

Khóe miệng Cố Duy Nhất không nhin nổi nhếch lên, giả vờ làm bộ dáng ngu ngốc nhìn anh, "Vì sao, anh không thích em gọi anh là anh sao? Nhưng mà em gọi hơn hai mươi năm rồi..."

Ngôn Mộc không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, trên mặt lúng túng, "Sau này trực tiếp gọi tên, không được phép gọi là anh nữa." Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, quan hệ không giống nhau, mỗi lần cô ngọt ngào gọi "anh" khiến anh cảm thấy mình là cầm thú, sợ sau này thời sắc máu chốt không thể làm gì được.

Cố Duy Nhất kéo gối kê sau lưng anh, chính mình nằm úp sấp trước người anh, nháy mắt nhìn, "Vậy em gọi anh là gì thì tốt nhỉ? Gọi Ngôn Mộc?" Cố Duy Nhất lộ bộ dáng tiểu hồ ly giáo hoạt, "Đương nhiên không được, sao em có thể gọi anh mình bằng tên được, không bằng gọi là Ngôn tiên sinh đi?"

Ngôn Mộc nhíu mày, còn chưa trả lời, khuôn mặt Cố Duy Nhất đã áp vào cạnh mặt anh, bên tai thổi một hơi, âm thanh mềm mại như chảy nước, "Anh không biết là ba chữ Ngôn tiên sinh có vẻ nhã nhận lại bại hoại cầm thú sao? Ngôn tiên sinh..."

Thanh âm vừa mềm mại vừa quyến rũ, thân thể cô áp ngay trên người anh, khí thổi bên tai ngứa ngáy khiến thân thể anh cứng đờ, giống như có chút phản ứng.

Ngôn Mộc bất đắc dĩ nhắm mắt, thật sự là tự làm tự chịu, giọng nói vô lực, "Cố Duy Nhất, em có biết khiêu khích một người đang nóng sẽ làm người đó nóng còn nghiêm trọng hơn không?"

Cố Duy Nhất sợ hết hồn, tin là thật, vội đứng dậy sờ trán anh, thấy giống như nóng hơn vừa nãy, mặt cũng đỏ lên, lấy nhiệt kế bên cạnh đo cho anh 38,2 độ, tăng lên so với lúc nãy.

Cố Duy Nhất ảo não, "Anh có chỗ nào không thoải mái, để em gọi bác sĩ đến xem xem thế nào..." Nói xong chạy vội ra ngoài.

Ngôn Mộc cũng không gọi cô quay lại, nhìn thoáng qua nhiệt kế đặt trên bàn, tay đề lên mi tâm, bây giờ chỗ nào cũng không thoải mái, chỉ cần cô không đứng trước mặt lắc qua lắc lại, lát nữa nhiệt độ sẽ tự động hạ thôi.

*

Ngôn Mộc lần này ốm ở viện hai ngày cũng chưa khỏi hẳn, anh muốn xuất viện nhưng Cố Duy Nhất không cho, không có biện pháp khác Ngôn Mộc đành tạm thời ở trong viện, bảo Vương trợ lý đem văn kiện của công ty qua xử lý.

Mấy ngày này Ngôn Mộc đều phải ăn đồ ăn thanh đạm, thức ăn bên ngoài quá nhiều gia vị khiến Cố Duy Nhất không yên tâm nhưng cô cũng không thể làm được đành phải về nói dối mẹ rằng có một người bạn tốt bị bệnh nhập viện, người nhà không ở cạnh, cần ăn đồ ăn thanh đạm, mẹ Cố tâm tư lương thiện đương nhiên cũng không hoài nghi, mỗi ngày đều làm cơm đưa cô mang đi.

Ngôn Mộc ngồi trên giường bệnh xử lý văn kiện, dặn dò Vương trợ lý mọi chuyện, Vương trợ lý thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ, "Đến giờ rồi Ngôn tổng, Cố tiểu thư sắp đến."

Ngôn Mộc giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, gật đầu, "Đem văn kiện thu lại đi."

Vương trợ lý vừa mới đem văn kiện cất kỹ, Cố Duy Nhất mở cửa phòng bệnh, thấy Vương trợ lý đứng ở đầu giường bệnh, vẻ mặt tươi cười xán lạn, "Hai người sao thế?"

Vương trợ lý theo bản năng nuốt nước miếng, "...Tôi xem Ngôn tổng một chút."

Cố Duy Nhất gật đầu, bày thức ăn lên trên bàn, nhìn quanh phòng bệnh, vẻ mặt buồn bực, "Đến thăm bệnh sao không mang quà? Vương trợ lý, đây không phải ở nước ngoài, cần phải chú trọng đến lễ tiết Trung Quốc một chút, đúng rồi, ở nước ngoài chẳng lẽ cũng không cần mang đồ đến thăm à? Tôi tưởng đây là đạo lý thế giới đều làm chứ?"

Vương trợ lý, "..."

Cố Duy Nhất múc cháo ra bát đưa cho Ngôn Mộc, nhìn thoáng qua Vương trợ lý còn đứng tại chỗ, "Thật ra, anh đến thăm bệnh thì thăm, không nhất thiết phải đứng gần vậy đâu, ai không biết rõ lại tưởng hai người có quan hệ gì đó."

"Khụ khụ..." Ngôn Mộc bị sặc cháo ở trong cổ, Cố Duy Nhất vội nuốt lưng cho anh, "Anh ăn chậm một chút, bộ dáng này khiến cho em hiểu lầm là nói đúng."

Ngôn Mộc, "..."

Vương trợ lý cảm thấy mình vẫn là nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Chờ Ngôn Mộc cơm nước xong, Cố Duy Nhất sờ trán anh, vẫn hơi nóng, "Ngủ trước đi, buổi chiều vẫn cần truyền nước."

Ngôn Mộc cảm thấy đầu hơi choáng liền nằm xuống, níu lấy tay cô, "Em muốn lên ngủ một chút không?"

Cố Duy Nhất tròng mắt, "Anh ngủ trước đi, em đi rửa bát đĩa xong sẽ quay lại."

Ngôn Mộc không nghi ngờ gì, gật đầu, nhắm mắt lại.

Chỉ chốc lát sau khi Ngôn Mộc ngủ say, Cố Duy Nhất hướng tới đầu giường bĩu môi, dám giấu cô xử lý công việc, nghĩ cô không biết gì à.

Cố Duy Nhất nhìn khắp nơi, bước nhẹ chân, tìm mọi góc, phòng bệnh lớn như vậy, thấy một hộp chõng chất văn kiện dưới gầm giường, chẳng trách Vương trợ lý đứng gần giường như vậy, thì ra giấu dưới mí mắt mình.

Lướt qua những văn kiện kia, Cố Duy Nhất cũng không hiểu, đợi Ngôn Mộc tỉnh lại rồi cãi lý với anh, sau đó buộc anh đổ hết đồng này lên đầu anh Lương Tần, cho hắn xử lý. Cố Duy Nhất nghĩ nghĩ, trên mặt tươi cười, chính ra anh Lương Tần vẫn còn có tác dụng.

Cố Duy Nhất sắp xếp văn kiện lại cẩn thận rồi để vào trong hộp, bên trong rơi ra một chiếc túi vàng, cô phát hiện chữ ký của anh Lương Tần, chắc cái này do hắn đưa tới. Không khỏi nghĩ tới lần hắn gửi video kia cho Ngôn Mộc, nhìn lại túi văn kiện, cảm giác không phải thứ gì tốt, lập tức mở ra. Quả nhiên, bên trong toàn là ảnh chụp. Trong lòng Cố Duy Nhất thầm mắng Tô Lương Tần, nhìn đồng ảnh, lông mày nhíu lại, tại sao toàn là ảnh Hứa Trạch Dật, còn có một người phụ nữ trung niên rất đẹp, có vẻ là mẹ hắn. Cô thấy người phụ nữ này rất quen mặt, như đã gặp ở nơi nào đó.

Anh cô tại sao lại có ảnh Hứa Trạch Dật? Lật văn kiện ra xem, trên mặt Cố Duy Nhất toàn vẻ khiếp sợ, bên trong còn có một tờ giám định ADN, trên đó viết tên Hứa Trạch Dật và người phụ nữ tên Lâm Tây, là quan hệ mẹ con.

Cố Duy Nhất cũng nhìn ra, đây là một phần báo cáo của thám tử tư, nếu vì chuyện của cô còn có thể hiểu được nhưng tại sao phải điều tra quan hệ của Hứa Trạch Dật với người phụ nữ này?

Cố Duy Nhất nhìn chăm chăm ảnh chụp, cảm giác là lạ ở chỗ nào, Cố Duy Nhất nghĩ không thông, nhìn về phía Ngôn Mộc đang ngủ say, ánh nắng chiếu trên mặt anh khiến khuôn mặt tuấn lãng tinh xảo có thêm phần nhu hòa, Cố Duy Nhất thấy gương mặt này nhìn mãi không chán, thậm chí càng nhìn càng thích, nhất là đôi môi mỏng kia khiến cho sức chống cự của cô càng ngày càng thấp.

Nhìn một chút, trong lòng Cố Duy Nhất đột nhiên cả kinh, cô đã hiểu cảm giác lạ lạ kia từ đâu ra, Ngôn Mộc với người phụ nữ trong hình kia, càng nhìn càng giống, chẳng lẽ anh cô và người phụ nữ này...

Cố Duy Nhất bị cái ý nghĩ này làm cho sợ hết hồn, thật ra cô cũng không hiểu rõ thân thế Ngôn Mộc, trước đây từng nghe nói vài câu, nhưng chỉ nói về cha ruột anh, cũng chưa có ai đề cập đến mẹ anh. Cố Duy Nhất cũng chưa từng gặp mặt mẹ Ngôn Mộc, cô còn tưởng rằng mẹ anh sớm đã không còn, nhưng bây giờ xem ra chuyện không phải như vậy.

Nghĩ tới hành vi không bình thường của Hứa Trạch Dật khi nhìn thấy Ngôn Mộc cùng với những chuyện hãn làm với mình, Cố Duy Nhất ngày càng cảm thấy suy nghĩ của cô có độ tin cậy rất lớn.

*

Lúc Ngôn Mộc tỉnh lại, thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ phóng đại trước mặt khiến anh phát sợ, tức giận trừng mắt, "Cậu làm cái gì ở đây?"

Tô Lương Tần cười tủm tỉm, "Nhất Nhất nhà cậu có chuyện cần ra ngoài, gọi tôi đến đây trông chừng một tắc cũng không được rồi."

"Đi ra ngoài? Đi đâu?" Ngôn Mộc nhíu mày, Cố Duy Nhất hận không thể một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ ở trong bệnh viện, thế nào lại ra ngoài rồi.

Tô Lương Tần nhún vai, "Tớ biết sao được? Nhưng mà tớ nghe thấy cô ấy gọi điện thoại cho Thai Tử Vũ, nói muốn tìm chú Thai, nghe nói chú Thai gần đây muốn làm tuyên truyền quảng cáo game, sợ là vì thế."

Ngôn Mộc gật đầu, vẫn cảm thấy ở đâu không đúng, hôm qua, cô còn nói với anh chuyện Doãn Huyền Huyền muốn hủy hợp đồng với Khởi Nguyên, sao hôm nay lại đi giúp cô ta nhận kịch bản rồi?

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 33

Từ trong nhà hàng ra ngoài đã hơn chín giờ tối, Cố Duy Nhất cùng lái xe nhà họ Thai đỡ Thai Tử Vũ và cha cậu ra ngoài, nhét họ vào trong xe.

"Cố tiểu thư, để tôi đưa cô về." Lái xe nói với Cố Duy Nhất.

"Không cần, tôi gọi xe đến bệnh viện được rồi." Cố Duy Nhất miễn cưỡng cười.

Tiền chú Thai và Thai Tử Vũ đi, Cố Duy Nhất cảm thấy khí lực xung quanh như được buông lỏng. Cuối tháng tư mang theo chút gió và hương hoa còn sót lại của mùa xuân, đường phố đông đúc người qua kẻ lại. Cố Duy Nhất đứng đó, giống như xem một bộ phim điện ảnh, thấy vô cùng hốt hoảng.

Hiểu rõ thân thế Ngôn Mộc, trừ cha mẹ, cô chỉ nghĩ đến chú Thai. Cô không dám hỏi cha mẹ, không muốn họ lo lắng, vậy nên cô tìm chú Thai, làm chú ấy uống quá chén, quả nhiên, chú đã nói.

Thì ra Ngôn Mộc là bị chính mẹ anh vứt bỏ, sau khi cha đi, mẹ muốn tái hôn lập tức bỏ rơi anh.

Bỏ rơi, Cố Duy Nhất cảm thấy trong lòng như nổi lửa, anh của cô là bị vứt bỏ, người cô yêu thương che chở như vậy lại bị vứt bỏ, trên đời này sao lại có người có thể vứt bỏ chính con của mình chứ.

Cố Duy Nhất không biết mình trở về bệnh viện thế nào, đứng bên dưới, cô vẫn còn cảm giác không thể tiếp thu được, buổi tối hôm trước, giọng nói

Ngôn Mộc gọi "cha" yếu ớt bên tai giống như một cây đao cắt từng vết vào tim cô, khiến toàn thân run rẩy.

Khó trách mấy ngày này cảm xúc của anh không đúng, dù ở trước mặt cô che dấu rất tốt, nhưng cô hiểu anh, trong mắt anh thỉnh thoảng lộ vẻ cô đơn, cô không nói không phải không biết.

Từ nhỏ, cô biết anh và những đứa trẻ khác không giống nhau, anh không có mẹ, lại không cùng họ với cha cô, tính cách anh cao ngạo, khinh thường làm bạn với người khác. Nhưng anh xuất sắc như vậy, tới đâu cũng có người chú ý nên bị người ta ghen ghét, mỗi lần có người gọi anh là "đứa con hoang không ai cần", "có cha sinh không có cha dưỡng", cô đều nhìn thấy trong mắt anh cái lạnh lùng, lạnh đến mức làm cô đau lòng.

Ngôn Mộc giống như một con nhím, đem mình bọc sít sao, không cho phép người khác lại gần, cũng không đến gần người khác. Nhưng anh lại cho cô gần mình, trước đây cô muốn nhổ hết những cây gai ở vỏ ngoài của anh, cho nên lúc nào cô cũng bảo vệ anh ở sau, mặc dù một chút tác dụng cũng không có.

Cô cho rằng đó đều là những chuyện cũ sớm đã qua, nhưng hiện tại lại phát hiện, tổn thương giống như cây cỏ dại, ta tin rằng mình đã nhổ sạch nó nhưng vào thời điểm ta không nhìn thấy, chỉ là một cơn gió xuân nhỏ, nó lại không kiêng nể mọc lên.

Cố Duy Nhất cố gắng làm cho mình trấn tĩnh lại, không ngừng đi lại ở dưới, mượn gió đêm thổi tan suy nghĩ trong đầu, không thể để cho Ngôn Mộc phát hiện mình không thích hợp.

Cô hít sâu, muốn đem lửa giận trong lòng chìm xuống lại nhìn thấy một người làm mình nổi trận lôi đình. Hé mắt, Cố Duy Nhất cho rằng nhìn nhầm, người nọ đội mũ đeo khẩu trang từ trong bệnh viện đi ra, dù không

rõ lắm nhưng cặp mắt kia, Cố Duy Nhất nhận ra, không phải Hứa Trạch Dật thì là ai.

Hứa Trạch Dật cũng thấy cô, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, định chạy, Cố Duy Nhất bước nhanh vài bước, chặn trước người hấn, chặn đường.

"Anh ở đây làm gì?" Cố Duy Nhất mặt không chút thay đổi nhìn hấn.

Hứa Trạch Dật không được tự nhiên, "Bệnh viện không phải nhà cô mở, dựa vào cái gì mà tôi không thể ở đây?"

"Phải không?" Cố Duy Nhất cười lạnh, "Xin hỏi đại thiếu gia ngài bị bệnh gì? Bên cạnh một trợ lý cũng không có đến đây xem bệnh? Chẳng lẽ mắc bệnh khó nói? Hay là bệnh lương tâm bị chó cắn?"

Sắc mặt Hứa Trạch Dật khó coi, "Cố Duy Nhất, nể mặt cô là nữ, tôi không so đo với cô, đừng được nước lẩn tới, nhẩn nại của tôi có hạn."

"Được nước lẩn tới?" Cố Duy Nhất khinh thường cười lạnh. "Tôi được nước lẩn tới? Tôi còn có thể hơn thế cơ, anh nghĩ xem?" Cố Duy Nhất thấy không thể nuốt trôi cơn tức, anh cô dạo này đột nhiên bất thường là vì cái gì, đêm nào cũng mất ngủ đến sáng là vì cái gì, mắc mưa đến phát sốt là vì cái gì? Còn không phải do Hứa Trạch Dật hấn làm hại sao, hấn dùng mọi thủ đoạn để tiếp cận cô, muốn đến gần Ngôn Mộc, mẹ hấn làm hại Ngôn Mộc một lần còn chưa đủ sao? Nhiều năm như vậy sao vẫn không buông tha lại còn vạch trần vết sẹo của anh?

"Cô có ý gì? Cố Duy Nhất, tôi hôm nay không muốn gây gổ với cô, đừng cố tình gây sự." Hứa Trạch Dật thấy Cố Duy Nhất chắc là điên rồi.

"Không muốn gây gổ?" Cố Duy Nhất nhếch miệng cười, tay dè thái dương, cô cảm thấy đầu mình đau đến chết mất, "Anh không gây gổ với tôi, Hứa Trạch Dật, tôi đã cảnh cáo anh không được lại gần anh của tôi, anh dám làm tổn thương đến anh ấy tôi sẽ không tha cho anh, anh coi lời nói

của tôi như gió thoảng bên tai sao? Anh có tư cách gì mà làm loạn cuộc sống của tôi, mẹ anh làm tổn thương anh tôi một lần là quá đủ rồi, có phải chê anh tôi sống quá tốt nên muốn đâm một dao nữa phải không?"

Hứa Trạch Dật sững sờ, trong mắt không thể tin, "Cô, cô có ý gì?"

"Tôi có ý gì?" Hai tay Cố Duy Nhất nắm chặt, con mắt hùng hực lửa giận, thanh âm dâng cao, "Tôi có ý gì chẳng lẽ anh không biết, anh tỏ vẻ ngây thơ làm gì, còn hỏi tôi có ý gì, đồ hèn nhát dám làm không dám nhận."

"Cô, cô cũng biết?" Giọng nói Hứa Trạch Dật thấp xuống, bèn nhón xung quanh hạ bớt.

"Thế nào, chẳng lẽ chuyện anh không biết, còn không muốn người khác biết?" Cố Duy Nhất hít một hơi, "Hứa Trạch Dật, tôi cảnh cáo anh lần nữa, cách xa anh tôi một chút..."

"Đó là anh tôi, tôi muốn gặp thì gặp, dựa vào cái gì cô cấm tôi?" Hứa Trạch Dật dứt khoát.

"Anh của anh?" Cố Duy Nhất đang kiềm chế lửa giận nhưng vì câu nói này mà bùng cháy, ai cũng không ngăn được, "Đó không phải anh của anh, từ ngày mẹ anh bán anh ấy, anh ấy cùng với nhà anh, cùng người mẹ đó không có quan hệ, Hứa Trạch Dật, anh nghe cho rõ, là mẹ anh bán anh ấy, bán, năm mươi vạn lập tức bán..."

Nước mắt Cố Duy Nhất chảy xuống, khàn cả giọng, "Cả một nhà các người đều vì tư lợi, nếu đã không cần anh ấy, vì sao lại đến làm tổn thương anh ấy? Anh ấy bây giờ rất tốt, không cần mẹ, không cần em trai, anh đến chỉ khiến anh ấy thương tâm, khiến anh ấy khổ sở, thống khổ..."

"Người tôi thích, người tôi che chở bảo vệ, dựa vào cái gì mà mấy người dám đối xử như vậy, dựa vào cái gì..." Cố Duy Nhất như hét lên, cả người

run rẩy, khóc đến mức không thể thở nổi.

Hứa Trạch Dật bị Cố Duy Nhất hù dọa, không dám nói lời nào, người xung quanh khuyên bảo, "Cậu trai trẻ, đừng chọc bạn gái cậu tức giận..."

"Đúng vậy, có chuyện gì trở về nói, đừng có làm náo loạn ở đây..."

"Này cậu, tiểu cô nương nói một chút là tốt rồi..."

Hứa Trạch Dật đứng ở đó không nhúc nhích, trong đầu đều là câu nói của Cố Duy Nhất, "Là mẹ anh bán anh ấy...năm mươi vạn..."

Cố Duy Nhất lui về phía sau một bước, đôi mắt đăm lệ mông lung trừng mắt hẳn, hàm răng cắn chặt môi dưới, tay giơ lên, giơ đến giữa không trung, khống chế không nổi xúc động muốn đánh hẳn, cả đời này, lần đầu tiên cô không khống chế nổi mình, không kịp suy nghĩ, chỉ biết trước mắt là người xúc phạm người mình yêu nhất.

Mắt thấy cái tát kia rơi xuống, Hứa Trạch Dật đứng yên, sững sờ nhìn cô.

Sau một giây, tay Cố Duy Nhất được một bàn tay lạnh nhẹ nhàng nắm lấy, sau đó rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc. Cố Duy Nhất ngẩng đầu, gò má tuấn lãng quen thuộc, bàn tay chạm lên mặt cô, thay cô lau hết nước mắt, thế nào mãi cũng không sạch.

"...Anh, sao anh lại xuống đây?" Cố Duy Nhất nghẹn ngào hỏi anh, trong mắt sợ hãi, sợ anh nghe được những lời nói vừa rồi sẽ khiến anh nhớ lại những chuyện không vui.

Ngôn Mộc dịu dàng nhìn cô, "Em chưa về, gọi điện thì tắt máy, anh không yên tâm muốn ra ngoài đón em."

Cố Duy Nhất thút thít, bởi vì khóc một lúc lâu trong người thiếu dưỡng khí có chút choáng váng, ôm lấy eo anh.

"Chúng ta lên đi." Ngôn Mộc cho rằng cô lau nước mắt, bất đắc dĩ thờ dãi, "Có thể nín khóc không, mắt sẽ đau."

Cố Duy Nhất lại nức một cái, lắc lắc đầu, "Không, không nín được."

Ngôn Mộc thương yêu xoa đầu cô, ôm lấy vai quay vào trong viện, cũng không nhìn Hứa Trạch Dật một cái, hẩn hoàn hồn, bước lên một bước, "Nói..."

Một đôi tay vỗ vai hẩn, "Đừng gọi nữa, cậu ấy sẽ không để ý đâu."

Hứa Trạch Dật xoay người lại, Tô Lương Tần cười tà, chặc chặc lắc đầu, "Bảo cậu đừng tìm đường chết lại không nghe, cứ muốn lật thuyền."

*

Trở lại phòng bệnh, Cố Duy Nhất ngồi trên giường bệnh nước mắt nước mũi rơi xuống, thỉnh thoảng dùng giấy khăn lau, Ngôn Mộc bắt lấy tay cô không để cho cô lau, dùng khăn tay thấm qua nước ấm cẩn thận lau làn da non mịn. Bởi vì khóc quá nhiều, khoe mắt đỏ hết lên, nhân trung dưới mũi cũng có tình trạng sắp rách da."

Sao lại ngừng cũng không được thế này. Ngôn Mộc bất đắc dĩ, ngồi bên cạnh cô, cúi đầu đối mặt, "Cố Duy Nhất, đừng khóc, nhìn em thế này, anh..." Rất đau lòng.

Cố Duy Nhất nức nở, đứt quãng nói ra, "Em cũng vậy, không, không muốn khóc, chỉ là, vừa nãy, khóc, khóc quá nhiều, nhất thời, không ngăn được, anh đừng, đừng quản em, một lát nữa, lát nữa là tốt rồi." Nói xong lại cầm giấy lau nước mũi.

Trong mắt Ngôn Mộc mang theo nhu tình, hai tay ôm lấy mặt cô, giọng nói khàn khàn, "Cố Duy Nhất, có muốn hôn anh không?"

Cố Duy Nhất thút thít, đôi mắt đẫm lệ mơ hồ, "Muốn, nhưng mà, em còn đang khóc..."

Ngôn Mộc nhìn không được cúi đầu cười, môi mỏng hôn lên mắt cô, nhẹ nhàng thương tiếc hôn khô nước mắt, sau đó đến gò má, cho đến khi dán lên đôi môi mềm của cô, Cố Duy Nhất vẫn trong trạng thái cứng ngắt, quên mất đang khóc, chỉ thấy anh hôm nay thật dịu dàng, dịu dàng khiến tim cô tan chảy.

Lưỡi nhẹ nhàng đẩy cánh môi cô, thuận theo hàm răng đi vào bên trong dây dưa, lưỡi cô truyền đến cảm giác nhàn nhạt, đó là nước mắt của cô, hô hấp đột nhiên gấp hơn, bàn tay ôm lấy lưng anh, đáp lại.

Ngôn Mộc đột nhiên buông cô ra, trong mắt Cố Duy Nhất mờ mịt, đậy mắt Ngôn Mộc tối sầm lại, Cố Duy Nhất bừng tỉnh nhìn anh, Ngôn Mộc sờ mặt cô, "Lần sau lại tiếp tục, em khóc lợi hại như vậy, đầu có đau không?"

Vừa rồi Cố Duy Nhất bị sắc đẹp mê hoặc còn không biết, hiện tại anh vừa nói lập tức thấy đầu mình đau như bị mất đi một dây thần kinh, đau như muốn té xỉu.

Ngôn Mộc ôm cô lên giường, đắp chăn, "Ngủ một giấc cho ngon, có chuyện gì, ngày mai chúng ta nói sau."

Cố Duy Nhất gật đầu, bàn tay nhỏ bé sờ lên trán anh, "Còn nóng không?"

Ngôn Mộc lắc đầu, "Không nóng, bác sĩ nói ngày mai sẽ có thể xuất viện."

Lúc này Cố Duy Nhất mới an tâm nhắm mắt, Ngôn Mộc cẩn thận dùng khăn lông giúp cô lau mặt và tay chân sạch sẽ mới cởi giày lên giường.

Trong phòng chỉ có một giường bệnh, anh cẩn thận ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cảm nhận được hô hấp vững vàng của người trong ngực. Bàn tay vén tóc trên trán cô ra, vết sẹo nhỏ vẫn ở đó, vẫn giống như năm đó, không thay đổi, không nhỏ đi, sợ là cả đời cũng không xóa được.

Cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, Cố Duy Nhất "ừm" một tiếng nhưng không tỉnh, rất lâu rồi anh luôn tự hỏi có phải ông trời đối với anh rất công bằng hay không, ông mang đi người cha anh cùng bá nhất, nhưng lại mang đến cho anh một mái ấm gia đình. Rất nhiều đêm, nhìn lên bầu, anh cũng không tìm được đáp án.

Nhưng lúc này nhìn người trong ngực, anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Mặc kệ ông trời như thế nào, có công bằng hay không, người cũng đã mang Cố Duy Nhất đến bên cạnh anh, cô gái bé nhỏ thân thể gầy yếu từng che chắn trước mặt anh, mọi thứ đều không quan trọng, trong lòng anh chỉ có cô mà thôi.

Cô nói, người cô thích, người cô che chở bảo vệ như vậy, dựa vào cái gì mà người khác dám đối xử với anh không tốt.

Đúng vậy, nói cách khác, thân là vật sở hữu của Cố Duy Nhất, anh không có tư cách làm mình khổ sở, không có tư cách tự khiến mình thương tâm.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 34

Ở trên ghế dài chỗ bồn hoa, mỗi người ngồi một đầu, một người trong tay cầm lon bia.

Tô Lương Tần uống một ngụm bia, móc bao thuốc lá ném cho Hứa Trạch Dật, "Cho cậu."

Hứa Trạch Dật nhận lấy điếu thuốc, đốt, hít một hơi.

Tô Lương Tần dựa vào lưng ghế, chân vắt lên nhau nghiêng đầu nhìn Hứa Trạch Dật, một lúc lâu sau mới mở miệng, "Mặc dù cậu và Ngôn Mộc có quan hệ máu mủ, nhưng cũng chưa gặp nhau bao giờ, không có chút tình cảm, nên cậu ấy không cần thứ tình cảm bố thí đó. Cho nên, cậu từng bước lại gần, tiếp cận Ngôn Mộc là vì cái gì? Người tốt khó gặp sao?" Tô Lương Tần nhướn mày.

Hứa Trạch Dật nóng nảy bình thường lại không bị Tô Lương Tần làm thay đổi sắc mặt, lại hít một hơi, không lên tiếng.

Tô Lương Tần quay lại, ánh mắt nhìn xa xăm, uống một ngụm bia, "Nếu là trước kia, tôi chắc chắn sẽ đánh cậu hai tháng không xuống được giường."

Hứa Trạch Dật trừng mắt nhìn hắn, "Làm những chuyện này với Cố Duy Nhất là tôi không đúng, nhưng tôi cũng không muốn làm tổn thương cô ấy, lại nói..."

"Tôi chỉ muốn nhận anh trai, tôi có lỗi gì?" Có lẽ cảm thấy đuối lý, giọng nói Hứa Trạch Dật ngày càng nhỏ.

Tô Lương Tần thiếu lễ độ liếc mắt, lần này ngay cả nói cũng lười, khó trách Nhất Nhất không nhận được muốn cho hắn một bạt tai.

Hứa Trạch Dật ôm lon bia, thở dài một tiếng, dưới bóng đêm, giọng nói bỗng trở nên xa xăm, "Thật ra, lúc nhỏ tôi cùng Cố Duy Nhất học cùng trường tiểu học."

"Hả?" Tô Lương Tần nhìn hắn, chặc chặc, đây là có chuyện xưa.

Hứa Trạch Dật ngẩng đầu nhìn sao trên trời, cười khổ, "Khi đó, cha tôi còn có công ty, trong nhà có tiền, đưa tôi đến trường tiểu học tốt nhất, cho nên mới có thể học cùng Cố Duy Nhất."

"Ban đầu thì không có gì, về sau mỗi lần mẹ đón tôi, lúc nào cũng dừng lại nhìn một lúc, chỉ một bé trai cao gầy nói đó là anh tôi, lúc đó tôi thấy rất kỳ quái, vì sao anh trai nhà người ta đều ở cùng bố mẹ, mà anh trai tôi lại không ở cùng chúng tôi."

"Mỗi khi tôi hỏi mẹ, mẹ tôi đều khóc, tôi không dám hỏi nữa." Hứa Trạch Dật cầm lon bia uống một ngụm, lại lấy thêm một điếu thuốc, hít một hơi sâu, ánh mắt có chút trào phúng, "Về sau cha tôi làm ăn thất bại, thiếu nợ ngập đầu, nhà cửa suy tàn, tôi ở trong trường trở thành đối tượng bị bắt nạt, nói tôi không có tiền mà còn đòi hỏi học trường quý tộc, thường xuyên bị đánh đập đến mặt mũi bầm dập."

"Về sau có một lần, tôi bị người khác chặn đánh trên đường, một cô bé nhỏ tới giúp tôi, giận dữ mắng mỏ những người đánh tôi..." Khoé miệng Hứa Trạch Dật thoáng vẻ tươi cười, "Khi đó, Cố Duy Nhất giống như đứa trẻ xấu xa, ai cũng sợ cô ấy..."

Hứa Trạch Dật cười tự giễu, trong mắt nghĩ đến điều gì đó, thiếu niên cao gầy hần thường lén nhìn đánh ngã hết mấy người đánh hần, sau đó gương mặt lạnh lùng kéo cô bé kia đi, cô bé ấy còn quay lại nhìn hần cười, "Về sau nếu còn có người bắt nạt cậu, cậu cứ tìm tôi, tôi là Cố Duy Nhất, anh trai tôi rất lợi hại."

Về sau, hần thường xuyên gặp cô bé kia, nhưng cô bé kia hết sức bướng bỉnh, lúc nào cũng gây họa, còn thích đánh nhau, hần từng bắt gặp mấy lần cô và người khác đánh nhau, thiếu niên cao gầy kia lúc nào cũng xuất hiện đúng thời điểm cô bị bắt nạt, hần lúc nào cũng nghĩ, người kia là anh trai hần, sao lại không ở bên cạnh hần?

Sau này, nhà hần không có tiền, cũng không thể học trường quý tộc, phải chuyển về trường bình thường học, hần thỉnh thoảng còn ghé qua trường kia nhìn họ, nhìn mãi thành quen, từ miệng người khác mà hần biết được nhiều chuyện của Ngôn Mộc, biết anh học rất giỏi, hần đem anh làm tấm gương, cố gắng học tập, hi vọng một ngày nào đó có thể đứng cạnh anh, theo thời gian, nó đã trở thành mục tiêu lớn nhất của cuộc đời.

Hứa Trạch Dật chạm lon bia với Tô Lương Tần, "Cha tôi làm ăn thất bại, thường xuyên nổi nóng, đánh chửi hai mẹ con tôi, mỗi lần xong, mẹ tôi liền ôm một tấm ảnh khóc, tôi nhận ra, đó là ảnh chụp của anh trai, tôi hỏi bà, vì sao anh trai lại không cùng mình sống chung, bà chỉ khóc, chẳng bao giờ nói gì cả."

"Nhưng mà, qua lời nói của cha lúc say rượu, tôi cũng biết đại khái mọi chuyện, mẹ kết hôn với cha là lần thứ hai, cha tôi không thích anh trai nên mẹ mới đưa anh ấy cho người khác, chỉ là, tôi không biết rõ bên trong còn có chuyện năm mươi vạn..."

"Nghĩ lại, năm đó tôi không có tiền đến học viện điện ảnh, mẹ tôi đột nhiên cho một khoản tiền, cũng là năm mươi vạn." Hứa Trạch Dật uống

một ngụm bia, trong mắt như có hơi nước, hấn dùng tiền bán anh trai để học đại học...

Tô Lương Tần nghe xong thở dài, "Thật sự là mỗi nhà đều có một quá khứ." Lắc đầu đứng lên, ném lon bia chuẩn xác vào trong thùng rác, sau đó phủi mông định đi.

Hứa Trạch Dật sững sờ, đứng dậy, "Anh không định nói gì sao?" Hấn đã nói nhiều như vậy sao người này một chút ý cũng không có?

Tô Lương Tần nhìn hấn, một tay xoa cằm, "Tôi cũng muốn nói, nhưng mà tôi cũng sợ sẽ đả kích cậu, lỡ đâu cậu nghĩ quần làm điều ngu ngốc, tôi có trăm cái miệng cũng không giải thích được."

Khoé miệng Hứa Trạch Dật giật giật, cảm thấy rất muốn đánh người.

Tô Lương Tần cúi đầu nhìn hấn một lúc, cười hai tiếng, "Hai chúng ta đêm nay uống cũng nhiều, tôi có vài lời muốn nói, mặc kệ mẹ cậu hối hận đến đâu hay cậu muốn nhận anh trai đến mức nào..." Nói đến đây, Tô Lương Tần ghét bỏ cau mày, "Thật ngu ngốc..." Mới nói tiếp, "Đây đều là chuyện của mẹ con hai người, không có chút quan hệ nào với Ngôn Mộc, nói khó nghe một chút, cậu và mẹ cậu dù có xảy ra chuyện gì thì Ngôn Mộc cũng không có nghĩa vụ phải làm bất cứ chuyện gì, cậu hiểu chứ?"

Bộ dáng Tô Lương Tần thoạt nhìn bất cần đời nhưng giọng nói lại mang theo lãnh ý, Hứa Trạch Dật ngây người, có chút mơ hồ.

Tô Lương Tần nhìn dáng vẻ của hấn, ghét bỏ bĩu môi, "Cậu hiện tại coi như công thành danh toại, quay về cuộc sống của mình đi, đừng đến trêu chọc Ngôn Mộc và Cố Duy Nhất nữa. Đương nhiên, cậu làm gì, chúng tôi cũng không phải cảnh sát, không thể xen vào việc của cậu, tôi chỉ có lòng tốt nhắc cậu vài câu, Ngôn Mộc không phải người lương thiện, từ trước tới nay đều "người không phạm ta ta không phạm người", chính cậu tự giải quyết cho tốt."

Hứa Trạch Dật sững sờ ngồi tại chỗ, gió nhẹ thổi qua mang đến một mùi hương thơm ngát, là hẳn đã sai sao?

*

Khi Cố Duy Nhất tỉnh lại có cảm giác mờ mịt, đầu đau, thân thể mệt mỏi, hai mắt khô khốc không thể mở to ra được. Cổ họng đau như bị thiêu đốt, dùng sức mới đẩy được đồng chần trên người ra, ngồi dậy, thì ra đây là cảm giác sau khi khóc lóc thảm thiết.

Trong phòng bệnh vừa mới có âm thanh, đột nhiên yên tĩnh, giống như toàn bộ thế giới đều tĩnh lặng. Cố Duy Nhất dụi mắt, nhìn một vòng trong phòng, liếc một cái lập tức cứng người bất động.

Trong phòng bệnh có bốn năm người đang đứng, ánh mắt đồng loạt nhìn cô, Cố Duy Nhất nghi ngờ mình còn đang trong mơ chưa tỉnh, nhắm mắt lại rồi mở ra, bộ dáng mấy người kia giống như đang nhìn quái vật.

Cố Duy Nhất lúng túng che mặt nghiêng đầu tìm Ngôn Mộc, chỉ thấy anh vốn đang ngồi trên sofa, thấy cô tỉnh lập tức đi tới bên cạnh, một thân quần áo xám nhạt, cả người nho nhã tuấn lãng. Nhưng lúc này Cố Duy Nhất không rảnh thưởng thức sắc đẹp của anh, vội kéo anh lại, "Anh..." Chưa kịp nói tiếp thì bị Ngôn Mộc ngăn lại, "Đừng nói, uống nước trước đã." Nói xong, nhét một cốc nước ấm vào tay Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất cầm lên uống một ngụm, thì ra là nước đường.

"Nói tiếp." Ngôn Mộc quay đầu thản nhiên nói.

Mấy người kia còn đang khiếp sợ, nhìn tay Ngôn Mộc thuần thục buộc tóc cho Cố Duy Nhất, sau đó bưng một chậu nước nóng ra, vắt khăn lau mặt cho Cố Duy Nhất. Miệng những người kia không thể rộng thêm được nữa, cao lãnh tổng giám đốc thích sạch sẽ của bọn họ khi nào đã trở thành bảo mẫu riêng rồi?

Cố Duy Nhất ngăn tay Ngôn Mộc, lúng túng cười, "Em tự làm được." Cô cũng không muốn để nhiều người như vậy nhìn.

Cố Duy Nhất vừa mở miệng, lông mày Ngôn Mộc đã nhíu lại, âm thanh khàn khàn, đưa cốc trong tay cho cô, "Uống hết." Sau đó mặc kệ Cố Duy Nhất, cầm lấy khăn tỉ mỉ lau gò má cô.

Cố Duy Nhất híp mắt nhìn qua bả vai anh, thấy mấy người kia cầm như sắp rơi xuống, Cố Duy Nhất khóc không ra nước mắt, loại chuyện "ân ái" trước mặt người khác cô cũng không muốn làm.

Ngôn Mộc thấy mặt cô đỏ rực, bộ dáng không tình nguyện, lông mày càng nhíu lại, nhìn theo ánh mắt cô, thấy bộ dáng cấp dưới giống như gặp quý, mặt Ngôn Mộc lạnh xuống, "Không nói là không có chuyện gì, mấy người có thể đi."

Mấy trưởng bộ phận vừa thấy mặt Ngôn Mộc biến sắc, không quản được gì, đi trước là tốt nhất, nối nhau bước ra khỏi phòng bệnh, còn lại một người đứng không hề nhúc nhích.

Cố Duy Nhất ôm cốc uống nước, nhìn cô gái đứng đó có chút bội phục, trước kia mỗi lần Ngôn Mộc làm mặt lạnh, cô hận không thể trang bị trên người một cái tên lửa để trốn nhanh một chút mà cô gái này lại có dũng khí vô cùng.

Ngôn Mộc nhàn nhạt liếc một cái, "Còn có chuyện gì sao? An quản lý?"

Giọng nói An Khả Thiển máy móc, "Ngôn tổng, tôi muốn cùng anh nói về hạng mục trùng tu thương trường mới."

Ngôn Mộc nhận lấy cốc không từ Cố Duy Nhất, lại rót thêm cho cô một cốc nước ấm, "Không phải giao cho cô xử lý rồi sao, còn cần gì phải nói."

"Đây là bản kế hoạch vị Thai tổng kia đưa tới, anh xem trước đi." An Khả Thiển lấy từ trong túi một sấp văn kiện đưa cho Ngôn Mộc.

Ngôn Mộc thản nhiên nhìn một cái, cũng không nhận, "Có vấn đề gì không?"

Có lẽ An Khả Thiển đã quen với thái độ Ngôn Mộc, không nói gì, mặt không chút thay đổi, "Bản kế hoạch này không hề sai sót, so với trình độ của anh ta cao hơn nhiều, tôi cảm thấy chúng ta không nên giao hạng mục lớn cho những công ty không đủ tư cách."

"Cô mới không đủ tư cách" Cửa phòng bệnh bị người đẩy ra, Thai Tử Vũ cầm theo một giỏ trái cây, nhìn An Khả Thiển vẻ mặt giận dữ, "An quản lý nói sau lưng người khác, cũng không sợ đầu lưỡi bị đau nhĩ?"

An Khả Thiển coi như không nghe thấy lời nói của Thai Tử Vũ, "Ngôn tổng, tôi biết rõ anh lúc nào cũng đề xuất vị này nhưng hi vọng anh có thể công bằng xử lí, không cho người đi cửa sau cơ hội."

"Ai đi cửa sau? An quản lý, cô nói lại cho rõ?" Thai Tử Vũ giậm chân, "Đừng chỉ cây dâu mà mắng cây hoè."

An Khả Thiển liếc hẩn một cái, như quái vật, trên khuôn mặt tinh xảo thoáng cái khinh miệt, "Chỉ cây dâu mà mắng cây hoè? Thai tổng, tôi nói chính là anh, cũng không phải chỉ cây dâu mắng cây hoè, một người không tuân thủ thời gian, đã hẹn hai giờ lại muốn đến một tiếng, còn uống rượu say. Nếu chỉ thế thì tôi cũng nhịn, chỉ cần có tài năng thì tôi cũng không để ý hành vi của anh, nhưng lại sao chép tác phẩm của nhà thiết kế khác, muốn hợp tác với Thiên Thịnh chúng tôi, anh tự đề cao bản thân mình quá."

Vị An quản lý đúng là tràn đầy chính khí, Cố Duy Nhất từ trên giường xuống, thừa dịp An Khả Thiển và Thai Tử Vũ mắt to trừng mắt nhỏ, đi qua cầm lấy văn kiện trong tay An Khả Thiển nhìn nhìn, cô xem không hiểu

lắm liền đưa Ngôn Mộc. Anh nhận lấy, chân mày cau lại, thiết kế này so với cái lần trước Thai Tử Vũ cho anh xem rõ ràng không giống nhau.

"Thai Tử Vũ, xem xem đây có phải bản thiết kế của cậu không." Ngôn Mộc mở miệng đập tan không khí căng thẳng giữa hai người.

Cố Duy Nhất vội đưa văn kiện trong tay cho Thai Tử Vũ, cậu mở ra nhìn nhìn, nhẹ nhàng gật đầu, "Phải."

Ngôn Mộc liếc cậu một cái, sắc mặt Thai Tử Vũ không tốt lắm, có chút tái nhợt, hai ba ngày chưa cạo râu, bộ dáng chán chường. Cố Duy Nhất nhìn ra cậu không ổn, thật ra hôm qua gặp Thai Tử Vũ cô đã thấy có gì không đúng, rõ ràng là chuốc say chú Thai, không nghĩ đến cậu cũng tự chuốc say mình. Chỉ là lúc ấy cô đem hết tâm tư suy nghĩ chuyện Ngôn Mộc, không để ý cậu, bây giờ nghĩ lại, giống như có gì đó không ổn.

"Ngôn tổng, anh cũng thấy, phải làm thế nào, còn đợi chỉ thị của anh." An Khả Thiển nhìn về phía Ngôn Mộc.

Ngôn Mộc nhìn thoáng qua Thai Tử Vũ, Thai Tử Vũ cúi đầu, không dám nhìn.

"Cô là quản lý, nếu tôi đã đã toàn quyền giao cho cô thì cô được làm chủ mọi chuyện."

"Được, Thai tổng, phương án thiết kế của anh Thiên Thịnh chúng tôi không thông qua." Giọng nói An Khả Thiển bình thản không hề gợn sóng.

Cố Duy Nhất nhìn Ngôn Mộc, anh lạnh nhạt dọn dẹp đồ xuất viện, giống như không muốn quản, Cố Duy Nhất lại nhìn Thai Tử Vũ không có chút ý chí, đậm chân một cái bộ dạng chỉ tiếc không rèn được sắt.

"An quản lý..." Cố Duy Nhất đi tới, tươi cười rạng rỡ, "Thật ra, có lẽ là có nguyên nhân, không bằng cho cậu ấy thêm một cơ hội, cậu ấy cũng có

năng lực, nếu không sao Ngôn tổng lại đề cử cậu ấy, phải không?" Thời khắc mấu chốt lại chuyển sang Ngôn Mộc.

Vừa rồi An Khả Thiên tận mắt thấy thái độ của Ngôn Mộc đối với Cố Duy Nhất, mặc dù cô không muốn nịnh nọt nhưng đối với Cố Duy Nhất vẫn có khách khí, "Tôi không biết là một người không có khái niệm thời gian, không biết quý trọng cơ hội sẽ làm ra được tác phẩm gì tốt. Huống hồ, người không biết chịu trách nhiệm như vậy, một câu tôi cũng không muốn nhiều lời, nói gì đến hợp tác nữa."

Cố Duy Nhất, "... " Thế nhưng cô lại không phản bác được

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 35

Ngôn Mộc ra viện lập tức đến công ty, đã vài ngày, chắc hẳn việc trong công ty đã chất đống. Cố Duy Nhất muốn anh về nhà nghỉ ngơi một ngày nữa nhưng nghĩ cũng không thể ngăn được con người cuồng công việc này liền bỏ qua, chỉ dặn Vương trợ lý cho anh uống thuốc đúng giờ.

Cố Duy Nhất thấy Thai Tử Vũ tâm tình không tốt, trong lòng mơ hồ đoán ra chuyện gì, nhưng Thai Tử Vũ không nói, cô cũng không hỏi.

Thai Tử Vũ mời cô đi ăn cơm, mở cửa xe xuống quán ăn, Cố Duy Nhất ghét bỏ, "Tôi còn tưởng cậu mời tôi ăn cái gì, thì ra là bún." Quán bún này là quán cô và Doãn Huyền Huyền thích ăn nhất, trước kia ba người bọn họ thường xuyên lui tới.

Thai Tử Vũ không lên tiếng, sắc mặt rất trầm tĩnh, Thai Tử Vũ là người thiếu kiên nhẫn, có chuyện gì dù to hay nhỏ cũng đều hiện lên trên mặt. Về trầm ổn như vậy, Cố Duy Nhất cũng chưa từng thấy qua.

Gọi hai bát bún, Thai Tử Vũ cầm đũa, nhưng cũng không ăn, giọng nói buồn bực, "Lão đại lần này nhất định hết sức thất vọng với tôi."

Cố Duy Nhất nhìn cậu, nhíu mày, từ nhỏ cô đã chơi cùng Thai Tử Vũ, có thể nói là hiểu rõ nhau, mặc dù cả hai đều sợ Ngôn Mộc muốn chết nhưng bên trong vẫn xem anh là tấm gương. Cô dù sao cũng là con gái, ngưỡng mộ là nhiều nhưng Thai Tử Vũ lại khác, từ nhỏ đến lớn cậu đều coi Ngôn Mộc là thần tượng, hi vọng có được lời khen ngợi từ anh. Lần này hạng mục Ngôn Mộc giao cho cậu khiến cậu rất cao hứng, nhưng cuối cùng

chính cậu lại đánh mất cơ hội. Dù Ngôn Mộc không nói gì nhưng trong lòng Thai Tử Vũ nhất định rất khó chịu.

"Không cần an ủi tôi, tôi tự biết lần này mình tự làm tự chịu, cơ hội trước mắt cũng không biết quý trọng."

"Thật ra..." Cố Duy Nhất nhẹ giọng.

"Huyền Huyền nói rõ với tôi rồi, chúng tôi không có khả năng." Thai Tử Vũ đột nhiên ngừng đầu nhìn Cố Duy Nhất.

Trong lòng Cố Duy Nhất "bộp" một tiếng, quả nhiên là vì vậy, nếu không với cá tính của Thai Tử Vũ từ trước đến nay, thế nào có thể tùy tiện như vậy được. Trước giờ, cậu đều muốn không dựa vào gia đình mà đạt được thành tựu, cho nên cơ hội lần này Ngôn Mộc cho vô cùng quý báu, Thai Tử Vũ cũng rất quý trọng. Có thể làm cậu phân tâm như thế chỉ có Doãn Huyền Huyền mà thôi.

Cố Duy Nhất nhìn bát bún, không nói gì, thật ra cô cũng không biết nên nói như thế nào, an ủi là không thực tế, cô cũng không muốn lãng phí tế bào não.

"Cậu thật ra đã sớm biết, đúng không?" Thai Tử Vũ nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh, không có đau khổ hay kích động như cô tưởng tượng, có lẽ đã trải qua vài ngày như vậy rồi.

Cố Duy Nhất gật đầu, "Phải, cậu ấy từng nói với tôi."

Thai Tử Vũ cúi xuống bắt đầu há miệng ăn miếng to bún.

Cố Duy Nhất cẩn thận nhìn, cẩn thận, "Cậu...không có chuyện gì chứ?"

Thai Tử Vũ nuốt xuống, khoe miệng nhếch lên, bộ dáng thoáng vẻ tươi cười, "Có chuyện gì được chứ, hai ngày trước thì rất khó chịu, cảm giác tim

như bị khoét mắt, nhưng mà uống rượu xong, khóc hết nước mắt, đột nhiên lại thấy thoải mái dễ chịu, cũng không biết là vì cái gì nữa."

Thai Tử Vũ thờ dài cười khở, "Có lẽ bởi vì cho tới giờ cũng chưa từng yêu ai, không có mối tình khắc cốt ghi tâm nên cũng không đau đớn nhiều lắm."

"Bởi vì trước giờ cậu luôn là người theo đuổi, theo đuổi thành một thói, cho đến khi thói quen thành tự nhiên, cho nên cậu vẫn cho rằng mình yêu Doãn Huyền Huyền là chuyện thường tình, nhưng tình yêu là chuyện của hai người. Không có được tình yêu của Huyền Huyền cậu cũng sẽ mệt mỏi, đến một lúc nào đấy thất vọng cùng cực, buông tay là có thể giải thoát." Cố Duy Nhất ôn hòa nói.

"Cố Duy Nhất, cậu là chuyên gia tình yêu à?" Thai Tử Vũ suy nghĩ lời nói của Cố Duy Nhất, lại thấy giống như kim châm vào trái tim mình, khi nào thì theo đuổi Doãn Huyền Huyền trở thành thói quen mà không phải yêu như lúc ban đầu.

Cố Duy Nhất chau mày, "Thai Tử Vũ, một ngày nào đó cậu sẽ phát hiện, lúc cậu được đáp lại những gì cậu đã cố gắng, là chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này."

"Phải không?" Thai Tử Vũ cười khở, "Tôi cảm thấy mệt chết đi được, cảm thấy, đời này không muốn yêu thêm ai nữa."

Hít một hơi thật sâu, Thai Tử Vũ múc một thìa nước, "Cố Duy Nhất, tôi muốn từ bỏ, tại nơi mọi chuyện bắt đầu này mà để tất cả kết thúc."

Năm ấy, Doãn Huyền Huyền tập kịch trong lớp, buổi tối đói vô cùng, Cố Duy Nhất đưa cô đi ăn bún, ở đây đã gặp Thai Tử Vũ. Vì trời quá muộn, Doãn Huyền Huyền không có quần áo thay, trực tiếp mặc đồ hóa trang đến. Cô mặc một cái váy dài giống thời dân quốc có hoa nhỏ, tóc dài thả sau lưng, một học sinh thanh thuần. Thai Tử Vũ kinh động, hơn ba năm thương

thâm, làm bạn, trả giá, không phải nói từ bỏ là từ bỏ nhưng cậu có thể biết rõ thứ mình muốn, cô cũng phần nào yên tâm.

Cố Duy Nhất nâng muống cùng hăn, đôi mắt ôn hòa, "Được, ở chỗ này từ biệt tất cả đi." Cô hi vọng Thai Tử Vũ sẽ gặp được một người đem cậu đặt trong lòng, mỗi điều cậu làm đều có thể hiểu cho cậu, có thể đồng tình với cậu. Đây là tình yêu ấm áp mà Cố Duy Nhất mong Thai Tử Vũ có được.

*

Cố Duy Nhất muốn đi siêu thị, Thai Tử Vũ đi theo xách đồ. Cậu nhìn cô mua nhiều rau dưa và trái cây, còn có các loại thịt, thở dài lắc đầu, "Lão đại cũng thảm thật, đang bị bệnh mà còn phải nấu cơm cho cậu."

Cố Duy Nhất trừng mắt nhìn cậu, "Thai Tử Vũ, đừng nói chuyện nhân quyền gì cả. Nói cho cậu biết, bốn tiểu thư từ hôm nay trở đi sẽ học nấu cơm, lập chí trở thành vợ hiền dâu thảo "Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp" ôn nhu thiện lương xinh đẹp như hoa." Cô muốn học tất cả mọi việc con gái sẽ làm, khiến cho anh cô vui vẻ, cho anh một gia đình, để anh quên đi những việc không vui.

Khóe miệng Thai Tử Vũ run rẩy vài cái, nhìn cô như quái vật, những thứ này cô cũng chỉ là "lập chí", một khi dùng tới từ này thì chẳng có hi vọng thành sự thật.

Nhưng cậu không ngốc, đương nhiên sẽ không nói những suy nghĩ trong đầu ra, cậu không chê mệnh mình dài, sao lại muốn chết được chứ.

Sờ mũi, "Cố Duy Nhất, cậu với lão đại có phải..." Giọng nói Thai Tử Vũ kéo dài, cúi đầu nhìn nét mặt Cố Duy Nhất, hôm đó thấy động tác thân mật của hai người, mặc dù có chút khiếp sợ nhưng cũng hiểu rõ. Những năm này Ngôn Mộc chiếu cố bảo vệ Cố Duy Nhất có chút quá mức, chỉ là mọi người không nghĩ tới phương diện này mà thôi.

Nghe nói như thế, tay Cố Duy Nhất khẽ run, gương mặt ửng đỏ, nhưng cũng không phủ nhận, gương mặt nhỏ nhắn giương lên, "Đúng thì sao?" Lại không thể nói là không.

Thai Tử Vũ lắc đầu, cảm thán, "Ài, một đóa hoa tươi cắm vào bãi phân trâu."

Tay chọn cà rốt của Cố Duy Nhất chậm lại, con mắt nháy vài cái, nhìn về phía Thai Tử Vũ, ánh mắt híp lại mang theo sắc lạnh, "Thai - Tử - Vũ, cậu nói ai là phân trâu?"

Thai Tử Vũ lui về sau một bước, đến khoảng cách an toàn, vô tội nói, "Tôi cũng không chỉ tên nói họ."

Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, còn cần cậu chỉ ra? Hoa tươi với phân trâu trâu, giữa cô và Ngôn Mộc, cô có thể là hoa tươi được chắc?

Mua xong đồ, trả tiền, Thai Tử Vũ nhìn về phía Cố Duy Nhất đứng ở một bên tỏ vẻ việc không liên quan đến mình, "Trả tiền?"

Cố Duy Nhất khoanh tay đứng một bên, lưỡi nhác mở mắt, "Vừa rồi bị công kích, trái tim bị một vụn bi thương..." Ý là, cậu trả phí tổn thương tinh thần đi.

Khóe miệng Thai Tử Vũ giật giật, nhận lệnh móc ví ra trả tiền.

Đem đồ xách ra xe, Thai Tử Vũ lại làm tài xế miễn phí đưa cô về nhà, giúp đại tiểu thư xách đồ lên lầu, Cố Duy Nhất đi sau lưng nhàn nhã vỗ tay, "Thấy biểu hiện của cậu hôm nay hợp ý bốn tiểu thư như vậy, tôi quyết định giúp cậu lấy lại hạng mục đã mất."

Thai Tử Vũ sững sờ, nhìn về phía cô, "Cậu muốn tôi đi cửa sau?"

Cố Duy Nhất ghét bỏ liếc một cái, "Cậu cảm thấy tôi là loại người đó à?" Anh cô đạo đức tốt như vậy thế nào lại cho người ta đi cửa sau. Còn nữa, cửa sau của Ngôn Mộc chỉ có cô mới được đi, người khác nghĩ cũng không được nghĩ.

"Anh tôi nói đem hạng mục giao cho An quản lý, đương nhiên là "Nhất ngôn cửu định, tứ mã nan truy", cho nên việc của chúng ta là phải thuyết phục cửa ả khó khăn An quản lý này."

Khóe miệng Thái Tử Vũ động vài lần mới ấp úng, "Bà lão mặt lạnh kia, nói không chọn tôi, tuyệt sẽ không chọn."

Cố Duy Nhất tỏ vẻ mặt ghét bỏ "Trẻ con không thể dạy", "Chẳng lẽ cậu nhìn không ra An quản lý kia là người trọng nhân tài à, cô ấy không cần cậu vì thiết kế của cậu quá kém..."

Nói tới đây, Cố Duy Nhất không kiên nhẫn khoát tay, "Thôi, có nói cậu cũng không hiểu. Cậu về nhà làm lại một bản thiết kế khác đúng trình độ của mình, chuyện còn lại giao cho tôi, Thái Tử Vũ, cậu chỉ cần đảm bảo thiết kế thật tốt, bốn tiểu thư sẽ nói giúp cho."

Trên mặt Thái Tử Vũ dâng lên hy vọng, "Vậy cậu định làm gì?"

Cố Duy Nhất trừng mắt nhìn, "Có nói cậu cũng không hiểu, một lời thôi, chính là bốn chữ "Quần quýt không rời"."

Cố Duy Nhất xoa cằm, con mắt sáng long lanh, Ngôn Mộc tính cách như thế cô còn có khả năng, nói gì là An Khả Thiển.

*

Ngôn Mộc vừa vào cửa nhà liền ngửi thấy một mùi thơm, khóe miệng tươi cười, đổi dép, đi đến phòng bếp. Còn chưa vào đã thấy một bàn toàn đồ ăn sắp xếp ngay ngắn, nụ cười cứng lại, thái dương nháy vài cái.

"Ngôn tiên sinh, anh về rồi à?" Cố Duy Nhất từ trong phòng bếp nhô đầu ra.

Cô mặc một chiếc tạp dề màu xanh da trời in con gấu đáng yêu, tóc buộc sau gáy, cách gò má còn vài sợi râu xuống. Cô gái nhỏ nhẹ nhàng tươi cười, điềm đậm nho nhã, trong lòng Ngôn Mộc nhảy vài cái.

Nhưng là ý tứ câu "Ngôn tiên sinh" không rõ kia làm anh nghĩ tới đêm hôm đó, cô ở trong lòng mình "không có ý tốt" khiêu khích, không hiểu sao tim lại đập nhanh.

Nhưng nhìn lại bàn ăn bày bầy cái bát trứng xào cà chua, anh lại cảm thấy trái tim mình có năng lực cường đại.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc lẫn lộn, có cảm giác không nói nên lời.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngữ Ca

dtv-ebook.com

Chương 36

Ho nhẹ một tiếng, Ngôn Mộc lại gần cô, "Sao lại muốn nấu cơm vậy?"

Cố Duy Nhất cầm muối từ bếp đi ra, khuôn mặt vui vẻ, "Từ hôm nay trở đi, em muốn học nấu ăn."

Ngôn Mộc như có như không liếc qua đồ trên bàn, "Nhưng cũng không cần làm những món giống nhau nhiều đến vậy chứ?"

Cố Duy Nhất đi đến trước bàn ăn, nhìn bảy cái bát trên bàn, khuôn mặt rối rắm, "Anh nói xem, trứng xào cà chua đơn giản như vậy, em thấy mẹ làm rất dễ, thế nào đến lượt em lại không được? Em cũng không biết anh có khẩu vị thế nào nên làm đủ, có mặn, có ngọt, có cà chua xào nát, có dùng dầu ô liu, tóm lại anh cứ ném thử, hợp khẩu vị nào chúng ta từ nay đều ăn như vậy."

Ngôn Mộc đến gần mới phát hiện dưới mỗi bát đều viết nguyên liệu, hai mắt Cố Duy Nhất sáng long lanh nhìn anh, đưa cho anh đôi đũa, "Anh, ném thử đi..."

Ngôn Mộc lẳng lẳng đứng đó, nhìn khuôn mặt mong đợi của cô, khóe miệng không khỏi nhếch lên, đưa tay nhận đôi đũa. Cố Duy Nhất đột nhiên rút tay lại, kéo anh vào rửa tay, vừa đi vừa nói, "Quên mất, anh có bệnh sạch sẽ, đi rửa tay trước..."

Ngôn Mộc đưa tay sờ sống mũi, cười nhẹ.

Cố Duy Nhất có vẻ vội vàng cho Ngôn Mộc ném thử tay nghề của mình, đẩy Ngôn Mộc vào toilet, mở vòi nước, rửa tay cho anh. Ngôn Mộc để tùy ý cô, trên tay truyền đến cảm giác non mịn khiến anh phân tâm. Cố Duy Nhất rửa tay cho anh sạch sẽ, dùng khăn lông lau khô sau đó kéo anh ra ngoài, "Mau ném thử đi."

Để Ngôn Mộc ngồi trước bàn, Cố Duy Nhất đưa đĩa cho anh, mình ngồi đối diện, vẻ mặt chờ mong.

Ngôn Mộc định thần, nhìn về phía bàn, nâng đĩa, mắt Cố Duy Nhất di chuyển theo đĩa của anh. Ngôn Mộc bắt đầu ăn thử từng bát một, vừa rồi anh còn nghĩ, bình thường trứng xào cà chua sao có thể làm ra nhiều vị như thế được, trên thực tế, chỉ có anh không nghĩ tới, không phải Cố Duy Nhất không làm được.

Ăn mỗi bát một miếng xong, Cố Duy Nhất chạy lại gần, "Thế nào, ăn cái nào được nhất?"

Ngôn Mộc chậm rãi để đĩa xuống, quay đầu nhìn cô, đôi mắt anh vốn rất đẹp, hẹp dài, đuôi mắt khẽ hếch lên, lúc mặt lạnh sẽ làm cho người ta rợn người, lúc ôn hòa nhìn người ta sẽ cho cảm giác căng thẳng. Cố Duy Nhất vội rời mắt, lúng túng ho một tiếng, rồi lại nhìn anh, "Thế nào, không có cái nào vừa miệng à?"

Ngôn Mộc lắc đầu, chỉ ra giữa bàn, "Cái này."

Trên mặt Cố Duy Nhất tràn đầy vui mừng, đưa tay rút tờ giấy bên dưới, hài lòng, "Chính nó." Không uống cô phí công như vậy.

"Ngày mai chúng ta sẽ ăn khoai tây hầm cách thủy, thịt bò..." Cố Duy Nhất đem số bát còn lại bọc nilon để vào trong tủ lạnh. Sau đó từ bếp mang ra một bát cơm đưa Ngôn Mộc, cười hai tiếng, "Hiện tại trình độ em có hạn, chỉ có một món, trước tiên anh cứ ăn tạm, chờ em thành tài, em nấu cho anh một bàn đồ ngon, được không?"

Mặt Ngôn Mộc dịu dàng, gật đầu, "Được."

"Em thì sao? Sao không ăn?" Ngôn Mộc nhìn cô ngồi đối diện, không có bát đũa, Cố Duy Nhất cười xấu hổ, "Buổi chiều em ăn no rồi, bây giờ ăn không vào."

Ngôn Mộc gật đầu, không nói gì, cúi đầu im lặng ăn cơm. Cố Duy Nhất ngồi đối diện nhìn anh, Ngôn Mộc ăn cơm không có tiếng động thoạt nhìn lịch sự nho nhã nhưng tốc độ cũng rất nhanh, trong chốc lát ăn hết cơm. Trước kia lúc ở nhà, mẹ cũng rất thích nấu cho cha ăn, cô luôn cảm thấy không hiểu, vừa phí công sức phí thời gian, đi nhà hàng là được rồi cần gì phải tự làm.

Mẹ lúc nào cũng chỉ cười mà không nói nhưng bây giờ cô hiểu rồi. Thì ra, nhìn người mình thích ăn đồ ăn chính tay mình làm là cảm giác này, vô cùng thỏa mãn, khó trách mỗi lần mẹ nhìn cha ăn cơm cũng đều rất cao hứng.

Đang vui mừng, đột nhiên trước mắt xuất hiện một bát cơm, "Lấy giúp anh bát nữa."

Cố Duy Nhất càng cao hứng, con mắt cười đến híp lại, đứng lên, "Được rồi."

Nhìn bàn ăn và bát cơm, Cố Duy Nhất cảm thấy có thành tựu, Ngôn Mộc đứng dậy muốn rửa bát, cô vội ngăn anh lại, vui cười hơn hở, "Để em, để em."

Ngôn Mộc không từ chối, khóe miệng thoáng một đường cong, con mắt ôn nhu như có thể chảy ra nước.

Cố Duy Nhất dọn dẹp phòng bếp xong xuôi đi ra liền thấy Ngôn Mộc ngồi trên ghế sofa, không xem TV cũng không bật đèn. Ngoài ban công

không kéo rèm cửa, nhìn qua có cửa thủy tinh có thể thấy ánh trăng sáng bên ngoài.

Ngôn Mộc nghiêng đầu nhìn cô, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, Cố Duy Nhất lại gần, ngồi xuống.

Dưới ánh trăng, Ngôn Mộc nhìn về phía cô, con mắt trong trẻo, môi mỏng khẽ mở, âm thanh dịu dàng, "Cố Duy Nhất, em nói chúng ta hiện tại là quan hệ như thế nào?"

Cố Duy Nhất sững sờ, quan hệ gì? Tay cũng cầm rồi, hôn cũng hôn rồi, giường cũng lên rồi, anh nói quan hệ này là như thế nào?

Nhưng mà, lên giường hình như là cô cưỡng gian, hôn cũng là cô chủ động, cầm tay à, giống như trẻ con vậy, chẳng lẽ anh không muốn vậy?

Cũng không phải, chuyện hôn cũng có lúc anh chủ động mà? Nhưng xã hội bây giờ đến trẻ con cũng có thể trả thù nhau, hôn với lên giường cũng không phải chuyện lớn lao gì cả.

Ngôn Mộc nhìn cô, cũng không biết cái đầu nhỏ này đã nghĩ đến chỗ nào, đưa tay gõ trán cô một cái, "CỐ - DUY - NHẤT..."

Cố Duy Nhất hoàn hồn, trong ánh mắt mang theo một chút hoảng loạn cùng sợ hãi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay anh, "Em, em mặc kệ, nếu anh đã có tiếp xúc da thịt với em rồi, anh nhất định phải chịu trách nhiệm." Nội tâm cô hoảng hốt, có tỏ vẻ bình thản thế nào cũng chỉ là tự cho mình một lời động viên mà thôi. Nếu anh cự tuyệt, cô sẽ cúi đầu ủ rũ, để cho anh tự do đi tìm hạnh phúc, nghĩ tới đây, hốc mắt không hiểu sao đẫm nước.

"...Được." Thanh thanh đậm đậm một chữ, giọng nói trầm xuống.

Cố Duy Nhất chớp mắt, khuôn mặt trắng nõn đối diện với ánh trăng hơi đại ra, Ngôn Mộc đưa lưng về phía ánh sáng, gương mặt tuần tú như ẩn

hiện không rõ.

"Anh nhớ còn nợ em một câu trả lời thuyết phục, hôm nay trả cho em, được." Anh nhớ tới lúc cô nói muốn mình theo cô.

Nụ cười đơn giản, gió phảng phất thổi, lòng người thoải mái.

Cố Duy Nhất cuối cùng cũng phản ứng lại, tay đặt trên đầu gối theo bản năng nắm chặt, trên mặt cố nén kích động, quay mặt đi không dám nhìn anh, ho nhẹ một tiếng, "Ừm, biết rồi."

Ngôn Mộc chau mày, bàn tay nắm lấy tay cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay nhỏ. Cố Duy Nhất cắn môi dưới, trong mắt mang theo vui vẻ, tựa đầu lên vai anh. Trước kia cô từng nắm lên cả vai cha nhưng chưa từng có cảm giác như lúc này, tim đập thình thịch còn mang theo cảm xúc ngọt ngào khó có thể nói thành lời.

Trong phòng yên tĩnh, hai người đều không nói gì, hưởng thụ giây phút này.

"Anh không có lời nào muốn nói với em sao?" Cố Duy Nhất đột nhiên mở miệng.

Lần này đến lượt Ngôn Mộc sững sờ, khẽ nghiêng đầu nhìn cô, "Hả?"

Cố Duy Nhất cũng không trả lời, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhìn anh, "Có phải lúc nào anh cũng xem em là trẻ con phải không?"

Trẻ con? Thái dương Ngôn Mộc không nhịn được nhảy lên, việc nên làm hay không nên làm thì hai người cũng làm rồi, bây giờ hỏi anh có phải xem cô là trẻ con không, thực sự xem anh là ấu dâm biến thái à?

Cố Duy Nhất thấy anh không hiểu, trong lòng có chút tức giận nhưng lại không đành lòng trách móc nặng nề. Nhịn một lúc mới đè được cơn tức,

"Nếu không xem em là trẻ con vậy tại sao có chuyện gì cũng giữ trong lòng không chịu nói em biết?"

Ngôn Mộc bưng tỉnh, thì ra là vì chuyện này, cổ họng truyền đến tiếng cười khê, tay vuốt trán cô, âm thanh lười biếng, "Cố Duy Nhất, em nói xem, từ nhỏ đến lớn vì anh mà em đánh bao nhiêu người? Anh nói cho em biết để em đi liều mạng với người ta à?"

Lại nói thêm, "Đương nhiên, cuối cùng anh cũng không giấu, em còn suýt đánh Hứa Trạch Dật còn gì."

Cố Duy Nhất suy nghĩ, trước kia anh thường trêu chọc cô, cô không có cảm giác gì nhưng bây giờ quan hệ đã khác, vừa rồi chính miệng anh nói "được", bây giờ hai người không phải một bên lạnh nhạt một bên nhiệt tình, mà là tình cảm đến từ hai phía. Những câu chuyện vinh quang của nữ hán tử khác cô không học được nhưng dù sao cũng đang vui vì được người mình yêu đồng ý, cô không muốn làm thực nữ cũng không được.

Thấy mặt Cố Duy Nhất biến hoá liên tục khiến Ngôn Mộc cười khê một tiếng, "Sau này đừng kích động như thế, cuối cùng người chịu tội cũng là bản thân. Em nhìn xem, mắt thì sưng, cổ họng đau phải không?"

"Không phải là không muốn nói cho em, chỉ là không biết nói như thế nào. Nói xong, anh cũng không có ý định nhận người thân, cũng sẽ khiến mọi người khó chịu, nếu cha mẹ biết được lại lo lắng, cho nên anh không muốn nói cho ai hết."

Cố Duy Nhất biết rõ, chỉ là cảm thấy trong lòng rầu rĩ, chui vào lòng anh, "Em mặc kệ, về sau dù có chuyện gì, anh lừa ai cũng được, chỉ không cho phép anh lừa em."

Ngôn Mộc bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"...Em sẽ khó chịu." Cố Duy Nhất buồn bực.

Ngôn Mộc nhắm mắt, cúi đầu hôn lên tóc cô, "Được."

Cố Duy Nhất thỏa mãn, tìm vị trí thoải mái trong lòng anh nằm xuống, nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, trong lòng Cố Duy Nhất nổi bong bóng, đây là bạn trai của cô.

*

Sáng sớm hôm sau, lúc Cố Duy Nhất ngủ dậy, Ngôn Mộc đã làm điểm tâm xong xuôi. Cô xoa đầu tóc đã rối bời đi đến trước bàn ăn, Ngôn Mộc trong bếp đi ra, Cố Duy Nhất liếc xéo anh một cái, mắt híp lại nhìn anh, "Chào buổi sáng, anh Ngôn."

Ngôn Mộc như tránh né ánh mắt cô, ho nhẹ một tiếng, "Đi rửa mặt trước rồi ra ăn sáng."

Cố Duy Nhất gật đầu, đi vào toilet, một bên đánh răng, đầu óc không biết lại bay đi nơi nào, tối hôm qua ở trên ghế sofa, cô nhìn Ngôn Mộc mãi rồi tự tưởng tượng linh tinh, sau đó lại ngủ mất. Sáng tinh lại đã thấy trong phòng mình, đi qua phòng Ngôn Mộc cũng thấy rõ dấu vết có người ngủ qua, nghĩa là tối qua hai người đã ngủ riêng.

Vì cái gì? Ngày đó anh muốn ngủ chung với cô, theo lý thuyết tối qua hai người nói rõ lòng mình, đang lúc tình ý, anh lại bế cô vào phòng chính mình? Trăm mối như tơ vò, chẳng lẽ da mặt Ngôn Mộc mỏng, xấu hổ?

Không khí quý dị vì hai người đều có tâm tư riêng. Ăn xong điểm tâm, Cố Duy Nhất đem trứng xào hôm qua ở trong tủ lạnh ra, làm vài hộp cơm, đưa Ngôn Mộc ba hộp, "Đây là cho anh Lương Tần, Vương trợ lý, còn cả An quản lý, anh giúp em mang cho họ."

Ngôn Mộc nhìn mấy hộp cơm "tình yêu", khoé miệng giật giật, "An quản lý cũng có?"

Cố Duy Nhất nháy mắt, "Đương nhiên."

"Vậy của anh đâu?" Ngôn Mộc có chút tư vị không tốt, mặc dù mâm trứng xào cà chua kia hương vị không đáng khen cho lắm nhưng dù gì cũng do Nhất Nhất nhà anh tự làm, sao anh lại không được ăn?

Cố Duy Nhất khoát tay, "Anh ăn bên ngoài đi, chút trứng này cũng không đủ lắm."

Ngôn Mộc nhin không được ho khan vài tiếng, thuận theo, "Được."

Cố Duy Nhất làm thêm hai hộp, hôm nay cô định từ chức ở Khởi Nguyên, hộp này đem cho Trịnh Kinh coi như từ biệt đi.

Ngôn Mộc lái xe đưa Cố Duy Nhất đến Khởi Nguyên. Thấy cô mở cửa định xuống, Ngôn Mộc kéo cô lại. Cố Duy Nhất buồn bực nhìn anh, "Làm sao vậy?"

"Cố Duy Nhất, em có phải quên cái gì không?" Ngôn Mộc mặt lạnh nhìn nàng, thân là bạn gái mà không có chút tự giác.

Cố Duy Nhất giả ngu, "... Cái gì?"

Ngôn Mộc cúi đầu, mặt sát lại cô, "Cố Duy Nhất, hôn anh một cái, anh thả em xuống." Cô gái nhỏ này, dám giả ngớ ngẩn lừa anh.

Cố Duy Nhất nhìn bộ dạng mặt không đỏ tim không nhảy của Ngôn Mộc, con mắt híp lại loé sáng, bộ dáng này thế nào cũng không giống người có da mặt mỏng vậy?

Cố Duy Nhất tiến sát lại, mắt thấy sắp hôn phải môi anh, đột nhiên lùi ra sau, nhanh tay mở cửa xe ra ngoài, khuôn mặt nhỏ đặc ý, vẫy tay với anh, "Ngôn tiên sinh, tối gặp."

Để lại khuôn mặt Ngôn Mộc đen không thể đen thêm được nữa.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 37

Cố Duy Nhất đã muốn từ chức nhưng trước giờ cô không thích bỏ dở giữa chừng, hơn nữa, Hề Tuyết còn ở đó, cô đã suy nghĩ kỹ, làm ở Khởi Nguyên thời gian lâu như vậy, trừ những việc ngổn ngang kia, cô cách kế hoạch ban đầu ngày càng xa. Cô không muốn làm người đại diện, không muốn Hề Tuyết đi theo cô vì sẽ làm chậm sự phát triển của cô ấy, cô còn muốn chính thức trở thành biên kịch nữa.

Hôm qua cô đã gọi điện thoại cho Hề Tuyết, cô ấy nghe xong cũng ủng hộ, Cố Duy Nhất không còn băn khoăn nữa.

Kể từ khi xảy ra chuyện với Hứa Trạch Dật, đây là lần thứ hai Cố Duy Nhất vào Khởi Nguyên. Lần trước vì Thai Tử Vũ đánh Hứa Trạch Dật nên cô không để ý, lúc này mới phát hiện có nhiều ánh mắt nhìn mình không giống nhau, đủ loại, cô cũng không muốn quan tâm. Dù sao làm nghề này, quan hệ xã hội phải rộng, tin tức mấy phần thật thật giả giả, mọi người nghĩ trong lòng thế nào cô không muốn biết, tùy người ta nghĩ mà thôi.

Cố Duy Nhất đến ngoài phòng làm việc của Trịnh Kinh, đưa tay gõ cửa, bên trong có âm thanh không ai lên tiếng, cửa chỉ khép lại, Cố Duy Nhất khẽ đẩy, "Thầy Trịnh, anh có nghe thấy không vậy?"

Cảnh bên trong làm Cố Duy Nhất giật mình lùi ra sau, nữ trên nam dưới đang khí thế ngất trời, đôi mắt người đàn ông lười nhác nhìn chăm chăm cô, lông mày nhếch lên.

Cố Duy Nhất chẹp miệng, mới sớm tinh mơ, chưa thỏa mãn dục vọng nha, "Ngại quá, làm phiền rồi." Cố Duy Nhất lùi ra ngoài định đóng cửa.

"Chờ chút." Người đàn ông mở miệng, đẩy người phụ nữ trên người ra, đứng dậy, sửa sang lại quần áo. Người này lớn lên cũng dễ nhìn, vóc người cũng rất ổn.

Cố Duy Nhất dừng bước, có thể ở phòng Trịnh Kinh làm chuyện này, lai lịch cũng không nhỏ. Người phụ nữ bị hắt đẩy ra đưa lưng về phía Cố Duy Nhất mặc lại quần áo sau đó quay lại lờm cô. Cố Duy Nhất gãi đầu, thì ra là Quế Khả Quân.

Trịnh Kinh bước lên một bước, "Tay cô cầm gì vậy?" Đáy mắt hắt loé sáng.

Cố Duy Nhất cầm túi đưa lên cao, "Hộp cơm."

Trên mặt người đàn ông thoáng vẻ vui mừng, "Đúng lúc chưa ăn, bao nhiêu, tôi mua." Nói xong móc hai trăm đồng trong ví đưa cô.

Cố Duy Nhất nhìn tiền trên tay hắt, lại nhìn hộp cơm trong tay mình, "...Anh có đem theo hộp để đồ ra không?"

Trịnh Kinh nghe lời cô nói, ngẩn người, trong mắt thoáng vẻ khinh bỉ, lại lấy thêm một trăm đồng trong túi, "Vậy mua thêm hộp cơm của cô nữa."

Cố Duy Nhất nhận tiền, đưa hộp cơm cho hắt, "Được rồi, bán cho anh." Chẳng hiểu sao thấy hắt không vừa mắt.

Người đàn ông nhận hộp cơm, quay về bàn làm việc.

"Cố Duy Nhất, sao cô lại tới đây?" Giọng nói Trịnh Kinh truyền đến.

Cố Duy Nhất xoay người, nhìn hắt, khoé miệng tươi cười, "Thầy Trịnh, tôi tới từ chức, đây là đơn từ chức." Cố Duy Nhất đưa đơn cho hắt.

"Cô muốn từ chức?" Lòng mày Trịnh Kinh chau lại.

"Phải." Cố Duy Nhất gật đầu, "Cám ơn anh khoảng thời gian này đã chiếu cố, tôi học được rất nhiều điều nhưng công việc người đại diện này không thích hợp với tôi, nên tôi quyết định từ chức."

Trịnh Kinh nhìn cô hồi lâu rồi thở dài, "Được, tôi tôn trọng quyết định của cô, nhưng khi nào muốn quay lại, tôi đều hoan nghênh."

Mặc dù lúc nào cũng cùng Trịnh Kinh đấu trí đấu dũng, nhưng coi như là có giao tình, Cố Duy Nhất cười cười, "Cám ơn." Nhìn vậy nhưng Trịnh Kinh cũng tốt, thật ra cô muốn cho hẳn hợp cơm nhưng không vừa mắt nên đành bán vậy.

Nghĩ đến chuyện hợp đồng của Doãn Huyền Huyền, Cố Duy Nhất biết rõ cơ hội mong manh nhưng cũng quyết định hỏi, "Thầy Trịnh, về chuyện Doãn Huyền Huyền..."

"Ý cô là chuyện huỷ hợp đồng? Không cần lo lắng, Ngôn tổng cũng đã nói qua, Doãn Huyền Huyền đã không còn là người của Khởi Nguyên."

Cố Duy Nhất sững sờ, cô cũng chỉ nói một chút, Ngôn Mộc cũng đã thay cô làm xong. Chỉ là cô không nghĩ tới Trịnh Kinh dễ dàng thả người như vậy.

Cố Duy Nhất cùng Trịnh Kinh từ biệt, đột nhiên cảm thấy dễ dàng rất nhiều, quả nhiên cô vẫn hợp với những công việc tự do.

Trịnh Kinh thở dài, phí tâm như vậy lại không đạt được kết quả hẳn muốn.

"Người phụ nữ xấu xa này..." Một người đàn ông từ trong phòng làm việc vọt ra, bộ mặt tức giận, "Người kia đâu?"

"Đường tổng? Làm sao vậy?" Trịnh Kinh nhìn bộ dáng muốn giết người của Lộ Liên, buồn bực.

Lộ Liên năm dăm, "Nữ nhân vừa đứng trong phòng làm việc đâu?"

"Anh nói Cố Duy Nhất?"

"Cố Duy Nhất? Được, tôi nhớ kĩ cái tên này." Lộ Liên nghiêng răng, ba trăm đồng của hắn bỏ ra mà lại mua phải thứ gì đó không biết.

*

Cố Duy Nhất khởi công ty, gọi điện thoại cho Ngôn Mộc, anh nghe máy rất nhanh, "Sao rồi..."

Cố Duy Nhất do dự trong chốc lát, nói lời cảm ơn, "Về chuyện của Doãn Huyền Huyền, cảm ơn anh." Lúc nào cũng là cô gây ra rắc rối, còn anh ở phía sau xử lí.

"Không sao, vốn là muốn hợp tác cùng Khởi Nguyên hợp tác, chuyện này là thuận tay thôi."

"Ừm." Cố Duy Nhất nhẹ giọng đáp lời.

Không khí rơi vào trầm mặc, hai người không có chuyện gì để nói.

Ho nhẹ một tiếng, "Cố Duy Nhất, không có chuyện gì khác sao?" Giọng nói Ngôn Mộc trầm thấp.

Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời xanh thẳm, có chuyện gì? Hình như cũng không có cái gì lắm thì phải?

"Ừm, anh làm việc đi, em không làm phiền nữa." Cố Duy Nhất nói xong lập tức tắt máy, có chút bực bội căn môi. Kể từ khi hai người xác định quan hệ, gọi điện trừ việc chính ra thì không có gì để nói với nhau.

Ngôn Mộc nghe tiếng "tút, tut" truyền ra từ điện thoại, lông mày nhíu chặt lại.

Mở văn kiện ra xem, nhưng một trang cũng không lật, dựa vào lưng ghế, ngón tay thon dài có tiết tấu gõ lên mặt bàn, đôi mắt mờ mịt.

Không biết qua bao lâu, Ngôn Mộc ngồi thẳng người lại, cầm lấy điện thoại gọi một cuộc, bên kia bắt máy rất nhanh, âm thanh có chút vui vẻ, "Alo..."

"Cố Duy Nhất, em đang ở đâu?"

Cố Duy Nhất nhìn bảng tên Khởi Nguyên, này giờ cô vẫn đứng đây suy nghĩ, căn bản không đi đâu cả.

"Còn ở cửa Khởi Nguyên."

"Bắt xe đến công ty của anh." Giọng nói Ngôn Mộc ôn nhu, lại mang theo kiên định.

Mũi chân Cố Duy Nhất vẽ vài vòng trên mặt đất, "... Đi công ty anh làm gì?"

Ngôn Mộc dừng một chút, chậm rãi mở miệng, từng chữ từng câu, giọng nói như nước chảy, thấm vào ruột gan, "Nói - chuyện- yêu - đương."

Đuôi mắt Cố Duy Nhất thoáng vẻ tươi cười, vừa rồi còn buồn bực mà bây giờ lại giang tay ôm không khí, xoay hai vòng sau đó chạy đến ven đường bắt xe.

*

Mới vừa xuống taxi, Cố Duy Nhất liền thấy Ngôn Mộc đứng chờ mình ở cửa, chạy vội ra trước mặt anh, "Ngôn tiên sinh..."

Ngôn Mộc liếc cô một cái, mặt không chút thay đổi, chỉ nắm tay cô dắt vào công ty, nếu không phải tay anh có lực và ôn nhu, cô thực sự cho rằng anh không thích mình.

Đọc đường, Cố Duy Nhất tiếp nhận vô số ánh mắt kinh ngạc, đột nhiên hồi hận khi đến đây, người ta nói chuyện yêu đương đều bên hoa dưới trăng, xem phim ăn tối, vì sao cô nói chuyện yêu đương trong công ty lại phải chịu đủ loại ánh mắt kinh ngạc như này?

Cố Duy Nhất định thoát khỏi tay Ngôn Mộc, nghĩ chạy nhưng tay anh lại nắm chặt tay cô, cuối cùng còn dùng lực kéo cô vào ngực, đi vào thang máy, trong lúc đó cô như thấy cảm vài người giống như muốn rơi xuống bàn luôn vậy.

Cố Duy Nhất giãy giụa một đường không có kết quả, cửa thang máy mở ra lại gặp được Tô Lương Tần.

Tô Lương Tần thấy cô cũng có chút kinh ngạc, công ty thành lập nhiều năm như vậy, Cố Duy Nhất còn cho giờ chưa từng đến, lại trông thấy Ngôn Mộc đem người sát sao khóa ở bên cạnh, cho rằng cô làm sai chuyện gì, bị Ngôn Mộc bắt được, từ từ đến trước mặt Cố Duy Nhất, "Nhất Nhất, thế nào, có phải lại gây chuyện không? Nói cho anh Lương Tần nghe, anh giúp em, dù sao em cũng là bạn gái tin đồn trước của anh."

Trong nháy mắt, khuôn mặt Ngôn Mộc lạnh xuống, kéo Cố Duy Nhất lui về sau một bước.

"Dừng..." Cố Duy Nhất không cho là đúng, "Anh Lương Tần, anh xem lại mình chút đi, hốc mắt lôm sôm, sắc mặt xanh xao, bộ dáng quá độ, em nghĩ anh nên lo cho mình đi đừng quản em làm gì."

Tô Lương Tần không nói được một chữ, lúc lâu sau mới tìm được giọng nói của mình, "Nhất Nhất, em thật dơ bẩn."

Cố Duy Nhất ngẩn người, theo bản năng nhìn về phía Ngôn Mộc, cô dơ bẩn chỗ nào? Suy nghĩ một chút, khinh bỉ nhìn thoáng qua Tô Lương Tần, đàn ông trong đầu quả nhiên đều nghĩ đến mấy cái gì đó.

"Ô Lương Tần, quản miệng cậu cho tốt." Ngôn Mộc lạnh giọng.

Con mắt Ô Lương Tần quét qua tay hai người, mắt sáng rực lên, mặc dù hai người họ quan hệ thân mật, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, nhưng động tác nắm tay cũng không phải hành động của anh em, thấy thế nào cũng giống một đôi tình nhân, chẳng lẽ Ngôn Mộc thông suốt, đem Nhất Nhất tới tay rồi?

"Nhất Nhất, nếu đã đến, anh Lương Tần dẫn em đi xem một chút, nói cho em biết, công ty chúng ta có rất nhiều trai đẹp, có dung mạo có tài năng, em thích người nào, anh Lương Tần đảm bảo cho em dễ như trở bàn tay." Ô Lương Tần híp mắt, vẻ mặt dụ dỗ thiếu nữ.

Mắt thấy mặt Ngôn Mộc đen lại, Ô Lương Tần đắc ý nhướn mày, sinh thời có thể chứng kiến sắc mặt Ngôn Mộc như vậy cũng đáng.

"Ô Lương Tần, không bằng cậu đến thành phố W mười ngày nửa tháng, thế nào?" Giọng nói mang theo nồng đậm uy hiếp.

"Cậu nói gì?" Vẻ mặt Ô Lương Tần không thể tin, quan báo tư thù?

Ngôn Mộc lạnh lạnh liếc hắt một cái, "Thế nào? Tôi nói không rõ sao?"

Ô Lương Tần cảm thấy mình hắt là buổi sáng chưa tỉnh ngủ, vuốt vuốt tóc, nhìn về phía Cố Duy Nhất, "Nhất Nhất, anh em có phải còn ốm chưa khỏi không hay là mấy ngày này sốt cao hỏng đầu óc rồi?"

Cố Duy Nhất mở trừng hai mắt, "Kỳ thật em cũng vậy muốn hỏi anh như vậy."

Ô Lương Tần vỗ mặt, dùng sức mở mắt, lướt qua hai người đi tới phòng rửa tay, lẩm bẩm tự nói, "Trước rửa mặt một chút cho tỉnh táo, nhất định mình rời giường không đúng cách." Ai muốn đi thành phố W chứ, ngoại trừ

làm việc chính là làm việc, hạn 24 tiếng không thể biến thành 48 tiếng, đồ ngốc mới đi.

"Vương trợ lý, mua giúp Tô tổng vé máy bay." Ngôn Mộc hướng sau lưng nói một tiếng.

"Vâng, Ngôn tổng." Nãy giờ đứng một bên không có cảm giác tồn tại, Vương trợ lý vội vàng lên tiếng.

Tô Lương Tần trượt chân, xoay người, khuôn mặt dữ tợn nhìn Ngôn Mộc, nghiêng răng nghiêng lợi, "Cậu cuối cùng muốn làm gì? Tôi nhận tội được chưa? Hắn sớm đã cảm thấy Ngôn Mộc và Cố Duy Nhất khác thường, mở mồm trêu vài câu, phải dùng tới cách độc ác như vậy sao?"

Ngôn Mộc chau mày, không đáp lại, căn bản là mặc kệ hắn, dắt Cố Duy Nhất về phòng làm việc.

"Chờ một chút." Tô Lương Tần chân dài bước, ngăn trước mặt hai người, trên mặt cười hì hì, "Ngôn tổng, thương lượng chút, như thế nào?"

Không đợi Ngôn Mộc cự tuyệt, Tô Lương Tần nhìn về phía Cố Duy Nhất, trên mặt tươi cười xán lạn, nổi bật lên gò má nho nhã càng thêm rạng rỡ phát sáng, "Chị..." Đầu lưỡi uốn một cái, thanh âm sang sảng, "Chị - dâu - nhỏ..."

Cố Duy Nhất suýt bị sặc chính nước miếng của mình, chị, chị dâu? Cô không muốn như vậy.

Sắc mặt Ngôn Mộc lại thật tốt, khoe miệng thoáng một đường cong.

"Như thế nào, Ngôn tổng? Tôi biểu hiện thế nào?" Tô Lương Tần đã không biết xấu hổ.

Ngôn Mộc thu liễm nụ cười trên mặt, nhưng ánh sáng trong mắt tiết lộ tâm tình anh thật tốt, "Vương trợ lý, hủy vé máy bay đi."

Cố Duy Nhất nhìn người này lại nhìn người kia, sắc mặt biến đổi, không biết là đỏ hay trắng, hôm nay cô vô cùng hối hận khi đến đây.

*

Vào phòng làm việc Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất nhìn nhìn khắp nơi, so với tưởng tượng của cô không sai biệt lắm, đơn giản hào phóng, quan trọng nhất là sạch sẽ không nhiễm hạt bụi nào.

Ngôn Mộc ngồi xuống bàn làm việc, "Anh xử lí chút văn kiện, em ngồi đi tí nữa dẫn em đi ăn cơm."

Cố Duy Nhất cảm thấy mình vừa vào công ty đã tiến vào trạng thái "mất khống chế", là anh gọi cô đến nói chuyện yêu đương nhưng anh xác định như này giống lắm à?

Cố Duy Nhất ngồi trên sofa suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy anh cô căn bản không hiểu rõ cái gì là nói chuyện yêu đương, thế nào là hẹn hò, nhưng mà đã đến rồi cũng không thể tay không ra về. Cố Duy Nhất nhìn quanh, thấy hộp cơm lúc sáng cô đưa cho Ngôn Mộc, cầm lên đến cạnh anh, "Anh, em có thể đi tìm An quản lý không?"

Ngôn Mộc ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt trong trẻo phảng phất có thể nhìn thấu lòng người, thấy Cố Duy Nhất chột dạ sờ chóp mũi định lui về trên ghế, ai ngờ Ngôn Mộc lại nói, "Đi đi, đừng làm công ty gà bay chó sủa là được."

Cố Duy Nhất được lệnh đặc xá, mang theo hộp cơm chạy ra ngoài, Ngôn Mộc thấy một trận gió không có bóng người, có chút ít tư vị không phải nhú lông mày.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 38

Cố Duy Nhất nhìn đồng hồ đeo tay một cái, còn mười mấy phút là đến giờ ăn trưa, dưới sự hướng dẫn của Vương trợ lý, Cố Duy Nhất đến phòng nghỉ, dùng lò vi sóng hâm nóng lại đồ ăn, đưa cho Vương trợ lý một hộp, mặt đầy gian xảo, "Vương trợ lý, nhất định phải ăn đó."

Vương trợ lý lập tức cảm thấy vài trận gió lạnh, có điềm không lành.

Cố Duy Nhất chau mày, thật ra Vương trợ lý thay Ngôn Mộc đi làm việc này nhưng cô vẫn rất hào phóng đó nha.

Ra khỏi phòng nghỉ, Cố Duy Nhất lại đến phòng phó tổng, đưa Tô Lương Tần một hộp. Hắn nhìn hộp cơm lộ vẻ vui mừng, "Đây là Ngôn Mộc làm?" Tài nấu nướng của Ngôn Mộc là tuyệt vời nhất nhưng hắn không giống Cố Duy Nhất có lộc ăn thường xuyên như vậy.

Cố Duy Nhất lắc đầu, cười vui vẻ, "Nếu là anh ấy làm thì đâu còn ngạc nhiên, anh Lương Tần, đây là em đặc biệt làm cho anh."

Mí mắt Tô Lương Tần giật giật, đem hộp cơm giao lại cho Cố Duy Nhất, "Em tốt nhất làm cho Ngôn Mộc ăn đi, em đối với anh tốt như vậy, anh sợ cậu ta ghen." Hắn cũng không muốn ăn đồ Cố Duy Nhất làm đâu, ai chẳng biết từ nhỏ đến lớn cô chưa từng làm cơm, nhìn hộp cơm chờ đợi người nghiên cứu, hắn không cần ăn hộp cơm đặc biệt như này đâu.

Cố Duy Nhất thu liễm bộ dáng tươi cười, tức giận đem hộp cơm đẩy trở về, trừng hắn, "Không ăn cũng phải ăn, hơn nữa về sau mỗi ngày em đều mang cơm cho anh, nếu anh dám đổ, đừng trách em không thương hoa tiếc

ngọc..." Đối với Tô Lương Tần không có ân oán cá nhân, chỉ đơn giản là cô nhìn hẳn không thấy thuận mắt.

Nhìn bóng lưng Cố Duy Nhất rời đi, Tô Lương Tần liếc hộp cơm trên bàn, lắc đầu cảm thán, ông trời đối với hẳn vẫn không tệ, ít nhất không làm hẳn yêu Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất hỏi rõ Vương trợ lý vị trí phòng làm việc của An Khả Thiển, vào thang máy đi xuống. Thiên Thịnh rất lớn, nhân viên cũng rất nhiều, Cố Duy Nhất vì không muốn mình trông quá đặc biệt nên lấy từ chỗ Vương trợ lý một cái thẻ nhân viên đeo.

Xuống tầng 13, Cố Duy Nhất nhìn quanh một chút, bên trái là hạng mục nhân hiệu, bên phải là phòng làm việc của quản lý, Cố Duy Nhất lập tức đến thẳng chỗ An Khả Thiển, cũng không thấy cô ấy đâu ngược lại nghe được chút âm thanh bên trong phòng lớn truyền ra.

Cố Duy Nhất nghi hoặc đến gần, thấy nhiều người tập trung, ở giữa là hai người phụ nữ, một người Cố Duy Nhất biết, toàn thân trang phục công sở, nghiêm mật, đối diện cô là người phụ nữ trang điểm xinh đẹp, ăn mặc hợp thời trang, một người phụ nữ xinh đẹp.

"An Khả Thiển, cô đừng đổ oan cho tôi, công việc gì đó cô bảo tôi đã sớm hoàn thành đặt trên bàn làm việc. Chính cô không tìm được còn đổ thừa cho tôi không làm?" Người phụ nữ xinh đẹp trào phúng, trên khuôn mặt trang điểm đậm mang vẻ khinh thường.

"Cô không mang văn kiện tự tay giao cho tôi, tôi cũng không thấy văn kiện trên bàn làm việc, cũng không có ai thấy cô đặt nó trên bàn tôi, tôi hi vọng cô đừng lấy cớ, tôi cho cô thêm một giờ, đem nó giao cho tôi." An Khả Thiển nghiêm túc, không thể nhìn ra cảm xúc gì khác trên mặt.

"Ý cô là gì? An Khả Thiển, đừng tưởng vậy là làm khó được tôi, tôi có nhân chứng, mấy cô ấy, còn có anh ta..." Người phụ nữ chỉ vào vài người,

"Máy người bọn họ đều có thể làm chứng cho tôi, bọn họ tận mắt thấy tôi đặt trên bàn làm việc của cô."

Bị người phụ nữ chỉ đến, vài người đồng thời gật đầu, "Phải, An quản lý, chúng tôi đều thấy được."

Cố Duy Nhất thấy trên mặt An Khả Thiển không có thay đổi gì, nhưng trong ánh mắt lại phảng phất vẻ âm đạm.

"An quản lý, cô nghe thấy chưa, tôi thực sự đã mang văn kiện vào phòng làm việc của cô nhưng mà, tôi đoán, An quản lý đã thấy nó, chỉ là không biết tôi đắc tội với cô lúc nào, chẳng lẽ muốn đuổi tôi ra khỏi hạng mục này?" Người phụ nữ xinh đẹp nhận được sự ủng hộ của mấy người kia, vênh vênh tự đắc, châm chọc khiêu khích.

"Hằng Nhã này lúc nào cũng làm phiền An quản lý, thật không làm cho người khác yên tĩnh được mà." Bên cạnh truyền đến âm thanh nho nhỏ.

"Hừ, người ta có hậu trường có bối cảnh, chú ruột là cổ đông công ty, là bạn học của phó tổng, con mắt đều trên đỉnh đầu, còn là tiến sĩ, thế nào lại cam tâm khi phải làm việc như một sinh viên chưa tốt nghiệp?"

"Có nhiều tầng quan hệ như vậy, có bản lĩnh đem An quản lý hạ xuống, sao cả ngày tìm người ta gây phiền toái, tớ ghét nhất loại người ỷ sủng sinh kiêu như này!"

"Suyt, nhỏ giọng một chút, đắc tội cô ta cũng không thoải mái đâu."

Nghe hai cô gái bên cạnh nhẹ giọng đàm luận, Cố Duy Nhất híp lại, "Cùng Phó tổng là bạn học?" "Ý sủng sinh kiêu?"

Bên này trong lòng Cố Duy Nhất không thoải mái, bên kia An Khả Thiển cũng nói chuyện, "Tôi sẽ tìm người khác làm phần văn kiện này, mọi người đi ăn cơm đi." An Khả Thiển nói xong xoay người rời đi.

"Vây cũng không được." Hằng Nhã đưa tay ngăn An Khả Thiển lại, "Cô đổ oan cho tôi, chẳng lẽ không nên nói lời xin lỗi sao? Còn muốn đến chỗ tổng giám đốc phân xử?"

Khuôn mặt An Khả Thiển không chút thay đổi, tay rũ xuống bên người dùng sức nắm chặt, sống ở xã hội này cũng không dễ dàng, vào được công ty lớn làm đến chức vụ này không ai biết cô đã bỏ ra bao nhiêu. Nhưng những thứ này lại không bằng một câu nói của người khác, cho dù ngồi cái ghế này, nhưng cô lại không quyền không thế, không có hậu phương vững chắc, mỗi bước đi đều phải cẩn thận. Cô có thể giải thích, có thể đến trước mặt để tổng giám đốc phân xử nhưng sau đó thì sao? Thân là một quản lý mà nhân viên của mình cũng không quản lý tốt, còn có năng lực gì làm quản lý? Đối với người không quyền không thế mà nói, năng lực không phải là trọng yếu nhất nhưng không có năng lực thì cái gì cũng sai.

An Khả Thiển hít một hơi thật sâu, "Tôi..."

"An quản lý..." Lời nói của An Khả Thiển bị một thanh âm dịu dàng cắt ngang. Cô nhìn về phía cửa, Cố Duy Nhất ôm hộp cơm tiến vào, nở nụ cười, "An quản lý..."

An Khả Thiển còn nhớ cô, trong phòng Ngôn tổng từng gặp một lần, chỉ là không biết cô tên gì, quan hệ với Ngôn tổng là gì, chỉ khẽ gật đầu, "Sao cô lại tới đây?"

An Khả Thiển đang chuẩn bị xin lỗi lại bị người trước mặt cắt lời, trong lòng Hằng Nhã không thoải mái, trợn mắt về phía Cố Duy Nhất, cảm thấy lạ mặt nhưng trên cổ cô lại đeo thẻ nhân viên, chân mày cau lại, "Cô là người mới?"

Cố Duy Nhất cũng không nhìn cô ta, chỉ hướng An Khả Thiển giơ hộp cơm trên tay, "Cô ăn cơm chưa? Tôi đặc biệt mang tới cho cô đây."

Khuôn mặt Cố Duy Nhất nhỏ nhắn trắng nõn, con mắt cười rộ lên khe híp lại, làm cho người ta hết sức thoải mái, khiến cho người khác không tự chủ được buông lỏng phòng bị muốn tới gần, thêm thân phận đặc thù của Cố Duy Nhất, An Khả Thiển không phải quá nhiệt tình nhưng cũng không thể không nể mặt, "Cảm ơn cô nhưng tôi không muốn ăn."

Cố Duy Nhất vẫn cười như cũ, cũng không bị cự tuyệt mà lúng túng, "Đừng nha, tôi cũng đã mang đến rồi, nếu cô không ăn, tôi sẽ ném vào thùng rác, lãng phí là không tốt, cô xác định không ăn?" Giọng nói Cố Duy Nhất mềm mại nhưng lại mang theo chút cảm giác không người nào có thể khinh thường uy hiếp, không biết có phải ảo giác hay không.

Cố Duy Nhất đưa hộp cơm cho An Khả Thiển, "Cho cô, An quản lý." Trong đây chính là phần ngon nhất, đối xử với cô tất nhiên không thể giống anh Lương Tần và Vương trợ lý, dù sao cô cũng muốn nịnh bợ cô ấy một chút.

An Khả Thiển nhìn hộp cơm trước mặt có chút rối rắm, thật ra cô biết Cố Duy Nhất có chủ ý gì, chỉ là nhìn cô bé trước mặt ánh mắt trong suốt khiến người khác không thể cự tuyệt, khi nào thì lòng cô lại mềm nhũn như vậy?

Hằng Nhã bị Cố Duy Nhất không để mắt đến, trong nội tâm không cam lòng, trên mặt chợt lóe vẻ âm ngoan, nhân viên mới tới này không để cô vào mắt, còn ở trước mặt cô nịnh nọt An Khả Thiển, vươn tay lấy cơm trong tay Cố Duy Nhất ném xuống đất, lạnh lùng nói, "Bây giờ là giờ làm việc, ai cho phép ăn cơm? Cô là người mới tới, chẳng lẽ chưa đọc nội quy sao?"

Hộp cơm rơi trên mặt đất, thức ăn bên trong rơi ra mặt đất trơn bóng, tản ra nồng nặc hương thơm, An Khả Thiển nhìn mảnh hỗn độn trên đất, trong mắt hiện lên cái áy náy.

*

Ngôn Mộc làm xong việc trên này, đưa tay nhìn đồng hồ một cái, đã là giờ cơm trưa, Cố Duy Nhất vẫn chưa về, đứng dậy ra khỏi phòng làm việc liền thấy Vương trợ lý nhìn hộp cơm quen thuộc than thở, Ngôn Mộc hiểu rõ mùi vị trong hộp cơm kia, làm như không thấy hỏi Cố Duy Nhất ở đâu lập tức ấn thang máy đi xuống bắt người.

Còn chưa đến phòng làm việc của An Khả Thiển, liền nghe được bên trong truyền đến "ầm", giống như là cái gì rơi xuống trên mặt đất, Ngôn Mộc cũng không có ý định quản, nhìn lướt qua, khước mắt lơ đãng thấy được thân hình quen thuộc. Ngôn Mộc chuyển bước, đi vào thấy trên mặt đất là một mớ hỗn độn, là hộp cơm Cố Duy Nhất làm, hiện đã rơi vãi hết ra, đôi mắt trở nên tỉnh mịch, lạnh lẽo.

"Hừ, trứng xào cà chua? Cô không định nịnh bợ người khác bằng chút đồ ăn này chứ? Đầu óc cô có bệnh à?" Hằng Nhã nhìn thức ăn, đối với Cố Duy Nhất càng thêm khinh bỉ.

"Cô nói ai đầu óc có bệnh?" Giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt truyền vào từ cửa, người trong văn phòng theo bản năng nhìn sang.

Chỉ thấy vẻ mặt Ngôn Mộc đầy lãnh ý đứng đó, vẻ tuấn lãng trên mặt bị che kín bởi sương lạnh, khiến người ta không hiểu được rùng mình một cái.

Cố Duy Nhất thấy Ngôn Mộc trong nháy mắt đó, đầu óc bện rộn, cô không có gây họa nha? Cô chỉ đi ngang qua, gì cũng không làm, đơn giản là đi đưa cơm, về tranh đấu của người khác một câu cũng không nói gì.

Cho nên dựa theo tiểu thuyết ngôn tình, cô hiện tại là người bị hại, người bị hại hiện tại đang nước mắt rơi như mưa đó.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca
dtv-ebook.com

Chương 39

Mọi người trong lúc nhất thời đều nhìn về Ngôn Mộc, "Ngôn, Ngôn tổng."

Chân dài Ngôn Mộc bước đến, người vây xung quanh tự động nhường đường, hộp cơm trên đất rất rõ ràng, thần sắc trên mặt Ngôn Mộc lạnh xuống.

Cố Duy Nhất cảm thấy mình cần phải đánh đòn phủ đầu, vội vàng chớp mắt, không biết làm thế nào không phải là cô nữa, nhưng thật sự là khóc không được, đành phải làm vẻ mặt u oán dự định bỏ nhào qua, lại có người vượt lên trước cô một bước, thanh âm ngao ngán, "Ngôn Mộc, sao anh lại tới đây?"

Vẻ mặt Cố Duy Nhất cứng lại, nhìn về phía Hằng Nhã, cô ta vui vẻ, bộ dáng hiểu biết.

Cố Duy Nhất mím môi, cảm giác mình như uống một ca dấm chua.

Ngôn Mộc thản nhiên nhìn Hằng Nhã một cái, giọng điệu lạnh lùng, "Ở trong công ty tôi có thói quen được gọi là Ngôn tổng."

Tươi cười trên mặt Hằng Nhã cứng đờ, nhưng chỉ trong chớp mắt lại cười, "Phải rồi, trong công ty phải gọi anh là Ngôn tổng."

Ý là ra ngoài có thể gọi khác? Vừa rồi Hằng Nhã làm khó An Khả Thiển, Cố Duy Nhất cũng không quản, dù sao chuyện trong công ty cô chỉ có thể

thấy phần nhỏ, ai đúng ai sai cũng không thể nhìn bên ngoài nhưng hiện tại cô vô cùng chán ghét người tên Hằng Nhã này.

Ngôn Mộc không phản ứng lại, con người đen nhìn về phía hộp cơm, giọng điệu không tốt, "Đây là chuyện gì?"

Không ai dám nói, cũng không đợi người khác nói, Hằng Nhã lại mở miệng, "Ngôn tổng tới thật đúng lúc, cho chúng ta phân xử, An quản lý nói em làm một phần văn kiện, em..."

An Khả Thiển nghe cô ta thuật lại chuyện xảy ra, sắc mặt có chút trắng bệch.

"... Ngôn tổng, văn kiện này em đã làm xong rồi nhưng An quản lý lại nói không thấy, cô ấy không phải cố ý..."

Sắc mặt Ngôn Mộc càng ngày càng không kiên nhẫn, lạnh lùng cắt đứt nàng, thanh âm lạnh thấu xương, "Đối với nội bộ các người xảy ra chuyện gì tôi không quan tâm cũng không có hứng thú muốn quản, tôi chỉ muốn biết chuyện hộp cơm này là thế nào, ai nói cho tôi biết?" Con mắt hẹp dài mang theo lãnh ý lướt qua mặt mọi người mang theo không khí lạnh lẽo, một số người theo bản năng cúi đầu.

Hằng Nhã bị anh cắt lời, có chút ít khó xử, cũng không hiểu nổi Ngôn Mộc, vì cái gì lại chấp nhất với một hộp cơm?

"Ngôn tổng, hộp cơm chỉ là không cẩn thận rớt xuống đất mà thôi, nếu anh cảm thấy tổn hại hình tượng công ty, em cho người quét dọn, cô..." Hằng Nhã chỉ một người, "Nhanh đi..."

"Phó quản lý Hằng..." Ngôn Mộc lần nữa lạnh giọng cắt lời, đôi mắt lạnh lẽo sáng quắc, "Tôi lặp lại lần nữa, tôi chỉ muốn biết chuyện gì xảy ra, đừng để tôi nói lần thứ ba."

Ngôn Mộc nhìn về phía An Khả Thiển, "An quản lý, mong cô có thể nói một chút chuyện gì phát sinh?"

Hằng Nhã giận dữ ngậm miệng, hung hăng trừng An Khả Thiển một cái, An Khả Thiển nhìn thoáng qua Ngôn Mộc, lại nhìn Cố Duy Nhất, sắp xếp lời nói, "Vị tiểu thư này đến đưa cơm cho tôi, bị phó quản lý Hằng..."

Ngờng một cái, "...Không cần thận làm đồ."

"Không cần thận?" Đôi mắt Ngôn Mộc khẽ nheo lại, mang theo bén nhọn.

"Không phải là không cần thận, cô ta cố ý." Người liên tục không lên tiếng, Cố Duy Nhất đột nhiên nói, thanh thanh đậm đậm thêm một câu.

"Cô nói gì vậy?" Không đợi Ngôn Mộc nói chuyện, Hằng Nhã nổi giận, "Chỉ là một người mới tới, chẳng lẽ tôi vô duyên vô cớ làm rơi hộp cơm của cô? Đừng nói nhảm."

"Đủ rồi..." Con mắt Ngôn Mộc trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía An Khả Thiển, "An quản lý, cô là quản lý bộ phận dự án, nhân viên của cô cô lại không quản, tôi hi vọng quản lý công ty tôi có năng lực, không phải ngay cả nhân viên cũng không quản được thì đúng là phế vật, cô làm thì làm không làm được thì đi, nộp đơn từ chức, tôi ký tên."

Sắc mặt An Khả Thiển trắng bệch, hàm răng cắn chặt môi dưới.

Trong khoảng thời gian ngắn, phòng làm việc bị lời nói tức giận của Ngôn Mộc làm cho im lặng, không ai dám nói chuyện, Hằng Nhã đặc ý liếc An Khả Thiển một cái.

Cố Duy Nhất nhìn thấy vẻ đặc ý của Hằng Nhã, đột nhiên cảm thấy cô đúng là khi không đi uống dấm, ngay cả ý của Ngôn Mộc cũng không hiểu,

người phụ nữ không có đầu óc này làm cô ghen thì cũng thật hạ thấp thân phận cô quá.

"Nhưng là nếu như có người ý hậu phương cường ngành? Ví dụ như chú ruột là cổ đông công ty?" Giọng nói ngọt ngào lần nữa vang lên.

Nghe được lời nói Cố Duy Nhất, cô gái đứng bên cạnh kéo nhẹ ống tay áo cô.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu xem cô ấy, nháy mắt, "Chẳng lẽ tôi nói không đúng? Công ty chúng ta không có chú của ai làm cổ đông à?"

Ngôn Mộc nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, Cố Duy Nhất cười vô tội với anh,

Cũng không trả lời Cố Duy Nhất, Ngôn Mộc lại một lần nữa nhìn về phía An Khả Thiển, hừ lạnh một tiếng, "An quản lý nếu học quản lý chưa tốt, có thể về trường học lại một lần, đừng kéo chân công ty, làm trường bộ phận ngay cả nhân viên không nghe lời cũng không xử lý được, tôi bắt đầu hoài lựa chọn sai lầm của mình rồi."

An Khả Thiển nghe ý tứ Ngôn Mộc có chút buồn bực, cảm giác lời nói Ngôn Mộc cũng không phải ý ở mặt chứ, giống như muốn nói cái gì khác, có chút không lý giải được.

Cố Duy Nhất liếc mắt, nói chuyện có thể hay không đừng có ẩn ý như vậy được không? Nói rõ chút không tốt sao?

"Ý Ngôn tổng chính là cô có thể đuổi việc cái người không nghe lời đó." Cố Duy Nhất có lòng tốt phiên dịch.

Mặt Hằng Nhã tối sầm lại, con mắt bén nhọn nhìn về phía Cố Duy Nhất, mà động tác An Khả Thiển có chút thả lỏng, hơi cân nhắc.

Đôi mắt sắc bén của Ngôn Mộc lại một lần nữa nhàn nhạt nhìn thoáng qua Cố Duy Nhất, cô nịnh nọt cười cười, ở trên miệng làm động tác kéo khóa.

Ngôn Mộc nhìn về phía An Khả Thiển, thanh âm nhàn nhạt, "An quản lý, tôi hi vọng cô đừng ý vào là bạn của Nhất Nhất nhà tôi mà thăng tiến, tôi chán ghét nhất là người dựa vào quan hệ, nếu cô không đảm nhiệm được công việc này, tôi vẫn giữ câu nói kia, cô viết đơn từ chức, tôi ký tên, đừng hi vọng tôi sẽ nể mặt Nhất Nhất mà cho cô cơ hội."

Cố Duy Nhất nghe vậy, đôi mắt trong trẻo chợt lóe lên ánh sáng, nhịn không được ở trong lòng tặng cho Ngôn Mộc điểm khen, lời nói này thật sự là hay, nói trúng tim đen. Anh cô quả thật là thiên tài mà, quan trọng nhất là kéo gần quan hệ của cô và An Khả Thiển, kỳ thật anh cũng muốn giúp Thai Tử Vũ, đàn ông mà lúc nào cũng cần mặt mũi. Thai Tử Vũ không muốn Ngôn Mộc giúp, Ngôn Mộc cũng không quang minh chính đại giúp nha.

Khuôn mặt An Khả Thiển thoáng chút nghi hoặc, cái gì mà "bạn của Nhất Nhất nhà tôi"? Cái gì là dựa vào quan hệ? Lần này cô có chút không hiểu rồi, chỉ số thông minh kiêu ngạo hàng ngày có chút sốt ruột.

Không dừng lại nghi hoặc của cô, cả phòng làm việc đều kinh ngạc, vì lời nói thân mật của Ngôn tổng "Nhất Nhất".

Cố Duy Nhất nhìn vẻ mặt bối rối của mọi người, cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm giải đáp nghi vấn dù sao Ngôn tiên sinh nhà cô nói chuyện đều không rõ ràng.

"Chào mọi người, tôi tên là Cố Duy Nhất!" Cố Duy Nhất cười hì hì.

Một đám người lần này không cách nào bảo trì lạnh nhạt, nhỏ giọng thảo luận, hôm nay lẽ tân nói Ngôn Mộc mang theo một cô gái đến công ty, hành vi thân mật vô cùng, các cô còn không tin, dù sao Ngôn Mộc cũng nổi

đang không gần nữ sắc, chẳng lẽ người lễ tân nói đến là cô gái trước mặt này?

Thấy tầm mắt mọi người đều tập trung vào trên người Cố Duy Nhất, sắc mặt Ngôn Mộc không tốt, đến trước mặt Cố Duy Nhất, cầm tay cô, thân nhiên nói, "Đi thôi, đi ăn trưa."

Cố Duy Nhất cười tủm tỉm theo anh ra ngoài, Ngôn Mộc lại nghĩ tới cái gì, xoay người chỉ đạo Hằng Nhã, "Phiền phó quản lý Hằng mang hộp cơm này rửa sạch sẽ rồi mang tới chỗ Vương trợ lý."

Khóe miệng Hằng Nhã kéo vài cái, sắc mặt khó coi mới đáp lại, "Được, Ngôn tổng."

"Vâng cảm ơn phó quản lý Hằng." Cố Duy Nhất cười, tăng thêm chữ "Phó", ai bảo dám làm khó cô.

Sắc mặt Hằng Nhã càng thêm khó coi, nhưng cũng không dám nói gì, hiện tại chỉ có tên ngọc mới nhìn không ra quan hệ của Ngôn Mộc và Cố Duy Nhất.

"Đúng rồi, An..." Chuyển lưỡi một cái, "Khả Thiển..."

"Ngày mai tôi sẽ mang cơm đến cho cô tiếp, cô nhớ ăn đó." Trên mặt Cố Duy Nhất vui vẻ.

An Khả Thiển cả kinh, vội nói, "Không cần đâu, Cố tiểu thư, buổi trưa tôi có thể tự mình đi ăn."

Cố Duy Nhất dựa vào gần Ngôn Mộc, đưa tay ở trên eo anh ngắt một cái, cười tủm tỉm trừng hăn.

Mặt Ngôn Mộc cứng đờ, bàn tay bắt lấy tay cô đang làm loạn, nhìn về phía An Khả Thiển, ho nhẹ một tiếng, "Cố Duy Nhất gần đây học nấu cơm,

An quản lý là ghét bỏ cô ấy làm ăn không ngon? Hay là chê cô ấy đầu óc có bệnh?" Một câu cuối cùng, Ngôn Mộc lạnh lùng liếc sang Hằng Nhã, cô ta không hiểu rùng mình một cái.

May là An Khả Thiên trấn định, khoe miệng giật giật, "...Vậy cảm ơn Cố tiểu thư."

"Không cần cảm ơn, tôi rất thích làm." Cố Duy Nhất tặng cho Ngôn Mộc một ánh mắt tán thưởng.

Hai người xoay người tiếp tục đi, ngang qua Hằng Nhã bên cạnh, lúc này Cố Duy Nhất lại dừng bước, híp mắt nguy hiểm nhìn về phía Ngôn Mộc, "Xin hỏi Ngôn tổng, em nghe nói anh có bạn học cao trung cùng làm trong công ty, anh có hay không..."

Ngôn Mộc sao lại không biết Cố Duy Nhất nhỏ mọn, thuận theo cô nói, "Em biết anh học đại học ở nước ngoài, bạn học cao trung trước kia đều không nhớ được mà."

Nghe được Ngôn Mộc lời nói, Cố Duy Nhất thở dài lắc đầu, ôm anh cánh tay đi ra ngoài, "Anh mới 30 tuổi trí nhớ đã không tốt, trọng trách của em thật nặng nề mà, đường thì xa, đi thôi, trước dẫn anh đi ăn cơm, em sợ anh đợi tí nữa cũng quên mất em là ai không nhớ được."

Ngôn Mộc bước chân hụt một cái, sắc mặt không hiểu sao biến thành màu đen.

Hai người đi rồi, trong phòng làm việc một trận trầm mặc, An Khả Thiên vỗ vỗ tay, "Đã đến giờ cơm trưa, mọi người đi ăn cơm đi."

Nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi đến cực điểm của Hằng Nhã, An Khả Thiên thở phào nhẹ nhõm.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 40

Ngôn Mộc ôm lấy Cố Duy Nhất ra khỏi Thiên Thịnh, tâm tình Cố Duy Nhất rất thật tốt, khóe miệng vui vẻ.

Ngôn Mộc nghiêng đầu liếc cô một cái, "Cao hứng?"

Cố Duy Nhất nhìn hai bên một chút, không có người, nhón chân hôn một cái lên môi anh, không chút ngưng ngừng gật đầu, khuôn mặt nhìn đâu cũng thấy vô cùng vui vẻ, "Cao hứng, rất cao hứng."

Ngôn Mộc nhìn vẻ mặt cô, khóe miệng cũng không nhịn được nhếch lên.

Cố Duy Nhất cười đủ rồi, ngược đầu nhìn anh, "Chúng ta đi đâu?"

Ngôn Mộc chau mày, "Không phải đã nói đi hẹn hò sao." Lúc nói những lời này, trên mặt anh hơi đỏ.

Khóe miệng Cố Duy Nhất nhếch lên, trong lòng tung tăng như chim sẻ.

Ngôn Mộc đưa cô đến nhà hàng Tây gần đó ăn trưa, sau đó hai người lại quay về Thiên Thịnh. Cố Duy Nhất dừng bước chân, trên mặt buồn bực, "Đây là đi đâu?"

Ngôn Mộc xoay người nhìn cô, "Về công ty."

"Không phải anh muốn đi hẹn hò sao?" Trong lòng Cố Duy Nhất có niềm xấu.

Ngôn Mộc sững sờ, "Không phải mới vừa hẹn hò xong?" Anh mang cô đến công ty, hai người cùng ở một chỗ, cùng ăn cơm trưa, cô cũng rất vui vẻ, không phải là hẹn hò sao?

Cố Duy Nhất, "..."

Ngôn Mộc thấy mặt cô thay đổi nhiều lần, cuối cùng oán hận đánh anh một cái, Ngôn Mộc vội giữ cô lại, "Em..."

Lời còn chưa nói hết, Cố Duy Nhất đã hôn lên môi anh, vừa định đổi từ bị động sang chủ động, trên môi đã bị người nào đó cắn một cái, trong miệng nhàn nhạt vị máu.

Cố Duy Nhất tức giận, miệng nhỏ vênh lên, "Anh tự mình hẹn hò đi, em phải về nhà, tạm biệt, Ngôn tiên sinh." Ba chữ cuối cùng dùng sức, gần như nghiến răng nghiến lợi.

Ngôn Mộc che môi, trăn trở như tơ vò, anh làm sai chỗ nào sao?

*

Đã giữa tháng năm, lập tức sẽ phải làm luận văn tốt nghiệp, Cố Duy Nhất đã từ chức cũng không vội tìm việc làm, chuyên tâm chuẩn bị tốt nghiệp.

Thật ra cô cũng viết xong một phần luận văn nhưng mấy tháng này đi làm, luận văn kia cô cũng xóa, định viết lại lần nữa.

Cố Duy Nhất ban ngày ở trong thư viện trường học, buổi tối Ngôn Mộc tới đón cô. Từ ngày đó Cố Duy Nhất tức giận trước cửa Thiên Thịnh, không khí giữa hai người bắt đầu quý dị, mỗi ngày ăn cơm xong Ngôn Mộc liền vào thư phòng thẳng đến tối muộn đi ngủ mới ra, Cố Duy Nhất lên mạng xem tài liệu, đọc sách, trước khi ngủ Ngôn Mộc sẽ đưa cho cô một

cốc sữa nóng, sau đó rất thân sĩ hôn chúc ngủ ngon, chỉ hôn nhẹ lên trán, sau đó mỗi người một phòng về ngủ.

Cố Duy Nhất cảm thấy hai người mặc dù chưa hẳn là bất hòa, nhưng trao đổi tình cảm thiếu rất nhiều, đáng ra sau khi bày tỏ với nhau phải hận không thể dính vào một chỗ yêu đương cuồng nhiệt nhưng bây giờ hai người lại ngược lại, như đi vào thời kì trung niên, cảm giác thân mật còn không bằng trước kia nữa.

Nhưng cuộc sống như này lại khiến Cố Duy Nhất cảm thấy hài hòa vô cùng, cảm giác chỉ cần là Ngôn Mộc thì sống thế nào cũng được cả. Cố Duy Nhất bị ý tưởng này làm cho giật mình.

Đương nhiên trong lúc này, sự nhiệt tình nấu cơm của Cố Duy Nhất cũng không biến mất ngược lại càng thêm sục sôi, mỗi ngày Ngôn Mộc đều cầm hộp cơm đi làm, Vương trợ lý và Tô Lương Tần lại khác, hộp cơm như có độc, ban đầu còn ngại lãng phí tâm ý Cố Duy Nhất, miễn cưỡng nuốt trôi nhưng về sau hai người bắt đầu thương lượng, vụng trộm đổ sạch, dù sao trời cao hoàng đế xa, Cố Duy Nhất cũng không thể biết được.

Nhưng kế hoạch còn chưa thi hành, không biết Ngôn Mộc cố ý hay vô tình mỗi ngày đúng giờ sẽ gọi hai người họ vào phòng làm việc, nhìn họ ăn chăm chăm.

Mỗi ngày đối mặt với khuôn mặt lạnh lẽo của Ngôn Mộc, Vương trợ lý khổ cũng không thể nói, Tô Lương Tần ghi hận trong lòng.

Ngược lại An Khả Thiển liên tục nhận cơm hộp của Cố Duy Nhất, càng thấy trong lòng băn khoăn, gọi cho cô hẹn cô đi ăn trưa. Cố Duy Nhất cầu còn không được, đương nhiên cam tâm tình nguyện đến.

Nhanh đến giờ trưa, Cố Duy Nhất từ trường gọi xe đến tầng dưới Thiên Thịnh, Ngôn Mộc có chuyện phải ra ngoài, Cố Duy Nhất cũng không đi

lên, ở dưới chờ An Khả Thiển, vừa vặn chạm mặt Tô Lương Tần từ bên ngoài về.

Tô Lương Tần vừa thấy Cố Duy Nhất, mặt mũi tràn đầy ai oán, nhìn Cố Duy Nhất mí mắt nhảy lên.

"Nhất Nhất..." Thanh âm Tô Lương Tần kéo dài đi đến phía cô.

Cố Duy Nhất theo bản năng lui về phía sau một bước, "Anh Lương Tần."

Tô Lương Tần uyển chuyển biểu đạt chính mình không muốn ăn cơm cô làm nữa, Cố Duy Nhất vô tội nhìn anh, "Thế nào, em làm rất khó ăn?"

Khóe mắt Tô Lương Tần nhảy lên, nhìn dạng này cũng phải hi sinh vì tổ quốc rồi.

"Nhất Nhất..." Tô Lương Tần lại một lần nữa kéo dài giọng nói, Cố Duy Nhất rùng mình một cái.

Tô Lương Tần nháy mắt với cô vài cái, giọng nói giảo hoạt, "Thương lượng một chút, thế nào?"

"...Thương lượng cái gì?" Cố Duy Nhất sờ chóp mũi, con mắt chuyển chuyển.

"Ví dụ như, anh nói cho em biết một bí mật của Ngôn Mộc, thế nào?" Tô Lương Tần bước tới gần cô, giọng nói giảm xuống, giống như bọn dụ dỗ trẻ con đem đi bán.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Em muốn nghe bí mật trước sau đó mới quyết định."

Tô Lương Tần thiếu lễ độ liếc mắt, thật đúng là không phải người một nhà thì không yêu nhau, đều gian xảo như vậy.

Nhưng mà lần này hẳn không sợ cô không thỏa hiệp, Tô Lương Tần ngoắc đầu ngón tay, thanh âm ưu nhã, "Nhất Nhất, bí mật này đảm bảo đáng giá."

*

Lúc An Khả Thiển cùng Cố Duy Nhất ăn cơm, thấy Cố Duy Nhất có chút không thích hợp, lúc nào cũng ngẩn người thất thần, biểu hiện trên mặt đủ cũng đủ cả, đôi khi còn có dấu hiệu phát điên dấu hiệu.

"Cố tiểu thư?" An Khả Thiển lên tiếng gọi.

Cố Duy Nhất sững sờ hoàn hồn, ánh mắt trong trẻo mang theo chút mê mang, "Hả? Sao vậy?"

Mặc dù cô biết rõ Cố Duy Nhất đến gần mình là có mục đích gì, nhưng cô cũng không chán ghét. Dù sao, Ngôn Mộc yêu thương cô ấy như vậy, hạng mục của Thai Tử Vũ chỉ cần một câu nói mà thôi. Nhưng cô ấy lại hạ thấp thân phận của mình để đối xử với cô như vậy, thật khiến cô cảm động. Cô gái hoạt bát như vậy, khó trách Ngôn tổng, người không gần nữ sắc lại che chở đến thế.

Hơn nữa lần này Cố Duy Nhất cũng đã giúp cô một việc, lời nói Ngôn Mộc không nặng không nhẹ khiến Hằng Nhã thu liễm rất nhiều, công việc của cô cũng dễ dàng hơn.

"Cố tiểu thư, cảm ơn cô!" An Khả Thiển chân thành nói lời cảm ơn với Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất đầu tiên ngẩn người, sau đó tỉnh táo lại, tiêu hóa lời nói của An Khả Thiển, vội vàng khoát tay, lúng túng, "Tôi cũng không giúp được cô chuyện gì, tôi chỉ muốn cô cho Thai Tử Vũ một cơ hội mà thôi." Thật ra nói đến cũng rất lúng túng, An Khả Thiển đồng ý cùng cô kết giao nguyên nhân lớn là do áp lực của Ngôn Mộc.

"Dù như thế nào, cô giúp tôi là thật, tôi nên cảm ơn cô. Còn có đồ ăn vài ngày nay, cũng cảm ơn rất nhiều."

Vừa nghe đến đồ ăn, ánh mắt Cố Duy Nhất sáng lên, "Cô cảm thấy tôi làm như thế nào?"

An Khả Thiển che mặt ho nhẹ, "Ừm, rất tốt."

Khuôn mặt của Cố Duy Nhất nhíu lại, "Nhìn vẻ mặt cô cũng không giống là ăn ngon."

An Khả Thiển nhìn bộ dáng thất lạc của Cố Duy Nhất, trên mặt cười nhẹ, "Cô muốn học nấu cơm sao? Tôi có thể dạy cô."

"Thật sao?" Cố Duy Nhất kinh ngạc, An Khả Thiển là người không dễ thân cận nhưng lại đồng ý dạy cho cô.

An Khả Thiển gật đầu, "Coi như có qua có lại đi!"

Hẹn An Khả Thiển chủ nhật tuần sau đến nhà Ngôn Mộc nấu cơm, Cố Duy Nhất tiếp tục quay về thư viện, nhưng lại ở trạng thái hồn lìa khỏi xác, dù sao lời nói của Tô Lương Tần cũng làm cô khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể tiếp nhận.

Năm rưỡi chiều, Cố Duy Nhất ra khỏi cổng trường chờ Ngôn Mộc tới đón. Anh gọi điện thoại nói trên đường kẹt xe muốn cô đợi một chút.

Cố Duy Nhất vốn định sang quán trà sữa bên kia đường lại nghe thấy phía sau hình như có người gọi. Xoay người nhìn lại, đằng xa, một người đàn ông tay trắng trắng bánh bao, đeo kính râm, ôm một bó hồng lớn, giống như đang theo đuổi con gái, hẳn là cô nghe nhầm.

Xoay người lại Định đi tiếp, thanh âm to lớn truyền đến, "Cố Duy Nhất."

Lần này cũng không nghe lầm, Cố Duy Nhất nghi hoặc quay đầu lại, Người đàn ông ôm bó hoa kia đi đến, "Cố Duy Nhất." Nói rồi bỏ kính xuống.

Gương mặt anh tuấn có một đôi mắt đào hoa, đây không phải người đàn ông ngày đó chứng kiến buổi sáng ở văn phòng Trịnh Kinh sao?

"Anh, gọi tôi?" Cố Duy Nhất chỉ chính mình chẳng lẽ vì 300 đồng kia mà đến?

Lộ Liên cười tủm tỉm, đem bó hoa đẩy về phía trước, "Tặng cho cô."

Cố Duy Nhất lui về phía sau một bước kéo dài khoảng cách, để phòng nhìn hẵn, "Anh muốn làm gì?"

Lộ Liên giương đôi mi anh tuấn nhìn cô, "Không thấy sao, tôi theo đuổi cô."

Cố Duy Nhất không còn gì để nói, vì 300 đồng mà làm đến mức như thế này, tổn công tổn sức, "Vị tiên sinh này..."

"Tôi họ Lộ, tên là Lộ Liên, Lộ trong con đường tới La Mã, Liên là rung động, thế nào, nghe thấy khí chất chứ." Lộ Liên vẫn như cũ cười hì hì, đôi mắt đào hoa quyến rũ người khác.

Cố Duy Nhất nhìn bộ dạng hẵn, trong ngày mắt tưởng tượng ra hình tượng sống động của một kẻ phong lưu khắp nơi.

"Ngại quá, vị Lộ tiên sinh này, chúng ta không quen biết, tôi còn có chuyện đi trước." Cố Duy Nhất không có ý định cùng hẵn dây dưa, bọn họ không quen biết, đối với loại đàn ông đào hoa cô cũng lười nói chuyện.

Cố Duy Nhất nói xong xoay người muốn chạy, Lộ Liên lại nhanh chân ngăn cô lại, cà lơ phất phơ, "Có thể đi nhưng nhận hoa trước đã." Chỉ là

một người phụ nữ thôi mà, hẳn có kinh nghiệm tình trường nhiều năm, không tin không làm được.

"Lộ tiên sinh, anh không biết bây giờ theo đuổi con gái còn tặng hoa hồng là hết sức lỗi thời rồi không?" Cố Duy Nhất bị ngăn lại, nhin không được nhìn bó hoa trong ngực hẳn ghét bỏ, châm chọc.

"Lỗi thời?" Lộ Liên nháy mắt mấy cái, phụ nữ không phải là đều thích hoa hồng sao?

"Không sao, cô thích gì hoa, về sau tôi sẽ mua hoa đó." Một giây sau, Lộ Liên lên tiếng.

"Kỳ thật tôi thích hoa cúc trắng." Cố Duy Nhất chau mày.

"Hoa cúc trắng?" Lộ Liên không hiểu, hoa cúc trắng mặc dù đẹp nhưng toàn dùng khi đi tảo mộ, nghĩ vậy, Lộ Liên lại tươi cười, quả nhiên là người hẳn vừa ý, không giống người thường, sở thích cũng đặc biệt như vậy.

"Tốt lắm, ngày mai tôi sẽ tặng cô hoa cúc trắng."

Cố Duy Nhất cuối cùng nhin không được liếc mắt, người này đầu óc không bình thường, ngay cả lời nói chế nhạo cũng nghe không hiểu, thật sự là chỉ số thông minh đáng sốt ruột.

Không muốn cùng hẳn nói nhảm, Cố Duy Nhất xoay người rời đi.

"Ô, Cố Duy Nhất, đây là bạn trai cậu à!" Một giọng nam trong trẻo vang lên.

Cố Duy Nhất nhíu lông mày nghiêng đầu nhìn sang, là người trước kia đánh nhau cùng hẳn, khiến cho cô không vào được Niên Cố, hiện tại là kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt nha.

Cố Duy Nhất kéo hoa trong tay Lộ Liên, Lộ Liên vui mừng, "Cô nhận?"

Lời còn chưa dứt, Cố Duy Nhất đem hoa ném cho Thai Tử Vũ, "Hắn không phải bạn trai tớ, hắn là gay, thích cậu, đặc biệt tìm tớ nghe ngóng, các người nói chuyện đi, tôi đi trước."

Cố Duy Nhất nói xong bước nhanh, bởi vì cô nhìn thấy xe Ngôn Mộc.

Xe Ngôn Mộc còn chưa dừng hẳn, Cố Duy Nhất đã mở cửa xe vào, một bên thắt giầy an toàn, một bên thúc giục, "Đi mau."

Ngôn Mộc khẽ nhíu mày, nhưng cũng đánh tay lái chuyển ra ngoài, thuận tay sờ đầu cô, "Làm sao, vội vàng thế?"

Cố Duy Nhất mở cửa sổ nhìn xem Lộ Liên và Thai Tử Vũ hơi do dự nhưng cũng cười rất vui vẻ, Ngôn Mộc nhìn lướt qua bên đường thấy người mặc tây trang trắng hết sức chói mắt kia, trong mắt hiện lên ánh sáng không dễ phát hiện, Lộ Liên, sao hắn lại ở đây?

Xe trong nháy mắt đi qua, Cố Duy Nhất xem hết náo nhiệt, ngồi ngay ngắn người, khóe miệng mang theo vui vẻ.

Ngôn Mộc mắt nhìn phía trước, thanh thanh đậm đậm nói một câu, "Cố Duy Nhất, từ khi lên xe, em chưa nhìn anh một cái."

Cố Duy Nhất nuốt nước miếng, quay mặt sang nhìn anh lúng túng cười, "Như thế nào lại để ý vậy chứ!" Cô có thể nói bây giờ cô không dám nhìn anh sao? Bởi vì cô cũng đâu có quản được mắt của mình nhìn đi chỗ khác đâu.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 41

Sau khi Cố Duy Nhất về đến nhà nhanh như một làn khói chui vào thư phòng đóng cửa, Ngôn Mộc bị cô bỏ lại bên ngoài nhú mày.

Cố Duy Nhất không có tâm tình nấu cơm, tất nhiên chuyện sẽ rơi xuống đầu Ngôn Mộc. Anh làm cơm rất nhanh, đến ngoài cửa thư phòng, định mở cửa, ngừng một chút sau đó đưa tay lên gõ vài tiếng.

Nghe âm thanh luống cuống rất nhỏ bên trong, Ngôn Mộc đẩy cửa bước vào, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt khẩn trương cố hé nụ cười của Cố Duy Nhất.

"Cơm chín rồi, đi ra ăn cơm đi." Đôi mắt sắc bén của Ngôn Mộc liếc cô, thân nhiên nói.

Cố Duy Nhất đáp lời, từ bàn đọc sách đứng lên ngoan ngoãn đi theo anh ra ngoài.

Bữa cơm này, Cố Duy Nhất trầm mặc lạ thường, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong bát ăn thật nhanh, Ngôn Mộc gấp đồ ăn vào bát cô, lơ đãng hỏi, "Cố Duy Nhất, em hôm nay có chút không thích hợp."

Cố Duy Nhất đang ăn cơm nghẹn ở trong cổ họng, "Khụ, khụ, khụ..." Trên mặt không được tự nhiên.

Ngôn Mộc đem cái cốc trước mặt đưa cho cô, vòng qua bàn ăn vỗ nhẹ nhẹ lưng cô, cúi người ở bên tai cô nhẹ nói, "Cố Duy Nhất, vẻ mặt của em là dẫn chứng tiêu biểu cho câu "có tật giật mình" đó, biết không?"

Thân thể Cố Duy Nhất khẽ run, suýt làm đổ cốc nước trong tay, mắt nhìn qua Ngôn Mộc, có chút chột dạ.

Sau bữa cơm, Ngôn Mộc như thường lệ đến thư phòng xử lý văn kiện, mở máy tính, tay dừng một chút, con chuột trượt đến xem lịch sử, rỗng tuếch, đôi mắt híp lại, thế nhưng hủy thi diệt tích!

Cố Duy Nhất thật sự có chuyện gặt anh?

*

Buổi tối, Cố Duy Nhất nằm trên giường quấn chăn lăn qua lộn lại, than thở.

Lãnh cảm, trên sách nói, lãnh cảm chính là tình cảm thiếu hụt, nói bình thường thì chính là không có hứng thú với sinh hoạt tình dục, cũng có thể nói là mặt đó giảm bớt.

Biểu hiện lâm sàng chính là bệnh trạng sinh lý, cái này, cô cũng không rõ lắm, dù sao cũng mới làm một lần, hơn nữa còn trong tình trạng say rượu, cũng chưa có cuộc gặp mặt chính thức với cậu em nhỏ của anh.

Mà bệnh trạng tâm lý, là đối với chuyện đó sợ hãi, chán ghét và mâu thuẫn, có tính sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nghĩ đến phản ứng của Ngôn Mộc đối với cô thời gian gần đây, giống như chuyện này là thật, thích sạch sẽ, anh cô thích sạch sẽ chuyện này ai cũng biết lại còn nghiêm trọng cực kì đến nỗi có bóng ma trong lòng. Chẳng lẽ...lần trước cô quá phóng túng, khiến anh bị tổn thương không thể

Chẳng lẽ anh cô bị lãnh cảm? Nhưng vậy thì sao anh Lương Tần lại biết được.

Không phải người ta đều nói thực tủy tri vị* sao, đàn ông đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới, không có cái chuyện hai người tiếp xúc thân mật rồi mà anh vẫn còn lạnh nhạt như vậy với cô.

(* cái này mình xem trên mạng người ta giải thích là ăn quen bén mùi, dùng trong chuyện kia ấy, là ăn được một lần rồi còn muốn tiếp tục kiểu kiểu vậy)

Không phải anh cô trước từng có bạn gái đấy chứ? Sau đó ở phương diện khác chuyên cần quá nên bây giờ mệt mỏi? Cũng không đúng, cuộc sống của Ngôn Mộc trên cơ bản đều nằm dưới mí mắt cô, cũng chưa bao giờ là có bạn gái.

Nếu không phải nữa thì là do thân thể cô không có gì hấp dẫn, không làm thức tỉnh được "thú tính" của anh? Cố Duy Nhất vén chăn lên tự nhìn dáng người mình, than thở hai tiếng, sao cô lại thấy nguyên nhân này còn đáng tin hơn vậy?

Suy nghĩ trong đầu làm Cố Duy Nhất ngày càng tinh táo, không có gì là buồn ngủ cả.

Anh cô có lãnh cảm hay không không quan trọng, cô chỉ muốn biết anh lãnh cảm hay là ở chuyện đó không được, chẳng lẽ thực sự do dáng người cô?

Từ trên giường đứng dậy, Cố Duy Nhất ra khỏi phòng ngủ, phòng khách đã kéo kín rèm, vô cùng tối tăm, Cố Duy Nhất đi tới đi lui ngoài phòng Ngôn Mộc, thỉnh thoảng áp sát lại cửa nghe động tĩnh bên trong. Mặc dù gọi là dũng cảm, nhưng cô đã cưỡng gian anh, dù sao cũng là con gái, bây giờ không uống rượu, bảo cô đi quyến rũ anh, cô thực sự không làm được.

Nửa ngày dẫn đo do dự, Cố Duy Nhất thở dài một hơi, cúi gằm mặt quay về phòng ngủ, cô không có phần dũng khí làm chuyện này.

"Đoàng..." ngoài trời truyền đến một tiếng vang lớn.

Bước chân Cố Duy Nhất hơi chậm lại, trên mặt vui mừng, chẳng lẽ là sấm sét? Giống như để chứng minh ý nghĩ của cô, lại thêm một tiếng sấm lớn nữa kèm theo tia chớp sáng loé.

Khoé mắt đuôi mày Cố Duy Nhất đều vui vẻ, thật sự là trời cũng giúp cô, cô không thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời này được.

Xoay người chuẩn bị về mặt, Cố Duy Nhất đẩy cửa phòng ngủ Ngôn Mộc ra, đá dép, nhảy lên giường anh kêu la, "Sấm sét, thật đáng sợ mà, sợ quá..."

Ngôn Mộc còn chưa ngủ, cô đẩy cửa vào thì anh cũng ngồi dậy vừa vịn đón được thân thể mềm mại của cô nhào tới, "Em từ từ thôi..."

Cố Duy Nhất cách chân ôm lấy anh, run lấy bầy, "Anh Ngôn, sấm sét."

Ngôn Mộc cúi đầu nhìn người mảnh mai nằm trong lòng, trong mắt loé sáng, sao trước giờ anh không biết cô sợ sấm?

Cố Duy Nhất thuận tay vén chăn anh lên chui vào, "Anh Ngôn, em sợ sét đánh, tối nay em ngủ ở đây nhé." Nói xong lời này, Cố Duy Nhất cảm giác tim mình như muốn nhảy ra ngoài, nghĩ với làm khác nhau hoàn toàn, may là trong phòng tắt đèn chứ không anh nhất định sẽ thấy khuôn mặt cô đỏ hết lên.

Thân thể Ngôn Mộc cứng đờ, trên người cô mang mùi sữa tắm thơm ngát, hai người dùng sữa tắm như nhau, nhưng hương thơm trên người cô lại làm cho người ta có cảm giác rất lạ, như có mê điệt hương khiến người khác không thể khống chế nổi.

"Cố Duy Nhất, em như vậy anh không ngủ được, mau nằm xuống." Giọng nói Ngôn Mộc có chút khàn khàn.

"Không." Cố Duy Nhất càng ôm chặt anh, "Em muốn ôm anh, anh là bạn trai em, tại sao lại không thể ôm."

Ngôn Mộc nhú mày, hiện tại anh có chút hối hận ngày đó lừa gạt cô phát sinh quan hệ, hôm ấy thực sự là cái bẫy chính anh tạo ra, cô lại không kiêng nể gì cả khiến anh không thể nói rõ.

Hiện tại anh cũng phải cảm ơn cô mặc quần áo ngủ đàng hoàng, bên dưới chăn còn cách hơi lớp vải nhưng cái người mềm nheo trong lồng ngực anh vô cùng mềm mại, khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh.

Một hồi lâu Ngôn Mộc không hề cử động, khuôn mặt Cố Duy Nhất chôn ở trước ngực anh nhú lại, thật sự là một chút phản ứng cũng không có?

"Đoàng..." Lại một tiếng sấm, Cố Duy Nhất mượn cơ hội nhích lại sát ngực anh, trong bóng tối, đôi mắt Ngôn Mộc u ám, giống như đang cực lực ẩn nhẫn, "... Cố Duy Nhất, đừng châm lửa."

Châm lửa? Anh có cảm giác có lửa sao? Bây giờ Cố Duy Nhất vô cùng hoài nghi, bàn tay nhỏ bé lướt sau lưng anh như gãi ngứa, qua chỗ nào như đốt lửa chỗ ấy.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, rốt cuộc vẫn không nhịn được, bàn tay kéo cô vào trong ngực, cúi đầu hôn xuống, trên môi non mềm cắn một cái, đôi môi nóng bỏng ngậm lấy môi cô, Cố Duy Nhất bị động tác của anh làm cho kinh hãi, theo bản năng khẽ hé môi khiến anh có cơ hội tiến quân thần tốc, hai lưỡi giao triền cùng nhau.

Cổ họng Cố Duy Nhất phát ra âm thanh hừ nhẹ, cảm thấy toàn thân cao thấp đều vọt lên một cảm giác xa lạ trước đây chưa từng trải qua, bàn tay nhỏ bé theo bản năng đẩy lồng ngực cứng rắn của Ngôn Mộc.

Tiếng "ừm" của Cố Duy Nhất như là chất xúc tác, đẩy lên nhiệt độ nóng giữa đêm, bàn tay Ngôn Mộc luồn qua áo ngủ của cô, xoa lên nơi mềm

mại, run rẩy một trận, toàn thân Cố Duy Nhất mềm nhũn như mất hết khí lực, ngửa ngáy muốn anh chạm vào.

Ngôn Mộc đặt cô xuống giường, đè lên trên, môi mỏng thuận thế đi xuống qua cổ mảnh khảnh của cô, ánh mắt Cố Duy Nhất quyến rũ mang theo mê mang, cảm giác nơi nào Ngôn Mộc chảy qua đều như bốc cháy.

Cô cắn chặt môi dưới, nhưng không kiềm được tiếng kêu của bản thân.

Bị âm thanh của Cố Duy Nhất đánh về thực tế, động tác Ngôn Mộc đột nhiên ngừng lại, trong mắt thoáng ảo não, thiếu chút nữa là anh không khống chế nổi bản thân, trước khi ngã bài, anh không thể chạm vào cô. Chật vật đứng dậy từ trên người cô, Ngôn Mộc kéo chăn bọc cả người cô vào, giọng nói khàn khàn, "Ngủ đi."

Đột nhiên mất đi ấm áp kiều diễm còn đắm chìm lúc trước Cố Duy Nhất hoàn hồn, ngẩn ra, vậy là kết thúc?

Bên cạnh truyền đến tiếng Ngôn Mộc xuống giường, Cố Duy Nhất nghiêng đầu thấy bóng dáng cứng ngắc của Ngôn Mộc đi vào phòng tắm, Cố Duy Nhất trợn tròn mắt nhìn trần nhà, cô rõ ràng cảm thấy anh sắp dâng trào rồi, sao lại kết thúc như vậy?

Đây là lãnh cảm? Ý nghĩa của lãnh cảm trong quyển sách kia chẳng phải như vậy sao? Đây rốt cuộc là vì cái gì? Vì cái gì? Chẳng lẽ thật sự vì thân thể như mầm đậu của cô? Đàn ông, quả là động vật thị giác.

Thời gian lâu sau, Ngôn Mộc mới từ phòng tắm đi ra, lên giường, cách chăn ôm cô vào lòng, trong bóng tối, Cố Duy Nhất thiếu lễ độ liếc mắt, thấy không, ôm cô còn muốn ôm "đầy đặn" như vậy, quả nhiên là ghét bỏ đáng người cô không tốt.

*

Bởi vì chuyện tối qua, buổi sáng lúc Cố Duy Nhất rửa mặt, quan sát dáng người mình, cuối cùng lắc đầu, quả nhiên không tốt mà

Ra phòng ngủ, thấy Ngôn Mộc dậy sớm, Cố Duy Nhất thuận miệng hỏi, "Anh, ngủ không ngon sao? Sao không có chút bộ dáng phấn chấn tinh thần nào vậy?"

Ngôn Mộc tức giận liếc cô một cái, nếu anh có thể ngủ ngon anh còn là đàn ông sao?

"Ăn sáng." Ngôn Mộc đem cháo đặt trước mặt cô, giọng nói có chút ngiễn răng ngiễn lợi.

Cố Duy Nhất rụt đầu, đàn ông "không thể phát tiết" là như vậy à? Sớm tinh mơ còn tức giận lớn như vậy.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 42

Hôm nay là thứ sáu, theo thường lệ phải về Cổ gia đại trạch ăn cơm, còn chưa ra khỏi cửa trường học đã thấy Lộ Liên ôm một bó hoa cúc trắng tựa vào cạnh xe thể thao, Cổ Duy Nhất cảm thấy gần đây mình nhất định đã không cẩn thận đắc tội quý thần, vận khí mới giảm đi như vậy.

Cổ Duy Nhất suy nghĩ một chút rồi xoay người đối phương hướng dự định đi từ cửa sau ra ngoài, di động trong tay vang lên, là Ngôn Mộc.

"Cổ Duy Nhất, vì sao đứng ở đó không đi?" Giọng nói Ngôn Mộc trầm thấp từ trong điện thoại truyền đến.

Cổ Duy Nhất ngẩn ra, nhìn ra phía ngoài cổng trường đã thấy Ngôn Mộc đỗ xe ở không xa cách xe Lộ Liên chỉ tầm 300m.

Cổ Duy Nhất gãi đầu, nhíu mày, từ trong túi lấy ô ra, vì tối qua mưa nên hôm nay Cổ Duy Nhất cầm theo ô, mở lên che. Vì cô ra sớm, cổng trường thì không to nên buộc phải đi qua bên cạnh Lộ Liên.

Cho nên Cổ Duy Nhất cố gắng che kín mình theo hướng Lộ Liên, nhanh chóng chạy lại xe Ngôn Mộc.

Ngôn Mộc trông thấy Cổ Duy Nhất đột nhiên lấy ra một chiếc ô che kín mình, còn có vẻ né tránh, nhìn thoáng qua Lộ Liên ôm hoa đứng bên kia lập tức hiểu rõ. Hôm qua lúc anh đến thấy Lộ Liên xuất hiện đã không thấy trùng hợp nên hôm nay đi sớm một chút, quả nhiên anh đoán không sai.

Mắt thấy Lộ Liên ngăn Cố Duy Nhất lại, tặng hoa cúc trắng cho cô, sắc mặt Ngôn Mộc có chút khó coi.

Vẻ mặt Cố Duy Nhất bối rối, tên này đúng thật là định mỗi ngày mang hoa cúc trắng đến đây à, đúng là đầu óc không dùng được thật.

Có học sinh ra vào ở cổng trường thấy cảnh tượng này đều cười nhìn bọn họ, xì xào bàn tán, Cố Duy Nhất cảm thấy mặt mình như sắp vứt đi rồi.

"Cố Duy Nhất, đây là hoa cúc trắng, đẹp không, sáng sớm hôm nay vừa hái, còn rất tươi, thế nào, tôi có thành ý đúng chứ?"

Cố Duy Nhất bất đắc dĩ nhìn Lộ Liên, "Lộ tiên sinh, đến cùng anh muốn thế nào, nếu như bởi vì chuyện ngày đó, tôi nhận lỗi với anh, tiên cũng trả cho anh, xin anh, đừng làm chuyện mất mặt như vậy được không?"

Lông mày anh tuấn hơi nhíu lại, "Mất mặt? Nhiều người tha thiết ước mơ tôi có thể tặng hoa trước mặt mọi người cho họ, cô là người tôi để ý, lại cảm thấy mất mặt?"

"Chuyện tặng hoa cúc trắng như này, không có người phụ nữ nào sẽ cảm thấy vinh hạnh chứ?" Một giọng nói lạnh lùng trầm thấp chen vào.

Cố Duy Nhất nhìn anh, nịnh nọt cười cười, Ngôn Mộc đưa tay ôm cô vào lòng, nhìn về phía Lộ Liên, "Cho nên, tôi thực sự thấy tò mò đấy."

Lộ Liên chau mày, "Ồ, Ngôn tổng, thật là trùng hợp."

Ngôn Mộc bên ngoài cười nhưng trong lòng thì không, "Cũng không phải là trùng hợp."

Lộ Liên nhìn về phía tay anh bên eo Cố Duy Nhất, chặc chặc, "Ngôn tổng, dù sao cũng phải có thứ tự trước sau chứ, như anh cũng có chút không phải."

"Thứ tự trước sau? Lời nói Lộ tổng thật khiến tôi không hiểu, tôi tới đón bạn gái, còn cần trước sau?" Trong mắt Ngôn Mộc mang theo ánh sáng lạnh, có chút không tốt.

Cả người Lộ Liên lui về sau dựa trên thân xe, trên dưới đánh giá Ngôn Mộc, "Ngôn tổng nói vậy cũng không đúng, bạn gái xinh đẹp như vậy, anh tới đón mà không có thành ý gì cả, ngay cả bó hoa cũng không có? Tôi thấy thật tiếc cho Nhất Nhất, sao lại tìm phải người bạn trai không có chút lãng mạn nào như vậy."

Giống như bị Lộ Liên đâm chọt góc chết, sắc mặt Ngôn Mộc có chút khó coi.

"Nhất Nhất, chia tay đi, theo tôi, tôi đảm bảo sẽ cho em đãi ngộ tốt nhất trên thế giới này." Lộ Liên giơ hoa lên trước mặt Cố Duy Nhất, thâm tình khẩn thiết.

Khoé mắt Cố Duy Nhất liếc về khuôn mặt đã đen lại của Ngôn Mộc, đưa tay đẩy bó hoa ra, "Lộ tiên sinh, anh với tôi không chung chí hướng, không có hứng thú ngày nào cũng như ở nghĩa địa, thật khiến tôi gặp ác mộng."

"Chúng ta về nhà đi, anh Ngôn." Cố Duy Nhất vội kéo Ngôn Mộc đi, tiếp tục như vậy nữa tim cô sẽ ngừng đập mất.

"Chờ chút..." Lộ Liên lên tiếng, "Cố Duy Nhất, tôi nghe được tin, cô và Ngôn tổng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cô xác định mình thích anh ta không phải như em gái với anh trai? Dù sao tình cảm của con gái cũng không thể phân định rõ ràng, đừng coi sự ỷ lại anh ta như tình yêu."

Không thấy cảnh bảo lạnh như băng của Ngôn Mộc, Lộ Liên không phát giác, vẫn như cũ cười hì hì, "Ngôn tổng, anh có muốn cùng tôi cạnh tranh không? Bằng tính cách của anh, sẽ không phải xem việc công việc tư là một đi?"

Mí mắt Ngôn Mộc không nhắc lên, thanh âm nhàn nhạt thoáng trào phúng, "Tin tức của anh sợ là đã sai rồi, tôi lại là người thích công tư bất phân đấy."

Cố Duy Nhất đặc ý trừng mắt liếc Lộ Liên, Lộ Liên, ban đầu cô nghĩ không ra hẳn ta đến cùng là Lộ nào, về sau nhớ tới tổng giám đốc Khởi Nguyên mang họ Lộ, người này còn có thể làm loạn ở văn phòng Trịnh Kinh, xem ra có quan hệ không nhỏ với tổng giám đốc của Khởi Nguyên.

Ngôn Mộc nhét Cố Duy Nhất vào trong xe, thấy Lộ Liên đứng không xa cười tươi rạng rỡ vẫy tay, đôi mắt trở nên tỉnh mịch, xem ra, đối với mấy người bên Khởi Nguyên, anh còn quá nhân từ rồi.

*

Trên đường về, Cố Duy Nhất năm lần bảy lượt tìm đề tài để nói, Ngôn Mộc cũng không lên tiếng, gương mặt lạnh lùng, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, Cố Duy Nhất chẹp miệng, khuôn mặt hướng ra ngoài xe, khoe miệng lại nhếch, không phải là ghen chứ?

Lúc ăn cơm tối lúc, bà nội Cố hỏi tới chuyện Cố Duy Nhất lúc trước lên báo, "Nhất Nhất, con cùng chàng trai đó là thế nào, hay là mang về cho bà nhìn một chút, tuổi này rồi, cũng nên tìm bạn trai thôi."

"Đúng vậy đúng vậy, Nhất Nhất, nhưng cũng đừng tự trói mình trên một thân cây, phải tung nhiều lưới, tự mình lựa chọn trong đó người tốt nhất." Ông nội Cố phụ họa.

"Ông đừng dạy hư cháu gái tôi." Bà nội Cố trừng ông, "Cái gì mà tung nhiều lưới chứ, ông năm đó có phải cũng theo đuổi tôi như vậy không?"

Đối với chuyện của ông bà, mọi người trong Cố gia đều nghe thấy nhưng không thể khuyên ngăn, mẹ Cố nhẹ giọng, nói với Cố Duy Nhất, "Nhất Nhất, bà nội nói cũng đúng, con có thể hẹn hò bạn trai được rồi, nhưng xã

hội bây giờ quá phức tạp, tiếp xúc với nhiều con trai cũng được nhưng phải biết bảo vệ bản thân mình thật tốt."

"Mẹ, mẹ nói gì vậy." Cố Duy Nhất chột dạ nhìn thoáng qua Ngôn Mộc, thấy anh đang vùi đầu ăn cơm cái gì cũng không nói, hung hăng lườm anh một cái.

Cha Cố nhìn thấy động tác của Cố Duy Nhất, liếc nhìn Ngôn Mộc, thản nhiên nói, "Thật ra đứa nhỏ Thai Tử Vũ cũng không tồi, hai người các con lại cùng nhau lớn lên, hiểu tận gốc rễ lẫn nhau, có thể được đó."

Ngôn Mộc nắm chiếc đĩa tay có chút khẩn trương.

Ăn cơm xong, Ngôn Mộc nói trong công ty còn có việc cần xử lý, Cố Duy Nhất vội đứng dậy, "Em tiễn anh." Thật ra cô muốn cùng anh trở về nhưng tuần nào cứ thứ 6 thứ 7 đều phải ở lại đây, bây giờ cô đi cùng anh thì có chút không bình thường.

Mẹ Cố nhìn bóng lưng Ngôn Mộc, nhíu mày, kéo áo cha Cố, "Tâm tình Tiểu Mộc có phải không tốt không?"

Cha Cố chau mày, "Có sao?" Vài ngày nay luôn có người truyền tin tức đến cho ông, nói Ngôn Mộc có bạn gái, là một cô bé tầm 20 tuổi, họ Cố, rất trùng hợp, cùng họ với ông, nếu ông còn không biết ai thì ông cũng không đáng mặt làm cha, lời ban nãy nói là cố tình để Ngôn Mộc nghe thấy, ông chỉ muốn xem xem Ngôn Mộc khi nào định ngả bài với ông mà thôi.

Mẹ Cố gật đầu, "Có lẽ áp lực công việc quá lớn rồi."

*

Cố Duy Nhất đi theo Ngôn Mộc ra cửa, anh đứng cạnh xe liếc cô một cái, vẫy tay, nhẹ nói, "Cố Duy Nhất, lại đây."

Trên mặt Cố Duy Nhất tràn đầy vui mừng, chạy qua, "Anh." Anh là không rời được cô đi.

Ngôn Mộc đưa tay vuốt tóc cô, sau đó ôm chặt cô vào lòng.

Bên trong tiểu khu hơi tối, gió thổi nhẹ nhẹ, Cố Duy Nhất nằm trong lòng anh, nghe trái tim anh đập thành thịch, thoải mái thở một hơi, thật muốn cùng anh quay về mà.

"Cố Duy Nhất..." Ngôn Mộc nói bên tai cô, giọng nói hơi khàn khàn, "Thật ra em có nghĩ tới em chỉ vì quá ỷ lại vào anh nên mới ở cạnh anh như vậy không?"

Tay Cố Duy Nhất đang ôm anh bỗng cứng đờ, tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói của anh, đẩy anh ra, ngược mắt nhìn, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc, "Anh nói cái gì?"

Đôi mắt Ngôn Mộc tĩnh mịch lẳng lẳng nhìn cô hồi lâu, nắm lấy tay cô, "Không có gì, coi như anh chưa nói."

Cố Duy Nhất hất tay của anh ra, "Anh không tin em hay là không tin chính mình, hay là, anh yêu người khác?" Cố Duy Nhất cảm giác như trong lòng dâng lên một ngọn lửa giận, cái con người thông minh không coi ai ra gì này, thế nhưng lại tin vào lời của Lộ Liên?

"Cố Duy Nhất..." Ngôn Mộc cau mày, không để ý cô phản đối lại nắm tay cô, "Chẳng qua anh cảm thấy em không hiểu tình yêu, sợ sau này em sẽ hối hận..."

Không hiểu tình yêu? Thế mà anh lại xem thường chỉ số thông minh của cô, không hiểu tình yêu phải là con người ba mươi tuổi trước mặt cô đây này, người đang ông mạnh mẽ như thế lại giống như người mẹ già vậy.

Cố Duy Nhất thuận thế bước lên một bước, tay kéo cà vạt anh, kiễng chân cố gắng nhìn thẳng vào mắt anh, thanh âm lạnh buốt, "Ngôn Mộc, anh nói xem, có phải anh yêu người khác rồi không?"

Đôi mắt Cố Duy Nhất như muốn ăn thịt người, Ngôn Mộc cảm giác nếu anh gật đầu, cô sẽ ăn anh không xương cốt đều không còn.

"Không có, từ đầu đến cuối chỉ có em, vĩnh viễn không thay đổi." Ngôn Mộc thản nhiên nói.

Là anh nói đó, không phải lập tức nói không luôn à, vậy cái không khí vừa này là sao, làm cơn tức của cô muốn bùng nổ cũng không được.

Cố gắng khinh thường lời nói của Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất trừng mắt, "Nếu như có một ngày, em phát hiện anh yêu người khác, phải làm sao bây giờ?"

Ngôn Mộc sững sờ, hiển nhiên còn chưa suy tính đến vấn đề này, đúng vậy, nếu như có một ngày cô phát hiện chỉ xem anh là anh trai, yêu người khác thì phải làm sao? Lúc trước phát hiện mình yêu Cố Duy Nhất, anh chưa từng do dự lừa gạt cô đến bên cạnh mình, hiện tại cả hai bên tình nguyện thì lại thấy rối rắm, thì ra tình yêu sẽ làm cho người ta chần chừ, mất năng lực suy nghĩ.

"Anh..." Ngôn Mộc khó nói nên lời.

"Thôi, đừng nói nữa..." Cố Duy Nhất buông cà vạt anh ra, lùi về sau một bước, thế nhưng anh lại do dự.

Cố Duy Nhất nhìn Ngôn Mộc, cười nhưng bên trong thì không, "Ngôn tiên sinh, hiện tại em cảm thấy cực kì, vô cùng, rất tức giận, cho nên, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta bước vào thời kì chiến tranh lạnh."

Mặc kệ về mặt Ngôn Mộc là gì, Cố Duy Nhất nói xong xoay người rời đi, miệng nhỏ vênh lên, đàn ông đúng là không thể chiều chuộng, không thể hình thành thói quen được.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 43

Ngày thứ 7, Cố Duy Nhất đưa mẹ đi dạo phố, đánh cờ cùng ông, nấu cơm cùng bà, cuộc sống vô cùng vui vẻ.

Trong lúc đó, Ngôn Mộc gọi tới bốn lần, Cố Duy Nhất đều trực tiếp tắt máy, gửi năm tin nhắn, Cố Duy Nhất cũng không hồi âm, trong lòng cô không hiểu sao lại cảm thấy hết sức thoải mái, từ nhỏ đến lớn, chưa lần nào cô dám đối xử với Ngôn Mộc như vậy. Nếu trước kia cô dám động thổ trên đầu thái tử*, nhất định sẽ bị anh phạt đến thâm tâm. Nhưng hiện tại, giống như có kim bài miễn tử, cảm giác này một chữ cũng không thể diễn tả được.

(* kiểu như xúc phạm người bề trên)

Điện thoại Ngôn Mộc lần nữa bị tắt, tay đề lên mi tâm, cầm chìa khóa mở cửa nhà, nhìn ánh sáng lờ mờ trong phòng, đột nhiên thấy vô cùng lạnh lẽo, cô gái nhỏ này, nói chiến tranh lạnh rồi thật sự không trở về nhà cũng không nghe điện thoại của anh.

Đi qua phòng Cố Duy Nhất, thấy gối ôm trên giường cô rơi hết xuống đất, Ngôn Mộc bước vào, nhặt hết lên, định đứng dậy thì phát hiện dưới giường có một quyển gì đó, nhặt lên, ngoài bìa viết "Ba mươi sáu kế cửa đồ nam thần".

Thái dương Ngôn Mộc không nhịn được nhảy lên vài cái, mở ra xem, cái gì mà "Dục cự hoan nghênh", "Mỹ nhân tâm kế" rồi gì mà "Án binh bất động", chữ viết cũng không phải của Cố Duy Nhất, nhưng mấy dòng chú thích bút đỏ bên cạnh lại là chữ của cô.

Phê bình chú giải, vẫn còn có phê bình chú giải, Ngôn Mộc cảm thấy liệu mình có phải lớn tuổi không, có chút không theo kịp tiết tấu người trẻ tuổi.

Ngồi xuống giường cô, Ngôn Mộc lật từng trang, dở khóc dở cười, kể thứ ba mươi sáu: cường gian. Dòng chữ đỏ chú thích bên cạnh: kể này rất hay nhưng vẫn có thiếu sót, không rườm rà

Ở trên giường nàng ngồi xuống, Ngôn Mộc từ từ đảo, có chút ít dở khóc dở cười, thứ ba mươi sáu kể, cường gian, chữ đỏ phê bình chú giải viết: Kể này rất hay, nhưng cũng có tỳ vết nào, không có rườm rà việc không thể thành, làm việc xong lại không có chút ký ức nào, vừa có lợi vừa có hại. Nhưng nhìn chung, lợi nhiều hơn hại, người không có kiên nhẫn trực tiếp dùng cách này, một lần vất vả cả đời nhàn nhã.

Cường gian, Ngôn Mộc nhớ tới bộ dáng cô đêm say rượu kia, trong mắt âm u, đóng quyển sổ lại trả về chỗ cũ. Anh nằm trên giường cô, hai tay gối đầu nhìn lên trần nhà, thì ra cô đã sớm có tâm tư với anh.

Nghĩ đến đợt sinh nhật cô gặp phải một người đang thổ lộ, Hứa Trạch Dật không giải thích được, còn có tên Lộ Liên đào hoa kia, nghĩ lại từ sơ trung đến giờ, anh thay cô đuổi những người kia đi, cộng lại chắc cũng đủ một sọt, thế nào anh lại cho rằng ngoài anh ra bên cạnh cô không có người đàn ông khác được.

Anh thừa nhận lời nói của Lộ Liên có tác động lớn tới anh, trước mặt Cố Duy Nhất đã phạm sai lầm ngu xuẩn, đúng theo tâm tư hẩn ta. Trước kia cha Cố dạy võ cho anh, lúc nào cũng dạy rằng không nên để kẻ địch lợi dụng tâm lí, thế mà anh lại quên sạch.

Cố Duy Nhất, khoe miệng Ngôn Mộc thoáng cười, là anh đã suy tính hơn thiệt.

- - - - -

Chủ nhật, Cố Duy Nhất hẹn An Khả Thiển học nấu cơm, vốn định học ở nhà Ngôn Mộc nhưng bây giờ hai người đang trong thời kì chiến tranh lạnh, cô mới không đi đâu. Đúng lúc cha mẹ Cố trở về Cố gia đại trạch, Cố Duy Nhất lập tức hẹn An Khả Thiển về nhà mình, đúng lúc Hồ Tuyết quay phim xong, nghe thấy Cố Duy Nhất học nấu nướng, nhất định phải đến xem thử.

Hôm nay Cố Duy Nhất hẹn An Khả Thiển rất có mục đích, tất nhiên không thể thiếu nhân vật chính Thai Tử Vũ, bản kế hoạch này Thai Tử Vũ sớm đã làm xong, chỉ thiếu cơ hội cho An Khả Thiển xem, sáng sớm đã đến.

Hắn vừa đến cũng có chút hối hận, trên mặt Cố Duy Nhất như viết chữ, "Tâm tình tôi không tốt, đừng chọc tôi".

Đúng là tâm tình Cố Duy Nhất không tốt, Ngôn Mộc từ tối ngày hôm qua đã không có tin tức, một cuộc điện thoại hay một tin nhắn cũng không có, thời gian kiên trì thực sự ngắn quá đi.

An Khả Thiển nhìn thấy Thai Tử Vũ cũng không phản ứng gì lớn, dù sao cô cũng sớm đã liệu đến, nhìn tử lạnh trong bếp, An Khả Thiển nhăn mày lại, "Cố tiểu thư, trong tủ lạnh cái gì cũng không có."

Trong tủ lạnh đương nhiên cái gì cũng không có, cái này cần cô đi mua, cô không đi mua, Thai Tử Vũ như thế nào chứng tỏ bản thân được.

"Ngại quá, trong nhà không có đồ ăn, không bằng chúng ta đi mua?" Cố Duy Nhất nhìn về phía An Khả Thiển, trong mắt lóe sáng.

An Khả Thiển không nghĩ nhiều, gật đầu đáp, nhưng lúc sắp ra khỏi cửa, Cố Duy Nhất có chút không thoải mái, "Ai nha, An quản lý, bụng tôi hơi khó chịu, sợ là không đi được, bằng không để Thai Tử Vũ đi cùng cô?"

Trên mặt Cố Duy Nhất viết ra mục đích, An Khả Thiển nghĩ không ra cũng khó, nhìn thoáng qua vẻ mặt chờ đợi của Thai Tử Vũ, An Khả Thiển nói trước, "Tôi là người rất khó ở chung, lúc nào cũng có một đồng chuyện phiền toái, Thai tổng nhất định đi cùng tôi?"

Mặt mũi Thai Tử Vũ tràn đầy ý cười, gật đầu, "Đương nhiên."

Mắt thấy Thai Tử Vũ cùng An Khả Thiển ra ngoài, Hề Tuyết co quắp trên ghế sofa mới ngẩng đầu lên, "Khi nào thì có thể ăn, tớ đói."

Cố Duy Nhất nhìn thoáng qua di động không hề có động tĩnh, tức giận nói, "Cậu nói xem, trừ ăn ra thì cậu có thể làm gì??"

Hề Tuyết không nhượng bộ chút nào trả lời lại một cách mỉa mai, "Sống khá giả chẳng lẽ không cần ăn."

Cố Duy Nhất ném cái gối qua, Hề Tuyết thuận thế ôm lấy, không biết nhìn thấy gì, "Doãn Huyền Huyền gần nhất hết sức "hot"."

"Hả?" Cố Duy Nhất tới gần, thời gian này cô rất ít chú ý tin tức, chỉ biết là thời gian trước cpp ấy công bố tình cảm với Hàng Dương, đưa tới tin tức chấn động không lớn cũng không nhỏ, nhưng dù sao Hàng Dương chỉ là đạo diễn, sức ảnh hưởng cũng không cao, cho nên vài ngày lại trầm xuống.

"Doãn Huyền Huyền nhận quay một đoạn phim ngắn, hiệu quả khá tốt, khi đoạn phim đó đưa ra thị trường, tiếng tăm Doãn Huyền Huyền ngày càng cao." Hề Tuyết đưa đoạn video cho Cố Duy Nhất xem.

Cố Duy Nhất ôm máy tính nhìn, đây không phải là kịch bản trước cô đưa cho chú Thai sao? Lúc trước Doãn Huyền Huyền không muốn quay, về sau vì chuyện hợp đồng mà tạm gác, bây giờ sao cô ấy lại xuất hiện tuyên truyền đoạn phim này?

"Tớ thấy ánh mắt Doãn Huyền Huyền lần này không sai, trò chơi này chưa ra thị trường đã được nhiều người ủng hộ, hoạt hình lẫn cả đoạn phim, hơn nữa cô ấy đóng nhân vật này rất đáng yêu, có thể rửa sạch scandal lần trước." Hề Tuyết lại nói.

Cố Duy Nhất gật đầu, mặc kệ cô ấy làm thế nào lấy được kịch bản này, có hiệu quả là được rồi.

Cố Duy Nhất rửa trái cây mang ra cho Hề Tuyết ăn, đột nhiên nghe được tiếng cửa phòng bị người dùng khóa mở ra, mẹ chưa nói hôm nay trở về mà? Cố Duy Nhất nghi hoặc đến trước cửa, Ngôn Mộc mặc một thân quần áo màu xám nhạt thoải mái, nhẹ nhàng khoan khoái bước vào.

"Anh..." Lời nói Cố Duy Nhất ở cửa họng lập tức nuốt vào trong, hiện tại hai người đang chiến tranh lạnh, cô sẽ không nói chuyện với anh, lại còn làm cô cả đêm qua ngủ không ngon, thế mà tâm tình anh trông có vẻ rất tốt thì phải.

Cố Duy Nhất trừng mắt liếc anh một cái, xoay người đi vào nhà, Ngôn Mộc cùng vào, Hề Tuyết nhìn anh, ném máy tính bảng đứng lên, lớn tiếng nói, "Chào sư huynh."

Ngôn Mộc nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, gật đầu xem như đáp lời, Hề Tuyết vụng trộm chẹp miệng, vẫn lạnh nhạt như vậy.

Ngôn Mộc kéo Cố Duy Nhất vào phòng ngủ, Cố Duy Nhất tất nhiên không muốn đi theo, giãy giụa chạy ra nhưng Ngôn Mộc rất khỏe, Cố Duy Nhất sao có thể là đối thủ của anh, bị anh nửa ôm nửa kéo vào phòng ngủ, Hề Tuyết nhíu mày, hai người này cũng không nói chuyện, vẻ mặt không được tự nhiên xem ra là có trò hay để xem, vội chạy theo sau, Ngôn Mộc quay đầu, lạnh lùng liếc cô một cái, "Không được đi theo."

Hề Tuyết vội chuyển hướng, "À, em đi rót nước thôi."

Ngôn Mộc xách Cố Duy Nhất vào phòng ngủ, đóng cửa lại, Cố Duy Nhất để phòng nhìn anh, vẫn là nhin xuống nói câu nào, Ngôn Mộc mở tủ quần áo cô chọn lựa, cuối cùng lấy ra một cái quần bò và một cái áo màu trắng sữa lông dê rộng thùng thình, đưa cô, "Thay."

Cố Duy Nhất nhìn anh, không nhận cũng không nói, con người Ngôn Mộc nhìn thẳng cô, từng bước lại gần, Cố Duy Nhất lui về sau cho đến khi chạm tới vách tường không có đường lui. Ngôn Mộc liếc cô một cái, hai tay chấp sau lưng, bên tai nhẹ nhàng uy hiếp, "Nếu không thay, anh lập tức tự tay động thủ."

Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước miếng một cái, Ngôn Mộc như vậy làm cho cô như trở về thời điểm bị anh bắt nạt, không được, cô không thể kinh sợ, đưa tay đẩy người trước mắt, chạy ra chỗ khác.

Ngôn Mộc chau mày, ân, đúng là không đem anh vào mắt, từ sau ôm cô vào lòng, không nói lời nào, tay trực tiếp luồn vào áo bên trong chạm đến bụng cô.

"A..." Cố Duy Nhất kinh hô một tiếng, đè tay anh xuống, "Anh định làm gì?" Mặt bỗng đỏ hết lên.

Môi mỏng nghiêng qua tai cô nhẹ hôn lên, cúi đầu nói, "Anh vừa nói qua, nếu em không thay, anh giúp em." Đồng thời tay ở trên bụng cô vẽ một vòng, toàn thân Cố Duy Nhất run run suýt nữa xụi lơ trong lòng anh.

Cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, Cố Duy Nhất đẩy anh ra, che khuôn mặt nóng bừng trốn vào trong góc, trừng mắt, "Không cần anh, anh mau ra ngoài, tự em thay."

Ngôn Mộc thoải mái nhàn nhã ngồi trên giường, hai tay lui về phía sau, nướn mày nhìn cô, "Ra ngoài? Cố Duy Nhất, em thấy có thừa không?" Ánh mắt như muốn nói khắp người cô có chỗ nào chưa từng bị anh nhìn.

Cố Duy Nhất nuốt nước miếng một cái, cảm giác kế hoạch chiến tranh lạnh của mình thất bại hoàn toàn, cô chỉ là giả lưu manh mà thôi nhưng giả lưu manh với lưu manh thật quả nhiên có sự chênh lệch vô cùng lớn.

Khuôn mặt bỗng thay đổi, Cố Duy Nhất tươi cười nịnh nọt, "Anh Ngôn, không bằng anh ra ngoài trước để em thay quần áo được không?" Cô còn chưa sẵn sàng giữa ban ngày cởi áo cho anh nhìn đâu.

Đôi mắt hẹp dài của Ngôn Mộc có chút lười biếng, sâu bên trong lại lóe sáng, "Cố Duy Nhất, em hôn anh một cái anh sẽ ra ngoài."

Cố Duy Nhất hé mắt, oán thầm, cái người này, hôm trước còn nói cô không hiểu gì về tình yêu, hôm nay lại bắt cô hôn anh, đây là bệnh tâm thần phân liệt à.

Nghĩ thì nghĩ, Cố Duy Nhất cũng không dám nói ra, từng bước từng bước lại gần, miệng hướng lên trên mặt anh, lúc còn một cm đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu, "Hôn chỗ nào?"

Ngôn Mộc đưa tay ôm cô vào lòng, trời đất quay cuồng, Cố Duy Nhất đã ngồi vào trong lòng anh. Ngôn Mộc cúi đầu đối mặt với cô, đôi mắt thâm thúy, "Em nghĩ hôn chỗ nào?"

Cố Duy Nhất nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, lười khẽ liếm đôi môi sắp phát khô, cô cảm thấy không chịu được mê hoặc cũng là một loại bệnh, cần chữa gấp.

Nhưng trước mắt, bất chấp tất cả, chuyện gì nói sau, nghĩ xong, không ngó ngang, hai tay ôm mặt Ngôn Mộc, hôn lên đôi môi mỏng.

Trong mắt Ngôn Mộc thoáng vui vẻ, lúc môi cô chạm vào môi anh, khẽ ngửa ra sau, bộ dạng Cố Duy Nhất thất bại trừng anh, Ngôn Mộc đưa tay vỗ mông cô, "Đi thay quần áo, ra ngoài với anh."

Cố Duy Nhất oán hận nhảy từ trên người anh xuống, đánh giọng, "Anh ra ngoài."

Ngôn Mộc khóe miệng khẽ nhếch, chỉ chỉ phía sau cô, "Thật ra em có thể vào toilet thay."

Cố Duy Nhất trong đầu "âm" một tiếng, che mặt chạy vào toilet.

Ngôn Mộc cười nhẹ hai tiếng, đứng người lên ưu nhã đi đến cửa phòng, gõ cửa, "Cố Duy Nhất, em quên cầm quần áo."

Cửa toilet phút chốc bị mở ra, khuôn mặt Cố Duy Nhất đỏ bừng, tay cầm quần áo, hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái, lại đóng rầm cửa.

Ngôn Mộc nhíu mày, hôm nay thời tiết thật tốt, khiến cho anh toàn thân thoải mái.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 44

Ở ngoài cửa nhà Cổ Duy Nhất có một siêu thị lớn, An Khả Thiển và Thai Tử Vũ chỉ cần đi bộ cũng có thể tới, hãnh đi bộ sau lưng cô, sờ sờ chớp mũi, cuối cùng quyết định gọi một câu, "An quản lý..."

An Khả Thiển cũng không quay lại, thản nhiên nói, "Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, Thai tổng đừng nói chuyện công việc."

Thai Tử Vũ cười gượng hai tiếng, đem văn kiện trong tay lui về phía sau, "Không nói, không nói."

Vào siêu thị, sống lưng An Khả Thiển thẳng tắp đi về phía trước, Thai Tử Vũ kéo giỏ đi sau, "Cái này, cái này, còn có cái này..." An Khả Thiển đưa tay lấy đồ trên giá.

Thai Tử Vũ chân chó vện vàng cầm lấy bỏ vào giỏ, An Khả Thiển nhàn nhạt liếc hãnh, "Anh sắp đến ngày sinh sao?"

Thai Tử Vũ gãi đầu, trong nội tâm oán thầm hai câu, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nhìn nhìn đồ trong giỏ kéo, mặt mũi tươi cười, "Thời gian còn rất dài."

An Khả Thiển lúc này mới gật đầu, tiếp tục đi, Thai Tử Vũ theo sau, sờ sờ chớp mũi, khe khẽ thở dài, hãnh hiện tại giống như là tiểu thư đồng đi theo sau lưng nữ vương vậy, đời này chưa bao giờ bất lực như thế, hết lần này tới lần khác khổ mà không nói được, chuyện lần trước đúng là do hãnh thiếu chuyên nghiệp, dẫn đến tình trạng này cũng không thể trách ai khác.

An Khả Thiến nhưn, cũng không tệ lắm.

*

Ở trước mặt Ngôn Mộc thất bại thảm hại, Cố Duy Nhất triệt để hết hi vọng, cúi gằm mặt theo sau lưng anh ra khỏi phòng ngủ.

Ngôn Mộc cầm lấy áo khoác và ví đưa cô, Hề Tuyết nhìn hai người, vội hỏi, "Hai người muốn ra ngoài sao? Bữa trưa của tớ tính sao giờ?"

Ngôn Mộc liếc một cái, thấy Hề Tuyết chột dạ, Ngôn Mộc mới nói, "Em ở đây trông nhà, chào hỏi An quản lý và Thai Tử Vũ chút."

Mắt thấy Ngôn Mộc kéo Cố Duy Nhất ra cửa, Hề Tuyết cho cô một ánh mắt đồng tình.

Ra ngoài cửa, Cố Duy Nhất ngừng bước, nhìn về phía Ngôn Mộc, "Chúng ta đi đâu?"

Ngôn Mộc dặt tay cô lại chỗ đỗ xe, giọng nói bình thản kiên định, "Hẹn hò." Người xưa có câu, ngã ở nơi nào thì phải đứng lên từ đó.

Lại hẹn hò? Cố Duy Nhất cảm giác mình không kịp suy nghĩ của Ngôn Mộc, anh muốn bức điên cô à? Rõ ràng không có tí tế bào lãng mạn nào, vì sao lại cứ chọn con đường một đi không trở lại này chứ?

Cố Duy Nhất đưa tay chặn ở cửa, "Em không đi, anh tự mình đi đi."

Lần này Ngôn Mộc ngay cả nói cũng lười, trực tiếp dùng tay, bế cô lên, Cố Duy Nhất kinh hãi ôm lấy cổ anh, "Anh mau thả em xuống, bị người ta nhìn thấy không hay đâu."

Ngôn Mộc không hề lay động, thẳng tới lúc đến cửa xe mới để cô xuống, Cố Duy Nhất lau mồ hôi lạnh, may là ban ngày người trong tiểu khu không nhiều lắm, nếu không thì cô xấu hổ chết mất.

Ngôn Mộc liếc cô một cái, mở cốp xe đằng sau, Cố Duy Nhất buồn bực nhìn anh không hiểu, chờ tới lúc mở ra, Cố Duy Nhất nhìn tình cảnh bên trong, miệng nhỏ há to như có thể đặt vào trong một quả trứng gà.

Những đóa hoa sơn chi* được xếp nghiêm chỉnh, tỏa ra hương thơm riêng biệt say mê, Cố Duy Nhất kinh ngạc nhìn Ngôn Mộc, có chút không phản ứng kịp.

Ngôn Mộc rút ra ba bông đưa cô, ánh mắt lóe lên, ho nhẹ một tiếng, "Hoa này so với hoa cúc tên Lộ Liên kia tặng đẹp hơn chứ?"

Cố Duy Nhất cảm giác tim mình như muốn nhảy ra ngoài, trong lòng tung tăng như chim sẻ, khoe miệng nhếch lên, thì ra anh còn để ý đến Lộ Liên.

Trên mặt lại lạnh nhạt, nhận hoa, thản nhiên nói, "Cứ cho là vậy đi."

Ngôn Mộc chau mày, mở cửa xe đẩy cô vào, thừa dịp Ngôn Mộc vòng qua xe vào ghế bên kia, Cố Duy Nhất giơ tay lên cản một cái, đầu tiên phải bình phục nội tâm đang kích động, tiếp theo nhìn một chút xem có phải thật không, anh cô đột nhiên thông suốt rồi?

Ngôn Mộc lên xe, quay sang thắt dây an toàn cho cô, lúc quay lên, rất tự nhiên hôn lên môi cô một cái, Cố Duy Nhất giật mình lần nữa, chẳng lẽ không tới hai ngày, nội dung vở kịch này sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất?

Đọc đường đi, đầu óc Cố Duy Nhất không ngừng chuyển động, nghĩ tới nghĩ lui, tự hỏi, cảm giác, cảm thấy có chút không đúng.

Lúc Ngôn Mộc dừng xe, dẫn cô đến rạp chiếu phim, Cố Duy Nhất cuối cùng cũng tiếp nhận được chuyện "hẹn hò" của anh.

"Em xem cái gì?" Ngôn Mộc nhìn vài bộ phim, khẽ nhíu mày, từ khi anh tốt nghiệp đại học cũng không tới rạp chiếu phim lần nào.

Trong đầu Cố Duy Nhất nghĩ đến chính là phim dành cho cặp đôi yêu nhau, phim kinh dị, nhưng đối với cô và Ngôn Mộc mà nói, đây cũng không phải sự lựa chọn tốt nhất, vì cô cũng không cần nhờ phim kinh dị để được yêu thương đâu.

Một cách tự nhiên, Ngôn Mộc cũng bỏ qua phim kinh dị, về phần tại sao, cũng không biết được.

"Phim tình cảm?" Cố Duy Nhất ấp úng, nhìn thoáng qua Ngôn Mộc, vẻ mặt máy móc, xem phim tình cảm có chút phá hư phong cảnh, hay là thôi đi.

Cuối cùng hai người lựa chọn một bộ phim hoạt hình tên là "Động vật điên cuồng", chuyện xưa của một đám động vật, thêm chuyện tình một con thỏ và một con hồ ly, điểm rất cao, cô vẫn muốn xem.

Thật ra Ngôn Mộc xem cái gì cũng được, nhưng lúc nhìn Cố Duy Nhất chọn phim, thái dương không nhịn được nháy lên, một người đàn ông ba mươi tuổi như anh xem bộ phim như vậy, có chút không ổn.

Cố Duy Nhất mua một hộp bỏng ngô lớn, một túi đồ ăn vặt to. Trong lúc chiếu phim, cô tập trung tinh thần xem, miệng ăn cũng không ngừng lại, Ngôn Mộc liếc mắt nhìn cô rồi lại nhìn màn hình, cuối cùng nhịn không được lại gần tai cô hỏi, "Ăn ngon như vậy?"

Đôi mắt Cố Duy Nhất nhìn chăm chăm màn hình, gật đầu, "Đương nhiên." Đây là giấc mơ nhiều năm của cô, muốn có một ngày cùng người mình yêu đi xem phim, ăn thật nhiều thứ, hiện tại thành hiện thực, cảm giác, cũng không tệ lắm.

Khóe miệng Ngôn Mộc lộ ra vẻ tươi cười, một lúc sau bị bàn tay nhỏ bé nhét cái gì đó rất ngọt vào miệng, chân mày nhíu lại, Cố Duy Nhất đưa tay chặn ở miệng anh, tiến gần lỗ tai, uy hiếp, "không cho phép ới ra."

Ngôn Mộc bất đắc dĩ đem gì đó trong miệng nuốt xuống, lưỡi nhẹ nhàng liếm lòng bàn tay cô, tay Cố Duy Nhất tay như bị cháy, vè một cái thu về, không cần nhìn, Ngôn Mộc cũng biết mặt cô nhất định đỏ cực kỳ khủng.

Cố Duy Nhất nắm chính tay mình nhìn màn hình, tâm tư cũng không ở phía trên, Ngôn Mộc đưa tay nắm bả vai cô, đem cái đầu nhỏ ấn đến trên vai anh, trên màn hình con lưỡi chậm rãi nói muốn giết chết con thỏ, làm cả phòng cười ầm lên, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, cắn môi khẽ cười, khóe mắt đuôi mày đều là tình ý, mặc dù bộ dạng này hết sức tục, cũng rất hợp khẩu vị của cô.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Ngôn Mộc đưa tay nhìn đồng hồ một cái, "Đi ăn cơm đi, em muốn ăn gì?" Ngôn Mộc hỏi Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn anh, "Chẳng lẽ anh không có chuẩn bị?" Tặng hoa rồi lại xem phim, rõ ràng cho thấy sớm có chuẩn bị, cô không tin anh không an bài bữa trưa.

Điểm nhẹ mũi Cố Duy Nhất, Ngôn Mộc nướn mày, "Em thật thông minh." Nói rồi dắt tay cô, "Đi thôi."

Cố Duy Nhất đắc ý nhíu mày, cô đây không phải là thông minh, mà là hiểu rất rõ anh.

Cố Duy Nhất nhìn thấy cửa hàng trước mắt, có chút kinh ngạc sau đó mở cửa xe đi xuống chạy vào "Tiệm mì lão Lương", chạy vài vòng bên trong, nhìn thấy ông bà chủ quen thuộc, xác định đây là tiệm mì cô thích ăn nhất hồi còn học sơ trung.

Lúc Cố Duy Nhất học trung học, Ngôn Mộc lên cấp 3, cao trung tan học muộn hơn sơ trung rất nhiều, mỗi lần Cố Duy Nhất chờ anh sẽ đến đây ăn gì đó, Ngôn Mộc sau khi tan học sẽ tới đây đón cô về nhà. Nhưng đến lúc cô lên cấp 3, tiệm mì này đóng cửa, nói là tiền thuê quá cao, chủ nhà cho người khác thuê, từ đó Cố Duy Nhất không thể ăn mì ở đây được nữa.

"Sao anh tìm được nơi này?" Cố Duy Nhất mở to mắt nhìn anh, vừa mừng vừa sợ, mặc dù khác địa điểm nhưng tên cũng không đổi, sửa sang tinh xảo, nhưng phong cách vẫn thế, làm cô nhớ tới năm đó ở đây chờ anh, nếu muộn, hai người sẽ ăn một bát mì rồi mới về nhà.

"Muốn tìm, có thể tìm được." Vẫy tay với nhân viên phục vụ, "Cho một phần mì thịt bò, một phần nước sốt, một ly nước chanh, một ly nước lọc." Ngôn Mộc thuận thục gọi món, đây đều là những đồ năm đó hai người ăn.

Cố Duy Nhất nhìn anh, trong mắt tỏa sáng, Ngôn Mộc bị cô nhìn có chút phát sợ, đưa tay gõ đầu cô một cái, "Phát ngốc rồi."

Cố Duy Nhất nhìn khắp mọi nơi, thời điểm này mọi người đã ăn xong, nhà hàng cơ bản không có ai, Cố Duy Nhất đứng lên ngồi sang chỗ cạnh Ngôn Mộc, trong mắt sáng ngời, nhanh hôn nhẹ lên môi anh, lúc này, Ngôn Mộc cũng không đẩy cô ra, ngược lại một tay giữ chặt đầu cô, trên môi mút nhẹ một cái mới buông ra.

Cánh môi Cố Duy Nhất ướt át, đôi mắt rạng ngời, cô cảm thấy hôm nay ngạc nhiên mừng rỡ đều muốn bạo phát, thì ra, gỗ mục cũng có thể đẽo nha, một khi như thế cũng không thể kiềm chế được.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 45

Lẳng lẳng hài hòa ăn trưa xong, Ngôn Mộc lái xe đưa Cố Duy Nhất trở về trường học của hai người trước kia, buổi chiều chủ nhật, trong trường hầu như không có ai, vô cùng yên tĩnh.

Ngôn Mộc dẫn Cố Duy Nhất tới cửa sau, cởi áo khoác, lộ ra áo len màu nhạt bên trong, nhìn nhìn, tung người nhảy lên tường, Cố Duy Nhất sững sờ, Ngôn Mộc phủ tay, đưa tay từ trên xuống.

Cố Duy Nhất đứng dưới tường, ngẩng đầu nhìn anh, phía sau anh cây mọc xanh tốt, là dáng vẻ năm đó, ánh mặt trời từ lá cây xuyên qua chiếu trên mặt anh. Tiết học buổi sáng, Ngôn Mộc không thích dậy sớm, trường học lại yêu cầu mỗi sáng sáu rưỡi sẽ điểm danh, cho nên mỗi ngày tiết đầu đều đi muộn. Khi ấy, anh học cao trung, cô học sơ trung, rõ ràng cô có thể quang minh chính đại đi cổng chính nhưng hết lần này tới lần khác bị anh kéo tới đây leo tường, chính xác là bức tường này, bây giờ nhắc lại cũng đã là mười năm trước.

"Đi lên, Cố Duy Nhất." Ngôn Mộc nhẹ nhàng gọi, đôi mắt hẹp dài như điểm những ngôi sao.

Ngược sáng, cô không thấy rõ mặt anh nhưng giọng nói ấy khó có sự nhu hòa như lúc này, làm cô không tự chủ được sa vào trong đó.

Nhẹ nhàng vươn tay, anh cầm lấy bàn tay cô, dùng sức, kéo cô lên trên. Anh nhảy xuống trước, ở dưới vươn tay, Cố Duy Nhất an tâm từ trên nhảy xuống, vẫn như năm đó, bất kể thế nào, anh đều ở dưới đỡ cô.

Cô nhảy xuống khiến cả người anh run run, chân phải lùi ra sau một bước mới đứng vững, Ngôn Mộc nhíu mày, "Cố Duy Nhất, em béo lên."

Cố Duy Nhất còn đắm chìm trong tưởng tượng tốt đẹp, bị anh một câu nói đánh về nguyên hình, tức giận từ trong ngực anh nhảy ra, quệt miệng, "Tại sao không phải nói là anh hồng rồi chứ."

Hồng? Mặt Ngôn Mộc bỗng chốc đen lại, duỗi tay nắm lấy cằm cô làm cho hai người đối mặt, "Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa?"

Hào hán không chịu thiệt thòi trước mắt, Cố Duy Nhất gượng cười, "Không có gì, anh coi như chưa từng nghe thấy là được rồi."

Ngôn Mộc "hừ" một tiếng, dắt tay cô vào trong trường. Trường học thay đổi rất nhiều, phòng học được trang bị mới, con đường cũng được tu sửa nhưng những vườn hoa nhỏ kia vẫn là đáng vẻ ấy, không thay đổi gì nhiều.

Ngôn Mộc dẫn cô đi theo hướng trường tiểu học, hiện tại là giữa tháng năm, cây đều xanh lá, trong trường trồng nhiều hoa cũng đã nở, xa xa có thể trông thấy một vài học sinh cấp 3 đang chơi bóng rổ.

Hai người từ từ đi tới, Cố Duy Nhất bị anh nắm chặt tay, hai tay lập tức ôm lấy cánh tay anh, hai người dọc theo bồn hoa nhàn nhã đi dạo.

Cách sân bóng ngày càng gần, có thể nghe thấy tiếng nam sinh trong tréo truyền tới, "Ở đây..."

"Cho tớ..."

"Chuyền bóng, ném..."

"..."

Khóe miệng Cố Duy Nhất thoáng tươi cười, phảng phất như thấy được bóng dáng Ngôn Mộc đang chơi trên sân bóng rổ.

Ngôn Mộc đột nhiên dừng bước, chỉ ghế đá phía trước, nhẹ nhàng nói, "Còn nhớ chỗ kia không?"

Cố Duy Nhất nhìn sang, ghế đá bình thường, không có gì đặc biệt, lắc đầu, "Không nhớ rõ."

Ngôn Mộc xoa đầu cô, tay đặt lên vết sẹo trên trán, Cố Duy Nhất vừa định vuốt tay anh, Ngôn Mộc đột nhiên ôm cô vào lòng, bên tai cô thấp giọng đau lòng, "Cố Duy Nhất, đó là nơi em đánh nhau đầu rơi máu chảy."

Mặt Cố Duy Nhất đỏ lên, anh vừa nói cô lập tức nghĩ tới, chỗ này không phải nơi năm đó cô bị người đánh mới có vết sẹo trên trán sao.

Đưa tay nhéo eo anh một cái, thế mà lại nhắc đến chuyện xấu hổ này của cô.

Thân hình Ngôn Mộc run nhẹ một cái, ôm cô không buông, giọng nói trầm thấp, "Cố Duy Nhất, ngày hôm qua, anh còn muốn cho em một cơ hội lựa chọn, em không nắm chắc, cho nên bây giờ em không còn cơ hội, cả đời này cũng không còn cơ hội lựa chọn nữa, em hiểu không?"

"Lựa chọn cái gì?" Cố Duy Nhất đắm chìm ấm áp trong lòng anh, có chút mù mịt.

Khóe miệng Ngôn Mộc khẽ nhếch, con ngươi sáng ngời, thanh âm ưu nhã khoe khoang, "Không có gì, về sau em chỉ cần nhớ mình là người của Ngôn Mộc anh là được rồi."

Cố Duy Nhất đẩy anh, nhú mũi nhìn, "Không phải, anh mới là của em, người của em..."

Ngôn Mộc đưa tay nhéo cái mũi nhỏ, cúi người nhìn thẳng, đôi mắt hẹp dài lộ ra vẻ mê hoặc thủy quang, "Lặp lại lời vừa nãy một lần nữa, nếu không...anh phải ở đây hôn em."

Mặt Cố Duy Nhất đỏ lên, khóe mắt liếc về chỗ những học sinh đang chơi bóng rổ kia hiện đang không nể nang quan sát hai người, thật mất mặt, nhưng Ngôn Mộc không có ý định bỏ qua cho cô, gương mặt tuấn tú càng sát lại, Cố Duy Nhất vội vươn tay đẩy ngực anh, nhanh nói, "Em là của anh, người của anh..."

Khóe mắt đuôi mày Ngôn Mộc đều mang một tia đắc ý, cúi đầu hôn cô một cái, Cố Duy Nhất thẹn quá hoá giận, đẩy anh, "...Anh nói không giữ lời."

Ngôn Mộc nhướn mày, "Anh cũng không nói rằng em nói sẽ không hôn em phải không?"

Cố Duy Nhất, "..."

"Chú à, đừng trêu chọc em gái này, đến chơi bóng rổ chút không?" Một đám thiếu niên bên kia ồn ào.

Tâm tình Ngôn Mộc khó tốt được như lúc này, cầm áo đưa cho Cố Duy Nhất, "Đi thôi, chơi bóng một lát."

Cố Duy Nhất ôm áo đứng sau lưng anh, bóng lưng Ngôn Mộc dưới ánh mặt trời như biến thành thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, năm ấy cô cũng giống bây giờ đứng sau lưng anh, nhìn anh. Khi đó, cô cũng không nghĩ tới có một ngày, thiếu niên ấy sẽ là của cô.

Người của riêng cô, Cố Duy Nhất nở nụ cười, trên khuôn mặt nhỏ càng nhìn càng vui vẻ.

*

Lúc về đến nhà, Thai Tử Vũ cùng An Khả Thiển đã đi rồi, trong nhà còn nhiều thêm một người khách không mời mà đến, Tô Lương Tần.

"Khả Thiển làm rất nhiều cơm, không kịp ăn, tớ liền gọi Tô Lương Tần đến." Hề Tuyết vội giải thích.

Ngôn Mộc nhìn thoáng qua khắp nơi, một mảnh hỗn độn, lông mày nhíu lại, đem Tô Lương Tần nửa nằm trên ghế sa lon đá dậy, "Đứng dậy quét nhà."

Tô Lương Tần trừng mắt nhìn anh, "Gọi người giúp việc theo giờ là được rồi."

Ngôn Mộc lạnh lạnh liếc hẳn một cái, "Tâm tình tôi rất tốt, muốn nhìn cậu làm việc."

Tô Lương Tần đưa ngón tay chỉ anh, "Ngôn Mộc, cậu chờ đấy, tôi sẽ khiến cậu hối hận."

Nói xong lời hung ác, Tô Lương Tần ngoan ngoãn đi quét dọn, "Hề Tuyết, tới hỗ trợ."

Hề Tuyết xin lỗi liếc hẳn một cái, "Ngại quá, Tô tổng, công ty vừa mua bảo hiểm tay cho em, thực sự không thể làm việc."

"Vậy buổi trưa em không dùng tay ăn giống người khác sao?" Tô Lương Tần trừng mắt.

Hề Tuyết cười làm mặt quỷ, cầm lên túi định đi, Ngôn Mộc gọi lại, "Hề Tuyết, buổi tối ăn cơm ở đây." Lão sư hai ngày trước còn gọi điện thoại tới bảo anh chiếu cố Hề Tuyết cho tốt, khoảng thời gian này đúng là anh cũng không để ý cô nhiều lắm.

Hề Tuyết lè lưỡi một cái, "Sư huynh, anh muốn giáo huấn em sao?"

Ngôn Mộc nhìn nhìn, "Em có gì cần anh giáo huấn sao?"

Hề Tuyết vội trốn sau lưng Cố Duy Nhất, "Cố Duy Nhất, cậu là cái đồ thích bị ngược!"

Ăn cơm tối xong, Tô Lương Tần đưa Hề Tuyết về nhà, xe dừng ở ngoài tiểu khu, Tô Lương Tần nhướn mày, lưu manh cười, "Có muốn anh đưa em vào không?"

Hề Tuyết liếc hẩn một cái, "Chẳng lẽ muốn em mời vào nhà uống ly cà phê?"

"Anh không để ý." Trên mặt Tô Lương Tần rõ ràng tràn đầy vẻ bất cần đời.

Hề Tuyết nhìn hẩn một cái, mở cửa xe, chuyển đến vị trí tài xế, gõ cửa sổ xe, Tô Lương Tần đem cửa sổ xe, Hề Tuyết nhìn thẳng hẩn, "Xuống xe đi."

Tô Lương Tần hơi sững sờ, rồi sau đó cười khẽ, đưa tay vỗ đầu Hề Tuyết, "Được rồi, tiểu nha đầu, mau về đi thôi, cẩn thận có thợ săn ảnh."

Hề Tuyết yên lặng nhìn hẩn, đột nhiên từ ngoài cửa xe hôn nhẹ lên mặt anh, Tô Lương Tần theo bản năng lùi ra sau, cánh môi cô nhẹ nhàng xẹt qua gò má hẩn.

Hề Tuyết nghiêng đầu nhìn, trong mắt mang theo hơi nước, "Vì sao?" Hẩn mặc dù thích trêu chọc cô nhưng trước tới nay rất chính nhân quân tử, chưa bao giờ làm quá một bước.

Dưới đèn đường, khuôn mặt cô nhỏ nhắn trắng nõn, lông mi dài khẽ rung như gãi nhẹ vào lòng hẩn, khiến cả người có chút vô lực.

Dời mắt sang chỗ khác, trên mặt Tô Lương Tần cười ôn hòa, cũng không trả lời câu hỏi của cô, "Được rồi, mau về ngủ đi."

Hề Tuyết nhìn hẳn một hồi lâu, mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, "Tên hèn nhất." Nói xong, ngênh ngang rời đi, cô rõ ràng cảm giác được tình cảm của hẳn, nhưng hẳn lại sống chết không chịu nhận.

Tô Lương Tần ngồi trong xe nhìn bóng lưng cô đi xa, khóe miệng hiện lên cười bất đắc dĩ.

"Anh Lương Tần, anh nói xem, bệnh của em sẽ không khỏi đúng không?"

"Sẽ không, em ngoan như vậy, bệnh nhất định sẽ tốt lên."

"Anh không cần an ủi em, em nghe bác sĩ nói với cha rồi, căn bản là không thể khỏi được hoàn toàn."

Đôi mắt ngập nước của cô bé mập mạp nhìn về bầu trời xanh thẳm xa xôi, "Thật ra, em cũng không có gì tiếc nuối, chỉ là muốn yêu đương một lần mà thôi, đáng tiếc, vĩnh viễn không có cơ hội này..."

"Bác sĩ nói rồi, trị liệu bằng hóa chất, bệnh sẽ tốt lên, em sẽ tốt lên thôi Nicole. Anh Lương Tần đồng ý với em, chỉ cần em chữa bệnh thật tốt, chờ em khỏi, anh Lương Tần hẹn hò với em được chứ? Lúc đó em khỏi bệnh rồi, trở nên thật xinh đẹp rồi tới gặp anh, có được không?"

"Thật vậy không? Anh Lương Tần?" Cô bé nháy mắt nhìn anh, cô thích anh, vô cùng, vô cùng thích anh, cho tới giờ anh vẫn chưa biết, còn chưa nói ra cho anh biết.

"Thật." Dưới ánh mặt trời, thiếu niên gật đầu, "Nicole, thế giới này rất đẹp, anh hi vọng em phải sống thật tốt." Hẳn biết rõ cô rất thích hẳn, hẳn chỉ có thể cho cô hi vọng.

"Được, anh Lương Tần, chờ em năm năm, em nhất định sẽ đi tìm anh."

Năm năm ước hẹn, còn ba tháng nữa là tới, kể từ khi hai người lập ra ước định đó, hẳn cũng chưa từng gặp Nicole. Năm năm rồi, ngay cả Ngôn Mộc cũng không rõ tình trạng của cô, chỉ biết cô sống khá tốt ở một nơi nào đó thôi.

Cho tới nay, hẳn chỉ xem Nicole là em gái, lúc trước cũng vì bệnh tình của cô mà nói ra câu đó, nhưng là ước định cũng không thể phá vỡ. Nicole là cô gái rất hiểu chuyện, nhưng chưa nói rõ với cô ấy mà đã cùng Hề Tuyết dính dáng không rõ ràng, đều là không tôn trọng với cả hai người.

Nhưng, với Hề Tuyết, hẳn giống như có chút không khống chế được, phải nghĩ xem làm sao để cách xa cô một chút mới tốt đây.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 46

Hai ngày nay hôm nào Thai Tử Vũ cũng chạy tới Thiên Thịnh, An Khả Thiển nhìn bản kế hoạch của hẳn, cuối cùng đáp ứng cho công ty họ một cơ hội. Thai Tử Vũ dạo này vội vàng chân không chạm đất, đã thức suốt mấy đêm, hôm qua năm giờ sáng hẳn mới lên giường ngủ, một giấc dậy cũng đã mười một giờ. Nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi chạy xuống lầu, không nhìn thấy xe của mình, nhú mày, chẳng lẽ bị trộm rồi?

Thai Tử Vũ đến phòng bảo vệ xem lại camera giám sát, phát hiện cha hẳn đã lái xe đi, hẳn lại cảm thấy đau đầu, lấy điện thoại gọi cho trợ lý cha mình. Thai Tử Vũ vào gara lấy một chiếc xe khác vội đến khách sạn Thiên Thịnh.

Phòng riêng khách sạn xa hoa, bên trong đang tổ chức tiệc, ăn mừng phim ngắn đăng trên mạng thuận lợi cùng với nhiều lượt xem và đánh giá cao.

Hàng Dương đẩy nhẹ Doãn Huyền Huyền ngồi cạnh, nhỏ giọng, "Đi, mời Thai tổng ly rượu."

Doãn Huyền Huyền gật đầu cầm ly rượu đỏ đi qua, "Thai tổng, tôi mời ngài, cảm ơn ngài xem trọng."

Thai Linh gật đầu cười, "Tôi còn tưởng cô là người của Nhất Nhất nhà chúng tôi, hiện tại đã đổi công ty đại diện?" Lúc trước Cố Duy Nhất đến tìm ông, ông nhớ cô có nhắc tới người tên Doãn Huyền Huyền nhưng sau này bên đó không truyền tới tin gì cả, mà Doãn Huyền Huyền lại tự mình

tới đây, nếu là Nhất Nhất giới thiệu, ông sao có thể không dùng may là, cô gái này diễn cũng không tệ.

Nhất Nhất? Doãn Huyền Huyền có chút buồn bực, chuyện này sao lại có quan hệ với Cố Duy Nhất? Không đợi cô ta suy nghĩ cẩn thận, Thai Linh đã cầm ly rượu chạm một cái, cô hơi ngẩng đầu uống sạch rượu trong cốc, Thai Linh chặc hai tiếng tán thưởng, "Tửu lượng rất tốt." Sau đó tự mình nhấp một hớp nhỏ.

Doãn Huyền Huyền về chỗ ngồi, Thai Linh đang chào hỏi mọi người thì cửa phòng bị người đẩy ra, người đàn ông khí thế hung hăng xông vào, tiến thẳng đến chỗ ông, "Cha già, xe con đâu?"

Thai Linh ho nhẹ một tiếng, che dấu, "Xe con con quản, sao cha biết được."

"Bảo vệ toà nhà nói cha lái xe con đi, vậy giờ xe đâu?" Thai Tử Vũ khom lưng trừng mắt nhìn ông.

"Con đi như phá vậy, xe hỏng rồi!" Thai Linh hừ hừ tức giận.

"Phá? Xe hỏng rồi?" Thai Tử Vũ thật sự muốn xem xem trong đầu cha mình chứa những thứ gì.

"Cha lại mua cho con một chiếc mới không được sao?" Thai Linh trừng mắt lại, xe tên Thai Tử Vũ này đi không đến ba thì cũng năm ngày là phải sửa chữa rồi, biết đâu xảy ra sự cố gì thì sao đây.

Thai Tử Vũ dài thở dài một hơi, "Cha già, ngoan." Thôi không chấp nhặt với người già, hỏng thì hỏng, bắt đền với Thiên Thịnh chắc hẳn cũng có xe tốt thôi.

Cúi đầu thấy một ly rượu trên bàn, nhắc nhở nhẹ, "Uống ít thôi, nếu không tí về lại phải ngủ trên sofa."

Thai Linh tức giận đẩy hẳn một cái, "Đi đi đi đi, thấy con là bực mình." Khoé miệng lại cười tủm tỉm, đây là con trai quan tâm mình đó.

Thai Tử Vũ xoay người định đi lại nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Doãn Huyền Huyền, bao lâu không gặp, chắc cũng hơn một tháng rồi. Từ ngày hai người họ nói rõ với nhau, cũng chưa gặp một lần, thời gian này hẳn bận tối mắt tối mũi, không rảnh để ý chuyện tình cảm của mình, đột nhiên thấy cô, cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Ngây người vài giây, Thai Tử Vũ khẽ gật đầu phản ứng lại.

"Buổi tối về ăn cơm, rõ chưa? Cả nhà nữa tháng không ăn cùng nhau rồi." Thai Linh ở sau lưng dặn dò.

"Biết rồi, nói nhiều quá." Thai Tử Vũ cũng không quay đầu lại

Doãn Huyền Huyền ngẩn ra tại chỗ, Thai Tử Vũ là con trai Thai Linh, Thai Tử Vũ cũng họ Thai, sao cô ngu ngốc như vậy. Cố Duy Nhất gia thế hiển hách, nếu đã cùng là thanh mai trúc mã với Thai Tử Vũ, thế nào hẳn không phải người có bối cảnh được. Cô đã bị hình tượng trước đây của hẳn che mắt, trong lòng đau khổ, ngũ vị phức tạp.

Thai Tử Vũ đến đại sảnh, nghe phía sau có người gọi hẳn, thanh âm quen thuộc, "Thai Tử Vũ..."

Bước chân chậm lại, Thai Tử Vũ xoay người, thấy Doãn Huyền Huyền đi giày cao gót chạy tới, trang sức tinh xảo làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn, y phục sang trọng, khí chất mềm mại quyến rũ. Khác hẳn với cô gái thanh thuần như nước đêm ấy, cô đã không phải là Doãn Huyền Huyền nữa rồi.

"Khoé miệng nặn ra nụ cười, "Hello, Huyền Huyền."

Doãn Huyền Huyền đi đến, "Đã lâu không gặp."

Thai Tử Vũ chau mày, "Gần đây hơi bận, định qua một thời gian nữa tìm em và Nhất Nhất đi ăn cơm."

Doãn Huyền Huyền cảm thấy trong lòng không đúng, trước kia thái độ của Thai Tử Vũ đối với cô không phải xa lạ như thế này.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người đều không nói gì, Thai Tử Vũ nghiêng đầu nhìn poster ở cửa, khen ngợi, "Tạo hình này rất hợp với em."

Doãn Huyền Huyền cười khổ hai tiếng, "anh đang mỉa mai em sao?"

Thai Tử Vũ vội khoát tay, "Không phải, không phải, hiểu lầm rồi, anh không có ý này."

Doãn Huyền Huyền "ha" một tiếng nở nụ cười, "Thôi, trêu anh chút, lại tưởng là thật."

Thai Tử Vũ cũng cười cười.

"A..." Cách đó không xa truyền đến tiếng hét, hai người đồng thời nhìn sang, chỉ thấy nhân viên phục vụ đang đỡ một người phụ nữ mặc trang phục công sở, giống như bị trẹo chân.

"An quản lý, cô không sao chứ?"

An Khả Thiển nhìn gót giày đã gãy, không còn đi được nữa, không nghĩ ngợi cõng xuống chiếc còn lại, bẻ gãy nốt gót giày.

Nhân viên phục vụ nheo mắt, thật đúng là nữ hán tử nha.

Thai Tử Vũ thấy một màn như vậy nhú mày, nơi này là bên dưới khách sạn của Thiên Thịnh, cô ấy ở đây cũng không kỳ lạ.

"An quản lý, tôi đỡ cô đến phòng nghỉ ngơi một chút đi."

An Khả Thiến khoát tay, "Không cần, đi làm việc đi, tôi còn có chuyện." Nói xong đã chạy đi, gót giày gãy, vốn là cao thấp không đều, hơn nữa vừa rồi chân treo một cái, có chút đau, An Khả Thiến không nhân mà dự định tiếp tục đi lên phía trước.

Thai Tử Vũ thầm than một tiếng, cô gái này so với nữ hán tử còn hơn nữa.

"Tử Vũ? Tử Vũ?" Doãn Huyền Huyền nói vài câu, đã thấy tâm tư Thai Tử Vũ không ở chỗ này, tay vẫy vài cái, "Tử Vũ..."

Thai Tử Vũ hoàn hồn, "Ngại quá, anh còn có việc đi trước, chúng ta hôm nào lại hẹn nhau sau."

Nói xong vội vã đi ra ngoài khách sạn, Doãn Huyền Huyền đứng đó, khoe miệng cười khổ. Từ lúc nào mà Thai Tử Vũ đã muốn rời đi trước mặt cô, đây là tự mình chuốc lấy, không trách ai được, hơn nữa một người vì lợi ích như cô cũng không xứng đáng với hân nữa.

An Khả Thiến khập khiễng trên đường, một chiếc xe màu đen dừng bên cạnh, cửa sổ kéo xuống, "An quản lý..."

An Khả Thiến nghe tiếng ngẩng đầu, thấy Thai Tử Vũ, trong lòng kinh ngạc, trên mặt lại là bộ dáng không thay đổi, "Thật trùng hợp."

Thai Tử Vũ chép miệng, "Thật là đúng lúc, lên xe, tôi đưa cô đi."

An Khả Thiến lắc đầu, "Không cần, cảm ơn, tôi đi xe bus là được rồi."

Thai Tử Vũ mở cửa xe, đi xuống, cúi đầu nhìn lướt qua chân cô, "Cô xác định là đi được?"

An Khả Thiến thuận theo ánh mắt hân, nhìn chân mình, cho là hân đang cười nhạt, toàn thân lạnh lạnh, nhàn nhạt liếc hân, "Vì sao không thể đi?"

Chuyện này cũng không phải lần đầu, không phiền Thai tổng phí tâm, sợ bộ dáng này làm bẩn xe Thai tổng."

Thai Tử Vũ bị giọng nói lạnh như băng của cô làm giật mình, sau đó mới kịp phản ứng lại là cô đang hiểu lầm, gãi đầu, "An quản lý, tôi không có ý khác, chỉ là nhìn cô không có xe, muốn đưa cô đi thôi, không cần đề phòng như vậy."

Trên mặt An Khả Thiển không có biểu cảm gì, "Cảm ơn ý tốt của Thai tổng, nhưng tôi không cần anh đưa đi, tôi ngồi xe bus là được rồi, tạm biệt." Nói xong, An Khả Thiển đi đến điểm bắt xe bus.

Thai Tử Vũ thầm mắng một câu thô tục, trên đời này sao lại có người phụ nữ dầu muối không vào như vậy được chứ, chân dài, vài bước đã bắt kịp An Khả Thiển, níu tay cô, giọng lạnh nhạt, "Thật là không biết phân biệt tốt xấu, bản thiếu gia hôm nay nhất định phải đưa cô đi."

An Khả Thiển sững sờ, Thai Tử Vũ kéo cô vào trong xe, sau đó vòng qua ghế lái ngồi xuống, đem cửa xe khoá vào.

An Khả Thiển lẳng lặng ngồi trên xe, mắt nhìn phía trước, sắc mặt lạnh nhạt, "Vây cảm ơn Thai tổng."

Thai Tử Vũ cho rằng cô sẽ cãi lại, nhưng bây giờ trấn định như thế làm hẳn không hiểu.

"Thông qua mấy lần tiếp xúc, có thể biết rõ tính cách Thai tổng dễ xúc động, tính khí táo bạo, tôi không đi theo anh, anh sẽ càng không bỏ cuộc, nếu vậy, tội gì tôi phải chịu khổ?" An Khả Thiển như hiểu rõ hẳn nghĩ gì, nhàn nhạt thay hẳn giải đáp thắc mắc.

Hai tay Thai Tử Vũ nắm chặt tay lái, nhịn không được nói tục, "F*ck." Cho tới bây giờ hẳn chưa từng gặp nữ nhân nào như vậy, giống như ni cô 40 tuổi vậy.

*

Thai Tử Vũ đưa An Khả Thiển đến cửa Thiên Thịnh xong liền chạy nhanh như làn khói, nữ nhân già như vậy vẫn là cách xa một chút, hợp tác xong hẳn không muốn cùng cô dính dáng đâu, ở với cô cảm giác như tìm tai vạ vậy.

Hôm nay là ngày bảo vệ luận văn tốt nghiệp của Cố Duy Nhất, Ngôn Mộc hứa với cô sẽ tới đón, sau khi tan tầm lập tức đến cổng trường.

Cố Duy Nhất từ giảng đường ra ngoài, thuận theo hướng ra ngoài cổng, đi được vài bước đã có người gọi điện thoại, khoé miệng nhếch lên, không nghe cũng biết là Ngôn Mộc.

Nhận máy, giọng nói Cố Duy Nhất ngọt ngào, "Nghe rồi đây, Ngôn tiên sinh."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm Ngôn Mộc, "Xong rồi?"

Cố Duy Nhất gật đầu, lại nghĩ tới anh không thấy được, "Ừm, xong rồi, bây giờ ra ngoài, Thai Tử Vũ sẽ đến đón em."

"Ừm." Ngôn Mộc có chút hài lòng lên tiếng, giọng nói đột nhiên trầm xuống, "Cố Duy Nhất, có nhớ anh không?"

Cố Duy Nhất nghe anh nói, trong lòng rạo rức, mạnh miệng, "Hừ, không thèm nhớ đâu." Sau ngày hai người hẹn hò ngọt ngào, Ngôn Mộc lại đi công tác, đi công tác, đi công tác đó, chuyện làm người ta tức giận phải nói ba lần!

Cô cũng đã nửa tháng không gặp anh, nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất ủy khuất, miệng nhỏ vênh lên, "Khi nào anh về?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khiến trong lòng Cố Duy Nhất ngửa ngáy.

"Còn ba bốn ngày nữa, Cố Duy Nhất, bằng không em nói nhớ anh, anh cũng nói nhớ em, được không?"

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, cảm thấy giao dịch này coi như công bằng, chủ yếu là cô thật sự muốn nghe Ngôn Mộc nói nhớ mình.

Nhìn bốn phía một chút, cũng không có nhiều người đi lại, cầm điện thoại sang một bên, che miệng, thấp giọng, "Em nhớ anh."

Ngôn Mộc hiển nhiên cũng không phải là rất hài lòng, thanh âm chậm dần, "Ngoan, nói chậm một chút, lớn tiếng một chút." Cách di động nhưng Cố Duy Nhất vẫn cảm thấy nồng đậm mê hoặc, trong đầu hiện ra đôi mắt Ngôn Mộc hẹp dài, trong nháy mắt nhịp tim tăng nhanh, giọng nói nhẹ nhàng êm ái, "Anh Ngôn, em nhớ anh."

Đôi mắt Ngôn Mộc bỗng chốc trở nên u ám, lông mày nhíu lại, lúc lâu sau mới trở lại bình thường, "Cố Duy Nhất không nghe thấy tiếng, chân mày cau lại, "Anh cũng chưa nói đâu."

Ngôn Mộc cúi đầu cười, "Cố Duy Nhất, anh phải đi họp, buổi tối lại gọi điện thoại cho em."

Cố Duy Nhất trừng mắt tròn xoe, biết rõ bị anh lừa, thẹn quá hoá giận, hét to vào điện thoại, "Ngôn Mộc, đồ lưu manh, buổi tối đừng gọi cho em!"

Hét xong liền tắt máy, cảm giác xung quanh có gì không đúng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy trên đường nhiều người dùng ánh mắt trêu chọc nhìn mình, mặt đỏ bừng, che mặt chạy ra công trường.

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 47

Ngoài cổng trường, Lộ Liên thấy Cố Duy Nhất từ trong chạy ra, vội vàng ngăn cô lại, "Nhất Nhất..."

Cố Duy Nhất nghe được giọng nói quen thuộc, ngẩng đầu nhìn hẳn, đôi mắt xé, tây trang đỏ rượu bảnh bao, lại là Lộ Liên, Cố Duy Nhất đau đầu, "Anh có gì nói chưa xong, lại đến nữa?"

Lộ Liên liếc cô một cái, "Ban đầu Ngôn Mộc dự định hợp tác cùng Khởi Nguyên, bây giờ giận dữ vì hồng nhan, hủy bỏ không do dự, cha tôi hận không thể đánh chết tôi. Em nói xem, tôi muốn theo đuổi em, đánh chết cũng vẫn muốn, chỉ là tôi không gặp may thôi, em thấy có oan không? Vậy nên tôi quyết định bình nứt không sợ vỡ, không theo đuổi được em thì không từ bỏ."

Lộ Liên xuống nước, Cố Duy Nhất không chịu hợp tác, "Vậy anh đuổi đi, tôi đi trước." Khoát tay đi về phía ven đường.

Bước chân dài của Lộ Liên cản đường cô, "Cố Duy Nhất, buổi tối tôi mời em ăn cơm được không?"

Cố Duy Nhất vòng qua hẳn tiếp tục đi, mặt không chút thay đổi, "Chẳng có gì đặc sắc, anh theo đuổi tôi là quyền tự do của anh, tôi cự tuyệt anh cũng là quyền tự do của tôi, anh còn cản đường tôi nữa thì đừng trách tại sao tôi báo cảnh sát."

Lộ Liên đi theo bên cạnh cô, thao thao bất tuyệt, "Cố Duy Nhất, em không cùng người đàn ông khác ăn cơm sao biết ai tốt? Em không thể bị

Ngôn Mộc mê hoặc được, phải nhìn rộng ra thế giới, so với anh ta còn vô vàn người đàn ông tốt hơn rất nhiều..."

Cố Duy Nhất phút chốc dừng bước, trừng mắt nhìn hẳn, "Không cần nói bậy trước mặt tôi, tôi không cần phải ăn cơm cùng người này người kia cũng biết anh ấy là tốt nhất, tôi chỉ cần anh ấy, anh không cần phải nói này nói nọ, một người đàn ông mà không khác gì bà tám, chẳng trách không tìm được bạn gái."

"Tôi không tìm được bạn gái?" Lộ Liên xù lông, chỉ chớp mũi, "Tôi mà không tìm được bạn gái sao? Cố Duy Nhất, bạn gái tôi cộng lại có thể dài bằng ba vòng trái đất, em có tin không?"

Cố Duy Nhất ngoài cười nhưng trong không cười, "Bạn gái anh là mấy siêu sao gì đó sao?"

Lộ Liên, "..."

Mắt thấy Cố Duy Nhất đã đi đến ven đường, Lộ Liên vội chạy qua, kéo ống tay áo cô, "Cố Duy Nhất, em đừng đi..."

Một cánh tay khác bắt được cổ tay hẳn, giọng nói có chút không vui, "Đường tổng, xin tự trọng."

Cố Duy Nhất và Lộ Liên cùng nhau nhìn về phía người vừa đến, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo kính che kín khuôn mặt, nhưng Cố Duy Nhất vẫn biết rõ hẳn, là Hứa Trạch Dật.

"Hứa Trạch Dật? Sao anh lại ở đây?" Lộ Liên cũng nhận ra hẳn, hất tay hẳn ra, trừng mắt, "Anh không phải cũng muốn theo đuổi Cố Duy Nhất đấy chứ? Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không nhường đâu."

Hứa Trạch Dật sờ chớp mũi, "Đường tổng, tôi cũng không muốn theo đuổi Cố Duy Nhất, cô ấy giờ đã là hoa có chủ, anh cũng đừng dây dưa gì

nữa."

Lộ Liên sờ đầu, có chút không rõ suy nghĩ của Hứa Trạch Dật, "Anh có bệnh à? Tôi là ông chủ của anh, anh biết không, lại còn quản tôi theo đuổi người mình thích?"

Hứa Trạch Dật nhìn hẳn, "Đường tổng, tôi không xen vào việc anh theo đuổi bạn gái, chỉ là người này không thể là Cố Duy Nhất được."

Cố Duy Nhất nghe hai người nói chuyện, khẽ nhíu mày, hai người này đầu óc đều không bình thường, bất kể Lộ Liên hay Hứa Trạch Dật, cô đều phải cách xa.

Nghĩ như vậy, Cố Duy Nhất xoay người rời đi, để mặc bọn họ chó cắn chó thối, lời này hơi ác độc nhưng Cố Duy Nhất thật sự không chịu được phiền phức, cô với Ngôn Mộc yêu nhau, sao những người này cả ngày quấy rầy, chẳng lẽ không đi làm việc lớn sao?

"Cố Duy Nhất, em đợi đã..." Lộ Liên phát hiện động tác của Cố Duy Nhất, vội kêu lên.

Hứa Trạch Dật theo bản năng quay đầu lại nhìn cô, "Két..." tiếng vang của bánh xe ma sát mặt đất, cách đó không xa một chiếc xe điện vì tránh xe hơi đánh tay lái thẳng tới Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất vốn là trên vỉa hè, nhưng lái xe đang luống cuống, ga thêm lao thẳng vào Cố Duy Nhất.

Thai Tử Vũ vừa dừng xe lại đã chứng kiến việc này, định gọi cô nhưng không kịp, hô lớn, "Cố Duy Nhất!!!"

Cố Duy Nhất nhìn xe đi đến, tránh không kịp.

Sau một loạt âm thanh "Ầm" "Ầm" "Leng keng", Cố Duy Nhất từ trên mặt đất che lấy cánh tay bò dậy, Thai Tử Vũ chạy tới, sắc mặt trắng bệch, nhìn Cố Duy Nhất từ trên xuống dưới, "Bạn không có chuyện gì chứ? Có bị thương không?"

Cố Duy Nhất lắc đầu, đi tới nhìn Hứa Trạch Dật nằm ngay đó, trên mặt ngấn ra, đúng lúc nguy cấp nhất, là Hứa Trạch Dật đẩy cô ra, chính mình lại bị xe đâm.

Ánh mắt phức tạp nhìn hẳn, nói với Thai Tử Vũ, "Gọi 120, anh ta bị thương không nhẹ đâu."

*

Trong bệnh viện, Hứa Trạch Dật nằm trên giường bệnh, đùi phải băng bó thạch cao, Lộ Liên chặc chặc, "Hứa Trạch Dật, anh yêu thật sâu đậm đó."

Hứa Trạch Dật tức giận liếc hẳn một cái, lười phản ứng lại, nếu không phải là hẳn ta, có thể xảy ra chuyện này sao?

Cố Duy Nhất ngồi ở trên ghế dài ngoài phòng bệnh, cánh tay quấn băng vải, tay bị thương lúc Hứa Trạch Dật đẩy ngã xuống đất.

Thai Tử Vũ đưa cho cô một ly sữa nóng, "Thế nào, còn đau không?"

Cố Duy Nhất nhận ly sữa, lắc đầu, Thai Tử Vũ cho rằng cô hoảng sợ, không dám nói lớn, chỉ đứng bên cạnh canh chừng cô.

Cố Duy Nhất ngồi suy nghĩ hồi lâu, thở dài một hơi, đứng người lên tiến vào phòng bệnh, Lộ Liên đang định ra ngoài xem cô thì thấy cô đi vào, ân cần chạy qua, "Nhất Nhất, em không có chuyện gì chứ?"

Cố Duy Nhất lướt qua hẳn, đến trước giường bệnh, Lộ Liên bị xem nhẹ, sờ chóp mũi ngại ngùng.

Hứa Trạch Dật thấy Cố Duy Nhất đến, trên mặt không được tự nhiên, Cố Duy Nhất nhìn hẳn, ánh mắt phức tạp, "Hôm nay cảm ơn anh, tôi sẽ nghĩ biện pháp đền bù cho anh."

Hứa Trạch Dật hơi nhú mày, "Tôi không cần cảm ơn, cũng không cần đền bù tổn thất, đây đều là tôi cam tâm tình nguyện."

Cố Duy Nhất nhìn hẳn trong chốc lát, thản nhiên nói, "Tôi không muốn nợ anh, tôi chỉ muốn hai bên không thiếu nợ gì nhau, sau đó cả đời cũng không có liên quan gì tới nhau." Đối với Hứa Trạch Dật, cho dù hẳn cứu cô, cô cũng không có cách nào bình tâm mà đối xử với hẳn, chỉ muốn cách hẳn càng xa càng tốt, nhưng sao hẳn cứ thích xuất hiện trước mặt cô như vậy chứ?

Lời nói này của Cố Duy Nhất vô cùng lạnh nhạt khiến Thai Tử Vũ và Lộ Liên cùng đưa mắt nhìn. Với Lộ Liên mà nói, mặc dù thời gian biết Cố Duy Nhất không lâu nhưng cô làm cho hẳn cảm thấy giống như cô em gái nhà bên vậy, tính tình tinh quái, lúc nào cũng cho hẳn khuôn mặt không khách khí nhưng vẫn làm cho người ta thích, thế nào cũng không giống với người sẽ nói ra lời nói tổn thương lòng người như vậy, huống chi đó còn là người vừa mới cứu cô.

Thai Tử Vũ càng không phải nói, hẳn hiểu rất rõ Cố Duy Nhất, từ trước đến nay cô đều sống "người không phạm ta ta không phạm người", cho dù có người chọc đến cô, dù là lời nói cũng không phẫn nộ gì cả, nhưng nhìn thái độ của cô với Hứa Trạch Dật, hai người giống như trước có chuyện, mà vẻ mặt này của Cố Duy Nhất, chỉ có thể là chuyện của Ngôn Mộc mới có.

Hứa Trạch Dật giật mình, rũ mắt, toàn thân khổ sở, Cố Duy Nhất lại liếc một cái, xoay người ra ngoài, Thai Tử Vũ vội vàng chạy theo.

Lộ Liên cũng không vội đuổi theo Cố Duy Nhất, vẻ mặt bất quái nhìn Hứa Trạch Dật, "Anh sao lại chọc vào Cố Duy Nhất nhà tôi, nói nghe chút xem nào."

Hứa Trạch Dật vô cùng khó chịu, hung hăng trừng mắt một cái.

*

Cố Duy Nhất vốn muốn về nhà, nhưng nghĩ đến cánh tay bị thương, sau khi về đến sợ cha mẹ lo lắng, liền tới nhà Ngôn Mộc, Thai Tử Vũ nấu vài món, cô cũng ăn không vào, miễn cưỡng vài miếng liền buông đũa, mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, Thai Tử Vũ cũng về trước.

Cố Duy Nhất nằm ở trên giường, tưởng rằng không ngủ được, nhưng là nằm cũng có chút mơ hồ, chắc ban ngày kinh hãi lại bị thương nên rơi vào giấc ngủ.

Lúc nửa đêm, mơ mơ màng màng, cảm giác mình bị người ôm, một ngón tay vuốt mặt, Cố Duy Nhất cả kinh trong nháy mắt bị dọa đến tỉnh lại, một tay đẩy người bên cạnh ra ngồi dậy, cùng lúc, Ngôn Mộc đưa tay bật đèn, thanh âm khàn khàn, "Sao vậy?"

Mặt Ngôn Mộc có chút tiều tụy, trên cằm râu chưa cạo, Cố Duy Nhất nhìn hẳn, trái tim đập nhanh, con mắt càng ngày càng hồng, bổ nhào vào trong ngực anh, khóc nức nở, "Anh làm em sợ muốn chết, em còn cho rằng có trộm vào nhà." Vừa rồi cô thực sự bị anh làm giật mình.

Ngôn Mộc bị bộ dáng của cô dọa hết hồn, vội nắm tay cô, "Tay em bị thương đừng có dùng lực."

Dùng sức ôm cô vào lòng, Ngôn Mộc sờ nhẹ tóc cô, "Được rồi, là anh sai, thế nào lại y hệt trẻ còn vậy, khóc mãi cũng không sợ bị anh chê cười sao."

Nước mắt Cố Duy Nhất chỉ trong hốc mắt, chưa rơi xuống, bị anh nói lại trở lại, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong suốt, hung dữ, "Đến cùng anh có biết an ủi không vậy?"

Ngôn Mộc cúi đầu hôn nhẹ môi cô một cái, "Anh sai, cánh tay còn đau không?"

Cố Duy Nhất nghe anh nói vậy mới nhớ tới không phải anh nói vài ngày nữa mới trở về sao? Thế nào lại đột ngột về như vậy, "Thai Tử Vũ nói cho anh?"

Ngôn Mộc gật đầu, dùng sức ôm chặt cô, như muốn dính chặt cô vào cơ thể mình, Cố Duy Nhất thấy anh bất an, đưa tay ôm anh, an ủi, "Không sao, chỉ là xe điện thôi mà, không có chuyện lớn."

Ngôn Mộc không nói lời nào, chỉ ôm cô, tìm cảm giác cô tồn tại, lúc nghe điện thoại của Thai Tử Vũ, trong nháy mắt đó anh cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, lập tức đặt chuyến bay sớm nhất trở về, ôm lấy cô trong lòng, xác nhận cô không sao cả.

Cố Duy Nhất tùy ý cho anh ôm, một lát sau, đột nhiên cúi đầu, "Anh Ngôn, thực xin lỗi."

Ngôn Mộc sững sờ, kéo cô trong lồng ngực ra, cúi đầu nhìn cô, "Sao?"

Cố Duy Nhất ngược mắt nhìn anh, trong mắt mang theo hơi nước, cắn môi dưới, "Em cũng không biết vì sao, lúc nào cũng chọc đến Hứa Trạch Dật..." Chỉ cần liên quan đến hắn, Ngôn Mộc sẽ nhớ lại mọi chuyện không vui, huống chi lần này hắn ta còn cứu cô, lại thêm dính dáng.

Ngôn Mộc nghe vậy liền hiểu rõ, hai trán chạm nhau, con người tỉnh mịch cùng cô đối mặt, giọng nói trầm thấp mê hoặc, "Cố Duy Nhất, anh có thể hôn em không?"

Cố Duy Nhất mở to hai mắt, phản ứng không kịp, Ngôn Mộc đã hôn xuống, nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve cánh môi cô, như mưa thuận gió hoà, khiến toàn thân cô phảng phất như được nắng ấm chiếu vào vô cùng thoải mái.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, Ngôn Mộc ôm cô nằm trên giường, tắt đèn, tay vuốt mặt cô, khẽ gọi, "Cố Duy Nhất..."

"Ừm." Cố Duy Nhất trong lòng anh ngoan ngoãn đáp lời.

Ngôn Mộc thấy cô khó được bộ dáng nhu thuận, cúi đầu cười ra tiếng, nhẹ xoa đầu cô, "Trong đầu không được phép nghĩ tới Hứa Trạch Dật nữa, nghe thấy chưa?"

Cố Duy Nhất không nói lời nào, Ngôn Mộc thở dài, cầm tay cô, "Cố Duy Nhất, không có gì quan trọng hơn em cả, hiểu không?"

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 48

Sáng sớm ngày hè, mặt trời chưa lên cao, bãi cỏ bệnh viện còn vương vài giọt sương sớm lấp lánh, gió khẽ mơn trớn, mang theo chút hương hoa thoang thoang.

Ngôn Mộc mang theo giỏ trái cây đi trước, Cố Duy Nhất cúi mặt theo sau, Ngôn Mộc không thấy người đằng sau theo kịp mình, dừng chân, Cố Duy Nhất không để ý đâm vào tấm lưng cứng rắn trước mặt.

“A...” Cố Duy Nhất bịt mũi trừng anh, “Sao anh đột nhiên đứng lại thế?”

Ngôn Mộc nắm lấy tay cô, “VẬY em không thể đi nhanh hơn chút sao?”

Cố Duy Nhất nhăn mũi, nói thầm, “Đã nói không cần đến, tự em có thể làm được lại còn đòi đi bằng được.”

“Cố Duy Nhất, em nói gì?” Ngôn Mộc nghiêng đầu nhìn cô.

Nghe được giọng nói nguy hiểm của Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất sớm đã sợ hãi trong lòng, nhưng lần này cũng rất dũng cảm, ngược mặt lên nhìn, giọng nói không có thiện ý, “Em không muốn anh gặp anh ta!”

Sao Ngôn Mộc lại không biết tâm tư của cô, khẽ xoa đầu, cũng không giải thích, dắt cô vào thang máy.

Trong thang máy, Cố Duy Nhất liên tục đen mặt, buổi sáng anh ăn mặc chỉnh tề nói muốn cùng cô đến bệnh viện thăm Hứa Trạch Dật, mặc kệ cô

ngăn cản thế nào cũng không được, đến cùng cô cũng không hiểu anh nghĩ gì.

Ra khỏi thang máy, hai người đến ngoài cửa phòng bệnh của Hứa Trạch Dật, Cố Duy Nhất nhú mày gõ cửa mạnh trút giận.

“Vào đi.” Bên trong truyền ra giọng nói ôn hòa của một người phụ nữ.

Cố Duy Nhất đẩy cửa, cùng Ngôn Mộc tiến vào, một người phụ nữ gầy gò đang đút cháo cho Hứa Trạch Dật, nghe tiếng mở cửa quay đầu lại.

Thời gian như ngưng đọng lại, trong phòng bốn người cùng nhìn nhau, ‘loảng xoảng’ một tiếng, hộp cơm trong tay người phụ nữ rơi xuống mặt đất, cháo vương vãi khắp nơi. Khóe mắt người phụ nữ ướt đẫm, tay run nhẹ, trong mắt tràn đầy kích động, giọng nói nghẹn ngào, “Tiểu...Tiểu Mộc...” Bà cho rằng cả đời này hai người cũng không còn cơ hội nào để gặp mặt nữa.

Cố Duy Nhất từng gặp qua người phụ nữ này, trong túi văn kiện đó, có ảnh chụp cùng với Hứa Trạch Dật, đây là mẹ hắn, cũng có nghĩa là mẹ của Ngôn Mộc.

Cố Duy Nhất theo bản năng đứng lên một bước chắn trước người Ngôn Mộc, vẻ mặt đề phòng nhìn người phụ nữ trước mặt nội tâm đang hồi hận lên tận trời. Đáng ra cô nên ngăn cản anh cô, không cho anh đến, sao cô ngốc như vậy chứ, Hứa Trạch Dật nhập viện, mẹ của hắn chắc chắn phải đến chăm sóc. Bây giờ Cố Duy Nhất chỉ hận không thể tự đánh bản thân một cái tát thật mạnh.

Hứa Trạch Dật cũng có chút ngờ ngác, hắn không đoán được Ngôn Mộc sẽ đến, một màn trước mắt cũng không phải là mong muốn của hắn. Trái qua việc lần trước, hắn suy nghĩ lại về lời nói của Cố Duy Nhất và Tô Lương Tần, cảm thấy hai người họ đều nói có lý, cho nên, cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của bọn họ. Chỉ là, lần này nghe nói Lộ Liên bám

lấy Cố Duy Nhất không tha, hấn ta là tên hoa hoa công tử, tán tỉnh phụ nữ rất lợi hại, sợ Cố Duy Nhất không chịu nổi mê hoặc của hấn ta, cho nên mới phải xuất hiện để cảnh cáo Lộ Liên, không nghĩ tới mọi chuyện lại đến mức này.

Lâm Tây nhìn Ngôn Mộc không chớp mắt, nước mắt không nhìn được chạy xuống, bà đưa tay lau đi, thân thể vì kích động nên không ngừng run rẩy, Hứa Trạch Dật vươn tay nắm lấy bàn tay bà, trấn an bà.

Lâu sau Ngôn Mộc cũng không nói một câu nào, Cố Duy Nhất bận tâm quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy đôi mắt anh khẽ híp lại, toàn thân lạnh lẽo, hai tay nắm chặt bên người, làm cho Cố Duy Nhất kinh hãi, cho tới bây giờ chưa lần nào cô thấy một Ngôn Mộc như vậy, lạnh lùng đến mức người ta không dám lại gần, làm cho trái tim cô đau nhói như sắp nứt ra vậy.

Bàn tay nhỏ bé sợ hãi nắm lấy tay anh, bước lại sát bên cạnh. Ngôn Mộc cảm nhận được nhiệt độ từ tay cô, chậm rãi đưa mắt xuống nhìn, thấy cô lo lắng, lãnh ý quanh người dần tản đi, cuối cùng tan thành mây khói.

Nắm tay cô, Ngôn Mộc bước đến bên giường bệnh Hứa Trạch Dật, đặt giỏ trái cây lên bàn bên cạnh, nhìn về phía hấn, con người tĩnh mịch. Hứa Trạch Dật có chút không được tự nhiên, "...Ngôn tổng, sao anh lại tới đây?"

"Cậu cứu Cố Duy Nhất, tôi tất nhiên phải tới cảm ơn." Ngôn Mộc nhàn nhạt mở miệng, giọng nói trầm thấp mà xa cách nhưng lại là chân thành. Cố Duy Nhất đối với anh mà nói là cả tính mạng, mặc kệ giữa hai người có khúc mắc như thế nào, lúc này anh cũng phải tự mình nói lời cảm ơn.

Khóe miệng Hứa Trạch Dật cố nở nụ cười, cuối cùng thất bại, khẽ rũ mắt xuống, "Tôi nói rồi, không cần cảm ơn."

Mắt Lâm Tây nhìn Ngôn Mộc không chớp, Cố Duy Nhất nhú mày, ngăn cản tầm nhìn của bà, Lâm Tây mới cảm giác được mình luống cuống, quay

đầu lau nước mắt.

Cố Duy Nhất cảm thấy khó chịu trong lòng, răng cắn chặt môi dưới, trong lòng suy nghĩ, cô có thể tưởng tượng được ra tâm tình Ngôn Mộc bây giờ như thế nào, nếu có khả năng, cô chỉ muốn thay thế anh nhận lấy đau khổ ấy mà thôi.

Có lẽ cảm nhận được tâm trạng Cố Duy Nhất, Ngôn Mộc nắm tay cô thật chặt, sau đó lấy trong ví một tờ chi phiếu đặt lên bàn.

Đôi mắt Hứa Trạch Dật đỏ lên, giọng nói run run, “Ý anh là sao?”

Lâm Tây nhìn chi phiếu trên bàn, ánh mắt ảm đạm, “Chúng ta không cần tiền của con.”

Ngôn Mộc nghe thấy giọng nói này, thân thể bỗng chốc cứng ngắt, nhưng chỉ trong chốc lát, nghiêng đầu nhìn thẳng Lâm Tây, đây là lần thứ hai anh nhìn thấy bà trong phòng bệnh nhưng cũng là lần đầu tiên quan sát bà kĩ như vậy, thân hình cao gầy, mặt mày ôn hòa, ngũ quan tinh xảo, rất có khí chất, cùng với người trong trí nhớ của anh không khác nhau là mấy.

Lâm Tây thấy anh nhìn, hai tay khăn trường nắm chặt, “Tiểu...tiểu...”

“Hứa phu nhân, phải không?” Ngôn Mộc nhàn nhạt mở miệng, giọng nói bình tĩnh không gợn sóng.

Lâm Tây sững sờ, Ngôn Mộc cũng không cho bà cơ hội trả lời, tiếp tục nói, “Tôi hiểu rõ cho tiền là tục nhưng bây giờ tôi chỉ nghĩ được phương pháp cảm tạ tốt nhất là nó. Tôi biết Hứa Trạch Dật bây giờ không thiếu tiền, tôi chỉ muốn yên tâm, hi vọng hai người có thể nhận.”

Trong thời gian ngắn không ai nói câu nào, Lâm Tây nhìn anh, qua một lúc sau mới chua xót nói, “Con hi vọng chúng ta không có bất cứ quan hệ gì với nhau phải không?”

Ngôn Mộc nghe vậy lại khẽ cười, khuôn mặt đẹp trai cùng nụ cười này giống như rừng hoa nở rộ thế nhưng Cố Duy Nhất lại chỉ thấy được cảm giác hoang vu.

Ngôn Mộc không hề phủ nhận, “Vốn là tôi phải cảm tạ Hứa tiên sinh đây thật tốt nhưng đúng như Hứa phu nhân nói, tôi cũng không muốn cùng nhà các người dính dáng quá nhiều, cho nên trực tiếp dùng tiền là tốt nhất, xin Hứa phu nhân thứ lỗi.”

Lời nói Ngôn Mộc khách khí xa cách, không có một chút tức giận khổ sở, thậm chí Cố Duy Nhất còn không thể hiểu nổi tâm tình bây giờ của anh.

Lâm Tây nhìn anh, trong mắt không đành lòng, có thống khổ, có tự trách, có ân hận, “Tiểu Mộc, con hận mẹ, phải không?”

“Đây không phải phim truyền hình, bà cảm thấy bà nói vậy, có ý nghĩa sao?” Cuối cùng Cố Duy Nhất cũng không nhịn được.

“Mẹ biết rõ bây giờ đã muộn, mẹ biết, mẹ có lỗi với con...” Nước mắt Lâm Tây đã rơi xuống, “Tiểu Mộc, mẹ, mẹ sai rồi, nếu cho mẹ thêm một cơ hội, mẹ chắc chắn sẽ không bỏ con, Tiểu Mộc...” Lâm Tây khóc ngã xuống giường bệnh, Hứa Trạch Dật ngồi thẳng lên ôm lấy mẹ, trong mắt cũng chứa hơi nước.

“Bây giờ nói những lời này còn có tác dụng gì? Nếu như hối hận có tác dụng, vậy mọi chuyện người ta làm đều không cần chịu trách nhiệm, nếu như khóc một lúc có tác dụng, có thể khiến cho anh tôi có một người mẹ tốt, tôi thà rằng ngày nào cũng khóc.” Cố Duy Nhất thấy bà khóc thê thảm, vốn không định trách móc nặng nề nhưng nghĩ đến Ngôn Mộc lại cảm thấy không cam lòng, nhịn không được nói hết ra.

Ngôn Mộc đưa tay ôm eo Cố Duy Nhất, nhìn Lâm Tây, giọng nói lạnh nhạt, “Hứa phu nhân, bà không cần khóc, cho tới giờ bà không có lỗi với tôi. Tôi chân thành cảm ơn sự lựa chọn của bà, vì thế tôi mới có được ngày

hôm nay, cho nên, tôi không hận, những lời này đều là thật lòng, nhưng, tôi muốn sửa lại một điều, chính là từ mẹ này không phải tùy tiện nói ra khỏi miệng. Ngôn Mộc tôi trên đời này chỉ có một người mẹ, đó là Kiều Chi*.”

Lâm Tây nghe được, tâm tư trên mặt như hóa thành tro bụi, tựa trên người Hứa Trạch Dật như mất hết khí lực.

Ngôn Mộc nhìn Hứa Trạch Dật, “Nghỉ ngơi đi, chúng tôi đi trước, còn có, tôi hi vọng đây là lần cuối chúng ta gặp mặt.”

Cố Duy Nhất theo Ngôn Mộc ra khỏi bệnh viện, cả hai đều không nói gì, vừa vào xe ngồi, Cố Duy Nhất đột nhiên gào khóc lớn, Ngôn Mộc sợ hết hồn vội quay sang xem cô, “Sao vậy?”

Nước mắt nước mũi Cố Duy Nhất cùng nhau chảy xuống, thở không ra hơi, Ngôn Mộc càng lau, nước mắt cô càng chảy không ngừng được, cuối cùng Ngôn Mộc thở dài, ôm cô vào lòng, “Cố Duy Nhất, anh không sao, không có chuyện gì, đừng khóc được không?”

“Em, em chính là, không nhịn được, anh mặc kệ em, để em, lát nữa là được...” Cố Duy Nhất thút thít.

Ngôn Mộc nhè nhẹ vỗ lưng cô, thấy cô đỡ hơn, không nhịn được cười thành tiếng, “Cố Duy Nhất, em biết không, ký ức của đứa trẻ bảy tám tuổi sẽ có hạn, mặc dù anh còn nhớ vài chuyện không tốt nhưng đều không bằng những chuyện ấm áp sau này. Cho nên, đối với những câu ‘không có cha mẹ’, ‘con hoang’ kia, chỉ có em là người để ý, đối với Lâm Tây, anh đã buông bỏ chuyện này lâu rồi, em không cần cảm thấy khổ sở thay anh.”

Cố Duy Nhất ngẩng khuôn mặt giàn giụa nước mắt, hung dữ nhìn anh, “Vậy nên, ý anh là em xen vào việc của người khác?” Nói xong khẽ nấc một cái.

Khóe miệng Ngôn Mộc nhếch một cái, cười nhẹ hôn lên nước mắt cô, bên tai khẽ nói, “Phải.”

Cố Duy Nhất thẹn quá hóa giận, quên là mình đang khóc, nắm tay anh dùng sức cắn một cái cho hả giận.

Ngôn Mộc không đổi sắc mặt, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, bộ mặt nhu hòa, “Nhưng anh chính là thích em xen vào việc người khác, quản chặt trái tim anh như vậy.”

Mặt Cố Duy Nhất đột nhiên như rặng mây đỏ, thẹn thùng bỏ tay anh ra che mặt cười, thế mà lại thổ lộ lúc này làm cô không kịp chuẩn bị, lần sau có thể nói trước cho cô chuẩn bị tâm lý không, ngại ngùng thế này sao được chứ?

(*Kiều Chi: đây là tên mẹ Cố Duy Nhất nha các bạn có thể đọc truyện "Hôn lâu sẽ thành sủng" về bố mẹ anh chị nha)

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 49

Ngôn Mộc khởi động xe, Cố Duy Nhất ngồi ghế bên cạnh nhìn trộm anh vài lần. Thần sắc Ngôn Mộc vẫn bình thường, trước sau như một, Cố Duy Nhất nghĩ đến lời anh nói, trong lòng khẽ yên tâm, có lẽ anh đã thực sự buông bỏ, dù không phải tất cả nhưng thời gian còn dài, cô sẽ giúp anh từ từ quên lãng, cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh.

Buông xuống chuyện trong lòng, Cố Duy Nhất mới có tâm tư nhìn ra bên ngoài, thấy Ngôn Mộc lái xe ra ngoài thành, Cố Duy Nhất có chút nghi hoặc, “Chúng ta đi đâu vậy?” Nhà họ Cố cũng không phải đi đường này.

Ngôn Mộc thấy cô cuối cùng cũng khôi phục tinh thần, khoe miệng khẽ nhếch, “Ra sân bay, anh còn có việc chưa xử lý xong.”

“Ừm.” Cố Duy Nhất gật đầu.

“Em cũng đi cùng anh.” Ngôn Mộc lại nhàn nhạt thêm một câu.

“Hả?” Cố Duy Nhất sững sờ, “Em đi làm gì?”

“Dù sao em cũng làm luận án xong rồi, coi như tốt nghiệp, gần đây cũng không bận gì, đi theo anh.” Bây giờ anh không yên tâm để cô lại đây, chỉ hận không thể bỏ cô vào ví tiền lúc nào cũng ở bên người.

“Nhưng em chưa kịp chuẩn bị gì cả, quần áo đồ dùng cũng không có.” Cố Duy Nhất nhìn lại chính mình, chỉ có một bộ quần áo trên người, đeo túi nhỏ, cái khác đều không có.

“Đến đó rồi mua.”

Cố Duy Nhất liếc mắt, cũng đã đến sân bay, anh cũng sẽ không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Thật ra đi cùng anh vui đùa một chút cũng tốt, chỉ cần được bên cạnh anh, nghĩ tới cô cũng đã nở nụ cười.

Vương trợ lý đã chờ ở sân bay, giao xe cho tài xế, ba người cầm vé vào phòng chờ.

Kể từ lúc gặp Vương trợ lý, Ngôn Mộc cùng anh ta nói chuyện công việc không ngừng nghỉ, Cố Duy Nhất biết chuyến đi này của Ngôn Mộc vô cùng khẩn cấp, cũng biết việc quan trọng của công ty, nếu không phải cô xảy ra chuyện, anh cũng không có thời gian quay về. Cũng không quấy rầy hai người họ, Cố Duy Nhất lấy ra một quyển sách trong túi, may mà cô thường để trong túi, bây giờ đúng lúc lấy ra đọc giải trí.

Đang lúc đọc sách liền nghe từ bên ngoài truyền vào âm thanh hồi hả kèm theo tiếng đèn flash của truyền thông, còn có tiếng gào thét, “Hề Tuyết! Hề Tuyết...”

“Hề Tuyết, anh yêu em!!!”

"Hề Tuyết..."

...

Cố Duy Nhất nhíu mày, từ phòng vip ngó ra ngoài, nhìn thấy cách đó không xa một đám người vây quanh một cô gái đeo kính râm đang vội vã chạy tới phòng chờ, thân hình quen thuộc, đúng là Hề Tuyết.

Cố Duy Nhất vốn định chào hỏi, lúc này lại vang lên tiếng nhắc nhở, quay lại nhìn trận chiến bên cạnh Hề Tuyết, cô sờ mũi, hay là thôi đi, cô

cũng không muốn lên báo lần nữa. Nghĩ xong, Cố Duy Nhất kéo cánh tay Ngôn Mộc, vẫn không quên che mặt lại.

Chờ ngồi ổn định, nhìn thấy người nổi tiếng nào đó đi vào, thở dài một cái, thật sự là không nơi nào là không gặp. Hề Tuyết tất nhiên cũng thấy cô, hung hăng trừng mắt một cái, “Vì sao vừa rồi cậu thấy tôi lại chạy?”

“Mình đâu có chạy, mình còn không nhìn thấy cậu, đừng đổ oan cho người ta.” Cố Duy Nhất giả ngu.

Hề Tuyết liếc cô một cái, chào Ngôn Mộc một tiếng rồi ngồi xuống. Vài ngày trước, Hề Tuyết quay một bộ phim huyền huyền, nhận được rất nhiều bình luận tích cực. Dù Hề Tuyết là nữ phụ, nhưng nhân vật cô đóng lại rất phù hợp, có thể nói là nổi tiếng sau một đêm.

Cố Duy Nhất thấy Hề Tuyết sắc mặt không tốt, lo lắng nhìn một lúc, “Không phải là nổi tiếng xong ai cũng rất vui vẻ sao, nhìn cậu mệt mỏi, mặt mũi đều gầy đi trông thấy rồi.”

Hề Tuyết bực bội vuốt tóc, quay qua nhìn Cố Duy Nhất hồi lâu, môi nhấp nháy, có chút muốn nói lại thôi.

Cố Duy Nhất bị cô làm cho hiếu kỳ, bộ dáng này không giống làm việc mệt mỏi, giống như có tâm sự gì đó hơn.

“Không phải Trịnh Kinh làm gì với cậu đấy chứ?” Cố Duy Nhất động não, kể từ khi cô rời khỏi Khởi Nguyên, Trịnh Kinh lập tức trở thành người đại diện của Hề Tuyết.

Hề Tuyết hừ một tiếng, “Cậu có thể nghĩ rộng hơn nữa được không?”

Cố Duy Nhất nhìn bộ dáng của cô cũng không giống bị bắt nạt, yên tâm hơn vài phần, tựa lưng vào ghế ngồi, lười nhác, “Vậy là chuyện tình cảm có vấn đề?”

Hề Tuyết lại quay về bộ dạng muốn nói lại thôi, đúng lúc tiếp viên hàng không đẩy xe đồ uống đi qua, Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Một ly nước canh, một tách cà phê.”

Tiếp viên hàng không nhìn về phía Ngôn Mộc đang cúi đầu xem tài liệu, “Xin hỏi vị tiên sinh, anh uống gì?”

Ngôn Mộc dựa trên ghế, hai chân vắt lên, từ khi máy bay cất cánh, anh đã cởi áo khoác, chỉ mặc sơ mi đen, tay áo vén đến khuỷu tay, không đeo caravat, cởi hai cúc áo ở cổ, quang cảnh trước ngực thoắt ẩn thoắt hiện.

Cố Duy Nhất khoát tay trả lời thay anh, “Hai chúng tôi một nước canh một cà phê, cảm ơn.”

Cô tiếp viên gật đầu, liếc nhìn Ngôn Mộc lần nữa mới xoay người đi.

Cố Duy Nhất bĩu môi, đưa tay đóng cúc áo sơ mi của anh lại, Ngôn Mộc nhíu mày nhìn cô, “Sao vậy?”

“Không có gì, trên máy bay lạnh.” Khuôn mặt Cố Duy Nhất không thay đổi.

Vương trợ lý ở đối diện sờ mũi quay đầu sang chỗ khác.

Con người Ngôn Mộc nhìn cô một lúc rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc. Cố Duy Nhất lại quay đầu nhìn Hề Tuyết đang có vẻ không yên lòng, khẽ vuốt cằm, khẽ gọi, “Hề Tuyết...”

Hề Tuyết nheo nheo mắt nhìn cô, "Làm sao?"

“Bộ dáng cậu như miệt mài quá độ, biết không?”

Hề Tuyết nghe vậy đưa tay định đánh cô, Cố Duy Nhất vội lui ra sau, một bàn tay lớn đỡ lưng cô, Cố Duy Nhất thuận thế tựa trên vai anh làm mặt quỷ với Hề Tuyết.

Hề Tuyết vẫn cách cô khá xa, chỉ là hù dọa một chút, tất nhiên không với tới, trừng mắt với cô.

Vừa lúc vị tiếp viên kia đem đồ uống đến trước mặt Cố Duy Nhất, “Tiên sinh, đây là nước trái cây và cà phê vị tiểu thư này yêu cầu, ngài cần một ly không?”

Cố Duy Nhất nhìn nhìn, cầm cốc lên uống một ngụm nhỏ sau đó lại cầm tách cà phê lên uống một chút, cuối cùng ghét bỏ đưa cà phê đến trước mặt Ngôn Mộc làm vị tiếp viên nhú mày.

Ngôn Mộc thuận tay cầm tách cà phê ném thử sau đó để lên bàn, đưa tài liệu cho Vương trợ lý, “Cậu hoàn thiện chỗ này lại cho tôi.”

Hề Tuyết ôm cốc trong tay nhìn một màn này, con mắt né tránh, vẫy tay với Cố Duy Nhất, “Nhất Nhất, mình có việc cần hỏi cậu.”

Cố Duy Nhất đứng dậy đổi chỗ với trợ lý của Hề Tuyết, Ngôn Mộc kéo lấy tay cô, “Đi đâu?”

Cố Duy Nhất nói xong, lông mày Ngôn Mộc nhíu lại, gợn gàng từ chối, “Không được.” Sau đó lại quay đầu tiếp tục nói chuyện công việc với Vương trợ lý.

Cố Duy Nhất cảm giác mình bị cưỡng chế trói lại làm bóng đèn giữa anh và Vương trợ lý, lại nghĩ tới Ngôn Mộc và anh ta thời gian ở cùng còn lâu hơn cô, Cố Duy Nhất nhìn anh ta, ánh mắt nồng đậm ai oán. Vương trợ lý bị cô nhìn chăm chăm rùng mình một cái.

Hành động của hai người không có kết quả, đành phải theo khế hở nhỏ mà thấp giọng nói chuyện với nhau, nghe Hề Tuyết nói xong, Cố Duy Nhất ngạc nhiên nhìn cô, “Cậu không phải đã bắt được Tô Lương Tần sao? Nếu không, quyền bí kíp cho mình mượn ở đâu ra?”

Hề Tuyết cười ngại ngùng, ấp úng, “Đó đều là mình tưởng tượng mà thôi, thật ra cũng không phải là hành động thực tế, nhưng hiệu quả của cậu lại tốt như vậy, không bằng dạy mình đi?”

Cố Duy Nhất hả hê, “Thì ra là vậy.”

Hề Tuyết nói mãi, Cố Duy Nhất vẫn ngậm miệng không nói, tránh quấy rầy người khác, giọng hai người cực kì nhỏ, Ngôn Mộc không nghe thấy gì, chỉ thấy hai cái đầu nhỏ chụm vào với nhau hi hi ha ha, đưa tay kéo Cố Duy Nhất lại, bên tai cô nhẹ nói, “Nói gì mà vui vẻ vậy?”

Toàn thân Cố Duy Nhất run một cái, chống lại ánh mắt trêu chọc của Hề Tuyết, đẩy Ngôn Mộc một cái, “Anh nói chuyện cùng Vương trợ lý đi, quan tâm em làm gì?”

Ngôn Mộc lại tiếp tục quay sang bèn chuyện công việc nhưng vẫn nắm chặt tay cô. Lúc máy bay chuẩn bị hạ cánh, trợ lý đang dặn dò Hề Tuyết công việc, hai người cũng không có cơ hội tán gẫu, Cố Duy Nhất dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngón cái Ngôn Mộc nhẹ vuốt ve mu bàn tay cô, như có tác dụng, Cố Duy Nhất tiến vào giấc mộng.

Bị Ngôn Mộc gọi lúc máy bay hoàn toàn hạ cánh, Ngôn Mộc ôm cô trong ngực. Bản thân Hề Tuyết đến để tuyên truyền vai diễn mới, một ngày cũng xong, hẹn Cố Duy Nhất hôm sau gặp lập tức rời đi.

Cố Duy Nhất và Ngôn Mộc trở về khách sạn, anh nói muốn tìm người đến nói chuyện với cô thì bị cô từ chối. Hai người cùng ăn cơm tối xong, Ngôn Mộc có việc đi trước, Cố Duy Nhất cũng không phải người lúc nào cũng cần được nịnh nọt, tự trở về phòng, viết hồ sơ. Cô coi như đã tốt nghiệp, cần phải tìm việc làm.

Trên mạng xem một tin tức tuyển người cũng đã hơn mười giờ, Cố Duy Nhất tắm rửa xong mới nhớ ra không mang theo quần áo, lấy từ trong hành lý Ngôn Mộc một chiếc áo sơ mi. Áo anh đa phần đều là màu đen, vừa dài

vừa rộng, Cố Duy Nhất mặc đến đầu gối, làm đồ ngủ thực sự vô cùng hợp lý.

Từ phòng tắm lau tóc đi ra, đúng lúc Ngôn Mộc mở cửa đi vào, hai người bốn mắt nhìn nhau, Cố Duy Nhất đi chân trần, mặc áo sơ mi đen, tóc rũ sau gáy, nước trên tóc rơi trên áo sơ mi, không khí trong phòng bỗng trở nên ái muội.

“Anh về rồi.” Mặt Cố Duy Nhất đỏ lên, dù hai người đã tiếp xúc thân mật nhưng cô vẫn không nhin được ngại ngùng.

Đôi mắt Ngôn Mộc tĩnh mịch, ho nhẹ một tiếng, “Anh nhớ còn có việc chưa xử lý xong, tối nay không về ngủ, em nghỉ sớm đi.” Nói xong quay đầu ra ngoài.

Cố Duy Nhất đứng tại chỗ, trong lòng rối như tơ vò.

(Mọi người like và comment để mình có động lực ra truyện nhanh nhất nhaaaaaaa)

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 50

Ngày hôm sau, Cố Duy Nhất đến gặp Hề Tuyết, một người thì bụng đầy tâm sự, một người thì ỉu xìu không chút hào hứng. Hai người tìm một quán cà phê, chọn một gian phòng bao. Hề Tuyết than ngắn, Cố Duy Nhất thở dài không dứt.

Cuối cùng, Hề Tuyết nhịn không được quay sang hỏi cô, “Bây giờ sư huynh nâng niu cậu như cầm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, cậu còn than thở cái gì?”

Cố Duy Nhất dựa vào lưng ghế, như có điều suy nghĩ, “Cậu nói xem, làm thế nào để một người đàn ông nổi lên hứng thú với mình?”

‘Phụt’ Hề Tuyết phun một ngụm cà phê vừa uống xong, nghi ngờ nhìn cô, “Cậu nói cái gì?”

Cố Duy Nhất liếc cô một cái, “Ý ở mặt chứ, thế nào? Không giải thích được?”

Hề Tuyết đánh giá cô từ trên xuống dưới, chặc hai tiếng, “Thật ra cậu cũng không thua kém gì, chỉ là cách ăn mặc này không tốt, nếu cậu thay đổi, chẳng phải sẽ làm sư huynh u mê đến thần hồn điên đảo sao?”

Cố Duy Nhất nhìn chính bản thân mình, trên người cô mặc quần áo thoải mái, thực sự nhìn không ra một chút đường cong nào của cơ thể phụ nữ. Chẳng lẽ, thật sự do nguyên nhân này? Nhưng anh Lương Tần nói Ngôn Mộc bị ‘lãnh cảm’, cô chị cần thay đổi cách ăn mặc của mình thì có thể trị khỏi cho anh?

“Nhất Nhất, chúng mình làm một giao dịch không?” Hề Tuyết lại gần.

“Giao dịch gì?” Cố Duy Nhất đề phòng nhìn cô, cảm giác người này không có ý gì tốt.

“Hì hì...” Trên mặt Hề Tuyết mang ý cười, “Nhất Nhất, cậu giúp tớ làm rõ nguyên nhân Tô Lương Tân cự tuyệt tớ, giúp tớ theo đuổi anh ấy, tớ giúp cậu thu phục sư huynh, thế nào?”

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, giống như hai bên đều có lợi, hai người bắt tay, giao dịch thành công.

Từ quán cà phê đi ra, Hề Tuyết che kín mình, mũ đen, khăn quàng cổ che cả khuôn mặt, dù sao, hai ngày này cô cũng mới nổi, dung mạo cũng chưa in sâu vào lòng người khác, cũng không ai có thể nhận ra.

Hề Tuyết đưa Cố Duy Nhất đến một cửa hàng đồ lót, theo lí do mờ mịt của cô ấy, nhân viên cửa hàng nhanh chóng bắt được thông tin hữu dụng, tìm vài bộ bảo bối. Cố Duy Nhất nhìn bộ đồ ngủ trong suốt mỏng manh cùng với vài thứ tai thỏ, hồ ly kia, thái dương giật vài cái, kéo Hề Tuyết chạy trốn chết ra ngoài.

Hề Tuyết nói, ngoại hình có thể từ từ thay đổi nhưng để kiểm tra xem một người đàn ông có nổi hứng thú với mình hay không chỉ cần một bộ đồ ngủ mà thôi.

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, cảm thấy Hề Tuyết nói cũng đúng, nếu không cô cũng không đồng ý đến cửa hàng đồ lót với cô ấy. Nhưng những thứ kia cô không thể mặc nổi, cuối cùng chọn vài món miềng cường có thể tiếp nhận mua mang về.

Buổi tối, Cố Duy Nhất tự tiếp cho mình thêm dững khí, mặc một món đồ màu trắng đục, trên dưới không che được hết. Nhìn chính mình trong

gương, mặt Cố Duy Nhất dần nóng lên, cuối cùng nghĩ một chút, vẫn mặc thêm áo choàng tắm bên ngoài, bất an đi tới đi lui trong phòng.

Thời điểm Cố Duy Nhất cảm giác như mình sắp ngọt ngào đến chết, Ngôn Mộc lại gọi tới, nói khuya mới trở về, cô không cần chờ anh cứ ngủ trước.

Không hiểu sao Cố Duy Nhất lại thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống giường, cái bệnh ‘lãnh cảm’ kia của anh cuối cùng trị kiểu gì? Hay cô tìm bác sĩ cho anh?

Khi Ngôn Mộc quay về đã là nửa đêm, đèn đầu giường vẫn sáng, treo áo khoác lên, Ngôn Mộc nhẹ bước tới bên giường, đôi mắt tối sầm lại, cô đã đá hết chăn ra, đôi chân dài trơn bóng trắng nõn gác lên gối dài ôm trong ngực, đai cài bị tuột, quang cảnh trước ngực hiện ra trước mắt anh.

Ngôn Mộc đứng một bên, đôi mắt u ám, toàn thân tản ra một cỗ không khí hùng hực, hô hấp dồn dập, bàn tay đưa ra không trung nửa ngày cuối cùng thu lại, kéo chăn che lên người cô, cô gái nhỏ này là muốn bức tử anh đây mà.

Tắt đèn trên tường, Ngôn Mộc ra khỏi phòng ngủ, mở cửa ra ngoài, gọi Vương trợ lý dậy tiếp tục công việc.

Ngày hôm sau, Cố Duy Nhất tỉnh dậy, nhìn nửa giường bên kia không có dấu hiệu có người ngủ lại, ra khỏi phòng ngủ cũng không có dấu vết của Ngôn Mộc, nhưng nhìn đèn đã được tắt, trên mặt Cố Duy Nhất thoáng vẻ hung dữ, nhìn lại bản thân, cô không tin không trị được anh.

Cô đã tới thành phố W vài lần, là một đô thị phồn hoa, cũng không còn gì để chơi, Cố Duy Nhất cũng không ra khỏi cửa, trong khách sạn tìm việc. Nghĩ về chuyện tối hôm trước, lúc Hồ Tuyết chuẩn bị đi có mang cho cô vài thứ, còn vỗ vai, vẻ mặt thâm sâu, “Cố lên, Nhất Nhất.”

Ba giờ sáng, Ngôn Mộc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, trong phòng đèn tắt hết nhưng lại rất nhiều nến, có lẽ nến đã đốt rất lâu, sáp dầu rất nhiều trên bàn. Trong phòng hoa hồng trái đầy đất, có lẽ cũng khá lâu rồi nên hơi héo, tóm lại, trong phòng là một mớ hỗn độn.

Cố Duy Nhất mặc một chiếc váy dây màu tím nhạt trong suốt ngồi trong vòng nến, tóc xõa, lớp trang điểm trên mặt mờ dần, hung dữ trừng mắt nhìn anh, ánh mắt kia như muốn xé xác anh vậy.

Mí mắt Ngôn Mộc giật vài cái, trong lòng hiểu rõ, ho nhẹ một tiếng, “Sao còn chưa ngủ?”

Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, cầm gối ôm trên sofa ném tới, dậm chân vào phòng ngủ, đóng sập cửa, Ngôn Mộc còn nghe được tiếng khóa.

Nhìn bốn phía xung quanh, Ngôn Mộc néo mi tâm, đến sofa định ngủ thì thấy máy tính bảng đặt đó, Ngôn Mộc thuận tay cầm lên, cũng chưa ngủ được, mở máy, nhìn màn hình website đang chạy. Trong chốc lát, Ngôn Mộc bỗng chốc ngồi thẳng, đôi mắt tỉnh mịch mang theo nguy hiểm.

“Trị bệnh lãnh cảm như thế nào?”

Ngôn Mộc nhìn màn hình nửa ngày, toàn thân nồng đậm lãnh ý, anh còn nghĩ sao Cố Duy Nhất lại không thích hợp như vậy, liên tục hoài nghi nhưng cũng không nghĩ tới phương diện này, thì ra là vậy. Tô Lương Tần, xem ra cậu chê sống đến bây giờ quá yên bình rồi!

*

Cố Duy Nhất ôm gối cọ xát cả đêm, hận không thể cắn ai đó một ngụm. Sáng sớm, trên ghế sofa đã không có người, gian ngoài khôi phục như bình thường, chắc đã gọi nhân viên phục vụ đến dọn dẹp. Cố Duy Nhất nghĩ lại hành vi hai ngày nay của mình, ngại ngùng che mặt, thôi đi, bệnh lãnh cảm của anh cũng không thể trị đơn giản như vậy được, cứ để thuận theo anh

vậy. Chỉ là, hiện tại cô không thể hiểu được hai người bọn họ lần đầu phát sinh quan hệ là như thế nào?

Nghĩ đến đây, đôi mắt Cố Duy Nhất sáng ngời, cô còn nhớ lúc trước Ngôn Mộc nói anh cũng uống rượu, chẳng lẽ rượu có tác dụng? Khóe miệng Cố Duy Nhất nhếch lên.

Có người tới gõ cửa, Cố Duy Nhất mở ra nhìn, là Vương trợ lý.

“Cố tiểu thư, Ngôn tổng trong phòng ăn chờ cô qua ăn điểm tâm sáng.”

Cố Duy Nhất gật đầu, theo hẳn ra cửa, nhìn người bên cạnh một cái, “Vương trợ lý, tôi thấy anh sắc mặt không tốt lắm thì phải?”

“Buổi tối nghỉ ngơi không tốt lắm.” Không tốt? Vương trợ lý oán thầm trong lòng, đâu chỉ là không tốt. Hai ngày nay làm việc suốt đêm, tối hôm qua còn làm đến rạng sáng, thời gian ngủ hai ngày nay cộng lại chắc cũng chỉ được một hai tiếng, hai chữ ‘không tốt’ sao có thể diễn tả được. Theo bình thường, Cố Duy Nhất đến, Ngôn tổng phải vô cùng quan tâm chăm sóc mới đúng, thế nào lại lười kéo bọn họ đi làm thêm giờ, thật ra công việc kia cũng đâu có gấp như vậy?

Vương trợ lý gãi đầu, trong nội tâm suy nghĩ, chẳng lẽ bà dì Cố tiểu thư đến? Cho nên Ngôn tổng là dự vọng chưa được thỏa mãn?

Cố Duy Nhất chau mày, đi theo Vương trợ lý đến phòng ăn, Ngôn Mộc ngồi chính giữa uống cà phê, Cố Duy Nhất nhìn anh ngẩn người, đến bên cạnh sờ mặt anh, “Ngôn tiên sinh, anh cũng ngủ không ngon sao?” Trên cằm Ngôn Mộc còn có chút râu ria, dưới đôi mắt xinh đẹp đã biến thành màu đen, bộ dáng tiêu tụy, làm người ta có chút thú tính bộc phát, muốn bắt nạt anh.

Ngôn Mộc nhàn nhạt liếc cô một cái, nếu anh có thể ngủ ngon mới là lạ, đẩy tay cô ra, nảy sinh ý xấu, cắn lấy môi cô, cuối cùng, đẩy đầu lưỡi liếm

một phen, Cố Duy Nhất lui ra sau tròng mắt nhìn, cảm thấy anh trút giận với cô.

Cố Duy Nhất đi lấy một ít đồ, ngồi bên cạnh chậm rãi ăn, bắt gặp Ngôn Mộc đi rót một tách cà phê, tinh khiết nồng đậm, cà phê đen.

Cố Duy Nhất thấy Ngôn Mộc uống cà phê như nước, mí mắt giật giật, “Anh đừng chú ý quá vào công việc, tổn thương thân thể.”

Ngôn Mộc buông lỏng thân thể dựa vào ghế, con mắt hẹp dài lạnh lạnh liếc cô một cái, anh không phải là quan tâm công việc tổn thương thân thể mà là nhịn nhiều quá, do ai chứ.

Cố Duy Nhất bị anh nhìn chăm chăm, kinh hãi vội cúi đầu ăn cơm.

“Ngôn tổng, anh cũng đến ăn sáng sao?” Một giọng nữ mềm mại đáng yêu vang lên.

Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn qua, một người phụ nữ dáng người nóng bỏng mặc váy bó sát màu đen, tóc gọn sóng, vô cùng xinh đẹp, làm cho người ta cảm thấy khôn khéo.

Ngôn Mộc ngược mắt nhìn một cái, gật đầu, “Lương tổng đến thật sớm.”

Lương Hiểu Vi khẽ mỉm cười, “Hợp tác cùng Ngôn tổng, tất nhiên phải đến sớm một chút.” Nói xong ngồi xuống ghế đối diện, hai chân ưu nhã vắt lên nhau, một lớp sóng lớn mãnh liệt thoát ẩn thoát hiện.

#KV: Đang cố gắng mỗi ngày một chương lấp hố truyện cho các bạn đọc nè khen tui đi:>

SỪNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 51

"Vị này là?" Lương Hiểu Vi nhìn thoáng qua Cố Duy Nhất, sau đó cười nhìn Ngôn Mộc, bên cạnh anh từ trước đến nay thiếu nhất chính là phụ nữ, cùng một người con gái ăn cơm, còn ngồi gần như vậy làm cô có chút tò mò.

Không cần Ngôn Mộc giới thiệu, Cố Duy Nhất khẽ gật đầu, giọng nói tự nhiên, "Cố Duy Nhất."

"Cố tiểu thư." Lương Hiểu Vi cười nhạt vuốt cằm, xong lại rời mắt sang Ngôn Mộc, "Ngôn tổng, chúng ta có thể nói chuyện hợp tác bây giờ không?" Thân thể Lương Hiểu Vi nghiêng về phía trước, bộ ngực giống như nảy lên, Cố Duy Nhất nhíu mày, cảm thấy chất lượng bộ váy này quá tốt rồi.

Ngôn Mộc phát hiện được ánh mắt của cô, không vui gõ nhẹ lên tóc cô, nói lớn, "Mau ăn đi."

Cố Duy Nhất cúi xuống nhìn đồ ăn trong đĩa của mình, cảm thấy có hơi no bụng, dứt khoát đẩy đĩa qua trước mặt Ngôn Mộc, "Lãng phí là không tốt."

Ngôn Mộc cũng không phiền, đưa ly sữa nóng cho cô, "Uống cái này đi." Sau đó thuận tay cầm lấy đĩa ăn của cô, ăn phần còn lại, sáng sớm tinh mơ anh đã uống ba tách cà phê, căn bản ăn không vào, nhưng vừa rồi thấy cô ăn lại khiến anh muốn ăn.

Đôi mắt Lương Hiếu Vi biến đổi, đột nhiên mở miệng, “Cố tiểu thư là bạn gái Ngôn tổng?” Ngôn Mộc thích sạch sẽ, chuyện này mọi người đều biết, lúc hợp tác cũng không bao giờ bắt tay người khác, bây giờ lại ăn đồ còn dư lại của một tiểu nha đầu?

“Không phải.” Ngôn Mộc nhàn nhạt phủ nhận.

“Hà?”

“Sao?”

Cố Duy Nhất và Lương Hiếu Vi cùng nhìn về phía Ngôn Mộc, một người gần như nổi giận, một người mặt mũi mừng rỡ ngạc nhiên.

“...Vị hôn thê.” Ngôn Mộc nuốt xuống đồ ăn trong miệng, lạnh nhạt bổ sung nửa câu sau.

Khuôn mặt Cố Duy Nhất chuyển từ nổi giận sang kinh ngạc, mà Lương Hiếu Vi nhìn thoáng qua Cố Duy Nhất, trong mắt mang theo vẻ sắc bén khó thấy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Lương Hiếu Vi khôi phục lại bộ dáng tươi cười ban đầu, “Xem ra chuyện tốt của Ngôn tổng sắp đến, lúc đó đừng quên gửi thiệp mời cho tôi.”

Ngôn Mộc ăn xong, liếc mắt, ý bảo Cố Duy Nhất đưa anh khăn giấy, cô cũng sờ đưa anh. Ngôn Mộc ưu nhã lau miệng, giống như đang tùy ý nói việc nhà, “Việc kết hôn, chúng tôi chỉ muốn người một nhà cùng ăn bữa cơm, không có ý định mở tiệc chiêu đãi, cho nên, thật ngại quá.”

Cầm Cố Duy Nhất như muốn rớt xuống đất, cô có nghe nhầm hay không, hai người bọn họ nói đến hôn lễ từ khi nào? Sao cô không biết?

Sắc mặt Lương Hiếu Vi ngày càng khó coi, Ngôn Mộc, cô đã để ý anh từ rất lâu, không bao giờ gần nữ sắc không phải là bí mật thương trường, có bao nhiêu người muốn bò lên giường anh, bao nhiêu ông chủ lớn muốn đưa phụ nữ lên giường anh, đếm cũng không hết, nhưng sao chưa bao giờ có trường hợp thành công?

Cô lạnh mắt nhìn những người kia tự tìm đường chết, chờ đợi thời cơ thích hợp, cho rằng Ngôn Mộc sẽ thích kiểu nữ cường nhân độc lập như cô, nhưng cô bé vẻ mặt thanh thuần trước mắt này, còn giống như một học sinh, chẳng lẽ, Ngôn Mộc thích người như vậy? Nếu thực là vậy, cô tuyệt không cam lòng.

Cố Duy Nhất lờ đãng liếc qua Lương Hiếu Vi, đều là phụ nữ, đối với tâm tư cô ta sao không phát hiện được? Nhưng mà, thật ngại quá, người đã là của cô, đừng có động đến.

Đưa tay ra trước mặt Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất cười thanh thuần, giọng nói ôn nhu như chảy ra nước, “Ngôn tiên sinh, anh xem, hôm nay em trang điểm như vậy, anh có thích không?”

Mí mắt Ngôn Mộc giật vài cái, “...” Chẳng lẽ ánh mắt anh không tốt, cô rửa mặt xong là ra, ở chỗ nào trang điểm?

Nhưng nhìn ánh mắt hung thần của Cố Duy Nhất, Ngôn Mộc còn thức thời đưa tay vuốt mặt cô một cái, thuận tiện bóp nhẹ vài cái, “Rất được.”

Cố Duy Nhất liếc mắt, đưa bàn tay nhỏ xuống siết chặt cánh tay anh, cô để anh xem, cô cũng không dễ cho anh ăn đậu hũ!

Lương Hiếu Vi nhìn Ngôn Mộc tốt bụng mặc Cố Duy Nhất hồ nháo, trên đầu gối, hai tay nắm chặt, trên mặt lại tươi cười, “Thì ra Ngôn tổng cũng có lúc ôn nhu như vậy, Cố tiểu thư thật hạnh phúc.” Thứ gì cô vừa ý, không bao giờ có chuyện không chiếm được, người cũng vậy.

Cố Duy Nhất mềm mại cười cười, không chút khách khí đáp trả, “Tôi cũng cảm thấy vậy.”

Lương Hiểu Vi cười, không nói lời nào.

“Xin lỗi, Ngôn tổng, máy bay đến trễ một chút.”

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn sang, “Khả Thiển?”

An Khả Thiển ôm cặp tài liệu chạy đến, hô hấp không đều, gạt đầu với Cố Duy Nhất, "Cố tiểu thư."

Ngôn Mộc gạt đầu, "Lương tổng, đây là quản lý hạng mục của chúng tôi An quản lý, lần hợp tác này, cô ấy sẽ cùng cô nói chuyện."

"An quản lý, đưa Lương tổng đến phòng Vương trợ lý nói đi."

An Khả Thiển gạt đầu, đưa tay làm tư thế xin mời, "Lương tổng, mời."

Lương Hiểu Vi dừng một chút, cô vốn tưởng rằng lần này là Ngôn Mộc cùng mình nói chuyện, xem ra là không phải, nhưng trên mặt cũng không có vẻ mặt nào khác, liếc nhìn Ngôn Mộc một cái liền đi theo An Khả Thiển.

Cố Duy Nhất thu hết vẻ mặt của Lương Hiểu Vi vào mắt, hung dữ trừng mắt với Ngôn Mộc, người này nhận quá nhiều hoa đào.

Ngôn Mộc sao lại không biết ý nghĩ trong lòng cô, nhưng nhìn cô ‘ăn dấm chua’ anh lại vui như tắm gió xuân, một nhọc mấy ngày nay như tan đi hết, khuôn mặt nhẹ nhàng khoan khoái giả ngốc, “Em sao vậy?”

Cố Duy Nhất tất nhiên sẽ không ngốc như anh nói chuyện với Lương Hiểu Vi, mà là híp mắt nhìn anh, "Ai là vị hôn thê của anh? Ai muốn kết hôn cùng anh?"

Ngôn Mộc nheo mắt lại, giọng điệu không tốt, "Ý của em là không muốn kết hôn cùng anh? Cố Duy Nhất, em có biết, yêu đương không lấy kết hôn làm mục tiêu đều là giở trò lưu manh không? Chẳng lẽ em đùa giỡn anh xong không nghĩ đến việc chịu trách nhiệm?"

Cố Duy Nhất bĩu môi, đây là lý lẽ gì vậy? Thế nào cô lại giở trò lưu manh, đúng thật là trước đó cô đúng là muốn đùa giỡn lưu manh thật, nhưng, đây không phải trọng điểm.

Bị Ngôn Mộc lái sang chuyện khác, Cố Duy Nhất quay về trọng tâm câu chuyện, "Anh cũng không cầu hôn em, sao em lại trở thành vị hôn thê của anh? Hơn nữa, kết hôn không phải hai người nói là xong, anh dựa vào gì mà tự mình làm chủ?"

Liên tiếp mấy vấn đề cũng không làm khó Ngôn Mộc, "Vấn đề thứ nhất của em, lệnh cha mẹ khó cãi, chỉ cần cha mẹ em đồng ý, em chính là vị hôn thê của anh." Ngôn Mộc nghiêm trang, vài ngày nay anh bị cô lấn qua lấn lại nửa cái mạng cũng không còn, anh không nhìn nổi nữa, sau khi xong chuyện bên này, anh sẽ mang cô quay về, nói chuyện với cha Cố mẹ Cố, sau đó...

Nghĩ đến những thứ này, ánh mắt Ngôn Mộc dờ xuống bên dưới cổ trắng nõn của cô, con người đen nhánh sâu lại, thân thể khấn trương cứng nhắc.

Cố gắng dờ mắt khỏi người cô, nhìn ánh mắt cô đang sáng ngời, "Vấn đề thứ hai, thời điểm kết hôn chẳng lẽ em muốn làm yến tiệc, bị người ta đem ra đùa giỡn sao?"

Bị anh hỏi làm cho sững sờ, Cố Duy Nhất theo bản năng lắc đầu, lấy tầm ảnh hưởng của gia đình cô và Ngôn Mộc, nếu như làm tiệc lớn, cô thực sự sẽ bị đem ra đùa giỡn, cho nên trong giấc mộng của cô chính là được cha

mẹ chúc phúc gả cho anh, sau đó hai người tận hưởng tuần trăng mật ngọt ngào bên nhau.

“Em xem, anh nói không sai, đúng không?” Ngôn Mộc nhìn cô, chốt lại.

Cố Duy Nhất liếc anh, chớp mắt nửa ngày, anh nói giống như rất hợp tình hợp lý, nhưng sao cô lại cảm thấy mình bị lừa dối, hai người họ từ khi nào đi đến bước bàn luận chuyện hôn nhân? Sao cô cái gì cũng không biết? Hơn nữa lại còn lệnh cha mẹ?

Trầm mặc nửa ngày, Cố Duy Nhất đột nhiên nhảy bổ vào người anh, nghiêng răng nghiêng lợi, “Nói trắng ra là, nếu không cầu hôn, không có cầu hôn...”

Ngôn Mộc ôm lấy thân thể mềm mại của cô, khoe miệng thoáng cái cười khố, Liễu Hạ Huệ à Liễu Hạ Huệ*, anh cảm thấy giống như vô tình hiểu được nguyên nhân cái chết của ông ta rồi.

“Thu xếp một chút, chiều nay chúng ta trở về.” Ngôn Mộc nói bên tai cô.

Đang nghĩ xem nên cản anh một cái hay không, Cố Duy Nhất kinh ngạc nhìn anh, “Hả? Công việc anh xong rồi sao?”

Ngôn Mộc híp mắt, nếu anh còn làm không xong, sợ là chết ở xứ người mất.

*

Ngôn Mộc đi làm nốt việc, Cố Duy Nhất không về phòng ngay, ngồi đó uống cà phê, trong lúc đó nhận được một cuộc điện thoại, lại còn là người quen, Tề Nghiêm.

“Cô tìm việc làm?” Tề Nghiêm đi thẳng vào vấn đề.

“Sao anh biết?” Cố Duy Nhất kinh ngạc.

“Tôi thấy sơ yếu lý lịch của cô trên mạng, chỗ tôi thiếu một trợ lý đạo diễn, sao, có hứng thú không?”

Sau khi tắt máy, Cố Duy Nhất nâng má suy nghĩ, lần trước lúc quay phim ‘Tình yêu của ba con động vật’, Cố Duy Nhất chính là đi theo Tề Nghiêm, anh ta đối với cô có phần tán thưởng, thật ra cô cũng thích không khí bên tổ kịch, làm cho cô nảy sinh rất nhiều linh cảm, hơn nữa, Tề Nghiêm cũng là một người thầy giáo tốt.

Nghĩ vậy, nội tâm Cố Duy Nhất đã có tám mươi phần trăm là đồng ý.

“Cố tiểu thư.” Một giọng nữ quen thuộc cắt đứt suy nghĩ của Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất quay đầu, là Lương Hiểu Vi.

“Lương tổng?” Cố Duy Nhất trừng mắt nhìn, không phải cô ta đi nói chuyện hợp tác sao? Đây là nói xong rồi? Đến tìm cô làm cái gì? Cô cũng không tin là cô ta đến đây để nói chuyện gì tốt.

Lương Hiểu Vi không cần Cố Duy Nhất mời mọc lập tức ngồi xuống bên ghế đối diện, trên mặt cũng không còn vẻ tươi cười ngụy trang buổi sáng, vẻ mặt kiêu ngạo, lạnh lùng.

“Cố tiểu thư là vị hôn thê của Ngôn tổng?” Trong mắt Lương Hiểu Vi mang theo vẻ khinh thường, một người phụ nữ không có tâm cơ như vậy, cô cũng không thèm nhìn vào mắt.

Chỉ một câu nói, Cố Duy Nhất biết rõ ý cô ta, làm biên kịch, cái nghiên cứu nhiều nhất chính là tính cách nhân vật, hơn nữa, dù không nghiên cứu tâm lý nhân vật, bây giờ phim truyền hình cấu huyết ở khắp nơi đều có, nội dung như vậy quá rõ ràng.

“Chẳng lẽ, Ngôn Mộc chưa nói rõ sao?” Cố Duy Nhất làm vẻ ngây thơ, “Bằng không, Lương tiểu thư đây đặc biệt muốn tham gia hôn lễ, cho nên tới tìm tôi?”

Sắc mặt Lương Hiểu Vi tối sầm lại, chỉ là một câu, không biết người này là quá ngu xuẩn hay quá thông minh đây? Cô không biết mình như kẻ ngốc sao?

“Cố tiểu thư nói đùa...” Lương Hiểu Vi thay bộ mặt tươi cười, “Tôi với Ngôn Mộc là bạn tốt, tôi hiểu rõ, Ngôn Mộc anh ấy thích phụ nữ thành thực chững chạc, cho nên...” Lương Hiểu Vi nhún vai, nuốt xuống lời đang định nói, lại khiến cho người khác mơ màng.

Trên mặt Cố Duy Nhất vẫn duy trì nụ cười, trong lòng lại méo mó, thế nào đột nhiên lại nói quen biết Ngôn Mộc, gọi tên thật thân mật, còn muốn chiêm ngời ly gián, thực sự là phim truyền hình cầu huyết cô thấy rất nhiều, mà cô, cũng không phải loại nữ chính tiểu bạch gì đó.

“Lương tổng có hứng thú với cuộc sống của tôi và Ngôn Mộc?” Cố Duy Nhất nhìn cô ta.

“Không, chẳng qua tôi cảm thấy với Cố tiểu thư rất có duyên, nên thuận miệng hỏi vài câu, Cố tiểu thư không nên suy nghĩ nhiều.” Lương Hiểu Vi tiếp tục cười, bây giờ còn không rõ sao.

Con mắt Cố Duy Nhất chuyển động, làm bộ dáng tươi cười thân thiết, “Tôi cũng thấy mình và Lương tổng rất có duyên.”

Lương Hiểu Vi trong lòng cười lạnh, trên mặt không đổi sắc, “Đúng vậy, Cố tiểu thư nguyện ý cùng tôi chia sẻ chuyện của Ngôn Mộc, Ngôn Mộc làm người rất nghiêm túc, tôi rất hiếu kỳ sao hai người lại quen nhau.”

Cố Duy Nhất vụng trộm liếc mắt, cũng quá thẳng thắn đi, trên mặt lại nổi vẻ đau khổ, thở dài một hơi, “Ai, Ngôn tổng dù nghiêm túc, nhưng lại là

người rất tốt.”

“Hả?” Lương Hiếu Vi nhíu mày, phối hợp làm vẻ mặt hiếu kỳ.

Đôi mắt Cố Duy Nhất nhìn về phía xa, giống như rơi vào ký ức, giọng nói có chút đau khổ, “Tôi là người ở thị trấn nhỏ, nhà nghèo, vì để cho các em được ăn học, tôi không học hết cao trung đã phải nghỉ học đi làm, haizz...”

(*Liễu Hạ Huệ: bạn nào còn không biết ông này là ai cứ tra google nhaaaa)

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 52

Cố Duy Nhất lại thở dài một hơi, thuận tay bê tách cà phê lên nhấp một ngụm, tiếp tục nói, "Cô cũng biết bên trong mấy khu giải trí mà, vô cùng loạn, một ngày, tôi bị một ông chủ lớn bắt nạt, may mắn Ngôn tổng ở đó, giúp tôi, tôi vì báo ân, đã..." Cố Duy Nhất thoáng vẻ thẹn thùng tươi cười, bộ dáng mọi người đều hiểu được.

Lương Hiểu Vi nheo mắt, trên mặt chợt lóe vẻ ghét bỏ, thì ra là nữ nhân như vậy, đúng là không biết xấu hổ.

Cố Duy Nhất làm bộ như không thấy được ánh mắt cô ta, sắc mặt đột nhiên tỏ vẻ khó chịu, "Thật ra tôi không chỉ có em trai em gái, mà còn có một anh trai đầu óc có vấn đề nữa..."

"Khụ khụ khụ..." Vương trợ lý ngồi đưa lưng về phía hai người họ, nhin không được che miệng ho khan không dám phát ra tiếng, tự nhin mặt đỏ bừng. Lúc anh vừa tới thấy Lương Hiểu Vi tìm Cố Duy Nhất, muốn nghe xem hai người nói cái gì, dù sao tâm tư của Lương Hiểu Vi này đối với Ngôn Mộc mọi người trong thương trường đều biết. Anh ta sợ Cố tiểu thư thua thiệt, cho nên lẳng lặng ngồi bàn ngay sau, nếu Lương Hiểu Vi thực sự gây phiền toái cho Cố tiểu thư, anh phải ra mặt giúp Cố tiểu thư. Nhưng, bây giờ xem ra, so với tưởng tượng của anh còn đặc sắc hơn nhiều.

"Đầu óc có vấn đề cô biết là sao không? Chính là trí tuệ chậm phát triển, có bệnh..." Giọng nói Cố Duy Nhất réo rắt thảm thiết, trong ánh mắt như mang theo hơi nước.

Lương Hiểu Vi cũng không vì chuyện xưa mà cảm động, cũng không phải là không tin, mà là cực kỳ xem thường, loại xuất thân gia đình này mà cũng muốn xứng đôi với Ngôn Mộc, thật là si tâm vọng tưởng..

"Nhưng Ngôn tổng cũng không chê gia đình tôi, ngược lại đối xử với anh trai đầu óc có vấn đề của tôi rất tốt, đút ăn cơm, nói chuyện phiếm, không nghĩ tới Ngôn tổng lại quan tâm anh trai tôi như vậy, khiến tôi vô cùng cảm động." Mỗi lần Cố Duy Nhất nói đến "anh trai đầu óc có vấn đề", giọng nói sẽ hơi run, con mắt cũng không dám nhìn Lương Hiểu Vi, nếu không sợ cô ta nhìn ra, cô đã cười chết mất.

Trong não tưởng tượng hình ảnh Ngôn tổng cao cao tại thượng và một Ngôn tổng trí tuệ chậm phát triển, khéo miệng Vương trợ lý co giật như động kinh, một anh trai đầu óc có vấn đề cũng hay...

Lương Hiểu Vi giả vờ đoan chính, nhưng khinh thường trên mặt ngày càng rõ ràng, Cố Duy Nhất làm bộ như không nhìn thấy, tiếp tục hồi tưởng ngọt ngào, "Tôi biết rõ gia đình mình không xứng với anh, huống chi còn có một người anh trai đầu óc có vấn đề liên lụy đến anh, không muốn quen biết với anh, nhưng, ai ngờ được, Ngôn tổng nói thích tôi ôn nhu thiện lương, đáng yêu đơn thuần, như chim nhỏ nép vào người, điềm đậm nho nhã lại còn nhu thuận, ưu nhã tài trí, hào phóng, huệ chất lan tâm." Nghĩ ra từ nào, Cố Duy Nhất nói hết từ đó.

Mí mắt Vương trợ lý không nhịn được nhảy lên vài cái, từ ngữ Cố tiểu thư dùng thật khéo léo, đều ngược lại với tính cách của mình.

Lương Hiểu Vi nghe lời nói khoe khoang của cô, mắt kiên nhẫn "hừ" một tiếng, biết rõ Cố Duy Nhất nói có phần khoa trương, nhưng lại nói như một người kịch côm, đối với bối cảnh của cô lại càng tin hơn một nửa, ngoài cười nhưng trong không khen tặng một câu, "Cố tiểu thư thật có phúc."

Cố Duy Nhất ôm mặt ngại ngùng, thanh âm ôn nhu, "Tôi cũng cảm thấy vậy, Ngôn tổng mua nhà cho bố mẹ tôi, giúp em tôi được đi học, còn mua cho tôi nhiều túi xách, trang sức kim cương đắt tiền, đối xử với tôi vô cùng tốt."

Lương Hiểu Vi không thể ngồi thêm, khuôn mặt trắng nõn thoáng vẻ trào phúng, đứng lên đi, tiếng giày cao gót in trên nền nhà xa dần, cảm thấy mình lại nói nhiều cùng một người như vậy, thật là hạ thấp giá trị bản thân, cô căn bản không cần phí tâm như vậy, từ trước đến nay, phụ nữ tham tiền rất dễ giải quyết.

Cố Duy Nhất nhìn bóng lưng cô ta, sờ sờ chóp mũi, chẳng lẽ cô ta tin? Nội dung câu huyết như vậy lại tin? Chẳng lẽ chưa xem phim truyền hình chưa đọc tiểu thuyết bao giờ à?

Nhưng cũng phải nói, cô hành động vô cùng đáng khen, không làm diễn viên thực sự quá đáng tiếc cho khuôn mặt này mà.

Vẻ mặt Vương trợ lý tiếc nuối lắc đầu, không trao giải Oscar cho Cố tiểu thư của bọn họ, thực sự có lỗi với diễn xuất tài năng lần này của cô mà.

*

Tối hôm trước Cố Duy Nhất ngủ không ngon, cho nên lên máy bay bắt đầu ngủ bù, ngủ thẳng một nửa thời gian, cảm thấy khát nước, lao lực mở mắt ra, mông lung nhìn thấy một đôi mắt híp mang theo hàn khí không chớp nhìn cô chăm chăm, rùng mình một cái, có chút tỉnh táo.

Người trước mặt thấy cô mở mắt, chậm rãi nghiêng người đến thăm dò, gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng phóng đại trước mặt, hơi thở quen thuộc, "Cố Duy Nhất, người anh trai đầu óc có vấn đề kia của em còn sống sao?" Giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo chút khàn khàn mê hoặc, còn có, dụ dỗ nguy hiểm đang che dấu.

Cố Duy Nhất phút chốc ngồi dậy, đầu "Ầm" một tiếng đụng phải cằm Ngôn Mộc, "A..." Cố Duy Nhất ôm đầu, khóe mắt vương vài giọt nước, điềm đạm đáng yêu.

Một tay Ngôn Mộc che cằm, một tay đẩy cô ra nhìn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cố Duy Nhất mới tỉnh dậy bị anh dọa hết hồn, lại thêm lần này, cũng không cam chịu yếu thế, hai người trừng mắt nhìn nhau nửa ngày.

Trong đầu trống rỗng, mãi Cố Duy Nhất mới suy nghĩ xong, lời nói của cô sao anh biết???

Bàn tay nhỏ bé ôn nhu sờ lên cằm anh, cười nhẹ, cẩn thận hỏi, "Đau không?"

Ngôn Mộc gõ đầu cô một cái, "Đầu có vấn đề không biết đau."

Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước miếng một cái, lúng túng cười cười, trong ánh mắt mang theo nịnh nọt, "Chỉ là đùa một chút, đều là bịa đặt, căn bản những người này không có thật, không phải sao? Đều là sáng tạo ra thôi."

"Bịa đặt?" Ngôn Mộc khoan thai hỏi ngược lại, "Em xác định?"

Đánh chết Cố Duy Nhất cũng không dám nói không phải, gật đầu không ngừng, chỉ thiếu mỗi giờ tay lên thề, "Chỉ là đùa giỡn với Lương tổng một chút..."

Thấy sắc mặt Ngôn Mộc lạnh lùng, không có phản ứng gì, ngay cả khóe mắt đều không thèm nhìn cô, Cố Duy Nhất đảo tròn mắt, nhìn bốn phía, thân thể nghiêng về phía trước hôn nhẹ lên khóe môi Ngôn Mộc một cái. Ngôn Mộc sao lại lãng phí cơ hội này, tay đè chặt người đang muốn lui về sau, cúi đầu hôn lên cánh môi non mềm, lưỡi quấn lấy nhau, cho đến khi

Cố Duy Nhất không thở được mới buông cô ra, dám mang anh ra làm trò đùa, lá gan cũng lớn không ít.

Cố Duy Nhất bị hôn mơ mơ màng màng, lại không quên thừa thắng xông lên, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cánh tay anh, đặc biệt ngoan ngoãn, lời nói ôn nhu, cuối cùng hỏi ra đầu sỏ mọi chuyện.

Trong thời gian còn lại, Cố Duy Nhất hung dữ nhìn chăm chăm sau gáy Vương trợ lý, anh ta chỉ thấy sau lưng như bị dao đâm, gió lạnh thổi qua, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đôi mắt như lửa của Cố Duy Nhất, giật mình, cảm giác như mình gặp nguy hiểm.

Ngôn Mộc đối với chuyện này làm như không thấy, nếu Vương trợ lý đã thấy Lương Hiểu Vi đi gây sự với Cố Duy Nhất, mà lại trốn ở một bên xem cuộc vui, muốn xem, đương nhiên là cần phí vào cửa.

*

Máy bay hạ cánh đã là hơn bảy giờ tối, tài xế lái xe tới đón, Ngôn Mộc trực tiếp bảo hẳn lái xe nhà nhà lớn Cố gia.

Hôm nay đúng lúc là thứ sáu, cho nên người trong nhà đông đủ, Ngôn Mộc sớm đã gọi điện thoại, cho nên Cố gia một nhà đều đang chờ hai người bọn họ trở lại ăn cơm, nhìn thấy cả bàn thức ăn, khuôn mặt Cố Duy Nhất khuôn mặt sáng lên, vài ngày nay liên tục ăn cơm ở khách sạn làm cô như muốn nôn, hơn nữa đồ ăn máy bay rất khó ăn, bụng cô bây giờ đói kêu vang, cho nên thấy gì ăn đó, kêu một tiếng lập tức nhào tới.

So với bình thường không có gì khác biệt, mọi người yên lặng ăn cơm, ngẫu nhiên tán dóc vài câu, trừ Cố Duy Nhất ăn vô cùng mạnh mẽ, những người khác đều rất hòa hợp.

"Ông, bà, cha, mẹ, con có chuyện muốn nói với mọi người." Ngôn Mộc đặt đôi đũa trong tay xuống, giọng nói nghiêm nghị.

Cả nhà họ Cố đều dừng động tác trong tay nhìn anh, "Sao vậy, tiểu Mộc, xảy ra chuyện gì sao?" Mẹ Cố hỏi trước.

Cố Duy Nhất nghe vậy cũng liếc anh một cái, anh thì có chuyện gì được? Tiếp tục quay đầu ăn, mẹ nấu cháo bí đỏ ngày càng ngon."

Ngôn Mộc cũng nhìn thoáng qua Cố Duy Nhất, im lặng, mở miệng, "Ông bà, cha mẹ, con muốn kết hôn với Cố Duy Nhất."

"Phốc" không đợi Cố gia có phản ứng, Cố Duy Nhất đã phun một ngụm cháo ra ngoài, "Khụ khụ, khụ khụ..." Kết hôn, chuyện lớn như vậy, cô là người trong cuộc, sao cái gì cũng không rõ? Còn dùng cái giọng nói như tán gẫu việc nhà mà nói ra vậy.

Ngôn Mộc lạnh nhạt vỗ lưng cho cô thuận khí, đôi mắt nhìn cha Cố đối diện.

Trừ Cố Diệp Thần, một nhà Cố gia đều có chút không rõ.

"Con với Nhất Nhất?" Kiều Chỉ kinh ngạc.

"Con có thể vừa ý Cố Duy Nhất?" Bà nội Cố kinh ngạc.

"Thế nhưng con lại coi trọng Cố Duy Nhất?" Ông nội Cố kinh ngạc.

Cố Duy Nhất không vui, vứt chiếc đĩa ra, "Mọi người có ý gì?" Cô biết ngay là thiên vị mà, từ trước đến nay, anh trai cũng được đối xử tốt hơn cô.

Sau khi khiếp sợ, Cố Duy Nhất trừng mắt nhìn Ngôn Mộc, "Anh sao thế? Anh hù dọa đến ông bà rồi, đáng ra phải nói chúng ta đang yêu đương trước, bây giờ nói kết hôn, em chưa chuẩn bị tâm lý, sẽ bị anh hù dọa, cho rằng anh dụ dỗ em."

Thái dương Ngôn Mộc nhảy lên vài cái.

"Chuyện tốt." Bà nội Cố vỗ tay một cái, "Đây là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, bà còn lo lắng con bé này tính tình dễ xúc động sẽ bị người ta lừa gạt, bây giờ thì tốt rồi, không lo không ai lấy."

"Chỉ là khổ Tiểu Mộc, từ nhỏ đã bị Nhất Nhất bắt nạt, lần này xem như là cả đời không thoát được." Ông nội Cố cảm thán, "Nhưng mà, Nhất Nhất của chúng ta được di truyền thông minh tài trí, hiểu được đạo lý gần quan hưởng lộc, tiểu Mộc à..."

Ông nội Cố nhìn về phía Ngôn Mộc, "Nhất định là bị Nhất Nhất cưỡng ép đúng không?"

Khóe miệng Ngôn Mộc nhin không được kéo ra, ông Cố vừa nhìn bộ dáng Ngôn Mộc, đồng tình lắc đầu, "Haizz..."

Cố Duy Nhất, "..."

Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, đây là ông bà nội hiền lành của cô sao? Cầm lấy tay Ngôn Mộc cắn một ngậm cho hả giận, lông mày anh cũng không nhăn, bóp mũi cô, cô thở không được, trừng mắt bỏ ra.

Cuối cùng, Kiều Chỉ cũng từ cơn kinh hoàng bước ra, nhìn hai người nửa ngày, chuyển mắt sang chòng mình, thấy mắt ông né tránh, tay bắt lấy tay ông. Cố Diệp Thần nghiêng đầu nhìn bà, Kiều Chỉ trừng mắt nhìn, nhỏ giọng khê hỏi, "Ông đã sớm biết?"

Khóe miệng Cố Diệp Thần cười ôn hòa, "Cũng không tính là biết sớm."

Kiều Chỉ có chút tức giận, Cố Diệp Thần tức thời đứng lên, "Ngôn Mộc, chúng ta đi nói chuyện một chút."

Ngôn Mộc tựa hồ sớm đã liệu đến, gật đầu đi theo ông ra vườn hoa nhỏ.

Cố Duy Nhất bị ông bà Cố nghiêm hình bức cung trên ghế sofa.

Dưới con mắt của ba người, Cố Duy Nhất cũng không biết nói thế nào, cho dù không có ý định cũng phải hồ đồ mà kết hôn, cũng dứt khoát bình nút không sợ vỡ, "Con chính là vừa ý Ngôn Mộc, anh ấy chỉ có thể lấy con, không cưới không được." Trước mặt người lớn không thể hủy đi hình tượng Ngôn Mộc, chuyện về sau, cô sẽ tính sổ hết, không thông báo một tiếng đã bắt kết hôn, thật sự coi cô tốt tính vậy sao.

Vẻ mặt ông Cố như hiểu rõ, "Đấy, bà xem đi, con cũng xem đi, quả nhiên là cưỡng ép mà."

Cố Duy Nhất, "..."

Kiều Chỉ nhìn về phía bóng lưng hai người đàn ông trong vườn hoa, lại nhìn đứa con gái vẻ mặt thấy chết không sợ trên sofa, khẽ cười, thở dài một hơi, bà thấy, đứa con gái ngọc này là bị bán còn giúp người ta kiếm tiền.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 53

Trời mùa hè mang theo một chút cảm giác mê say, không khí phảng phất hương hoa, bầu trời vùng ngoại ô không có nhiều đèn điện như thành phố, có thể thấy được một bầu trời đầy sao.

Cố Diệp Thần đưa cho Ngôn Mộc một điếu thuốc, anh nhận lấy, từ trong túi móc ra một cái bật lửa, đốt cho ông sau đó đốt cho mình, ngón tay thon dài cầm điếu thuốc nhẹ nhàng hít một hơi.

Hai người lặng lẽ hút thuốc, ai cũng không nói chuyện.

Hút xong một điếu, Cố Diệp Thần lại đưa anh một điếu. Lúc này, trong lòng Ngôn Mộc phát hoảng, nhiều năm lăn lộn trong thương trường, chưa bao giờ anh có cảm giác thấp thỏm bất an như thế này. Trước giờ, người khác nghĩ gì anh đều biết nhưng giờ khắc này, Cố Diệp Thần không nói lời nào lại khiến cho anh cảm thấy lo sợ.

Cầm điếu thuốc trong tay nửa ngày không có động tĩnh, thân thể ngày càng cứng ngắt, cho đến khi, tàn thuốc đốt tới ngón tay, toàn thân khẽ run, đem tàn thuốc trong tay dập tắt.

Cố Diệp Thần thu hết cảm xúc của anh trong mắt, từ nhỏ đến lúc trưởng thành, Ngôn Mộc là đứa trẻ thấy núi thái sơn sụp đổ trước mắt cũng không thay đổi sắc mặt, bộ dáng này của anh là lần đầu tiên ông thấy.

Nhả khói, Cố Diệp Thần nhìn về phía anh, "Định khi nào kết hôn?" Cuối cùng ông mở miệng.

"Sao ạ?" Ngôn Mộc không khỏi sửng sờ tại chỗ.

Cố Diệp Thần quay đầu, tiếp tục hút thuốc, "Chọn ngày kết hôn đi."

Ngôn Mộc giống như lọt vào sương mù, khóe miệng Cố Diệp Thần thấp thoáng nụ cười, ông từng nghĩ sẽ gả con gái mình cho một người như thế nào, nghĩ xem con gái mình bị bắt nạt thì phải làm sao, bây giờ nghĩ lại, nếu là Ngôn Mộc, sẽ không cần phải lo lắng. Cố Duy Nhất bị tổn thương, Ngôn Mộc so với những người khác sẽ đau lòng nhất, ngược lại, Ngôn Mộc bị tổn thương, Cố Duy Nhất sẽ liều mạng với người ta, đúng là, ông trời an bài là tốt nhất.

Thấy cha và Ngôn Mộc đi từ vườn hoa vào, Cố Duy Nhất ngồi trên sofa liếc mắt nhìn anh, trong mắt anh không có bất kì tâm tình nào, trong lòng Cố Duy Nhất căng thẳng, không phải là bị cha dạy dỗ đấy chứ.

Cố Duy Nhất nhảy từ trên ghế sang bên cạnh Ngôn Mộc, "Anh không có chuyện gì chứ?"

Cố Diệp Thần nhìn cô, "Con cảm thấy cha sẽ làm gì nó?"

Cố Duy Nhất gượng cười, "Cha..."

Trong mắt Cố Diệp Thần hiện lên nét vui vẻ, nhìn về phía Nhị lão Cố gia và Kiều Chỉ, "Cha mẹ, muốn thương lượng ngày tổ chức hôn lễ không?"

"Hôn lễ, hôn lễ gì?" Cố Duy Nhất có chút mơ màng, "Con vừa tốt nghiệp, chưa nghĩ tới lập gia đình." Quan trọng nhất là không có cầu hôn, không cầu hôn mà cũng được sao???

"Con không phải vừa nói không phải Ngôn Mộc không gả sao?" Ông nội Cố hỏi.

Ánh mắt cả nhà đặt trên người cô, đặc biệt là Ngôn Mộc, ánh mắt vừa ôn nhu vừa vô hại, Cố Duy Nhất không cãi lại được.

"...Ý con là, con bây giờ còn nhỏ, chuyện kết hôn để sau cũng được, haha..." Cố Duy Nhất tìm cách giải thích.

Không có ai phản đối, ông bà Cố vừa nghe xong, cùng nhau đi thương lượng chọn ngày.

Mẹ Cố cũng kéo cha Cố qua chỗ khác nói chuyện.

Cố Duy Nhất híp mắt nhìn Ngôn Mộc, nguy hiểm hỏi, "Không phải chúng ta mới hẹn hò không được bao lâu sao? Còn chưa tới bước kết hôn phải không?"

Ngôn Mộc cúi đầu, "Chẳng lẽ em không cảm thấy được chúng ta hẹn hò vô cùng thất bại sao? Cho nên, anh quyết định bỏ qua quá trình này, trực tiếp đi vào hôn nhân."

Cố Duy Nhất, "..."

Cô cảm thấy một ít đạo hạnh của mình còn phải gọi Ngôn Mộc là sư phụ.

Bởi vì một câu "không phải anh không gả" của Cố Duy Nhất, mọi lời nói của cô bây giờ được tự động xem nhẹ. Thật ra, Cố Duy Nhất cũng muốn nói, sớm gả muộn gả đều là gả cho cùng một người, không sao, ngày cũng không phải nói chọn thì chọn xong nên cũng để tùy ý cho người trong nhà lăn qua lăn lại. Nhưng mà, không có cầu hôn, cô sẽ không để cho anh lấy được mình dễ dàng như vậy.

Buổi tối, Ngôn Mộc đi mang sữa cho Cố Duy Nhất, bị cô ngăn ở cửa phòng ngủ, Ngôn Mộc nhìn vẻ mặt không tốt của người trước mặt, cúi đầu nhìn cô, "Sao vậy?"

Cố Duy Nhất nhướn mày cười khoe khoang, "Ngày trước chưa nhắc đến kết hôn thì hôm nào cũng hẹn hò được, nhưng nếu hẹn hò thất bại như thế, không cần yêu đương nữa cũng được, cho nên, chúng ta kết hôn xong lập tức chia tay đi." Nói xong, cầm lấy ly sữa trong tay anh, "ầm" một tiếng đóng cửa lại, lão hồ phát uy cũng không được như cô.

Ngôn Mộc đứng ở cửa một lúc lâu, mặt không thay đổi như đang suy nghĩ điều gì.

*

Ngày hôm sau, Cố Duy Nhất cầm lý lịch đến chỗ Tề Nghiêm nộp, nếu anh ta đã gọi điện thoại cho cô, chính là muốn dùng cô, cho nên lần làm việc này của Cố Duy Nhất rất may mắn thỏa mãn, ba ngày sau chính thức đi làm.

Từ phòng làm việc của Tề Nghiêm đi ra, Cố Duy Nhất nhìn thấy ảnh quảng cáo ngọt ngào của Hề Tuyết, đột nhiên nhớ ra chuyện cô đồng ý với cô ấy chưa xong, suy nghĩ một chút, trực tiếp lái xe tới công ty Ngôn Mộc.

Bởi vì cảm thấy bị Ngôn Mộc lừa gạt, Cố Duy Nhất cũng không đi gặp anh, trực tiếp tới phòng làm việc của Tô Lương Tần, nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói mất kiên nhẫn, "Vào đi."

Cố Duy Nhất đẩy cửa vào, Tô Lương Tần cũng không ngẩng đầu lên, "Chuyện gì? Nói nhanh."

Nửa ngày không có động tĩnh, Tô Lương Tần nhíu mày, ngẩng đầu, vừa thấy là Cố Duy Nhất, vượt lòng mày, "Nhất Nhất, sao em lại tới đây?"

Cố Duy Nhất đến trước bàn làm việc của hắn, cười cười, "Anh Lương Tần, tâm trạng không tốt?"

"Tô Lương Tần gọi thư ký làm cho Cố Duy Nhất một tách cà phê, sau đó đứng lên, ôm vai cô ra ghế salon, "Thế nào, tìm anh có việc?"

"Không có chuyện gì thì không thể tới tìm anh uống cà phê hay sao?" Cố Duy Nhất trừng mắt nhìn hẳn.

"Được chứ, sao lại không được..." Tô Lương Tần cười, "Nhưng mà, sao anh lại có cảm giác như chồn chúc tết gà vậy nhỉ?"

Cố Duy Nhất bĩu môi, không chấp nhận với anh, lần này là cô có việc quan trọng.

Thư ký mang cà phê vào lập tức ra ngoài, Cố Duy Nhất cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, đôi mắt lặng lẽ liếc về phía Tô Lương Tần, sao hẳn ta không phát hiện ra cô đang lén lút chứ, đại não suy nghĩ một chút, chờ cô tự khai.

Cố Duy Nhất để cà phê xuống, thân thể ngồi thẳng, gượng cười hai tiếng, "Anh Lương Tần, anh có bạn gái không? Hay là, em giới thiệu cho anh nhé?"

Tô Lương Tần liếc cô một cái, cũng không nói lời nào, Cố Duy Nhất có chút chột dạ, không được tự nhiên, nâng tách cà phê lên cẩn thận uống.

"Hề Tuyệt bảo em đến à?" Tô Lương Tần lạnh giọng.

"Khụ, khụ khụ..." Cố Duy Nhất bị sặc cà phê, loại cảm giác bị người ta nhìn ra nội tình thật không tốt chút nào.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên không biết nên bàn luận như thế nào nữa.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, gương mặt lạnh lùng của Ngôn Mộc tiến vào, Cố Duy Nhất nhìn anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng

vẫn kiêu ngạo không thèm để ý anh.

Ngôn Mộc không nói lời nào xách cổ áo cô ra ngoài, Tô Lương Tần ở sau cười rạng rỡ, "Chị dâu nhỏ, đi thong thả, không tiễn..."

Cố Duy Nhất cảm giác hôm nay mình không nên ra cửa.

Bị Ngôn Mộc xách vào phòng làm việc, Cố Duy Nhất rất có cốt khí muốn mở cửa ra ngoài, Ngôn Mộc duỗi tay ngăn cô lại, ôm về bàn làm việc, ngồi xuống, đặt cô trên đùi. Cố Duy Nhất muốn giãy giụa lại bị bàn tay đặt trên eo của Ngôn Mộc gãi gãi, cô không có cốt khí cười nhào vào lòng anh.

Thân thể đang hoang lại, trên mặt hung dữ, Ngôn Mộc cúi đầu nhìn cô, trong mắt mang theo vẻ nguy hiểm, "Đi tìm Tô Lương Tần làm gì?" Nếu không phải Vương trợ lý thấy cô, anh cũng không biết là cô đến công ty.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu khinh thường nhìn anh, "Không nói anh biết."

Tay Ngôn Mộc vừa cử động, Cố Duy Nhất vội ôm cổ anh, không có cốt khí kể hết chuyện của Hề Tuyết ra.

Ngôn Mộc nghe xong, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc hiểm có, nhìn về phía Cố Duy Nhất, "Ý em là Tô Lương Tần không hề biết Hề Tuyết chính là Nicole?"

Cố Duy Nhất tìm vị trí thoải mái trong lòng Ngôn Mộc, lười nhác hỏi, "Anh có nói với anh ấy không?"

"Em chưa từng nói với cậu ta?" Ngôn Mộc hỏi ngược lại cô.

Cố Duy Nhất lắc đầu, "Nhưng mà, Hề Tuyết có phải Nicole hay không thì có quan hệ gì?"

Khóe miệng Ngôn Mộc thoáng bộ dáng tươi cười, trong lòng Tô Lương Tần này không bao giờ thiếu chuyện xấu, anh đều biết rõ, nghĩ đến chuyện bị "lãnh cảm", sắc mặt Ngôn Mộc đột nhiên có chút khó coi, Tô Lương Tần, cậu cũng có ngày hôm nay.

Chạm trán với Cố Duy Nhất, đôi mắt đẹp của Ngôn Mộc nhìn cô, giọng nói khàn khàn, "Hôn anh một cái, anh giúp em thu phục cậu ta."

Đôi mắt Cố Duy Nhất sáng long lanh, "Anh có thể giúp Hề Tuyết?"

Ngôn Mộc gật đầu, "Ừm, hôn anh một cái."

Cố Duy Nhất hoài nghi, "Anh sẽ không gạt em chứ?"

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Ngôn Mộc không còn tâm tình nói nhảm cùng cô, cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại.

"A..." Cố Duy Nhất đẩy anh ra, "Tên lừa đảo..."

Nói còn chưa dứt lời, đôi môi lại bị chặn lại, bàn tay nắm lấy eo cô, Cố Duy Nhất mềm nhũn trong lòng anh, răng môi đụng vào nhau, đầu óc Cố Duy Nhất ngày càng không tỉnh táo, hai tay ôm lấy cổ anh, hôn sâu một phen. Ngôn Mộc buông môi cô ra, cánh môi đi xuống dưới cổ trắng nõn nhẹ nhàng gặm cắn, mút ra một vết đỏ mới buông cô ra.

Cố Duy Nhất thở gấp, ánh mắt có chút mê mang, còn chưa hồi phục tinh thần lại, Ngôn Mộc đã ôm chặt cô vào ngực, phảng phất như muốn khám cô vào trong cơ thể, đầu tựa lên hõm vai cô thở hổn hển, đôi mắt đỏ lên.

Bình tĩnh một lát, "Em nói cho Hề Tuyết, chỉ cần..." Ngôn Mộc ở bên tai Cố Duy Nhất nhẹ nhàng nói, khí nóng truyền vào tai Cố Duy Nhất, truyền đến một cơn tê dại, mặt Cố Duy Nhất càng đỏ hơn.

Ngôn Mộc thấy cô thẹn thùng, khẽ liếm vành tai cô một cái, cảm giác xa lạ đột nhiên tới, Cố Duy Nhất bỗng chốc không có khí lực, không tự chủ được kêu nhẹ một tiếng, rước lấy tiếng cười của Ngôn Mộc.

Mặt Cố Duy Nhất đỏ lên, cũng không biết lấy đâu ra khí lực, đẩy anh ra, nhảy xuống, sửa sang lại quần áo, oán giận nhìn anh, "Lưu manh..."

Nhưng là, phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn ướm át kiêu diễm, lời nói hung ác một chút uy hiếp cũng không có, Ngôn Mộc khẽ cười một tiếng.

Cố Duy Nhất lại giận dỗi trừng mắt liếc anh một cái, "Anh xác định điều anh nói có tác dụng?"

Đôi mắt Ngôn Mộc khẽ nheo lại, "Thế nào, ngay cả anh cũng không tin?"

Cố Duy Nhất bĩu môi, lẩm bẩm vài tiếng, khước miệng Ngôn Mộc lại khẽ nhếch, "Em chỉ cần bảo Hề Tuyết nhớ kỹ, bất cứ lúc nào cũng không được nói cho Tô Lương Tần biết mình chính là Nicole là được, còn lại, theo lời anh nói, anh bảo đảm, Tô Lương Tần không thể thoát khỏi lòng bàn tay cô ấy."

Đôi mắt Cố Duy Nhất chuyển chuyển, cô thật sự không hiểu được chuyện Hề Tuyết và Nicole có quan hệ thế nào, chẳng phải Hề Tuyết chính là Nicole sao?

Ngôn Mộc nhìn cô, giọng nói ôn nhu, "Nào, lại hôn một cái."

Cố Duy Nhất cầm lấy túi, cuối cùng trừng mắt nhìn anh một cái, nghênh ngang rời đi.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngữ Ca
dtv-ebook.com

Chương 54

Kể từ sau chuyện của Ngôn Mộc, thời gian này Cố Duy Nhất đều ở nhà, dù sao cũng đã tốt nghiệp, không thể giống trước kia lấy cớ ở trường học sau đó đến nương nhờ Ngôn Mộc được, cho nên đành ở nhà làm cô con gái ngoan ngoãn.

Cố Duy Nhất đến phòng làm việc của Tề Nghiêm, thấy một phim mới đang quay nhưng là tổ kịch bản cũng chưa có việc gì cần làm.

Cố Duy Nhất coi như là người mới, cộng thêm phim mới đang quay, tất nhiên công việc bận rộn, ngày nào cũng đi sớm về trễ. Công ty Ngôn Mộc gần đây cũng có hạng mục phải làm, cũng gấp rút bận rộn. Nhưng mặc kệ thế nào, buổi tối cũng sẽ về nhà, nhưng vì Cố Duy Nhất thường có cảnh quay ban đêm, cho nên Ngôn tiên sinh cũng không phải về nhà là có thể gặp được cô, vì thế, trong lòng anh có chút khó chịu.

Ngày nọ, Cố Duy Nhất về nhà sáng sớm, vừa vặn đụng phải Ngôn Mộc ra cửa. Cố Duy Nhất không chút suy nghĩ ngã vào trong ngực anh, thở dài một tiếng, "Mệt quá..." Dụi đầu trong ngực anh, giống như mèo con vậy. Ngôn Mộc thấy vậy lập tức bế cô lên phòng ngủ.

Cố Duy Nhất ôm cổ anh làm nũng, không để cho anh đứng dậy. Ngôn Mộc nhẹ giọng cười cười, cúi đầu hôn cô một cái, "Ngoan, nghỉ ngơi đi."

Cố Duy Nhất chớp mắt vài cái, ngoan ngoãn gật đầu, hiện tại cô cảm thấy gặp anh thật khó, cho nên mọi chuyện cũ cho qua hết đi.

Ngôn Mộc muốn nói gì đó nhưng thấy bộ dáng tiều tụy của cô, cuối cùng cũng không nói gì, đắp chăn cho cô.

Cố Duy Nhất ôm lấy cổ anh, hôn nhẹ lên môi một cái, sau đó nhắm mắt lại.

Ngôn Mộc ngồi cạnh cho đến khi cô ngủ thiếp đi mới đứng dậy đóng cửa đi làm.

Cố Duy Nhất ngủ một giấc đến hơn bốn giờ chiều, bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ hồ cầm lấy điện thoại, đầu bên kia truyền đến âm thanh vang dội của Thai Tử Vũ, "Cố Duy Nhất, rời giường thay đồ đi, sáu giờ tôi đến đón cậu."

Cố Duy Nhất hàm hồ đáp lại, ở trên giường mơ hồ chốc lát mới đứng lên, hôm nay là tiệc rượu của công ty chú Thai, cô đã đáp ứng với Thai Tử Vũ sẽ đi cùng hẳn.

Rời giường rửa mặt, tới phòng bếp đi tìm một chút đồ ăn, mẹ Cố ở nhà, hâm nóng đồ ăn cho cô, cơm nước xong xuôi, Cố Duy Nhất tùy tiện chọn đồ trang sức trang nhã, thay một cái váy dạ hội màu lam nhạt, ngồi một chỗ đợi Thai Tử Vũ tới đón.

Mẹ Cố thấy cô ăn mặc thành bộ dáng thế này, khẽ nhíu mày, "Con cứ như vậy mà đi?" Rất đơn giản đi.

Cố Duy Nhất cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình, "Sao thế ạ, con cảm thấy cũng được mà?"

Kiều Chỉ cười lắc đầu, "Thế nào thì bữa tiệc này Tử Vũ cũng là nhân vật chính, con đi cùng cũng không thể làm nó mất mặt được?"

Cố Duy Nhất nhìn mẹ ruột của mình, "Mẹ, mẹ đang nói con rất mất mặt?"

Mẹ Cố không chơi chữ với cô, đi vào phòng ngủ, "Đúng lúc mấy hôm trước mẹ đi dạo phố, mua cho con một bộ lễ phục, định để con mặc hôm đính hôn, vừa vặn có tác dụng."

Đính hôn? Cố Duy Nhất vuốt trán, cha mẹ thật sự là vội vàng muốn gả cô ra ngoài.

Mẹ Cố lấy lễ phục đưa cô, để cô thay, lại sửa tóc cho cô, trang điểm một chút, xong xuôi, hài lòng gật đầu, con gái bà lớn lên đúng là thật xinh đẹp.

Thai Tử Vũ đến đúng lúc thấy bộ dạng này của Cố Duy Nhất, huyết sáo một hơi, "Nhất Nhất, bộ dáng này của cậu có thể dọa được người khác đó."

Cố Duy Nhất làm mặt lạnh đi ngang qua, Thai Tử Vũ sờ chớp mũi, quả nhiên, bề ngoài xinh đẹp cũng không che dấu được hung bạo bên trong.

*

Yến tiệc diễn ra lúc bảy giờ tối, Thai Tử Vũ mang Cố Duy Nhất đi vào trong, Cố Duy Nhất khẽ đập hấn, "Cậu không phải là không thích những bữa tiệc như này sao?"

Thai Tử Vũ tươi cười rạng rỡ với người xung quanh, giọng nói lại rất khinh thường, "Cậu thì biết cái gì, tớ đến đây để tìm kiếm nhà tài trợ."

"Không phải cậu khinh thường lợi dụng thân phận của chú Thai sao?" Cố Duy Nhất vạch trần hấn.

Lão đại nói đúng, nhược nhục cường thực, làm người phải có quyết đoán, phải hiểu được lúc nào lên lợi dụng lúc nào không, sợ đầu sợ đuôi đều là người không có bản lĩnh.

Cố Duy Nhất liếc mắt, trước kia muốn sống muốn chết cũng không nhắc đến quan hệ cha con với chú Thai, bây giờ thì tốt rồi, bị câu nói của Ngôn

Mộc tấy nào.

Vào trong khách sạn, Thai Linh đứng ngoài cửa nghênh đón khách, thấy Thai Tử Vũ lập tức đánh một cái, "Con, cái tên tiểu tử thúì, không đến hỗ trợ còn muốn tìm kiếm khách hàng cho mình."

Giọng nói Thai Linh không nhỏ, người trong sân đều ghé mắt nhìn qua.

Cố Duy Nhất mặc một thân váy trắng dài, trang dung tinh xảo thanh nhã, cười rộ lên, mặt mày cong cong, nhu thuận gọi, "Chú Thai."

Thai Linh lập tức thu lại vẻ giận dữ, khuôn mặt tươi cười, "Nhất Nhất, con cũng tới rồi." Cô bé này, vốn là ông cũng nhìn trúng con dâu rồi, đến cùng lại bị tiểu tử Ngôn Mộc đoạt mất, đứa con này của ông thật sự là không thua kém không được.

Nghĩ tới những thứ này, Thai Linh nhìn về phía Thai Tử Vũ, trên mặt lại mất kiên nhẫn, "Tên gốc này, đừng để cha nhìn thấy con."

Thai Tử Vũ sớm đã thành thói quen cha hăn hỉ nộ vô thường, kéo Cố Duy Nhất đi vào bên trong.

Thai Tử Vũ dọc theo đường đi cười ứng phó với mọi người, "Chào chú Tân..."

"Chào chú Tường..."

"Vương tổng..."

"Đã lâu không gặp, Lý tổng..."

Cố Duy Nhất ở bên cạnh hăn duy trì nụ cười lạnh nhạt, cảm thấy bị một tầm mắt nhìn chăm chú, vội vàng xoay người tìm kiếm, sau đó đối diện với đôi mắt mang hẹp dài mang theo khí lạnh dày đặc, dưới chân Cố Duy Nhất lảo đảo một cái, Thai Tử Vũ đỡ cô, "Cẩn thận chút..."

Cố Duy Nhất nhìn người tà mị tựa vào tay vịn cầu thang cách đó không xa, nuốt nước miếng một cái.

Tây trang màu gỉ sét bao lấy thân thể tinh trắng của anh, ngón tay thon dài cầm ly rượu đỏ đứng đó, mang lại cảm giác chớ lại gần.

Váy dài màu trắng gạo làm nổi bật dáng người hấp dẫn, lễ phục làm lộ ra xương quai xanh trắng nõn, dưới ánh đèn, cả người toát ra vẻ thanh thuần tao nhã.

Mặt Ngôn Mộc càng đen hơn, anh vốn muốn cùng cô tới tham gia bữa tiệc này, nhưng nghĩ đến đạo gần đây cô mệt mỏi như vậy liền thương tâm, bây giờ thì tốt rồi, cô lại theo Thai Tử Vũ đến đây.

Cố Duy Nhất cũng không nghĩ Ngôn Mộc sẽ tham gia yến tiệc này, nhìn khuôn mặt anh, rõ ràng không làm gì sai nhưng Cố Duy Nhất lại cảm thấy trong lòng thấp thỏm.

Cố Duy Nhất theo bản năng cất bước qua chỗ anh lại bị Thai Tử Vũ kéo sang một bên, "Cố Duy Nhất, cậu mau nhìn xem, có phải lão bà An Khả Thiển không, thế mà lại trang điểm tới."

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn thoáng qua, trong góc, An Khả Thiển mặc một bộ lễ phục màu tím, tóc thả, khác biệt một trời một vực so với bộ dáng nghiêm túc thường ngày, khó trách Thai Tử Vũ lại ngạc nhiên đến vậy, lên tiếng chào An Khả Thiển xong, Cố Duy Nhất bỏ rơi Thai Tử Vũ, "Tôi còn có việc, cậu qua tìm Khả Thiển đi."

Trong đại sảnh ăn uống linh đình, tất cả mọi người nâng ly tốp ba tốp năm đứng chung một chỗ trò chuyện với nhau, Cố Duy Nhất nâng váy theo hướng Ngôn Mộc đi tới, dọc đường gặp vài người tiến lại gần, Cố Duy Nhất tươi cười, "Thật ngại quá, tôi đang tìm người."

Ngôn Mộc đứng đó không nhúc nhích, sắc mặt âm trầm, thỉnh thoảng có người tới bắt chuyện, thấy vẻ mặt lạnh nhạt cũng thức thời rời đi.

Thật vất vả mới lại gần anh thì thấy bên cạnh có một người phụ nữ dáng vẻ nóng bỏng, Cố Duy Nhất híp mắt, đây không phải Lương Hiếu Vi sao?

Lễ phục trắng tinh, tóc đen phiêu dật, cùng với cách ăn mặc khiêu gợi trước kia khác nhau, khi nào thì cô ta đổi phong cách thanh thuần vậy? Nhưng là, cũng không che được sóng lớn mãnh liệt trước ngực cô ta.

"Ngôn tổng hôm nay không mang theo bạn gái?" Lương Hiếu Vi cười chào hỏi.

Ngôn Mộc nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, "Tôi tham gia hoạt động chưa bao giờ mang theo bạn gái."

"Phải không?" Lương Hiếu Vi nhíu mày, tất nhiên là không tin, "Tôi vừa mới thấy Cố tiểu thư, tôi nhớ cô ấy là bị hôn thê của Ngôn tổng." Hành vi hôm nay của Cố Duy Nhất thực sự là tìm đường chết.

Ánh mắt Ngôn Mộc tối tăm, lạnh giọng, "Cái này với cô đều không liên quan."

"Đương nhiên, tôi chỉ muốn nhắc nhở Ngôn tổng, thân phận của anh không phải phụ nữ nào cũng xứng đáng, loại phụ nữ xuất thân không tốt đó chỉ gặp dịp thì chơi là được rồi, không cần quá nghiêm túc."

Gương mặt Ngôn Mộc bỗng chốc đen lại, anh tất nhiên biết rõ chuyện xưa mà Cố Duy Nhất kể cho Lương Hiếu Vi nhưng trong tối ngoài sáng châm chọc như vậy khiến anh vô cùng khó chịu.

"Phải không? Vậy Lương tổng cho rằng ai mới xứng với tôi?" Khóe mắt Ngôn Mộc lười nhìn cô ta, dưới ánh đèn sáng ngời có chút lung linh kinh diễm.

Lương Hiếu Vi giật mình, cho rằng lời nói có tác dụng, dù sao hôm nay Cố Duy Nhất khiến anh hết sức mất mặt.

Thân thể mềm mại tiến lên phía trước, thanh âm đáng yêu, "Người tôi nói muốn, không thể không chiếm được, anh nói xem, Ngôn tống?"

Cố Duy Nhất chỉ nhìn từ xa, mắt thấy Lương Hiếu Vi ngang nhiên xông qua, Ngôn Mộc lại không trốn, Cố Duy Nhất tức giận, người của cô mà dám làm như vậy, thật là không coi cô ra gì.

Sửa sang lại quần áo một chút, trên mặt Cố Duy Nhất nở nụ cười xán lạn. thuận tay nâng một ly rượu đỏ uống một chút, sau đó hít một hơi thật sâu, ừ nha bước qua.

Ngôn Mộc khinh thường nhìn người phụ nữ đứng cạnh, giọng điệu trào phúng, "Phải không? Tôi lại không thấy vậy, chỉ cảm thấy những người phụ nữ như vậy khiến tôi chán ghét vô cùng."

Thân thể Lương Hiếu Vi cứng ngắc tại chỗ, trên mặt hiện vẻ lúng túng u ám.

"Đừng để tôi nghe thấy cô lại nói xấu sau lưng Cố Duy Nhất, nếu không, hậu quả tự cô gánh chịu!" Ngôn Mộc lạnh giọng cảnh cáo, lui về phía sau, vừa vịn dụng phải khuôn mặt Cố Duy Nhất đang cười khoe khoang.

Ngôn Mộc cũng không thèm nhìn cô, mặt không đổi đi sang chỗ Thai Linh, để lại Cố Duy Nhất và Lương Hiếu Vi mắt to trừng mắt nhỏ.

Cố Duy Nhất nháy mắt, thở dài một hơi, "Tôi như vậy, Ngôn Mộc vẫn cuồng dại không thay lòng, đây là tình yêu đích thực đó!"

Lương Hiếu Vi hận nghiến răng, tay nắm chặt ly rượu.

Cố Duy Nhất không thèm phản ứng với cô ta, xoay người đi tìm Ngôn Mộc, anh cô giống như tức giận, nhưng giận cái gì? Đầu óc cô bây giờ không đủ dùng nữa!

"Mọi người yên tĩnh một chút..." Người chủ trì lên sân khấu bắt đầu nói chuyện, Cố Duy Nhất cũng không có tâm tình nghe, vội tìm Ngôn Mộc, tìm một vòng cũng không thấy, vừa hay nhìn thấy Thai Tử Vũ và An Khả Thiển đứng đó, cô vội chạy quá đám người đi lên phía trước, "Hai người có thấy Ngôn Mộc không?"

Hai người cùng nhau lắc lắc đầu, Cố Duy Nhất xoay người muốn đi, ánh sáng từ trên rọi xuống, người chủ trì bên trên nói, "Nếu Thai tổng hôm nay không thoải mái, vậy xin mời Thai công tử và bạn gái nhảy trước một bài."

Cố Duy Nhất nhìn ánh mắt bốn phía, theo bản năng nuốt nước miếng, cô có dự cảm, hôm nay nếu nhảy điệu này, nhất định sẽ chết rất thảm.

"Nhất Nhất..." Thai Tử Vũ chấp một tay sau lưng, khom lưng đưa tay còn lại ra làm động tác thân sĩ mời cô.

Cố Duy Nhất nhìn bàn tay chờ đợi ở đó cười xấu hổ, một tay bắt lấy tay An Khả Thiển, "Khả Thiển, tôi có chút không thoải mái, cô giúp tôi nhảy đi." Nói xong không đợi An Khả Thiển kịp phản ứng đã đẩy cô ấy đến bên Thai Tử Vũ, xoay người chen lấn đám đông ra ngoài, bởi vì khẩn trương, đụng vào một người, một bàn tay lớn lập tức nắm lấy eo cô, hơi thở quen thuộc, Cố Duy Nhất ngẩng đầu, là khuôn mặt Ngôn Mộc đã đen như đáy nồi rồi.

Cố Duy Nhất che mũi bị đụng phải, gượng cười hai tiếng, "Anh Ngôn..."

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca

dtv-ebook.com

Chương 55

Thai Tử Vũ dắt tay An Khả Thiển ra sàn nhảy, một tay đặt lên eo cô, An Khả Thiển nhìn hẳn, mặt không chút thay đổi nói, "Tôi không biết khiêu vũ."

Thai Tử Vũ mơ hồ, "Cô nói gì?" Cảm giác như mình đã nghe nhầm.

Khuôn mặt An Khả Thiển vẫn như cũ, lặp lại lần nữa, "Tôi không biết khiêu vũ."

"F*ck..." Thai Tử Vũ mắng một câu thô tục, Cố Duy Nhất con nhỏ này, làm hẳn gặp phiền phức lớn rồi.

Nhạc đã vang lên, không đợi được nữa, tay Thai Tử Vũ trượt xuống bên hông An Khả Thiển, cúi đầu nói bên tai cô, "Ôm eo tôi."

An Khả Thiển thông minh, hiểu được ý của hẳn, hai tay ôm ngang hông Thai Tử Vũ, đứng đưa theo bước chân hẳn.

Bên kỹ thuật vừa thấy tiết tấu này, thông minh đổi sang một bản nhạc chậm rãi.

Âm nhạc du dương, hai người nhẹ nhàng ôm nhau, tuấn nam mỹ nữ, thật khiến mọi người sáng mắt.

Thai Tử Vũ ôm cô, trong mắt không hài hòa như mọi người nghĩ, mở miệng đã thốt ra câu trào phúng, "Khiêu vũ mà cũng không biết thật là mất mặt quá đi."

An Khả Thiến lạnh lùng liếc hẳn một cái, "Bây giờ tôi lập tức bỏ đi, anh có tin không?"

Thai Tử Vũ "hừ" một tiếng, hẳn tin, vô cùng tin, tính tình An Khả Thiến sao hẳn không biết, cái gì cũng có thể làm được.

Thai Tử Vũ nhìn mặt cô không có chút thay đổi, khóe miệng cười xấu xa, trong đầu nghĩ ra trò trêu chọc, cầm lấy tay cô đẩy ra, An Khả Thiến cả kinh, sau đó lại bị tay hẳn lôi vào trong ngực, trên mặt An Khả Thiến lóe lên một tia kinh hoảng hiểm có, Thai Tử Vũ cười tỏ vẻ thực hiện được ý đồ xấu.

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay, Thai Tử Vũ cười đắc ý.

"Y phục của tôi...tuốt rồi." An Khả Thiến cầm lấy tà áo hẳn vội nói.

Thai Tử Vũ cứng mặt, nhìn thấy trước ngực cô đã bị lộ ra một ít, ôm chặt cô trong ngực, bước chân vẫn không ngừng, "Đừng sợ, ôm tôi."

An Khả Thiến bị hẳn ôm vào trong ngực, trên người hẳn còn nhàn nhạt hương nước hoa, chẳng hiểu tại sao, trên mặt lại có chút nóng bừng.

Hai người lẳng lặng nhảy, từ từ hòa vào những người xung quanh, Thai Tử Vũ nhìn mọi nơi rồi mang cô ra ngoài, cởi tây trang trên người khoác cho cô, con mắt không tự chủ nhìn về trước ngực An Khả Thiến sau đó vội vàng quay đi, lúng túng ho khan, "Ngại quá."

An Khả Thiến nắm chặt áo khoác hẳn trên người, chỉ nhàn nhạt liếc một cái, xoay người rời đi.

Thai Tử Vũ sờ chóp mũi, cất bước đi theo, cũng không thể để cô về một mình trong bộ dáng này được.

*

Cố Duy Nhất bị Ngôn Mộc kéo vào trong xe, hai người đều uống rượu, cho nên không thể lái xe được vậy nên có lái xe đưa họ về nhà.

Cố Duy Nhất uống một ly rượu, mặc dù không say nhưng đầu óc cũng hơi choáng vàng, cửa sổ xe mở, gió mùa hè thổi vào mặt khiến cả người cô thoải mái hơn hẳn. Cô lười nhác tựa đầu lên vai Ngôn Mộc, tối nay anh không uống nhiều lắm, suy nghĩ vẫn rõ ràng nhưng thân thể mềm mại của cô tựa trên người lại làm cho anh có cảm giác như uống mấy ly rượu lâu năm, toàn thân có chút nóng, bực bội thả lỏng caravat.

"Anh tức giận?" Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt mang theo một chút mê ly.

Ngôn Mộc nhìn ra ngoài cửa, không nói lời nào.

Cố Duy Nhất mặc kệ ôm lấy cánh tay anh.

Lái xe đưa hai người đến nhà lập tức quay đi, Ngôn Mộc xuống xe tự nhiên đi trước, Cố Duy Nhất đứng tại chỗ, cô cũng không tin anh dám mặc kệ mình.

Quả nhiên, còn chưa được vài bước, Ngôn Mộc đã quay lại nhìn cô, khuôn mặt đen lại, đánh giọng, "Còn không đi?"

Cố Duy Nhất rì rầm một tiếng, "Đau chân."

Kể từ lúc xuống xe, Cố Duy Nhất không đi một bước, sao có thể đau chân được. Ngôn Mộc tất nhiên biết rõ cô đang nói dối, thấy đôi mắt trong veo đang nhìn hẳn, cơn giận trong lòng cũng tan thành mây khói.

Chân dài bước qua, đưa tay ôm eo cô, cúi đầu nhìn chân cô, "Đau không?"

Cố Duy Nhất vội vàng dựa sát trong lòng anh, gượng cười hai tiếng, "Anh vừa lại gần thì hết đau, về nhà thôi."

Ngôn Mộc ôm cô vào thang máy, dọc đường, khuôn mặt lạnh lùng, lời nào cũng không nói, Cố Duy Nhất thấy không đúng, mím môi.

Cầm chìa khóa mở cửa, Cố Duy Nhất vừa kéo chốt đi vào, chưa kịp đóng cửa đã bị người phía sau ôm vào lòng, trời đất quay cuồng, lưng tựa vào cửa, ánh trăng rọi sáng, khuôn mặt người trước mắt càng rõ ràng, trong mắt mang theo chân tình sâu đậm, Cố Duy Nhất cảm thấy miệng lưỡi đắng khô.

Đôi mắt Ngôn Mộc tĩnh mịch nhìn cô thật lâu, hai trán chạm nhau, cúi đầu hỏi, "Y phục này là do em tự chọn?"

Cố Duy Nhất vội lắc đầu, "Không phải, là mẹ mua, nói là vốn định để em mặc ngày chúng ta đính hôn."

Ngôn Mộc vốn đã hết tức giận nhưng nghe cô nói là để mặc hôm đính hôn, trong lòng lại nổi lên tư vị không rõ, trong lòng ác ý hôn lên môi cô, tay Cố Duy Nhất có chút cứng ngắc buông hai bên người, Ngôn Mộc nâng cằm cô, buộc cô phải ngẩng đầu, vội vàng hôn.

Đầu lưỡi đẩy răng cô ra, linh hoạt chui vào, bắt đầu công thành đoạt đất, Cố Duy Nhất không biết làm sao, muốn đẩy anh ra lại bị cuốn lấy, hô hấp hai người cũng dần hỗn loạn, trong màn đêm yên tĩnh nghe được tiếng tim đập nhanh.

Cố Duy Nhất cảm thấy mình như thiếu dưỡng khí, tay không tự chủ chèo lên vai Ngôn Mộc, không biết là muốn lui hay muốn gần hơn.

Một tay Ngôn Mộc đỡ gáy cô, một tay xoa nhẹ vành tai cô, toàn thân Cố Duy Nhất mềm nhũn, một tay Ngôn Mộc rời xuống nắm lấy vòng eo mảnh khảnh, tay còn lại thuận thế đi xuống, từ cổ xuống lưng, ở trên người cô

nhẹ nhàng du tẩu, Cố Duy Nhất nhin không được kêu lên hai tiếng, hai tay vúi chặt trên vai anh.

"Ngô..."

Như một loại mê hương khiến hô hấp Ngôn Mộc ngày càng loạn, môi rời xuống cô, nhẹ nhàng gặm khiến Cố Duy Nhất có chút thanh tỉnh, đẩy anh ra, "Mẹ nói em phải về nhà." Phản ứng xa lạ khiến cô sợ hãi.

"Anh gọi điện thoại." Đôi mắt Ngôn Mộc đỏ lên, giọng nói tận lực kìm hãm.

Ôm cô lên, Ngôn Mộc dựa sát bên tai cô khẽ nói, "Chúng ta lên giường, bây giờ, em không thoát được đâu."

Cố Duy Nhất còn chưa kịp suy nghĩ xong lời nói của anh, Ngôn Mộc đã đến phòng ngủ, dùng chân đóng cửa, đặt cô lên giường.

Ánh trăng xuyên qua tấm rèm sa mỏng vương trong phòng, giường đơn màu xanh đậm, váy dài trắng gạo bao lấy dáng người mỹ lệ, đầu tóc tán loạn, ngón chân vì thẹn thùng khẽ cuộn lại, ánh mắt người đàn ông đứng bên giường hừng hực làm cô cảm thấy toàn thân không còn sức lực, loại cảm giác xa lạ làm cô ngại ngùng đưa tay che mặt.

Ngôn Mộc đè lên cô, kéo hai tay cô xuống, đôi mắt nhìn thẳng, một tay vòng ra sau lưng cô, kéo khóa váy xuống, thanh âm khóa trượt xuống làm màn đêm yên tĩnh thêm một tia ái muội, do vậy mà da thịt trơn nhẵn dần hiện ra ngoài, cổ họng Ngôn Mộc khẽ động.

Trong phòng phảng phất hương rượu, vừa rồi động chạm da thịt còn có đôi môi đỏ mọng ướt át, nhịp tim hô hấp hỗn loạn chỉ khiến toàn thân Ngôn Mộc hừng hực, cúi đầu hôn lên môi cô.

Lần hôn môi này có chút dồn dập, ánh mắt càng thêm nóng bỏng, đáy mắt Cố Duy Nhất hiện ra thủy quang, ôm cổ cùng anh nghênh hợp, y phục chẳng biết rơi xuống từ lúc nào, thân thể lộ hết ra ngoài, Cố Duy Nhất run rẩy một cái.

Cô nhìn về phía Ngôn Mộc, phát hiện vẻ mặt anh mê say, mắt híp lại, có sức quyến rũ hơn bình thường càng làm cho cô say mê.

Bàn tay giữ lấy hai chân cô, thân thể tinh tráng len lỏi vào trong, bên trong truyền đến cảm giác như bị xé rách làm Cố Duy Nhất thanh tỉnh trong nháy mắt, móng tay in vào da thịt anh, lông mày nhíu lại, "Đau..."

Thân thể Ngôn Mộc cứng ngắc trên người cô, cúi đầu tinh tế hôn lên khuôn mặt cô, bởi vì ẩn nhẫn nên giọng nói trầm thấp lạ thường, "Ngoan, thả lỏng một chút là tốt rồi."

Vì sao lần thứ hai vẫn đau như vậy chứ? Trong đầu Cố Duy Nhất lóe lên vài điểm đáng nghi, không đợi cô kịp suy nghĩ lại bị một trận đau đốn làm cô kêu lên thành tiếng, nước mắt sắp rơi, sau lại đau vậy chứ?

Đau đốn trong chốc lát, Cố Duy Nhất bị nhu tình như nước của Ngôn Mộc làm cho mất phương hướng, một đêm kiêu diễm.

*

Lúc Cố Duy Nhất tỉnh dậy trời đã sáng, toàn thân bủn rủn vô lực, cổ họng đau nhói, thất lực giống như không còn là của cô, người bên cạnh hô hấp đều đều. Cố Duy Nhất bị anh hấp dẫn, Ngôn Mộc ngủ, lông mày giãn ra, khuôn mặt bớt đi lạnh lùng bình thường, nhiều hơn vài phần nhu hòa, mi dài mày đậm, làm cô càng nhìn càng thấy vui vẻ.

Đợi chút, Cố Duy Nhất trợn mắt, giống như có chỗ không đúng lắm, vén chăn nhìn một chút, Cố Duy Nhất nằm trên giường suy nghĩ hồi lâu, vì sao

lần đầu tiên cảm giác gì cũng không có, lần thứ hai lại đau muốn chết như vậy?

"A..." Trong phòng ngủ vang lên một trận kinh thiên động địa, Ngôn Mộc mở mắt, trong mắt còn mang theo mơ hồ, "Cố Duy Nhất..."

"Ngôn Mộc, em giết anh!!!" Cố Duy Nhất xoay người ngồi lên trên người anh, cầm lấy gối đập anh, "Ngôn Mộc, anh lại dám lừa em, lừa em!!!"

Ngôn Mộc bị cô đánh đến tỉnh ngủ, nhìn bộ dáng xù lông của cô cũng hiểu rõ, một tay nắm lấy gối cô đang cầm, nhìn người đang ngồi trên người mình.

Cố Duy Nhất hung hăng trừng mắt, nghĩ đến hành vi hoang đường lúc trước, xấu hổ gần chết, nghiến răng nghiến lợi, "Lãnh cảm cái gì chứ, anh là đồ lừa gạt!!!"

Đôi mắt Ngôn Mộc nheo lại, đánh giá cô một phen từ trên xuống dưới, đôi mắt ngày càng u ám.

Cố Duy Nhất bất tri bất giác thuận theo ánh mắt anh nhìn xuống, "Aaaaaaaa..."

Một trận gà bay chó sủa, một người thẹn quá hóa giận rống lên xen lẫn tiếng cười trầm thấp dễ nghe.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngữ Ca

dtv-ebook.com

Chương 56

Cố Duy Nhất cảm giác mình bị đùa giỡn vô cùng triệt để, trước sau xâu chuỗi sự việc từ lần đầu tiên cô đã mắc bẫy của Ngôn Mộc, còn ngu ngốc giúp anh tự lừa mình, nghĩ tới những thứ này, Cố Duy Nhất thở dài một hơi, chỉ số thông minh của bản thân quá thấp. Nhưng ngược lại, kết quả cũng rất tốt, đây là mục đích đầu tiên của cô mà, nghĩ vậy, Cố Duy Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cố Duy Nhất nhanh chóng rời giường, vội vã tắm rửa sạch sẽ một phen sau đó cầm túi xách định đi, trong nháy mắt kéo cô lại, "Em đi đâu?"

Cố Duy Nhất liếc anh một cái, vuốt tay anh sau đó đập vào mũi anh một cái, lẩm bẩm một tiếng rồi mở cửa bỏ chạy, cô vừa nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã bị muộn giờ rồi.

Ngôn Mộc đứng tại chỗ, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

*

Hôm nay là ngày đầu Hè Tuyết đến đoàn làm phim, lúc nghỉ ngơi, Hè Tuyết đến tìm Cố Duy Nhất, vẻ mặt rối rắm.

Cố Duy Nhất cho cô cốc nước, "Sao vậy, sắc mặt này là sao?"

Hè Tuyết bĩu môi, "Nicole."

Cố Duy Nhất nâng cằm lên suy nghĩ một chút, "Anh ta thích Nicole?"

"Tớ cũng không rõ nhưng thái độ với Nicole so với Hề Tuyết khá hơn rất nhiều." Vẻ mặt Hề Tuyết buồn bực.

"Nicole hay Hề Tuyết đều là cậu, không phải sao? Cậu còn buồn bực cái gì?" Cố Duy Nhất có chút hả hê.

Hề Tuyết trừng mắt nhìn cô, "Còn không phải chủ ý của cậu sao, để tớ lấy tên Nicole gửi đồ cho anh ấy, bây giờ thì tốt rồi, mọi chuyện càng phức tạp."

Cố Duy Nhất cười khoát tay, "Thật ra đây không phải chủ ý của tớ, là của sư huynh thân yêu của cậu, nhưng mà, nếu bàn về người hiểu rõ Tô Lương Tần nhất, không phải là Ngôn tiên sinh nhà tớ hay sao, hai người họ ở chung nhiều năm như vậy, anh Lương Tần có gì mà Ngôn tiên sinh không thể biết? Nếu là chủ ý của Ngôn tiên sinh, mặc kệ đúng hay sai, đều giúp được cậu theo đuổi Tô Lương Tần."

Hề Tuyết nghe vậy, nháy mắt suy nghĩ hồi lâu, cũng nghĩ không ra về sau, cuối cùng bình nứt không sợ vỡ, "Vậy tiếp theo là một khóc hai nháo ba thắt cổ?"

Cố Duy Nhất cũng suy nghĩ một chút, nghĩ không ra cũng bỏ qua, kể từ việc sáng hôm nay, cô nảy sinh nghi ngờ với IQ của mình, cho nên trực tiếp bỏ qua, "Tớ thấy cũng đúng, dù sao anh Ngôn cũng không thể bắt cậu được phải không?"

Hề Tuyết suy nghĩ một chút, mặc dù sư huynh cô lạnh lùng nhưng đối với cô vẫn rất tốt, cho nên tất nhiên cô vẫn chọn tin tưởng Ngôn Mộc.

*

Trong phòng họp Thiên Thịnh, phòng kế hoạch đang báo cáo công việc, bị khuôn mặt của Ngôn Mộc dọa đến mức sợ run người, đưa mắt nhìn Vương trợ lý, anh ta khoát tay ý bảo tiếp tục.

Quản lý phòng kế hoạch kiên trì nói tiếp, hẳn không biết mình sai ở đâu mà khiến cho Ngôn tổng tức giận như thế.

"F*ck!" Tô Lương Tần ngồi cạnh Ngôn Mộc bỗng thét một tiếng kinh hãi rồi đứng dậy.

Quản lý phòng kế hoạch bị dọa sợ làm rơi văn kiện xuống đất.

Ngôn Mộc mắt lạnh nhìn sang, Tô Lương Tần vừa sợ vừa vội đem máy tính bảng trong tay đưa tới trước mặt Ngôn Mộc, "Cậu mau nhìn xem..."

Ngôn Mộc nhìn theo, trên mặt đột nhiên xuất hiện vẻ mặt phức tạp, giống như ẩn nhẫn cái gì đó.

"Làm sao bây giờ? Rốt cuộc phải làm gì?" Vẻ mặt Tô Lương Tần vội vàng.

Ngôn Mộc nhìn về trường các bộ phận. "Hôm nay đừng ở đây, tan họp đi."

Hai người quay về phòng làm việc của Ngôn Mộc, Tô Lương Tần đã gấp đến độ như kiến trên chảo nóng, "Phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ Nicole sẽ làm ra việc ngu ngốc đó?"

Ngôn Mộc nghiêng đầu tựa lưng quay về phía Tô Lương Tần, khóe miệng không nhin được nhếch lên, chỉ trong chốc lát quay lại, vẻ mặt nghiêm nghị, "Chuyện này không dễ, nhưng mà, cậu đã nói với Nicole cái gì, sao lại làm nó muốn đi tìm cái chết?"

"Tớ đâu có nói gì, cô ấy gửi cho tớ một bưu kiện bày tỏ, tớ với cô ấy hẹn ước trước đây, tất nhiên không thể cự tuyệt qua thư được, lập tức hẹn cô ấy ra gặp mặt nói rõ, cô ấy liền gửi cái này, nói tớ không đồng ý, cắt cổ tay tự sát." Tô Lương Tần đều muốn khóc, đây là hẳn đã tạo nghiệp gì??

Ngôn Mộc chau mày, nghiêm trang phân tích, "Cái này thì không dễ, Nicole cho rằng cậu còn si tình chờ nó, cậu vừa rồi còn muốn gặp mặt nói rõ ràng, nó thông minh như vậy, tất nhiên hiểu ý tứ của cậu, đã đánh đòn phủ đầu rồi, bây giờ người cũng không biết ở đâu, khó ngăn cản được." Ngôn Mộc lắc đầu.

"Vậy làm sao bây giờ?" Tô Lương Tần rối rắm, "Cậu quen cô ấy, không thì cậu giúp tớ hẹn cô ấy đi, để tớ tự khuyên nhủ cô ấy."

"Không được, nó khẳng định biết tớ giúp cậu, vậy sẽ càng thêm kích thích nó làm chuyện dại dột, không bằng, trước hết cậu cứ đồng ý, sau đó lại hẹn gặp sau." Ngôn Mộc đề nghị.

"Không được." Tô Lương Tần không chút suy nghĩ cự tuyệt, "Cậu hiểu rõ tớ chỉ xem Nicole là em gái, làm vậy không phải là lừa gạt cô ấy sao?"

"Nhưng bây giờ chỉ có thể làm vậy, nếu cậu không gặp Nicole, nó xảy ra chuyện thì phải làm sao bây giờ? Còn nữa, trước đây cậu đã gạt nó một lần, cái này là lời nói dối có thiện ý, đã qua một lần, cũng như lần này thôi."

Tô Lương Tần có chút dao động, "Thật sự phải làm vậy?"

"Nếu không cậu còn cách khác sao?" Ngôn Mộc hỏi ngược lại.

Tô Lương Tần xoa trán, cảm thấy vô cùng đau đầu.

*

"A..." Hề Tuyết đột nhiên kêu ra tiếng, Cố Duy Nhất bị dọa hết hồn, "Làm sao vậy?"

"Anh ấy đồng ý..." Tay Hề Tuyết cầm điện thoại như phát run, "Anh ấy lại đồng ý với Nicole..." Hề Tuyết vô cùng tức giận

"Còn hẹn gặp Nicole, nói rất nhớ cô ấy..." Hề Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi.

Cố Duy Nhất gãi đầu, "Cậu cũng muốn cắt cổ tay rồi, anh ấy còn có thể không đồng ý sao?"

Hề Tuyết giận dữ trừng mắt nhìn cô, "Còn không phải cậu nói sao? Cậu còn nói có thể đạt được kết quả không thể tưởng tượng?"

Cố Duy Nhất gượng cười, "Đều là ý của sư huynh cậu, không có liên quan đến tớ..."

"...Hơn nữa, kết quả này cũng là không tưởng tượng được, không phải sao?" Cố Duy Nhất nhỏ giọng.

"Sư huynh đến cùng là có ý gì?" Hề Tuyết trừng mắt, hỏi trọng điểm.

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, buông tay ra, "...Tớ cũng không biết."

Thời khắc này Hề Tuyết thực sự muốn đem Cố Duy Nhất treo ngược lên đánh cho một trận, bực bội đi tới đi lui, lông mày nhíu lại.

Một lát sau, đôi mắt tỏa sáng, lần này cô quay về lấy thân phận Hề Tuyết gặp anh là muốn anh yêu mình, nhưng hiện tại lại đối xử với cô lúc gần lúc xa, làm cô cảm thấy không rõ ràng, rõ ràng là cảm thấy anh yêu mình, nhưng lại có cảm giác xa lạ không thể nói ra, chẳng lẽ là vì ước định của anh với Nicole?

Lúc trước định ra điều đó, thật ra cô biết rõ anh không có tình cảm nam nữ gì với cô, cho nên bây giờ mới lấy thân phận Hề Tuyết đứng trước mặt anh, nghĩ kỹ lại, chẳng lẽ vì nguyên nhân này?

Chuông điện thoại gọi tới, Hề Tuyết nhận máy, "Sư huynh."

Cố Duy Nhất nghe thấy, theo bản năng im lặng nghe trộm.

"Thấy Tô Lương Tần?" Giọng nói Ngôn Mộc truyền tới.

Hề Tuyết suy nghĩ một chút, khóe miệng tươi cười, "Sư huynh sớm đã biết?" Cô hiểu nguyên nhân sư huynh nhất định không cho mình nói với Tô Lương Tần thân phận thực sự.

Ngôn Mộc nghĩ đến phản ứng của Tô Lương Tần, khóe miệng nhếch lên, "Một kẻ ngu ngốc vì ước định năm năm, mặc dù cảm động nhưng không có nghĩa là em dễ dàng tha thứ, cậu ta đối với em lúc gần lúc xa, phải không?" Ngôn Mộc nói từng bước.

Hề Tuyết nhú mày, "Em biết rõ nên làm thế nào, cảm ơn sư huynh."

Ngôn Mộc tắt máy, tâm tình rất tốt, loại báo thù còn đối được lấy cảm kích, đúng là vô cùng sáng khoái.

Nhưng nghĩ đến người nào đó, tâm tình tốt đẹp của Ngôn Mộc trong nháy mắt biến mất, đứng trước cửa sổ suy nghĩ hồi lâu, cầm lấy khóa xe ra ngoài.

Mới vừa mở cửa, một bóng người vọt vào, "Ngôn Mộc, Ngôn Mộc, Nicole hẹn tối nay gặp mặt, làm sao bây giờ?"

Ngôn Mộc lạnh lùng liếc hẳn một cái, "Tô Lương Tần, cậu từng nói với Cố Duy Nhất cái gì, cậu còn nhớ không?"

Tô Lương Tần sững sờ ở tại chỗ, nói cái gì? Tại sao lại liên quan đến Cố Duy Nhất rồi?

"Cậu nói với cô ấy tớ bị lãnh cảm phải không?" Con người Ngôn Mộc híp lại, vẻ mặt nguy hiểm.

Khuôn mặt Tô Lương Tần bỗng chốc trắng bệch, lúng túng cười hai tiếng, "...Cậu không phải định lúc mấu chốt như này tính sổ với tớ đấy

chứ?"

Ngôn Mộc nhíu mày, lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, "Chúc mừng, cậu đoán đúng rồi." Nói xong vòng qua hẳn tiếp tục ra ngoài.

"Đừng vậy mà, cậu cho tớ chú ý, bây giờ lại không quan tâm, tớ phải làm sao bây giờ?"

Ngôn Mộc cũng không quay lại.

Tô Lương Tần sau lưng kêu rên thảm thiết, "Ngôn Mộc..." Hẳn đã trêu ai ghẹo ai???

*

Cố Duy Nhất kết thúc công việc, xoa cánh tay mỏi rã rời ra khỏi studio, ven đường một người mặc một thân tây trang đen đứng tựa trên thân xe, vẻ anh tuấn trên mặt không ai có thể khinh thường.

Cố Duy Nhất liếc mắt cũng thấy Ngôn Mộc mang theo một cái túi đến, mặt không đổi sắc dẫn cô vào tiệm trang phục bên đường, Cố Duy Nhất bị anh kéo đi, đánh vào tay anh, "Em có thể tố cáo anh bắt cóc đấy."

Ngôn Mộc nghiêng đầu liếc cô một cái, buông tay ra, Cố Duy Nhất vừa được tự do đã bị người ôm vào lòng, nửa ôm nửa kéo vào tiệm trang phục.

"Mượn phòng thay đồ."

Có lẽ khí chất trên người anh quá mức cường ngạnh hoặc là khuôn mặt khiến cho nhân viên bán hàng sợ hãi, dù sao, Ngôn Mộc cũng bị nhét vào phòng thay quần áo, nhân viên phục vụ không hề ngăn cản, trên mặt còn tươi cười, "Tiên sinh cứ việc dùng."

Đem túi trong tay đưa cho Cố Duy Nhất, giọng nói lạnh nhạt, "Cho em hai phút thay đồ." Nói xong, Ngôn Mộc đóng cửa cho cô thay đồ.

Cố Duy Nhất mở túi ra nhìn, một bộ váy dài màu lam nhạt, mép váy còn thêu đủ các loại hoa nhỏ, rất đẹp.

Mặc kệ anh muốn làm gì, bị nhét vào đây rồi, thay thì thay, chẳng lẽ muốn mời cô đi ăn một bữa sang trọng, nhận lỗi với cô?

Sự thực chứng minh, Cố Duy Nhất đoán không ra suy nghĩ của Ngôn tiên sinh, chờ tới khi bị Ngôn Mộc đưa tới nơi, miệng nhỏ của Cố Duy Nhất cũng có thể nhét được một quả trứng gà.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 57

Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước miếng một cái, "Ngôn tiên sinh, chúng ta tới nơi này làm gì?"

Ngôn Mộc nhìn cô gái ngu ngốc bên cạnh, "Em cảm thấy chúng ta vào đi xử lý thủ tục ly hôn sao?"

Cố Duy Nhất sờ trán anh, "Cho nên, anh không bị ốm?"

Ngôn Mộc bắt được tay cô, dặt cô vào trong cục dân chính, Cố Duy Nhất ôm lấy cột ngoài cửa, sống chết không vào, "Em mới không cùng anh kết hôn như vậy đâu, không cần."

Khuôn mặt Ngôn Mộc ngày càng đen hơn, cúi đầu nhìn cô, giọng nói mang theo nguy hiểm, "Không cùng anh kết hôn thì em định kết hôn với ai?"

Cố Duy Nhất cảm tức nhìn anh, "Anh đừng nói chuyện không phải trọng điểm được không?"

"Cái gì là trọng điểm? Hừm?" Âm cuối khàn khàn mang theo mỉa mai hoặc lòng người, khiến cho Cố Duy Nhất thất thủ.

Cố Duy Nhất, phải có cốt khí, âm thầm động viên chính bản thân, Cố Duy Nhất ngẩng đầu lên, hừ một tiếng, "Ngay cả trọng điểm cũng không biết đã muốn kết hôn, em cũng không ngu ngốc."

Ngôn Mộc nhíu mày, giơ tay nhéo má cô, nghiêng đầu thối nhẹ ngậm khí bên tai cô, "Em không ngốc ai ngốc, hả?"

Cố Duy Nhất cảm giác mình bị giọng nói mỉa mai của Ngôn Mộc bức đến điên mất, có thể đừng chọc người như vậy được không?"

"Đừng, đừng giở trò lưu manh." Cố Duy Nhất đẩy anh ra.

Ngôn Mộc nhìn vành tai cô đỏ ửng, nhin không được cúi đầu, "Cố Duy Nhất, còn nửa giờ nữa cục dân chính tan làm, em chọn tự vào hay anh ôm em vào?"

Cố Duy Nhất nổi giận, hung dữ nhìn anh, "Em nói, em không muốn cứ thế gả cho anh."

Ngôn Mộc nhíu mày, không nói hai lời ôm ngang cô vào cục dân chính, Cố Duy Nhất cả kinh hô một tiếng khiến mọi người tò mò quay lại nhìn, Cố Duy Nhất sợ mất mặt, lại không dám lớn tiếng, đành phải vỗ nhẹ vào người anh, "Em tự vào, tự vào, anh thả em xuống trước."

Ngôn Mộc liếc một cái, thả cô xuống đất, Cố Duy Nhất xoay người định bỏ chạy, Ngôn Mộc sớm có chuẩn bị một phát bắt được, "Em thực sự muốn anh ôm vào?"

Cố Duy Nhất cảm thấy mình trốn không thoát, đành phải than khóc theo anh vào, tiến hành chụp hình, kí tên, đóng dấu, toàn bộ quá trình cảm tức nhìn Ngôn Mộc. Tâm tình anh rất tốt, thỉnh thoảng ôn nhu xoa đầu cô, hai thế đối lập khiến cho nhân viên phải để ý.

"Vị tiểu thư này, nếu cô còn chưa suy nghĩ kỹ, thật ra có thể đến vào hôm khác, mỗi tuần chúng tôi đều làm việc đến thứ sáu." Còn một bước cuối cùng, nhân viên uyển chuyển nhắc nhở cô.

Ngôn Mộc nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, ôn nhu dị thường, "Em muốn hôm nào?"

Cố Duy Nhất thấy rõ mắt Ngôn Mộc nồng đậm cảnh có, nếu cô dám nói không, chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Nổi giận đùng đùng nhìn về phía nhân viên, "Không cần ngày khác, ngay hôm nay đi, tôi gả cho anh ấy, đời này, bốn tiểu thư nhất định sẽ chết chung với anh."

Nhân viên bị cô dọa sợ, cô gái này bị gì kích thích vậy chứ.

Nhìn bộ dáng hung dữ của cô, khóe mắt đuôi mày Ngôn Mộc đều mang vẻ tươi cười, đưa tay xoa đầu cô.

"Bụp" một tiếng, dấu đỏ được in lên, Cố Duy Nhất cảm thấy bản thân khóc không ra nước mắt, thế nhưng không có cầu hôn, cô đã gả cho người ta rồi, không có cầu hôn!!!

Cố Duy Nhất đi một bước hừ một tiếng, trừng mắt nhìn anh, ra khỏi cục dân chính, cuối cùng không nhìn được cầm tay anh oán hận cắn.

Ngôn Mộc để cô tùy ý, trên mặt liên tục mỉm cười, Cố Duy Nhất cắn nửa ngày cũng không thấy anh có phản ứng, tức giận buông ra, xoay người rời đi. Ngôn Mộc kéo lấy tay cô, ôm cô vào lòng. Cố Duy Nhất đẩy anh ra, Ngôn Mộc lại ôm chặt không buông, trên tay như đeo cái gì lạnh lạnh, Cố Duy Nhất ngấn ra, muốn cúi đầu xem lại bị Ngôn Mộc đột ngột hôn lên môi.

Toàn thân Cố Duy Nhất cứng đờ, theo bản năng đẩy anh ra, Ngôn Mộc giữ chặt eo cô, bên môi nhẹ nhàng nói, "Cố Duy Nhất, anh nói anh yêu em, lời này có tính là cầu hôn không?"

"Ầm" một tiếng, Cố Duy Nhất cảm giác bên tai mình phát nổ, thiếu chút nữa đứng không vững, mở to hai mắt nhìn gương mặt phóng đại phía trước, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt anh tinh mịch mang theo thâm tình và ôn nhu, Cố Duy Nhất cảm thấy choáng váng, nhất định cô đã bị đầu độc, từ rất lâu trước kia đã bị đầu độc rồi.

Ngôn Mộc đưa tay vuốt má cô, từ từ hôn sâu, hai tay Cố Duy Nhất choàng lên cổ, nhẹ nhàng đáp lại.

Hôn xong, Cố Duy Nhất tựa trong lòng Ngôn Mộc, thân thể mềm ra, giọng nói Ngôn Mộc vui vẻ, "Kết hôn cũng xong rồi, cầu hôn cũng có rồi, Ngôn phu nhân, tân hôn anh mời, em muốn đi đâu ăn?"

Cố Duy Nhất dựa vào trong lòng anh nửa ngày, chỉ số thông minh mới kịp hồi phục, đẩy anh ra, "Đâu có ai kết hôn rồi mới cầu hôn như anh chứ, nếu không cầu hôn..."

Cố Duy Nhất oán giận trừng mắt nhìn anh, xoay người rời đi, khước miệng lại giương lên một nụ cười ngọt ngào, từ giờ trở đi, anh quang minh chính đại là người của cô, nhưng mà, ai bảo anh thích cưỡng ép, cô cũng không dễ thỏa hiệp như vậy.

Chân dài Ngôn Mộc bước vài bước đã đuổi kịp cô, cầm lấy tay cô, Cố Duy Nhất cũng không lấy được tay ra nên cũng mặc kệ anh.

Ngôn Mộc nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói vui vẻ, "Quan tâm đến cầu hôn như vậy?"

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn về phía khác, hừ một tiếng, không để ý anh.

Ngôn Mộc cúi đầu cười, Cố Duy Nhất cắn môi, không cần vô duyên vô cớ cười như vậy chứ, hôm nay sao lại cười nhiều vậy, cười đến mức làm cô ngứa ngáy trong lòng.

Ngôn Mộc đột nhiên dừng bước, Cố Duy Nhất bất đắc dĩ cũng dừng lại, cố gắng nghiêm mặt, Cố Duy Nhất trừng mắt.

Ngôn Mộc xoa đầu cô, đưa tay lấy sợi dây chuyền đeo ở cổ cô ra, đó là quà sinh nhật trước đây anh tặng cô.

Cố Duy Nhất nghi hoặc nhìn anh, Ngôn Mộc vừa cười nhìn cô vừa tháo dây mở mặt dây chuyền ra, Cố Duy Nhất cả kinh trợn tròn hai mắt, cô đeo lâu như vậy mà còn không biết gì hết.

Ngôn Mộc thấy bộ dáng khiếp sợ của cô, nhú mày, biết cô không phát hiện ra, đưa mặt dây chuyền cho cô, thấp giọng dụ dỗ, "Nhìn kĩ xem..."

Cố Duy Nhất liếc anh một cái, cầm mặt dây chuyền lên quan sát, thấy bên trong có dòng chữ nhỏ nhỏ, "Gả cho anh, được không?"

Cố Duy Nhất cảm thấy mình nhất định gặp ảo giác rồi, tự nhéo mặt mình, đau, tất cả đều không phải là mơ, Ngôn tiên sinh của cô ngay cả hẹn hò cũng không biết, sao có thể làm chuyện lãng mạn như vậy? Hơn nữa, dòng chữ này khi nào thì có, chuyện sớm như vậy, cho nên, ngay từ lúc bắt đầu anh đã tự đào hầm, mà cô sớm đã rơi xuống dưới?"

"Bây giờ có thể đi ăn chưa?" Ngôn tiên sinh cười đến xán lạn.

"Ừm." Cố Duy Nhất vẫn như cũ như lọt vào trong sương mù.

"Ăn cái gì?"

"Cá đi."

"Cá?" Ngôn Mộc nghi hoặc, không phải là cô không thích ăn cá sao.

"Ừm, bởi vì cá không có não." Cũng như cô.

*

Trong quán cà phê, Tô Lương Tần đã uống đến cốc cà phê thứ năm, hẳn đã chuẩn bị tâm lý cả trưa nhưng vẫn rất khẩn trương, toàn thân căng thẳng đổ mồ hôi, ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ, không từ bỏ ý định hỏi tiếp, "Ở đây thực sự không có rượu?"

Nhân viên phục vụ trả lời hần lần thứ n, "Thật ngại quá, tiên sinh, cửa hàng chúng tôi kinh doanh cà phê, không có rượu."

Tô Lương Tần khoát tay gọi thêm một tách cà phê, thật ra hẳn cũng không nhất thiết phải uống rượu, nhưng muốn thổ lộ tâm tình mà quá khẩn trương thôi. Nếu không phải sợ Nicole không hiểu ý hẳn, hẳn đã trốn đi từ sớm, hiện tại tốt rồi, đâm lao thì phải theo lao.

Ghế đối diện bỗng có một người đội mũ đeo kính râm ngồi xuống, Tô Lương Tần nhú mày, tức giận, "Cô là ai?"

Người đối diện tháo kính râm xuống, cười với hẳn một tiếng, "Tô tổng, xin chào."

Tô Lương Tần hít một hơi khí lạnh, lưng dán trên ghế, "...Hề, Hề Tuyết."

Hề Tuyết mỉm cười ngọt ngào, nâng mắt nhìn hẳn, "Đã lâu không gặp, anh ở đây đợi người?"

Tô Lương Tần nhanh chóng nhìn xung quanh, kéo cô một cái, "Sao cô lại ở đây? Bây giờ cô cứ đi trước, tôi có thời gian sẽ hẹn cô sau." Tô Lương Tần bị hành hạ một ngày đã luống cuống, hẳn sợ Nicole sẽ đụng đến Hề Tuyết, bị kích thích sẽ làm to chuyện. Hơn nữa, hẳn cũng không muốn để Hề Tuyết biết rõ chuyện của hẳn và Nicole, cho dù về sau cũng sẽ nói, nhưng cũng không phải thời điểm mẫn cảm hiện tại.

Hề Tuyết không động, nhướn mày nhìn hẳn, "Thế nào, tôi quấy rầy anh hẹn hò?"

"Hẹn hò gì? Cô đừng có nói bậy!" Tô Lương Tần đau đầu, thấp giọng, "Cô nãi nãi, bây giờ cô tạm đi trước được không?"

Hề Tuyết lạnh lùng cười một tiếng, "Thế nào, Tô Lương Tần, không làm người yêu, chẳng lẽ bạn bè cũng không được sao? Nếu vậy, chúng ta cũng không còn gì để nói." Nói xong đứng lên qua trong góc ngồi, gọi một ly cà phê, cũng không thèm nhìn hăn thêm một lần nào nữa.

Tô Lương Tần liếc nhìn cô một cái, cười khờ, bất đắc dĩ ngồi xuống.

Trời đã dần tối, cho đến khi đèn neon sáng rực trời đêm, Nicole hẹn hăn lúc năm giờ, ba giờ hăn đã tới, hiện tại là bảy giờ mà cô ấy vẫn chưa đến, trước giờ hai người họ toàn liên lạc qua thư, hăn cũng không có phương thức liên lạc với cô, gửi thư cho cô cũng không thấy trả lời.

Thời gian trôi qua, người trong quán cà phê ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn hai cái bàn, một của hăn, một của Hề Tuyết, Tô Lương Tần nhìn sang, Hề Tuyết gục xuống bàn, coi điện thoại như đồ chơi vuốt vuốt, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh đèn vô cùng nhu hòa, cùng bộ dáng hoạt bát ngày thường khác xa một trời một vực, nghĩ đến bộ dáng bình thường của cô, khóe miệng Tô Lương Tần lại khẽ nhếch.

Hề Tuyết đột nhiên quay đầu nhìn về phía hăn, ánh mắt hai người bắt gặp giữa không trung, Tô Lương Tần bị bắt gặp, đỏ mặt vội nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Hề Tuyết nhăn mũi, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã sắp 12h rồi, quán cà phê cũng sắp đóng cửa, đứng lên, lâu không hoạt động khiến tay chân cứng ngắc, đi đến đối diện Tô Lương Tần, hai tay chống trên bàn, cúi người, ánh mắt sáng quắc nhìn hăn, "Tô Lương Tần, mặc dù tôi không biết vì nguyên nhân gì mà anh trốn tránh tôi nhưng nhất định là anh có lí do riêng, cho nên, đưa tôi một đáp án, anh có yêu tôi hay không? Mặc kệ đáp

ánh của anh là gì, đừng lừa dối tôi, tôi sẽ đi ngay, tuyệt đối không dây dưa thêm nữa."

Ánh mắt Hồ Tuyết đặc biệt nghiêm túc, trong lòng Tô Lương Tần căng thẳng, có lẽ là vì mùi hương nhàn nhạt trên người Hồ Tuyết, cũng có lẽ là đứng gần cô trong gang tấc, Tô Lương Tần từ từ gạt đầu, nhẹ nhàng nói, "Yêu."

Trên mặt Hồ Tuyết thoáng chốc cười tươi như hoa, khóe mắt đuôi mày đều vui vẻ, Tô Lương Tần bỗng chốc khôi phục lý trí, "Hồ Tuyết, ta..."

Hồ Tuyết đưa tay che miệng hẳn, giơ tay nhìn lên đồng hồ đeo tay một cái, "Ba, hai, một,..."

Ngước mắt nhìn về phía hẳn, "Anh Lương Tần, bây giờ vừa tròn năm năm, anh còn nhớ rõ chúng ta hẹn ước gì chứ?"

Tô Lương Tần giống như bị sét đánh ngang tai, ngẩn ra tại chỗ, gọi hẳn là anh Lương Tần, trừ Cố Duy Nhất ra, trên đời này chỉ còn một người, chính là Nicole, còn ước hẹn năm năm, trừ Nicole ra không có người thứ hai, cho nên nói... Nicole, chính là Hồ Tuyết?

Tô Lương Tần bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, cảm thấy não không đủ dinh dưỡng, lập tức muốn té xỉu.

Hồ Tuyết nhìn hẳn, đôi mắt và giọng nói u oán, "Đối với Nicole, anh vừa mới thổ lộ với Hồ Tuyết, cho nên vi phạm ước hẹn với cô ấy. Còn đối với Hồ Tuyết, anh yêu cô ấy nhưng vẫn muốn một người khác, cho nên, Tô Lương Tần, hai người chúng ta, không, là ba người chúng ta, về sau gặp mặt coi như không quen biết đi."

Nói xong, Hồ Tuyết cầm túi ra ngoài, Tô Lương Tần đứng tại chỗ, ánh mắt mơ hồ, rốt cuộc là thế nào, sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hẳn cảm thấy trí thông minh của mình không đủ dùng.

Mắt thấy Hề Tuyết ra ngoài, Tô Lương Tần lắc đầu, không nghĩ nữa, chạy nhanh đuổi theo cô, kéo lấy tay Hề Tuyết, "Hề Tuyết, chúng ta nói chuyện đi..."

Hề Tuyết liếc hẩn một cái, "Anh muốn nói gì? Anh suy nghĩ xong rồi sao?" Còn tưởng rằng tên này bị ngốc rồi, không biết đuổi theo làm gì.

Tô Lương Tần cúi đầu nhìn cô, đôi mắt híp lại, duỗi tay nắm lấy cằm cô, "Mặc dù anh chưa suy nghĩ cẩn thận, nhưng anh dám khẳng định mình bị em lừa giỡn."

"Nhưng việc như vậy cũng tốt, anh không phải tốn tâm trí giải thích với Nicole, chuyện em gạt anh, về sau chúng ta lại tính sổ." Tô Lương Tần bóp cằm cô, biểu đạt sự tức giận của mình nhưng lại có chút không đành lòng, dùng ngón cái xoa nhẹ.

Hề Tuyết nhìn hẩn, ánh mắt trong suốt, "Cho nên bây giờ là tình huống gì?"

Đôi mắt Tô Lương Tần tối lại, cúi đầu tựa lên trán cô, nhẹ nhàng nói, "Chính là tình huống này." Muốn hôn nhẹ lên môi cô.

Hề Tuyết đưa tay ngăn lại giữa môi hai người, nhìn thẳng hẩn, "Em bây giờ là Nicole hay Hề Tuyết?"

Tay Tô Lương Tần cứng đờ, buông lỏng cằm cô, trầm mặc một hồi, lùi về sau một bước, tách ra một khoảng cách nhỏ, nhìn cô không chớp mắt, giọng nói thấp xuống, "Anh không muốn lừa dối em, chuyện năm năm giữa anh và Nicole là chuyện trước kia, chúng ta chung đụng không nhiều, ký ức của anh dừng lại trên người cô bé kiên cường đó, anh coi cô bé như em gái, đến bây giờ, vẫn như cũ, chỉ là một người em gái mà thôi."

Mặt Hề Tuyết không chút thay đổi, Tô Lương Tần đổ mồ hôi tay, cũng không ngừng, có mấy lời nhất định phải nói rõ, "Đối với Hề Tuyết, anh yêu

cô ấy, chỉ đơn giản như vậy, vô cùng yêu."

Mặt Hề Tuyết không chút thay đổi, Tô Lương Tần sợ hãi trong lòng nhưng vẫn kiên trì nói tiếp, "Anh muốn ở cùng em, anh không nghĩ hai người là một, cho nên anh chưa kịp nghĩ gì đã bị mắc vấn đề giữa hai người, nhưng giờ khắc này, anh chỉ biết là, anh muốn em, anh yêu em, đến nỗi về sau anh có thể vì em mà yêu Nicole của trước kia, nhưng điều kiện tiên quyết, người kia phải là em, chỉ có thể là em."

Tô Lương Tần vượt mi tâm, có chút ảo não, chính hắn cũng không biết mình định nói gì, giống như mọi việc đều bị hắn làm hỏng.

Một đôi bàn tay nắm lấy tay hắn, Hề Tuyết cười tủm tỉm, "Được rồi, đưa em về nhà đi."

Tô Lương Tần sững sờ, "...Em không tức giận?"

Hề Tuyết dương dương tự đắc, "Em bây giờ là Hề Tuyết, người anh yêu hiện tại là Hề Tuyết, như vậy là đủ rồi, chuyện quá khứ, cứ để nó qua đi."

Tô Lương Tần nhìn cô gái trước mắt, nghĩ đến cô bé năm năm trước kiên cường không để nước mắt chảy xuống, đột nhiên tim đau đớn, nhiều năm như vậy, cô đã sống thế nào?

Cúi đầu hôn lên môi cô, giọng nói kiên định, ôn nhu, "Hề Tuyết, về sau đều có anh rồi."

Hề Tuyết vòng hai tay ôm cổ hắn, khoe miệng vui vẻ, năm năm, cô đợi lâu như vậy, người đàn ông mình thích, cuối cùng cũng đợi được.

(Như đã hứa với mọi người đâyyyyy. Còn 1 chương nữa là kết thúc truyện rồi xin nợ đến chiều hoặc tối mai đăng nhaaaaa)

SÙNG LÂU SỄ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 58

Bởi vì Ngôn tiên sinh nhất thời động kinh, Cố Duy Nhất cũng trở thành Ngôn phu nhân sớm hơn dự định, vậy nên hôn lễ tất nhiên cũng phải tổ chức sớm.

Vì chuyện này, Cố Duy Nhất phát hiện ra một vấn đề vô cùng lớn, đó chính là cô không hề có địa vị trong nhà, tất cả mọi người đều thương lượng chuyện hôn lễ, không ai quan tâm việc cô trở thành Ngôn phu nhân như thế nào, Cố Duy Nhất cảm thấy vô cùng đau thương.

Bởi vì Cố Duy Nhất và Ngôn Mộc đều không muốn gióng trống khai chiêng, nhưng Ngôn Mộc lại không muốn Cố Duy Nhất có chút tiếc nuối gì, cho nên quyết định tổ chức một hôn lễ nhỏ chỉ có bạn bè thân thiết.

Những ngày bận rộn mau chóng qua đi, nháy mắt đã tới ngày tổ chức hôn lễ.

Trong phòng nghỉ khách sạn, Cố Duy Nhất cố gắng điều hòa hô hấp, Hề Tuyết ở sau lưng giúp cô kéo khóa áo, “Lại thở một cái, nốt lần này là được rồi...”

Cố Duy Nhất lại hít một hơi thật sâu, cảm thấy mình như sắp thiếu dưỡng khí, không thể thở nổi sắp ngất đi.

‘Ret’ một cái, Hề Tuyết thở phào một hơi đứng thẳng lên, “Được rồi, Nhất Nhất, có phải gần đây cậu béo lên không, mấy hôm trước còn vừa vặn cơ mà?”

Cố Duy Nhất thở dài một hơi, “Tớ có thể nói dạo gần đây một ngày ăn bốn bữa cơm không?” Ngôn Mộc vì tuần trăng mật sau hôn lễ, hai tháng gần đây đều cố gắng làm thêm giờ, hôm nào cũng nửa đêm mới về tới nhà, là một hiền thê lương mẫu thời đại mới, cô tất nhiên muốn hiền lành ngồi chờ nam chủ nhân về nhà, cho nên, mười hai giờ đêm hôm nào Ngôn tiên sinh cũng muốn ăn một bữa ăn khuya, còn kéo cô ăn cùng, nếu cô không ăn anh sẽ uy hiếp cô muốn ân ái...

Cho nên, cô biến thành dạng này, mà đầu sỏ gây nên hôm nào tinh thần cũng tỏa sáng, thần thái tung bay, tám khối cơ bụng ngày càng rõ ràng, loại đái ngộ khác nhau này, Cố Duy Nhất nghĩ tới là muốn rơi nước mắt.

"Nhất Nhất, Nhất Nhất..." Cửa phòng nghỉ ngơi bị đẩy ra, Tô Lương Tần vọt vào, trên mặt cười tủm tỉm, nói ra một câu kinh người, "Nhất Nhất, không bằng anh đưa em đi đào hôn đi?"

Cố Duy Nhất nhìn hẩn một cái, liếc nhìn Hề Tuyết đang cười đến nguy hiểm bên cạnh, chau mày, “Anh Lương Tần, anh xác định muốn bỏ trốn cùng em?”

Tô Lương Tần nhìn Hề Tuyết ánh mắt không tốt, vội ôm eo cô ấy, tiếp tục hỏi Cố Duy Nhất, “Nhất Nhất, em muốn cứ như vậy, gả cho Ngôn Mộc, cái tên gốc không biết lãng mạn là gì, ngay cả cầu hôn cũng không biết, còn ngay dưới tình huống em chưa đồng ý đã cường bách em tới cục dân chính đăng kí kết hôn, em cam tâm sao?”

Vẻ mặt Tô Lương Tần dụ dỗ, hướng dẫn từng bước, “Với tính cách của em chắc chắn là không cam lòng, cho nên chi bằng thừa dịp hôn lễ trực tiếp đào hôn đi, ra oai phủ đầu trước với cậu ta, khẳng định địa vị hôn nhân của mình, em thấy có đúng không? Cho nên, Nhất Nhất, nghe anh, anh đứng về phía em, anh đều an bài ổn thỏa cả rồi, anh giúp em đào hôn, thế nào?” Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, thế nhưng dám đặt bẫy hẩn, thật vất vả mới có được cơ hội tốt để trả thù, sao hẩn có thể bỏ qua.

Hề Tuyết vuốt trán, đưa tay đẩy Tô Lương Tần ra, quay sang chỗ khác, một bộ dáng không quen biết với hắn.

Tô Lương Tần trừng mắt nhìn cô, “Em trốn cái gì?” Nói xong lại quay đầu nhìn Cố Duy Nhất, “Thế nào, Nhất Nhất, không đi nữa là không kịp đâu.”

Cố Duy Nhất miễn cưỡng cười với hắn, “Anh Lương Tần, có khi em thực sự hoài nghi chỉ số thông minh của anh, giống như bây giờ em tự hoài nghi chỉ số thông minh của em vậy.”

“Hả?” Tô Lương Tần nhíu mày, “Em có ý gì, anh nghe không hiểu?”

“Ý là tuần trăng mật của bọn tớ kéo dài đến hai tháng.” Một giọng nói trầm thấp ừ nha vang lên sau lưng Tô Lương Tần.

Tô Lương Tần cảm giác sau lưng nổi gió lạnh, da gà nổi hết lên, gian nan xoay người, trên mặt cứng ngắt, “Cậu đang nói đùa sao?”

Ngôn Mộc cười, “Vì tuần trăng mật, gần đây tớ đã bỏ qua cho cậu nhiều việc, đáng tiếc, rất cảm ơn đã tặng cho tớ phần quà lớn như vậy, không hổ là bạn cũ, vô cùng cảm ơn.”

Tô Lương Tần, "..."

Hề Tuyết, "Vì cái gì mà em lại yêu một người không bao giờ mang đầu óc ra ngoài như anh chứ?"

"A..."

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu thất thanh, cả phòng kinh hãi, vội đi ra ngoài, chỉ thấy Thai Tử Vũ cầm quần áo nhắm mắt đứng một chỗ, bộ dáng khuất nhục phóng túng.

"Làm sao vậy?" Cố Duy Nhất hỏi.

Vẻ mặt Thai Tử Vũ bi phẫn, ôm y phục lã chã chực khóc, "Ta, ta, hu hu..."

Đúng lúc này cửa phòng sau lưng Thai Tử Vũ mở ra, An Khả Thiển mặc một thân váy dài màu lam, trên mặt trước sau như một, vô cùng lạnh nhạt, "Không có gì đâu, tôi đang thay đồ, đột nhiên anh ta bước vào."

Cố Duy Nhất và Hề Tuyết há miệng to, không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời, "Cho nên?"

"Cho nên, ánh mắt tôi bị ủy khuất, An Khả Thiển, cô phải chịu trách nhiệm với tôi." Thai Tử Vũ ôm cánh tay An Khả Thiển, vẻ mặt ủy khuất.

Cố Duy Nhất và Hề Tuyết ghét bỏ quay đi, "Đáng xấu hổ."

Ngôn Mộc lạnh lẽo liếc mắt nhìn mấy người đang nhốn nháo, đưa tay kéo Cố Duy Nhất vào phòng, đóng cửa lại. Trong lòng Tô Lương Tần ghi hận, đập cửa hô to, "Còn mấy phút nữa là hôn lễ bắt đầu rồi, cậu đừng làm chuyện gì xấu, làm không xong dễ bị bắt lực lắm, nhưng mà, tớ đoán cậu làm ba phút chắc xong rồi, đừng ghen quá, cẩn thận sau này..."

"Cút!" Trong phòng truyền ra giọng nói tức giận.

Hề Tuyết vượt trán kéo tay Tô Lương Tần ra ngoài, trên thế giới sao lại có người ngốc như tên này không biết.

Trong phòng, Ngôn Mộc ôm Cố Duy Nhất vào trong ngực, cô vội đẩy anh ra, nói, "Đừng, em không thờ nổi đâu, nếu không áo cưới tuột ra mất."

Ngôn Mộc nghe vậy không nhin được ý cười, cố gắng mút tai cô một cái, chỉ nghe một tiếng hừ nhẹ mềm mại của Cố Duy Nhất, con mắt sáng long lanh oán hận trừng anh, "Nếu áo cưới tuột ra, khiến em mất mặt, em sẽ ly hôn với anh."

Bàn tay xoa lưng cô, thuận theo sống lưng đi xuống, đặt trên hông cô, “Gần đây đúng là có béo lên, nhưng anh thích.”

“Anh là đồ lưu manh.” Cố Duy Nhất đẩy tay anh ra, trừng mắt, “Anh không ra chào hỏi khách khứa, vào đây làm gì?”

Ngôn Mộc tựa trên cổ cô, thoải mái than thở, “Bên ngoài ồn ào quá, muốn vào nhìn em một chút.”

Cố Duy Nhất ôm lấy eo anh, vỗ lưng, “Ngoan...”

Khóe miệng Ngôn Mộc giật giật, bàn tay lại hướng lên trên nơi nào đây đặn của cô, nắm lại, “Chỗ này giống như cũng lớn hơn, em nói xem có phải vì đêm nào anh cũng cho ăn cơm no đủ, cày cấy có tác dụng đúng không?”

Cô phát hiện dạo gần đây Ngôn tiên sinh hay nói mấy câu như vậy, không biết còn tưởng anh tu luyện kỹ năng gì, Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, “Em chính là ăn được nhiều cơm, không có liên quan gì đến anh.”

Ngôn Mộc không thèm để ý nhú mày, cầm lấy tay cô đặt trên bụng mình, “Phải không? Vì cái gì mà đều ăn như nhau, anh lại không béo?”

Bàn tay nhỏ bé của Cố Duy Nhất đặt trên cơ bụng cứng rắn cùng với nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh, giờ phút này cô chỉ muốn vỗ vào mặt anh vài cái, nhưng vài giây sau cô lập tức đổi ý tưởng, bàn tay nhỏ bé sờ bụng ay, thuận theo khe hở áo sơ mi chui vào, ái muội vẽ vòng tròn, không ngoài ý muốn, người đang ôm lấy cô bỗng chốc cứng ngắc lại.

Cố Duy Nhất đặc ý, thổi khí bên lỗ tai anh, giọng nói mềm mại đáng yêu, “Ngôn tiên sinh, anh vốn bị nghẹn, còn có, ba phút là xong chuyện nhỉ?”

Lần này đến Ngôn Mộc nghiêng răng nghiêng lợi, “Cố Duy Nhất, buổi tối tính số với em sau.”

*

Tô Lương Tần với Hề Tuyết, Thai Tử Vũ với An Khả Thiển hôm nay đều là phù rể dâu phụ, Tô Lương Tần bị Hề Tuyết túm ra sửa lại chỉ số thông minh, An Khả Thiển đi xem mọi việc chuẩn bị như thế nào, Thai Tử Vũ hấp tấp ở sau lưng cô, “An quản lý, có gì cần giúp đỡ, cứ việc phân phó.”

An Khả Thiển liếc hẩn một cái, trên mặt nhàn nhạt, “Anh muốn hạng mục lần này sao? Chúng ta từng hợp tác, phong cách của anh tôi cũng biết, tuyệt sẽ không vì anh xum xoe mà lau mắt nhìn.”

Thai Tử Vũ cười, “Tôi đương nhiên biết rõ, nhưng cô có nhận hay không là chuyện có cô, tôi có thành ý hay không là chuyện của tôi, hai việc này không có liên quan.”

An Khả Thiển nhìn hẩn một cái thật sau, xoay người tiếp tục đi, bãi cỏ sau khách sạn phủ kín mọi loại hoa, dùng cánh hoa làm thành cổng vòm xa hoa, mỗi góc nhỏ, mỗi chỗ đều tràn đầy thơ mộng, mọi người Cố gia ai cũng mang theo khuôn mặt vui vẻ, các tân khách tộp năm tộp ba ngồi một chỗ, hình ảnh tràn đầy ấm áp, tràn đầy tình yêu. Trên mặt An Khả Thiển hiện lên nụ cười ôn hòa vô cùng hiếm thấy.

Thai Tử Vũ nhìn cô, nhíu mày, “Rõ ràng cười lên rất đẹp, hết lần này đến lần khác lại cứ thích nghiêm mặt.”

An Khả Thiển trừng mắt nhìn hẩn, Thai Tử Vũ vội làm động tác kéo khóa miệng, cô cười khẽ một tiếng, quay đầu không nhìn hẩn nữa, Thai Tử Vũ cũng cười, nhìn người đằng xa sung sướng, khẽ mở miệng, “Hai chúng ta thử một lần xem thế nào được không?”

Nội tâm An Khả Thiến đột nhiên nhảy dựng lên, theo bản năng, hai tay nắm chặt.

“Trước kia anh yêu một người, chỉ cần cô ấy cười, cô ấy hạnh phúc là được rồi, anh chorằng đây là tình yêu, nhưng từ khi gặp em, anh đột nhiên cảm thấy ở cùng một chỗ với người không thú vị như em lại rất vui vẻ. Em rất đơn giản, vô cùng đơn thuần, mặc dù thích nguy trang bản thân nhưng vô cùng đáng yêu. Ở cùng em, anh rất thoải mái, rất bình tĩnh, anh không biết thế có phải là yêu hay không, nhưng anh muốn chúng ta có thể thử một lần, sau đó có một gia đình ấm áp, em nói xem có được không?”

Trong lời nói nhu hòa của hắn, mặt An Khả Thiến nóng lên, tim đập càng lúc càng nhanh, Thai Tử Vũ quay đầu nhìn cô, “Em nguyện ý không? Anh không thể cho em lời hứa hoa lệ nào ngay lúc này, anh chỉ muốn nói cho em biết anh rất nghiêm túc.”

An Khả Thiến nghiêng đầu nhìn hôn lễ đằng xa đang sắp bắt đầu, lại quay lại nhìn Thai Tử Vũ, “Nếu anh có thể bắt được hoa của cô dâu, em đồng ý với anh.”

Nói xong, nhắc mép váy nhanh chóng đi qua chỗ Cố Duy Nhất.

der

go

yo

andiloveyouso... (tui tìm nhưng không biết bài gì)

Nhạc hôn lễ vang lên, cả người Cố Duy Nhất mặc áo cười màu trắng tuyết, khoác tay cha Cố, chậm rãi, từng bước từng bước tiến đến phía bên kia, Ngôn Mộc thẳng tắp đứng đó, không chớp mắt nhìn cô, ánh mắt mang theo thâm tình.

Đến cạnh Ngôn Mộc, một tay cha Cố cầm tay Cố Duy Nhất, tay kia nắm lấy tay Ngôn Mộc, đặt hai tay chồng lên nhau, cố gắng tỏ ra trấn tĩnh, nhưng giọng nói vẫn mang theo chút nghẹn ngào, “Tiểu Mộc, hôm nay cha đem đứa con gái mình yêu nhất giao cho con, hy vọng con có thể yêu nó, bảo vệ nó như sinh mạng của mình.”

Ngôn Mộc nhìn vào mắt cha Cố, nhanh chóng gật đầu, “Cha, con nhất định sẽ làm được.”

Cha Cố nhìn về phía Cố Duy Nhất, “Nhất Nhất, cha cũng giao Tiểu Mộc cho con, mặc kệ tương lai có thay đổi như thế nào, cha hy vọng con sẽ không bao giờ rời xa nó.”

Cố Duy Nhất nhìn Ngôn Mộc, Ngôn Mộc cũng nhìn cô, Cố Duy Nhất gật đầu, “Con sẽ, mãi mãi không thay đổi.”

Cha Cố vỗ vỗ lên tay hai người, xoay người xuống dưới, nhẹ nhàng lau khóe mắt, mẹ Cố bên dưới sớm đã nghẹn ngào nói không ra lời, cha Cố ôm bà vào ngực, nhẹ giọng trấn an, “Hai đứa nó sẽ hạnh phúc.”

Tôi, Ngôn Mộc, mong Cố Duy Nhất trở thành vợ mình, trong cuộc đời này sẽ bầu bạn cùng tôi, yêu tôi.

Anh sẽ đem hết tình cảm, yêu em, bất luận hiện tại, tương lai và cả vĩnh viễn.

Anh sẽ tin nhiệm em, tôn trọng em.

Anh và em cùng nhau cười, cùng nhau khóc.

Anh sẽ vĩnh viễn yêu em

Dù cho tương lai xấu hay tốt, gian nan hay yên bình, anh sẽ cùng em vượt qua tất cả

Dù cho cuộc sống mới ra sao, anh sẽ luôn luôn bảo vệ em

Giống như anh đang nắm tay em

Anh sẽ giao phó tính mạng mình cho em.

Tôi, Cố Duy Nhất, mong Ngôn Mộc trở thành chồng mình, trong cuộc đời này sẽ bầu bạn cùng tôi, yêu tôi.

Em sẽ đem hết tình cảm, yêu anh, bất luận hiện tại, tương lai và cả vĩnh viễn.

Em sẽ tín nhiệm anh, tôn trọng anh.

Em và anh cùng nhau cười, cùng nhau khóc.

Em sẽ vĩnh viễn yêu anh

Dù cho tương lai xấu hay tốt, gian nan hay yên bình, em sẽ cùng anh vượt qua tất cả

Dù cho cuộc sống mới ra sao, em sẽ luôn luôn bảo vệ anh

Giống như em đang nắm tay anh

Em sẽ giao phó tính mạng mình cho anh.

Chú rể hiện tại có thể hôn cô dâu.

Ngôn Mộc đưa tay ra, có chút run run lật mạng che mặt Cố Duy Nhất lên, hai ánh mắt đan xen cùng một chỗ, trong mắt cô mang theo ý cười ôn nhu, trong mắt anh mang theo thâm tình lưu luyến, môi chạm môi, mang theo hạnh phúc đơn giản nhất thế gian.

“Anh Ngôn, ông nội thường nói sau này lớn lên sẽ không ai thèm lấy em, nếu là thật, anh lấy em đi, dù sao cũng là cuộc sống hai người, em có thể

bưng trà rót nước, giặt quần áo nấu cơm, có được không?”

“Không thể, em nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Thôi đi, nói không chừng có một ngày anh lại cầu xin em gả cho anh.”

“Hừ, cho dù mặt trời mọc hướng tây cũng không thể.”

“Này, em không còn lạ gì anh đâu.”

“Ừm, ngàn vạn lần nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Ngôn phu nhân, anh yêu em! Vô cùng yêu, cực kì yêu!”

“Ngôn tiên sinh, em cũng yêu anh! Vô cùng yêu, cực kì yêu!”

HOÀN CHÍNH VĂN

- - - -----oOo----- - - -

Huhu cuối cùng sau một chặng đường dài gắn bó cùng Ngôn tiên sinh và Cố tiểu thư, cuối cùng truyện cũng hết rồi. Bao nhiêu ngày tháng lười, lười và lười của tôi thì bộ truyện edit đầu tiên cũng xong rồi. Còn ba chương ngoại truyện nữa mình sẽ cố gắng edit nhanh nhất có thể cho mọi người. Cảm ơn mọi người đã theo dõi và ủng hộ mình trong suốt thời gian qua. Hi vọng mọi người vẫn tiếp tục theo dõi và ủng hộ mình trong những bộ truyện sắp tới. Hứa không lười nữa nha. Yêu mọi người nhiều.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện 1: Mang Thai

Hằng tuần, theo thường lệ Ngôn Mộc và Cố Duy Nhất quay về Cố gia đại trạch ăn cơm.

Hôm nay, không khí trên bàn cơm trở nên nghiêm túc, chỉ vì một câu của Cố Duy Nhất, “Con mang thai.”

Vốn là chuyện vô cùng cao hứng, cả nhà Cố gia đang hí hửng lại vì khuôn mặt lạnh lùng của Ngôn Mộc, không khí dần trở nên quý dị.

“Không có khả năng.” Ngôn Mộc giữ nguyên bộ dạng tuyệt đối không thể được.

Cố Duy Nhất trầm mặt, “Anh có ý gì? Định nói đứa trẻ này không phải của mình?” Biết kết quả mang thai từ lâu nhưng cô không dám nào, chính vì sợ hãi phản ứng này của anh.

Ngôn Mộc chuyển mắt nhìn cô, đôi mắt tức giận, “Đừng nói chuyện khác, em biết ý anh không phải vậy.”

Trong lòng Cố Duy Nhất nổi lửa, ngẩng đầu, “Vậy anh có ý gì, em nghe không hiểu.”

Đôi mắt Ngôn Mộc nhìn chăm chăm cô một lúc, cố gắng áp chế cơn giận, đứng lên ra ngoài hoa viên nhỏ.

Cảm giác bức bách biến mất, Cố Duy Nhất thở ra một hơi, vỗ ngực, “Làm con sợ muốn chết, quả nhiên, đối mặt với thế lực ác không thể cúi

đầu.”

Bà nội Cố, “Nhất Nhất, rốt cuộc chuyện như thế nào? Mang thai là chuyện vui, sao Tiểu Mộc lại có bộ dáng thế này?”

Ông nội Cố, “Nhất Nhất, con không phải đã làm chuyện gì có lỗi với Tiểu Mộc đấy chứ?”

Cha mẹ Cố không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn Cố Duy Nhất, muốn cô đưa ra một lời giải thích hợp lý, nhưng biểu tình trên mặt rõ ràng là nghĩ Cố Duy Nhất làm sai, một chút quan hệ với Ngôn Mộc cũng không có.

Cố Duy Nhất méo miệng, cầm lấy đôi đũa bình tĩnh ăn cơm, “Con mang thai, anh ấy không vui thì mọi người tự hỏi anh ấy, có liên quan gì đến con, mọi người nhìn bộ dạng như tam đường hội thâm này xem, như kiểu con làm sai chuyện vậy, chẳng lẽ thai phụ không phải lớn nhất sao?”

“Bảo bảo nhà ta thật đáng thương, còn chưa sinh ra đã không ai thích, về sau lớn lên như thế nào?” Cố Duy Nhất càng nói càng ủy khuất.

Cha Cố bất đắc dĩ cười cười, đứng dậy đi tìm Ngôn Mộc.

Cố Duy Nhất dùng ánh mắt khiển trách nhìn ba người ở lại, tiếp tục ăn cơm, giả vờ vô tội, “Con thực sự không biết chuyện gì.”

Mẹ Cố duỗi tay kéo bát thịt kho trước mặt cô ra, “Nói thật mau, bằng không sẽ không được ăn cơm.”

Ông bà nội Cố cũng vội đoạt đồ ăn trước mặt cô, Cố Duy Nhất gặp không đến, đành phải buông đũa, trừng mắt nhìn mẹ mình, “Rốt cuộc con có phải con ruột của mẹ không vậy?”

Mẹ Cố chỉ nhìn cô không nói chuyện.

Cố Duy Nhất bị nhìn đến phát sợ, đành phải xấu hổ cười cười, “Thật ra cũng không có gì, chính là anh ấy giống như không thích trẻ con, anh ấy không thích con cũng không thể không sinh phải không, cho nên...” Cố Duy Nhất làm động tác buông tay, tỏ vẻ bất đắc dĩ, đều là bắt buộc.

“Không thích trẻ con?” Mẹ Cố bắt lấy trọng điểm, “Con làm sao mà biết được? Mẹ thấy phản ứng của Tiểu Mộc không phải giống như vậy?”

Cố Duy Nhất há miệng, “Biểu hiện của anh ấy rõ ràng như vậy, bỏ của chạy lấy người rồi, còn không phải?”

Mẹ Cố bình tĩnh nhìn cô, “Nhất Nhất, nói thật.”

Cố Duy Nhất bĩu môi, cô không giấu nổi nữa, đơn giản ngả bài, “Thật ra cũng không có gì, Ngôn tiên sinh không muốn có con, tất nhiên sẽ làm đủ các loại biện pháp an toàn, đã vậy thì con liền giặc tới thì đánh, nước lên thì nhảy, cho nên lập tức, có thai...” Chỉ là chọc thủng áo mưa, chuyện lớn đến mức vậy sao?

Ông nội Cố, “...”

Bà nội Cố, “...”

Mẹ Cố, “...”

*

Thời tiết đầu mùa xuân có chút se lạnh, hoa viên sớm đã yên tĩnh tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

“Này...” Cha Cố đưa cho Ngôn Mộc một điếu thuốc, Ngôn Mộc tiếp nhận sau đó dùng bật lửa châm điếu thuốc cho cả hai, đưa lên hít một ngụm.

Hai người lặng yên một hồi lâu.

“Thế nào, không thích có con?” Cha Cố mở miệng trước đánh tan sự yên lặng.

Ngôn Mộc lắc đầu không nói gì.

Cha Cố liếc anh một cái, “Vậy thì vì cái gì? Chưa chuẩn bị tâm lý?”

Ngôn Mộc lại lắc đầu một cái sau đó gật gật.

Cha Cố nhướn mày, Ngôn Mộc nhìn ông, trên mặt tỏ vẻ nghi hoặc, “Cha, năm đó, bên ngoài phòng phẫu thuật, cha đã nghĩ gì?”

Cha Cố sững sốt, năm đó, thân thể Kiều Chỉ không thích hợp để mang thai, cả mẹ cả con đều có khả năng không giữ nổi, ông đã từng có ý định bỏ đứa bé, chỉ là, Kiều Chỉ khi ấy liều mạng giữ lại. Cũng may, cuối cùng tuy là sinh non nhưng mẹ con đều bình an. Lúc ấy tâm tình ông thế nào? Hối hận, sợ hãi, tự trách, nếu không có đứa trẻ trong bụng này, mọi chuyện đều không xảy ra.

“Con sợ Nhất Nhất sẽ giống mẹ?” Cha Cố có chút đã hiểu rõ.

Ngôn Mộc thở dài một hơi, “Nhất Nhất sinh non, lúc sinh mới được có ba cân, thân thể từ nhỏ không tốt, hơn nữa sức khỏe mẹ cũng không tốt, con cảm thấy cô ấy không thể sinh con, cho nên con vẫn dùng biện pháp an toàn, nhưng cô ấy...” Một năm kia trong ký ức của anh, cha Cố đã rơi nước mắt trước mặt mình, cả đời này anh sẽ không quên được, anh thà cả cuộc đời này lưu lại tiếc nuối, cũng không muốn Cố Duy Nhất mạo hiểm vì một đứa trẻ.

Tới bây giờ Cố Diệp Thần mới hiểu được Ngôn Mộc đang lo lắng điều gì, muốn an ủi anh, lại không biết nói gì, có một số việc chính mình từng trải qua mới hiểu được thâm ý trong đó. Chuyện năm ấy Ngôn Mộc đều nhìn thấy, sợ là đã tạo thành vết thương trong lòng anh.

*

Cố Duy Nhất nằm trên giường ôm một quyển sách những điều cấm kỵ của thai phụ, mẹ Cố ngồi bên cạnh, đưa hoa quả tới miệng cô, “Ăn chút hoa quả đi.”

Cố Duy Nhất cũng không nhìn, cắn một miếng táo, mẹ Cố thấy bộ dạng vô tâm không phối của cô, có chút bất đắc dĩ, “Đã trẻ thế này mà Tiểu Mộc còn chưa về, con không định tìm nó nói chuyện à?”

Cố Duy Nhất cũng không ngẩng đầu lên, “Mẹ, mẹ không hiểu, phụ nữ cả đời này chỉ làm nữ vương hai gia đoạn, một là lúc yêu đương, hai là lúc mang thai. Thời kì yêu đương hẹn hò con không được hưởng, tất nhiên không thể bỏ qua thời điểm hiện tại, anh ấy dám giáo huấn con với bảo bảo, con mới không ngốc, hiện tại không giữ vững trận địa, sau này nhất định binh bại như núi đổ.”

Mẹ Cố bị lý luận của Cố Duy Nhất làm cho dở khóc dở cười, đành phải cẩn thận giải thích giúp Ngôn Mộc, “Vừa rồi cha con nói, Tiểu Mộc không phải không thích con mang thai, mà là lo lắng cho sức khỏe của con.”

“Lo lắng cho con?” Cố Duy Nhất kinh ngạc nhìn bà.

Mẹ Cố đem lời nói của cha Cố truyền đạt hết cho cô, hy vọng Cố Duy Nhất cảm động một chút, không ngờ Cố Duy Nhất nghe xong lại cười haha, cười đến mức rớt nước mắt, cuối cùng gạt nước mắt, vuốt vuốt bụng chưa thấy rõ, “Ai nha, không thể vui quá buồn quá, đối với đứa trẻ đều không tốt.”

Mẹ Cố vỗ đầu cô, “Đứa nhỏ này, thế nào cũng không biết thông cảm một chút vậy?”

Cố Duy Nhất trợn trắng mắt, “Mẹ, mẹ nói xem có phải anh con bị ngốc không, con khỏe như trâu vậy, sao lại bảo thân thể con có vấn đề? Đàn ông

sau khi kết hôn bụng sẽ ngày càng to ra, không chừng đầu còn hói nữa?”

“Hơn nữa, không phải còn có bệnh viện sao? Đi viện kiểm tra một chút là xong, còn tự mình lo lắng suốt ngày, đúng là đồ ngốc mà.”

Ngôn Mộc đứng cửa đầu ngật hắc tuyến, anh lo lắng như vậy, cô lại ở đây cười vui vẻ, đúng là vô tâm vô phế.

“Tiểu Mộc?” Mẹ Cố phát hiện ra Ngôn Mộc đứng ngay cửa.

Cố Duy Nhất đang ăn táo suýt nữa thì nghẹn, Ngôn Mộc bước vào, đôi mắt lạnh buốt trừng người trên giường, mẹ Cố thức thối đứng dậy rời đi, Cố Duy Nhất lại ôm lấy bà, trong mắt ngậm ngùi, “Mẹ, con sợ bạo lực gia đình, không bằng đêm nay con ngủ với mẹ nha?”

Mẹ Cố lôi tay cô ra, nhàn nhàn cười, “Ở Cố gia, bạo lực là hợp lý hợp pháp.”

Cố Duy Nhất, “...” Cô rốt cuộc có phải con ruột không vậy???

Tiền mẹ Cố ra cửa, Ngôn Mộc quay về, trong phòng đèn đã tắt, Cố Duy Nhất nằm cuộn tròn một góc, giả bộ đang ngủ.

Ngôn Mộc đứng im tại chỗ nhìn cô nửa ngày, trầm mặc.

Đợi một lúc lâu sau, không có giọng nói của Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất không ngượng trang nổi nữa, xốc chân lên, để chân trần từ trên giường nhảy xuống dưới, vào lòng ngực Ngôn Mộc, thanh âm ôn nhu, “Ngôn tiên sinh...”

Mặt Ngôn Mộc không có biểu tình gì, không nói câu nào.

Trong bóng đêm, Cố Duy Nhất trợn mắt, thật là tức giận nha.

“Ngôn...”

“Câm miệng.” Ngôn Mộc đột nhiên không cho cô nói, ôm lấy cô lên giường, sau đó đắp chăn cho cô, mình cũng nằm ngay bên cạnh, quay lưng về phía cô, “Bây giờ anh không muốn nói chuyện với em, ngủ.”

Cố Duy Nhất nằm trên giường, nhìn trần nhà, đôi mắt chớp chớp, sau đó ngồi dậy, bò qua người anh, kéo chăn anh chui vào, đặt tay anh lên eo mình, tìm vị trí thoải mái nhất trong ngực anh, khước miệng khẽ nhếch, “Đây mới là chuẩn nhất.” Thật ra cô không phải không hiểu tâm tình Ngôn Mộc, chỉ là, mọi chuyện đều rất tốt đẹp, anh qua mức lo lắng, trấn an nói nhiều cũng vô dụng, vẫn là để anh tự ngộ ra.

Ngôn Mộc để mặc cô đùa nghịch, càng nghĩ càng thấy không thể dung túng, nhịn không được mở miệng, “Cố Duy Nhất...”

“...”

Bên cạnh truyền tới tiếng hô hấp trầm ổn.

Ngôn Mộc, “...”

*

Sáng sớm ngày thứ hai, Cố Duy Nhất bị Ngôn Mộc kéo đi bệnh viện, dọc đường duy trì khuôn mặt đen thui, Cố Duy Nhất dùng tay che bụng, “Bảo bảo à, con không cần nhìn baba, ngàn vạn lần cũng đừng học bộ dáng như này, trưởng thành dễ thán bộ dạng đen thui lắm, chờ lát nữa mẹ dẫn con đi nhìn một anh đẹp trai, tuy rằng lớn lên không bằng baba nhưng cười lên vô cùng đẹp, vô cùng ấm áp...”

Ngôn Mộc không thể nhịn được nữa, “Cố Duy Nhất, em câm miệng cho anh...”

Cố Duy Nhất bĩu môi, “Con xem, tính tình còn thô bạo...”

Ngôn Mộc, “...”

Vào viện kiểm tra một loạt, thật ra cô đã từng làm một lần rồi, lúc này chẳng qua là khiến cho cả nhà yên tâm mà thôi.

“Dì Tần, sao rồi?” Ngôn Mộc nhin không được hỏi trước.

Bác sĩ Tần nhíu mày, “Tiểu Mộc, chúc mừng con, là sinh đôi, lần này chắc chắn cha mẹ hai đứa sẽ rất vui mừng.”

Sinh đôi!

Sinh đôi!!

Sinh đôi!!!

Cố Duy Nhất kinh ngạc há to miệng, nửa tháng trước cô kiểm tra chỉ có một đứa, sao lại thành hai rồi???

Ngôn Mộc kinh ngạc xong, mặt càng đen đi, nhìn Cố Duy Nhất, sắc mặt càng không tốt.

“Hai đứa nhỏ khác trứng, kém năm ngày, vô cùng khỏe mạnh, rất tốt.” Bác sĩ Tần không phát hiện không khí quỷ dị, tiếp tục nói.

Nửa ngày sau, Ngôn Mộc mới tìm được giọng nói của mình, “Dì Tần, thân thể Nhất Nhất thì sao?”

“Rất tốt, rất khỏe, cơ thể Nhất Nhất sinh mấy đứa cũng được, nhưng mà cũng không thể ỷ vào thân thể khỏe mạnh, muốn làm gì thì làm, mấy tháng đầu là giai đoạn nguy hiểm, cần phải giữ gìn thật tốt, không thể làm vận động kịch liệt, nhất là chuyện kia...”

Nghe bác sĩ Tần lái nhai, Cố Duy Nhất đã cảm thấy mình vô cùng hưng phấn, hai đứa đó, Ngôn tiên sinh nhà cô thật tốt. Từ hôm nay, Cố Duy Nhất

sẽ trở thành nữ vương, mọi người đều phải nâng niu cô, cô chỉ việc ngồi một chỗ mà sai khiến thôi. Cố Duy Nhất tưởng tượng đến lúc mình bắt đầu bị nôn nghén, bắt đầu bị phù chân tay, ban đầu không thoải mái, muốn ăn đủ loại đồ ăn ngon trên đời, sau đó cô có thể sai dịch Ngôn Mộc, bắt anh phải làm đủ chuyện.

Nhưng mà, tưởng tượng tốt đẹp, hiện thực thì không, Cố Duy Nhất hoàn toàn khỏe mạnh, không nôn nghén không khó chịu, một ngày ngủ mười mấy tiếng, cái gì cũng có thể ăn, mang thai tới tháng thứ chín, Cố Duy Nhất đã béo lên 20 cân (10kg ở VN), Ngôn tiên sinh không hề nhọc lòng, so với cô sống còn dễ chịu hơn.

Đưa trẻ sinh ra vô cùng thuận lợi, vào phòng sinh, Cố Duy Nhất kiên trì muốn sinh thường, hơn nữa còn không cần Ngôn Mộc theo vào vì sợ anh chê còn mình xấu.

Cho nên, Ngôn Mộc ở ngoài phòng sinh nghe được tiếng kêu thảm thiết của ai đó như giết heo, như quỷ khóc sói gào.

“A...”

“Đau chết tôi rồi...”

“Giết tôi đi, đau quá...”

“A...”

“Tôi không bao giờ phá áo mưa nữa trời ạ...”

“A...”

Cả người Ngôn Mộc đầy mồ hôi, mặt mũi trắng bệch, Cố Duy Nhất kêu một tiếng, người anh run một cái, mẹ Cố tuy lo lắng nhưng vẫn vỗ vai anh, trấn an, “Kêu to như vậy, có thể thấy được rất tốt.”

Ngôn Mộc miễn cưỡng cười, đè nén cảm xúc trong lòng.

"Oa..."

"Oa..."

Trong phòng sinh truyền ra hai tiếng khóc nỉ non, khỏe mạnh, một đứa bốn cân, đứa còn lại bốn cân hai, một nam một nữ.

Cố Duy Nhất bị đẩy ra, bắt lấy tay Ngôn Mộc, sốt ruột hỏi, “Nhìn thấy con chưa? Lớn lên liệu có giống mấy oppa Hàn Quốc không?”

Vẻ mặt Ngôn Mộc tràn đầy hắc tuyến, “Em ngậm miệng, về sau không còn cơ hội chọc thủng áo mưa đâu.”

Cố Duy Nhất lộ ra nụ cười mệt mỏi, rất tốt, con cô lớn lên không cần giống Hàn Quốc gì cả, cô chỉ thích chúng nó lớn lên giống với Ngôn tiên sinh của cô, mặt than cũng được, cô quen rồi, còn có, sinh con quá khổ, từ nay về sau cô không bao giờ phá áo mưa nữa.

Hai đứa trẻ tuy sinh ra đủ tháng, nhưng cũng là long phượng thai, vẫn phải cho vào lồng giữ nhiệt vài ngày.

Ngôn Mộc đứng ở ngoài cửa kính, nhìn hai tiểu gia hỏa đang ngủ bên trong, xấu hoắc, đó là con của anh, tay không khỏi xoa nhẹ tấm kính, giống như sờ lên trên bàn tay nhỏ mềm mại.

“Bây giờ thì biết cảm xúc năm đó của cha chưa?” Cha Cố không biết xuất hiện bên cạnh anh từ lúc nào.

Ngôn Mộc không quay đầu, vẫn nhìn hai đứa trẻ như cũ, mỉm cười gật đầu, “Con đã biết, loại cảm giác huyết mạch tương liên thật kỳ diệu, không thể miêu tả được.”

Cha Cỗ gật đầu, năm đó, ông và Ngôn Mộc cũng là đứng đây, nhìn Cỗ Duy Nhất bé nhỏ nằm đó, trong lòng rối tinh rối mù.

Khóe miệng Ngôn Mộc tươi cười, hoàng hôn ngoài cửa sổ chiếu vào, tất cả vô cùng tốt đẹp.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngư Ca
dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện 2: Hạnh Phúc Giản Đơn

Hôm nay là sinh nhật tròn một tuổi của hai bảo bối Cố gia, không khí bao trùm khắp căn nhà, khách khứa ra vào tấp nập.

Mới sáng sớm, Thai Tử Vũ đã đến, không ngừng nhìn trái rồi lại nhìn phải Cố Duy Nhất nhét hai đứa nhỏ vào trong ngực hẳn, "Cậu đang tìm cái gì?"

Thai Tử Vũ nhìn hai đứa nhỏ trong ngực đang chảy nước dãi, không khỏi xốc chân một đứa lên nhìn, "A, thằng nhóc này có xx, là anh trai, bên trái là em gái."

Cố Duy Nhất đánh một cái thật mạnh vào đầu hẳn, "Thai Tử Vũ, cậu là cái đồ lưu manh."

Thai Tử Vũ cắn răng, hẳn đã trêu chọc ai đâu chứ, hai đứa nhỏ bé như vậy, cũng không phải hôm nào hẳn cũng trông nó, sao phân biệt được nam nữ, sao phân biệt được ai là anh ai là em chứ!!!

Cố Duy Nhất nhe răng, cô cũng chỉ tìm cố chinh đốn hẳn chút thôi.

Hai người nhốn nháo một lúc với nhau, Hề Tuyết nổi giận ùng ùng chạy tới, ngồi xuống sofa, Cố Duy Nhất lại gần, "Đây là bị gì thế, sắc mặt cậu sao lại khó coi như vậy?"

Hề Tuyết hung hăng trừng cô, "Còn không phải tại cậu."

"Tớ???" Cố Duy Nhất tự chỉ bản thân, không hiểu đầu đuôi ra sao, "Tớ đã làm gì?"

Hề Tuyết oán hận cắn răng, hạ thấp giọng nói, "Còn không phải cậu sinh ra long phượng thai sao, Tô Lương Tần lại cầm thú nói không thể kém hơn sư huynh được, nhất định phải khiến tớ cũng sinh một đôi song phượng thai!!! Cậu nói xem, đầu óc anh ấy có vấn đề phải không, long phượng thai mà dễ sinh như vậy, tất cả mọi người đều đã sinh rồi, đúng là suy nghĩ không bình thường!!!" Hôm nay là ngày quan trọng như vậy mà cũng không buông tha cô, buổi sáng còn làm hai lần nữa, cầm thú không ai bằng mà!!!

Cố Duy Nhất nghe Hề Tuyết nói nhiều như vậy, trên dưới nhìn qua Hề Tuyết, thấy sau phần cổ cô dấu hôn rõ ràng, trong lòng hiểu rõ, ôm bụng cười, "Hahaha, anh Lương Tần thật có tài mà..."

Sắc mặt Hề Tuyết không tốt nhìn cô, nói từng chữ, "Cố! Duy! Nhất!"

Cố Duy Nhất cười đến mức khóc ra nước mắt, nhìn ánh mắt căm căo của Hề Tuyết, chậm rãi ngừng lại, nhưng vẫn không nhịn được cười, "Tớ không cười, không cười nữa, nhưng mà, tớ kiến nghị cậu nên nấu canh bổ cho anh Lương Tần đi, không thì anh ấy không chịu nổi nữa đâu..."

"Cố! Duy! Nhất!" Vẻ mặt Hề Tuyết dữ tợn, đưa tay ra muốn nhéo cô, Cố Duy Nhất sợ tới mức giật mình nhảy lên, vừa lúc Ngôn Mộc đi vào, chạy tới ngực anh, "Anh mau quản sư muội của mình đi, ban ngày ban mặt dám hành hung em!!!"

Ngôn Mộc ôm lấy eo cô, giọng nói trách cứ, "Mới ở cữ ra, đừng nghịch như vậy."

Cố Duy Nhất ôm cô Ngôn Mộc, làm mặt quỷ với Hề Tuyết.

Hề Tuyết giận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không dám đoạt người trong ngực anh đành giơ ngón tay với Cố Duy Nhất, quay đầu đi bắt gặp Tô Lương Tần thần thái sáng khoái bước vào, hung hăng trừng anh một cái rồi xoay người đi lấy đồ ăn.

Tô Lương Tần thấy ánh mắt hung tợn của Hề Tuyết, ngăn người đi qua hỏi, "Vợ yêu của tớ bị sao vậy? Ai dám bắt nạt cô ấy?" Sáng sớm còn ôm hăn âu yếm, sao bây giờ thái độ lại trở mặt như vậy?

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn hăn, vẻ mặt đồng tình, cố tình hạ thấp giọng nói, "Vừa rồi Hề Tuyết có nói với em, anh Lương Tần, anh giống như là... không được..."

Sắc mặt Tô Lương Tần tối sầm, nổi giận đùng đùng đi thẳng qua chỗ Hề Tuyết, cô gái nhỏ này, một ngày không giáo huấn là không được!

Bàn tay Ngôn Mộc nắm lấy cổ Cố Duy Nhất, khiến cho cô phải ngẩng mặt lên nhìn mình, ánh mắt không tốt chút nào, "Cố Duy Nhất, trước mặt chồng mình mà lại nói người đàn ông khác không được, lá gan em ngày càng lớn rồi đó."

Cố Duy Nhất cười lấy lòng, "Chỉ là đùa một chút thôi mà, không nên tin là thật, không nên..."

Ngôn Mộc nhìn bộ dáng của cô, ánh mắt tối sầm lại, duỗi tay ôm lấy cô đưa lên tầng, Cố Duy Nhất cảm thấy không ổn, giữ lấy lan can sống chết không theo, "Anh muốn làm gì?"

Môi mỏng Ngôn Mộc sát lại tai cô, ái muội thổi khí, "Cố Duy Nhất, đã gần một năm, chẳng lẽ em không muốn anh?"

Cố Duy Nhất nhìn anh, con người dụ hoặc không chớp mắt nhìn cô làm lý trí của cô cũng như bay mất, hôm nay vừa hết tháng ở cũ, anh không nhìn được nữa? Thôi vậy, thật ra từ sớm cô cũng không nhìn được rồi.

Nhìn ánh mắt giãy giụa của Cố Duy Nhất, đôi mắt Ngôn Mộc càng trở nên u ám hơn, không quản gì nữa, nửa ôm nửa kéo ôm cô lên lầu.

Mắt thấy trước mắt đã không còn bóng người, Thai Tử Vũ ôm hai đứa nhỏ, ba người trừng mắt nhìn nhau.

"Oaaaa..."

"Oaaaa..."

Hai đứa nhỏ đồng thời khóc lên, Thai Tử Vũ hoảng loạn nhìn bốn phía, muốn tìm người cầu cứu. Nhưng là, mọi người trong đại sảnh giống như đều ra ngoài hoa viên hết rồi, Thai Tử Vũ luống cuống tay chân, làm cái này không được, cái kia cũng không xong, mồ hôi đầm đìa trên mặt.

"Cần giúp đỡ không?" Một giọng nữ quen thuộc vang lên.

Thai Tử Vũ theo bản năng ngược mắt lên nhìn, hai mắt hơi dại ra sau đó lại khôi phục bình thường, "Đã lâu không gặp."

Doãn Huyền Huyền cười cười tới bên cạnh hắn, ôm lấy một đứa, giọng nói nhẹ nhàng, "Phải, lâu rồi không gặp, cũng hơn một năm rồi, anh sống có tốt không?"

Thai Tử Vũ và đứa nhỏ trong ngực mắt to trừng mắt nhỏ, thuận miệng nói, "Vẫn vậy, sao có thể tự khiến bản thân sống không tốt được chứ."

Doãn Huyền Huyền nghe được lời nói của hắn, có chút phức tạp nhìn qua, Thai Tử Vũ đang đùa với đứa nhỏ, cũng không ngắt đầu.

"Tử Vũ, anh giống như khác với trước kia." Doãn Huyền Huyền chần chừ nói.

Thai Tử Vũ cười, ngắt đầu nhìn cô, "Con người cũng không thể mãi không thay đổi, dù sao cũng phải làm cho bản thân thay đổi một chút,

không phải em cũng thay đổi sao?"

Doãn Huyền Huyền cúi đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, giọng nói lại không có gì khác biệt, "Đúng vậy, chúng ta đều thay đổi rồi." Trở thành người mà bản thân không bao giờ nghĩ tới.

Một tay Thai Tử Vũ chỉnh lại tư thế của đĩa nhỏ trong lòng, đôi mắt lại bắt gặp người đang đi vào, trên mặt không nhìn được cười tươi. An Khả Thiến liếc hắt một cái, lại nhìn người ngồi bên cạnh, trên mặt không có biểu tình gì. Doãn Huyền Huyền, cô biết cô ấy, tuy rằng mấy năm gần đây không phải đại bạo nhưng fan cũng không ít, chỉ thiếu một cơ hội để nổi lên mà thôi.

Mà cái tên này, khi cô vừa quen Thai Tử Vũ, lúc hần say đã nghe một lần.

An Khả Thiến xoay người lên tầng, Thai Tử Vũ thấy cô rõ ràng trông thấy mình nhưng lại giả bộ không thấy, tươi cười trên mặt ngừng lại, đứng bật dậy, gọi to, tức giận thành tiếng, "An Khả Thiến!"

Doãn Huyền Huyền kinh ngạc nhìn theo ánh mắt hắt, An Khả Thiến thản nhiên dừng bước thản nhiên nhìn hắt, vốn nghĩ nửa năm không gặp, người đàn ông này sẽ thành thực một chút, không nghĩ tới vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy.

Thai Tử Vũ đưa đĩa nhỏ trong lòng qua cho Doãn Huyền Huyền, sửa sang lại tây trang, đi tới, vẻ mặt tức giận, giọng nói lạnh lùng, "Vì sao giả vờ không thấy anh?"

An Khả Thiến nhú mày, "Em tưởng anh và Doãn tiểu thư đang nói chuyện với nhau."

Thai Tử Vũ quay đầu nhìn thoáng qua Doãn Huyền Huyền, đôi mày sít sao nhíu lại, giải thích, "Anh với cô ấy không có quan hệ gì, em đừng hiểu

lâm."

An Khả Thiến lộ ra vẻ mặt khó hiểu, "Hiểu lâm? Em cũng không hiểu lâm cái gì, chỉ là đơn giản cảm thấy không nên quấy rầy hai người nói chuyện thôi." Cô thực sự nghĩ như vậy mà, cảm thấy nếu tới đó sẽ cắt ngang hai người họ, làm cho mọi người khó xử, cho nên mới dứt khoát giả vờ như không thấy anh.

Thai Tử Vũ nhìn vẻ mặt chân thành của cô, không giống như đang nói dối, bỗng nhiên có chút bực bội, dùng sức nói lỏng cà vạt, tiến lên một bước, cúi đầu nhìn cô, "Em còn nhớ rõ chuyện đã đồng ý với anh không?"

Ở hôn lễ của Ngôn Mộc và Cố Duy Nhất, An Khả Thiến từng nói chỉ cần Thai Tử Vũ bắt được hoa của cô dâu sẽ suy nghĩ tới việc làm bạn gái của hẳn. Chỉ là, lúc hôn lễ, nhiều cô gái chưa lập gia đình như vậy, Thai Tử Vũ là một người đàn ông, sao có thể biết xấu hổ mà đoạt hoa của người ta chứ, cho nên cuối cùng ước định của hai người cũng không thể thực hiện được.

Thai Tử Vũ thất hứa với An Khả Thiến, tự biết bản thân đuối lý, cũng không dám nhắc lại yêu cầu không an phận gì đó, hai người ái muội làm "bạn bè bình thường", thẳng tới nửa năm trước, An Khả Thiến được tiến cử sang Pháp học nửa năm, Thai Tử Vũ nắm chắc cơ hội, đợt lần này cô trở về, hai người sẽ tu thành chính quả, hôm nay vừa đúng lúc An Khả Thiến từ Pháp trở về.

An Khả Thiến gật đầu, trước sau như một không có biểu tình gì khác.

Thai Tử Vũ cảm thấy mình không thể đối mặt được với An Khả Thiến như vậy, giống như bị đánh, làm gì cũng không được.

Thai Tử Vũ bất đắc dĩ thở dài thỏa hiệp, "Rốt cuộc là em có ý gì vậy?"

An Khả Thiến buồn bực, "Ý tứ gì chứ? Không phải anh hỏi em có nhớ rõ ước định với anh hay không sao? Em nhớ rõ, vẫn luôn nhớ rõ."

Thai Tử Vũ, "..."

An Khả Thiến nói xong lập tức lướt qua anh đi ra ngoài hoa viên, khoé mắt đuôi mày đều mang vẻ tươi cười thẹn thùng.

Thai Tử Vũ đứng một chỗ suy nghĩ nửa ngày, sau đó, hai mắt dần sáng lên, trên mặt hiện ra tươi cười kinh hỉ, nhanh chân đuổi theo An Khả Thiến, ôm ngang cô lên, lớn tiếng, "Em đồng ý rồi, đồng ý rồi..."

An Khả Thiến kinh hô một tiếng, vòng tay ôm cô hẳn, Thai Tử Vũ ôm cô quay vòng, vừa cười lớn vừa hô to, "Đồng ý rồi, đồng ý rồi..."

Doãn Huyền Huyền nhìn một màn trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ cô đơn, cúi đầu cười khổ một tiếng. Cô gặp anh vào tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất, cũng đánh mất anh vào tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất, anh chính là hồi ức tốt đẹp nhất của cô, nhưng cô lại không phải người cả đời này làm anh quyến luyến. Người phụ nữ hạnh phúc trước mắt mới là người sẽ nắm tay anh đến lúc đầu bạc, anh đã cho cô những hồi ức đẹp nhất, bây giờ cô chỉ hi vọng, mỗi ngày anh đều sống thật tốt, thật hạnh phúc mà thôi.

Giao lại hai đứa trẻ cho cha mẹ Cô, Doãn Huyền Huyền cười chào tạm biệt.

An Khả Thiến nhìn bóng dáng cô đơn rời đi, duỗi tay ôm chặt lấy cổ Thai Tử Vũ, vùi sâu vào lồng ngực hẳn, cô muốn cảm ơn tất cả mọi thứ, giúp cho cô được gặp hẳn, gặp được nhau trên đời là chuyện đơn giản nhất nhưng cùng nhau hạnh phúc chính là chuyện khó nhất.

SÙNG LÂU SẼ THÀNH HÔN

Túy Hậu Ngự Ca

dtv-ebook.com

Chương 61: Nt 3: Chuyện Hàng Ngày Của Cố Duy Nhất

Cố Duy Nhất 12 tuổi và Ngôn Mộc 19 tuổi

Ngôn Mộc công Cố Duy Nhất vừa bị ném đá trúng đầu, máu còn chảy trên khuôn mặt cô, giọng nói khấn trương, run sợ, "Sao lại không nghe lời, đi đánh nhau với người ta?"

Cố Duy Nhất ghé vào sau lưng anh, cọ cọ vết máu trên mặt vào áo sơ mi trắng, khóe miệng giật giật, không tim không phổi đáp, "Chuyện nhỏ ấy mà, có gì to tát đâu."

Sau khi khử trùng băng bó vết thương xong xuôi, bác sĩ kê đơn thuốc, dán băng gạc lên vết thương của cô, "Vết thương không đáng ngại, mấy ngày này không chạm đến nước là được."

Lúc này, bàn tay đang nắm chặt của Ngôn Mộc mới được thả lỏng, nhưng sắc mặt vẫn giống như trước, Cố Duy Nhất thấy thế, cười lấy lòng anh, "Em hứa từ nay sẽ không bao giờ đánh nhau nữa."

Khi đó, cô cho rằng anh không thích cô đánh nhau nên mới không vui nhưng cô không biết rằng anh rất lo cho mình nên mới tức giận như vậy.

Những ngày ấy, đều là Ngôn Mộc giúp cô rửa mặt. Có một hôm, Ngôn Mộc dùng khăn lông ấm áp chà nhẹ khuôn mặt nhỏ của cô. Cố Duy Nhất hí mắt, đúng lúc ánh nắng ngoài phòng chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, lông mi dài như quét trên gương mặt cô, trái tim Cố Duy Nhất khẽ nhảy một nhịp. Khi ấy cô 12 tuổi, nghĩ đến bạn trai sau này của mình lớn lên cũng đẹp như vậy thì tốt biết bao.

- - -

Cố Duy Nhất 16 tuổi và Ngôn Mộc 23 tuổi

16 tuổi, Cố Duy Nhất bước vào cao trung, trở thành học sinh của giáo viên từng dạy Ngôn Mộc lúc trước. Bước vào phòng học trước đây anh từng học, Cố Duy Nhất tìm được bàn học anh từng ngồi, sau đó, cái bàn này trở thành bàn học suốt ba năm sau của cô. Cô nhìn hết vài lượt, hy vọng sẽ tìm được bí mật gì đó anh từng để lại ở đây, ví dụ như, tên của người anh yêu thầm.

Bàn học của Ngôn Mộc đã qua tay rất nhiều người, Cố Duy Nhất có thể nhận ra được vì trước kia cô hay theo anh đến đây ăn cơm, khi đó, trên bàn có vẽ một con heo to, cho nên rất dễ nhận ra. Cố Duy Nhất nhìn kĩ thật lâu mới thấy được ba chữ cực nhỏ ở chỗ đuôi heo - Cố Duy Nhất.

Đó là dòng chữ duy nhất Ngôn Mộc để lại, làm cho Cố Duy Nhất nổi trận lôi đình.

- - -

Cố Duy Nhất 17 tuổi và Ngôn Mộc 24 tuổi

Một năm này, Ngôn Mộc xuất ngoại, Cố Duy Nhất đi sau tiễn anh, trên đường ra sân bay, Cố Duy Nhất vô cùng vui vẻ, cuối cùng cô cũng có thể thoát khỏi anh trai phúc hắc này rồi, nhưng mà trên mặt vẫn làm ra vẻ bi thương, "Anh trai Ngôn, anh phải đi rồi, em buồn lắm, anh nhất định phải chú ý sức khỏe, đừng làm gì quá sức..."

Cô nói suốt một quãng đường dài, Ngôn Mộc khịt mũi coi thường, một cái liếc mắt cũng không cho cô, sao anh lại không cảm thấy được trong lòng cô đang rất vui chứ.

Trong sân bay, thông báo vang lên, Ngôn Mộc cầm giấy tờ vào trong làm thủ tục, Cố Duy Nhất nhìn bóng dáng ai kia không thềm quay đầu lại, trong lòng đột nhiên có cảm giác mất mát, giống như có thứ gì đó rời xa, tiếp đó là cảm giác của sự ly biệt.

Cố Duy Nhất chạy tới ôm chặt lấy Ngôn Mộc gào khóc, trong nháy mắt kia cô có cảm giác hai người về sau sẽ ngày càng xa cách, điều đó làm cô vô cùng sợ hãi. Khi đó, cô cũng không biết đây là cảm giác gì, chỉ là, không muốn người này rời xa mình mà thôi.

Ngôn Mộc bất đắc dĩ thở dài, anh không dám quay đầu lại chính vì sợ nhìn cô sẽ không nhận được đau thương trong ánh mắt.

Anh xoay người, ôm chặt lấy cô, dịu dàng lau nước mắt, xoa đầu cô, giọng nói nhu hòa, "Ngoan, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại."

Sau khi lên sơ trung, đây là lần đầu tiên anh ôm chặt cô như vậy, cũng là từ khi cô có trí nhớ, giọng nói anh lại dịu dàng đến thế.

Khi ấy, Cố Duy Nhất nhìn anh dần biến mất, cố gắng áp chế cảm xúc không rõ trong lòng mình.

- - -

Cố Duy Nhất 18 tuổi và Ngôn Mộc 25 tuổi

Ngôn Mộc ở Paris được 2 năm, mỗi lần nghỉ đông và nghỉ hè, Cố Duy Nhất đều sang thăm anh, thời gian 2 năm, Ngôn Mộc đưa cô đi khắp Paris.

Mỗi đường phố, quán cà phê, sông Seine, cung điện Louvre anh đều dắt cô đi. Tuổi 18 của Cố Duy Nhất, luôn tràn ngập tiếng cười. Tuổi 25 của Ngôn Mộc đã bớt đi ánh mặt trời năm nào, thêm vài phần thành thực cơ trí. Paris ấm áp ánh mặt trời, Cố Duy Nhất mãi nhớ ngày hè những năm đó tràn

ngập mùi hoa oải hương, nhớ về khung cảnh mùa đông tràn ngập tuyết trắng.

- ---

Cố Duy Nhất 19 tuổi và Ngôn Mộc 26 tuổi

Năm đó Ngôn Mộc bước chân vào đại học, ngày khai giảng đầu tiên, Ngôn Mộc bay từ nước ngoài về, tự mình đưa Ngôn Mộc tới trường. Tháng chín, trên đường tràn ngập hương hoa, Ngôn Mộc mặc trang phục vận động màu trắng đứng cạnh cô, thỉnh thoảng có một nữ sinh nhìn trộm anh, nhỏ giọng nói với người đi bên cạnh, "Anh này thật đẹp trai."

Cố Duy Nhất đặc ý, cảm thấy có chút vinh dự.

Trong phòng ngủ, Ngôn Mộc giúp cô sửa sang giường đệm, gấp gọn quần áo, bạn cùng phòng nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ, cô cảm thấy, có anh trai là điều gì đó vô cùng tốt.

Sau này, bạn cùng phòng luôn lơ đãng mà nhắc tới Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất cũng từ đặc ý biến thành ngậm miệng không nói. Đó là lần đầu tiên cô biết, thật ra cô rất sợ hãi sẽ có ngày Ngôn Mộc biến thành bạn trai, thành chồng của người khác.

không biết vì sao, trong lòng có cảm giác mất mát, cô tự an ủi chính mình, một ngày nào đó, cô cũng sẽ có bạn trai, có chồng, thế là công bằng rồi.

Chỉ là, từ đó về sau, Cố Duy Nhất cũng không nhắc tới Ngôn Mộc trước mặt bạn cùng phòng nữa.

- ---

Cố Duy Nhất 23 tuổi và Ngôn Mộc 30 tuổi

23 tuổi, Cố Duy Nhất tốt nghiệp đại học, đột nhiên thông suốt, đem chàng trai thanh mai trúc mã của mình thu vào trong túi, chính thức bước vào giai đoạn yêu đương nồng cháy.

- ---

Cố Duy Nhất 24 tuổi và Ngôn Mộc 31 tuổi

Ở dưới tình huống không hiểu tại sao, Cố Duy Nhất bị Ngôn Mộc mang tới Cục Dân Chính đăng kí kết hôn. Dù trên mặt Cố tiểu thư là sự tức giận không muốn, nhưng trong lòng lại không che dấu được sự vui sướng.

- ---

Cố Duy Nhất 25 tuổi và Ngôn Mộc 32 tuổi

Một năm này, Ngôn tiên sinh trở thành cha của hai đứa nhỏ, Ngôn phu nhân trở thành mẹ của hai đứa nhỏ.

- ---

Cố Duy Nhất 30 tuổi và Ngôn Mộc 37 tuổi

Trên thế giới có rất nhiều thứ không thể hiểu được, ví dụ như nhất kiến chung tình, cũng có rất nhiều thứ tình yêu chậm rãi, nước chảy thành sông.

Có đôi khi anh ở bên em, em cũng ở bên anh, chậm rãi lên men không dễ phát hiện, mà chúng ta lại không thể biết.

Sau đó, chúng ta mỉm cười chúc phúc, cáo biệt, xoay người, rồi lại tìm kiếm một nửa bản thân khát vọng trong biển người mênh mông, kết hôn, sinh con, chỉ là không biết vì sao, khi nhắc tới người cũ lại cảm giác mất mát trong lòng.

Nhưng cũng có người sau khi chúc phúc, cáo biệt, xoay người, đi vào thế giới rộng lớn, gặp đủ loại người, hoàn toàn tình ngộ, bản thân vẫn muốn tìm lại người kia, ở bên nhau như chưa từng rời đi. Sau đó, bọn họ tìm đến nhau, cùng nhau sống thật tốt.

Cố Duy Nhất ghé vào lưng Ngôn Mộc, ngáp một cái, "Ngôn tiên sinh này, thư tình viết cũng quá hàm súc đó."

Một bàn tay sau lưng vỗ nhẹ vào tay cô, lên tiếng cảnh cáo, "Cố - Duy - Nhất..." Đáp ứng yêu cầu sinh nhật viết thư tình cho cô rồi, thế mà còn kén cá chọn canh.

Cố Duy Nhất vội xin tha, "Em sai rồi, em sai rồi."

Khóe miệng Ngôn Mộc nhếch lên, tiếp tục công cô trên lưng.

12h đêm vô cùng yên tĩnh, cửa sổ sát đất như có ánh trăng mỏng chiếu vào.

Cố Duy Nhất ghé vào tấm lưng dày rộng của anh, lại gần tai anh cười khẽ, "Ngôn tiên sinh yêu quý, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, thực ra, anh đã sớm thích em rồi phải không?"

Ngôn Mộc khinh thường hừ nhẹ một tiếng, "Cố Duy Nhất, em nhớ cho kĩ, anh là bị em cưỡng gian!"

Người phụ nữ trên lưng cười vui vẻ, ôm chặt cổ anh, "Dù là cưỡng gian hay gì, anh cũng là của em, chỉ có thể là của em."

Khuôn mặt Ngôn Mộc mang theo ý cười, công cô dạo vài vòng quanh phòng, từ khi anh đặt cho cô cái tên "Duy Nhất", cô cũng chính là trân bảo duy nhất trong sinh mệnh của anh.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu, đặt nhẹ một nụ hôn lên má anh, khóe miệng tươi cười, hôm nay cô đã bước sang tuổi 30, cũng đã quen anh suốt 30 năm, tuy trong 7 năm cuộc đời của anh cô không có mặt, nhưng anh lại xuất hiện trong toàn bộ sinh mệnh của cô.

Nhân sinh ngắn ngủi vài chục năm, tình yêu như hai người mấy ai có thể có được, cô sẽ nỗ lực ở bên anh mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi giây, đều phải vui vẻ, hạnh phúc.

HOÀN.

Ngoại truyện cuối cùng cũng hết rồi đây mọi người ơi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình trong thời gian lười biếng vừa qua. Đang có dịch nên mọi người cố gắng giữ sức khỏe nha. Và mong các bạn ủng hộ mình trong bộ truyện sắp tới.

Góc PR truyện mới

Mình hơi lười nhưng mọi người ủng hộ mình nhaaa

Mình hơi lười nhưng mọi người ủng hộ mình nhaaa. Yêu các bạn <3

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59: Ngoại Truyện 1: Mang Thai](#)

Chương 60: Ngoại Truyện 2: Hạnh Phúc Giản Đơn

Chương 61: Nt 3: Chuyện Hàng Ngày Của Cố Duy Nhất